

CİLT
1

MIHAIL ŞOLOHOV

DURGUN DON

YORDAM
EDEBİYAT

MIHAIL
ŞOLOHOV
DURGUN
DON

TÜRKÇESİ:
METE ERGİN-GANI VENER

CİLT
1

YORDAM
EDEBİYAT

***Mete Ergin* (28 Mart 1934 - 5 Ekim 2015)**

Çevirmen. Robert Kolej mezunudur. Bir süre Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Filolojisi bölümünde eğitim gördü. Lev Tolstoy, Jack London, Mihail Şolohov, Ernest Hemingway, Bertrand Russell, Bernard Shaw, Erskine Caldwell, O'Henry gibi yazarların eserlerini Türkçeye kazandırdı.

***Gani Yener* (1929 -)**

Emektar çevirmenlerimizdendir. Mihail Şolohov'un *Durgun Don* eserinin yanı sıra, *Vadim O Kadar Yeşildi ki* (R. Llewellyn), *Chillon Mahpusu* (Lord Byron), *Nil Cinayeti* (A. Christie) gibi eserleri Türkçeye kazandırdı. Ayrıca, çok sayıda çocuk kitabı çevirisi vardır.

• • •

Mete Ergin ile Gani Yener'in İngilizceden yaptığı *Durgun Don* çevirisi Hasan Âli Ediz tarafından Rusça aslıyla karşılaştırılmış, ilk olarak 1965 yılında Altın Kitaplar tarafından dört cilt halinde yayımlanmıştır. Yordam Edebiyat'ın bu basımında, çevirmenler tarafından gözden geçirilen Engin Yayıncılık basımı (Yeniden Gözden Geçirilmiş Dokuzuncu Basım, 1991) esas alınmıştır.

Eserin orijinal adı:
Тухий Дон - Tihiy Don

Mete Ergin - Gani Yener
***Durgun Don* çevirisinin**
önceki basımları:

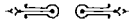
1965-1971, Altın Kitaplar (4 cilt)
(*Üç Basım*)

1982-1988, Sosyal Yayınlar (4 cilt)
(*Beş Basım*)

1990-2010, Engin Yayıncılık (4 cilt)
(*İki Basım*)

MIHAIL ŞOLOHOV

DURGUN DON

ROMAN

TÜRKÇESİ

METE ERGİN – GANİ YENER

RUSÇA ASLIYLA KARŞILAŞTIRAN:

HASAN ÂLİ EDİZ

BİRİNCİ KİTAP

yordam
edebiyat

Yordam Edebiyat: 31 • Durgun Don I • Mihail Şolohov
ISBN 978-605-172-245-0 (Tk) - 978-605-172-246-7
Türkçesi: Mete Ergin - Gani Yener • *Düzeltilme:* Didem Gerçek
Kapak ve İç Tasarım: Savaş Çekiç • *Sayfa Düzeni:* Gönül Göner
Birinci Basım: Ocak 2018
© Yordam Kitap, 2016

Yordam Kitap Basın ve Yayın Tic. Ltd. Şti. (Sertifika No: 10829)
Çatalçeşme Sokağı Gendaş Han No: 19 Kat: 3 34110 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0212 528 19 10 • Faks: 0212 528 19 09
W: www.yordamkitap.com • E: info@yordamkitap.com
www.facebook.com/YordamEdebiyat • www.twitter.com/YordamEdebiyat

Baskı: Yazın Basın Yayın Matbaacılık Turizm Tic.Ltd.Şti. (Sertifika No: 12028)
İ.O.S.B. Çevre Sanayi Sitesi 8. Blok No:38-40-42-44
Başakşehir - İstanbul
Tel: 0212 5650122

DURGUN DON

ROMAN

DICKENS VE ŞOLOHOV

Hasan Âli Ediz

Durgun Don'un birinci cildi çıkar çıkmaz, Şolohov, yurdu içinde olduğu kadar yurdu dışında da çabucak geniş halk yığınlarının sevdiği ve benimsediği büyük bir yazar oldu. *Durgun Don* kısa bir zamanda başlıca dünya dillerine çevrildi. Eser, Sovyet basınında olduğu kadar dünya basınında da geniş yankılar uyandırdı, çeşitli yönlerden incelendi ve eleştirildi. Şolohov üzerine birçok övgü yazıldı. Bu arada, Şolohov'un Londra'yı ziyareti sırasında kendisinden "Sovyet Dickens'i" diye söz eden İngiliz gazeteleri de oldu. Bu benzetme genç Sovyet romancısının eseriyle ünlü İngiliz romancısının eserleri arasında yapılmış karşılaştırmalı bir çözümlemenin sonucu değildi tabii. Çünkü bu iki yazar arasında ortak hiçbir şey yoktu. O zamanlar, Rus edebiyatını pek incelememiş oldukları anlaşılan bu Londralı gazetecileri böyle bir benzetmeye götüren şey, olsa olsa, Şolohov'un da Dickens gibi çok genç yaşta böylesine geniş bir ün salması olabilirdi. Çünkü Dickens kendisini meşhur eden *Mr. Pickwick'in Serüvenleri* ile *Oliver Twist* gibi eserlerini yayımladığı zaman ancak 25-26 yaşlarında bir delikanlıydı. Şolohov da *Durgun Don* romanının birinci cildini yayımladığı zaman ancak 23 yaşındaydı.

Ama övme amacıyla da olsa, salt yaş bakımından da olsa, Londralı gazetecilerin bu benzetisi, hiç de mutlu bir benzetiş değildi. Çünkü Rus edebiyatı genç yeteneklere alışkındı. Şair Puşkin en önemli eserlerinden biri olan *Yevgeni Onegin*'i yazdığı zaman 24 yaşındaydı. Şair Lermontov şöhretini yapıp düelloda öldürüldüğü zaman 27; büyük Rus eleştirmeni ve düşünürü Dobrolyubov da öldüğü zaman ancak 25 yaşındaydı.

Şu halde, Şolohov'un özelliği, onu büyük Rus ve Batı yazarları düzeyine çıkaran şey, pek yüzeyde kalan bir benzetmeyle 'genç yaşta büyük bir roman yazmak' niteliği olamazdı. Onun böyle kısa süre içinde milyonların sevgilisi haline gelebilmesi ve büyük edebiyat otoritelerinin takdirini kazanabilmesi için, çok daha başka, çok daha üstün bir edebiyat kişiliği olması gerekiyordu.

Nitekim daha 1925 yılında, Şolohov'un *Don Hikâyeleri* ve *Mavi Bozkır* adlı ilk hikâye kitapları çıkar çıkmaz, devrin edebiyat otoritelerinden Serafimoviç şu yargıda bulunmuştur:

Şolohov'un hikâyeleri, bir bozkır çiçeği canlılığıyla yalın, ama renkli ve parlak, karşımızda kanat kanat açılıyor. Onda Kazak dili renkli, örnek bir dildir. Sözler kısadır; ama bu kısalık, yaşıntı, çaba ve gerçekle doludur. Bunlara, en keskinleştiği anlarda bile bir ölçü duygusu egemendir. Bu sözlerin insanın iliklerine kadar işlemesi de bundandır. Kısacası her şey, Şolohov'un büyük bir yazar olma yönünde geliştiğini gösteriyor. Yalnız yazarın okuması, her yazısı üzerinde durması, çalışması ve acele etmemesi gerek...

Serafimoviç'in Şolohov'la ilgili bu yargısı üzerinden uzun yıllar geçti. O günden bu yana Şolohov, dört ciltlik *Durgun Don*, iki ciltlik de *Uyandırılmış Toprak* gibi büyük romanlarını yazdı. Serafimoviç'in tanımlaması fazlasıyla gerçekleşti. Şolohov bu süre içinde, değil yalnız Sovyetler Birliği'nin, bütün dünyanın ünlü yazarlarından biri oldu. Eserleri başta İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca olmak üzere 60'ı aşkın dile çevrildi. Yazar bu arada *Durgun Don*'un dördüncü cildinin çıkışıyla 1941'de Stalin, *Uyandırılmış Toprak*'ın ikinci cildinin çıkışıyla da 1960'da Lenin Edebiyat Ödülü'nü aldı. 1965'te de Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazanmakla dünya edebiyatında sağladığı başarının bir rastlantı olmadığını kanıtlamış oldu.

Çocukluğu ve yetiştiği ortam

Şolohov 1905 yılında, Don bölgesinde, Vyeşenskaya adlı Kazak ilçesinin Krujilino köyünde doğdu. Babası orta Rusya'nın Riyazan bölgesinden Don kıyılarına gelip yerleşmiş bir "yaban" dı. Ömrü boyunca ona burada hep "yaban" gözüyle baktılar.

Şolohov'un annesi oralı bir Kazak kızıydı. Okuması yazması yoktu, ama akıllı ve zeki bir kadındı. Şolohov yedi yaşına basıp Voronej'deki bir okula verilince, annesi başkasının aracılığına başvurmadan oğluyla mektuplaşabilmesi için okuma yazma öğrendi.

Şolohov özgür bozkır havasıyla büyüdü. Yüzü, yakıcı bozkır güneşiyle, sert bozkır rüzgârıyla tunçlaştı.

Şolohov daha çocukluğunda köy ve bozkır hayatının bütün ağırlığını yudum yudum tattı; toprak sürmeyi, ekin ekip biçmeyi, ekin kaldırmayı, harmanı öğrendi. Sık sık hem ruhunu hem vücudunu serinlettiği Don Irmağında balığa çıktı. Fırsat buldukça da tozlu köy sokaklarında kendi yaşındaki Kazak çocuklarıyla oynamaktan, onlarla dövüşmekten geri kalmadı. Uzun kış gecelerinde, eski Kazakların serüvenlerini dile getiren, onların yiğitliğini anlatan masalları bol bol dinledi. Bütün bunlar Şolohov'un karakterini pekiştirmekte önemli bir rol oynar. Böylece Şolohov neşeli, şakacı, duygulu bir Kazak delikanlısı olup çıktı.

Şolohov biraz büyüyünce yaz tatillerinde, kız ve erkek arkadaşlarıyla gece gezmelerine çıktı. Ay ışığında pırıl pırıl yanan Don Irmağında, bozkırlarda kahkahalar attı, şarkılar söyledi, sevdalandı.

Zaten Kazaklar canlı, neşeli, şakacı insanlardır. Üçü beşi bir araya gelince hemen şarkıya, dansa başlar. Islıkları kahkahalar, kahkahaları çığlıklar kovalar. Bozkır şarkıları hem neşeli hem içlidir. Yüreklere hem sevinç hem sızı uyandırır. Bu yüzden bu şarkılarda her zaman bir aşırılık sezilir; bir dinleyen bir daha unutamaz.

İşte Şolohov, kimi oynak kimi içli bu şarkılarda yer alan zengin ve renkli Kazak dilini çok iyi benimsedi. Sonraları onun romanlarında yer alacak olan o bir kır çiçeği kadar renkli üslubun köklerini burada aramak gerekir.

• • •

Şolohov lisedeyken Birinci Dünya Savaşı patlak verdi. 1917 Kerenski Devrimi de onu lisede buldu. 1917 Kasım [Ekim] Devrimi, sonraları onun doğup büyüdüğü bölgeyi de içine alan iç savaşlar, o lisedeyken başladı.

Bu koşullar altında artık okulun ve okumanın lafı olamazdı. Güçlü devrim rüzgârı Şolohov'un köyünü de ikiye bölmüştü. Her Kazak gen- cinin karşısına dikilen ve hemen çözümlenmek isteyen günün problemi Şolohov'un da karşısına dikilmişti: Kimden yana olmalı? Hangi yöne katılmalı? 16 yaşındaki Şolohov yönünü seçmekte gecikmedi: Devrim- cilerden yana, Çarlık düzenine karşı savaşa katıldı. O zamanlar büyük önemi olan iaşe örgütünde görev aldı. O sıralarda, özellikle Don bölge- sinde yağmacılık alıp yürümüş, eşkıyalık artmıştı. Eşkıyaların başlıca hedefi erzak depoları ve iaşe kollarıydı. Bu yüzden Şolohov'un görevli olduğu iaşe örgütüne de sık sık saldıranlar oldu. Şolohov elde silah bu çetelerle savaşmak zorunda kaldı. Böylece Şolohov, belki farkında bile olmadan kendisini devrimcilerin arasında, iç savaşın ortasında buldu. Bu durum onun kesin olarak alını yazısını çizdi.

İlk eserleri

İç savaş sona erip ülkede Sovyet düzeni yerleşince Şolohov bir süre hamallık, taşcılık, ilkokul öğretilenliği ve gazetecilik yaptı. Şolohov işte bu sırada, 1923 yılında o bölgede çıkmakta olan gazete ve dergi- lere hikâyeler yazmaya başladı. Bu arada hiç durmadan kendini ye- tiştirmeye çalıştı. Gazetede yazdığı bu hikâyeler ilgi uyandırdığı için Şolohov onları 1925 yılında *Don Hikâyeleri* ve *Mavi Bozkır* adlarını taşıyan kitaplar halinde yayımladı. Bu ikisi Şolohov'un kitap halinde basılmış ilk eserleridir.

Şolohov, biraz acemice ve şematik olarak yazılan bu hikâyelerinde bile dilinin güzelliği ve renkliliğiyle, doğa tasvirlerinin zenginliğiyle, yer yer Kazak yaşantısını anlatmadaki başarısıyla hemen dikkati çek- ti. Bu hikâyeler edebiyat çevrelerinde geniş yankılar uyandırdı. Bütün kusurlarına rağmen bu hikâyelerin yaptığı en büyük hizmet, büyük sanatçının bundan sonra yazdığı *Durgun Don* ve *Uyandırılmış Toprak* gibi ünlü eserlerine bir köprü oluşturmasındadır.

Durgun Don

Şolohov'un ilk büyük eseri, geniş bir tarih süresini kapsayan dört ciltlik *Durgun Don* romanıdır. Don Kazaklarının çeşitli dönemlerdeki yaşantı tablosunu veren *Durgun Don* romanı, 1926 yılından 1940 yılı-

na kadar olan on dört yıllık bir süre içinde yazılmış ve yayımlanmıştır. Ne var ki, bu büyük eserin ilk üç cildi 1928-1933 yılları arasında, birer ya da ikişer yıl arayla yayımlandığı halde, üçüncü ciltten sonra gelen ve 1940 yılında çıkan dördüncü cilt, yedi yıllık bir aradan sonra yayımlanabilmiştir. Bu gecikme Şolohov'un eserleri üzerinde büyük titizlikle çalışmasından, materyalleri toplamada, bunları değerlendirmede büyük bir dikkat göstermesinden ileri gelmekle beraber, ilk üç cildin yayımlanması üzerine yapılan eleştirilerin gerektirdiği bazı düzeltmelerle de ilgili olduğu sonradan yapılan açıklamalardan anlaşılmaktadır. Yalnız şunu da belirtmeliyiz ki, *Durgun Don*'un birinci cildi daha bitmeden değişikliğe uğramış, yazar ilk yazdıklarını beğenmeyerek eserinin planında değişiklikler yapmıştır.

***Durgun Don* nasıl yazıldı?**

Don bölgesindeki iç savaşın bütün evrelerini günü gününe yaşayan Şolohov, bu izlenimlerini 1923 yılında yazıp 1925 yılında kitap halinde yayımladığı *Don Hikâyeleri* ve *Mavi Bozkır* eserlerinde kopuk parçalar halinde anlatmıştı. Şolohov zamanla, yakından gördüğü ve içinde yaşadığı bu hareketli dönemi bir roman halinde canlandırmayı düşündü. *Durgun Don* adını verdiği bu romanında Kazakların devrim sırasındaki rollerini belirtmek istedi. Nitekim romanını yazmaya da başladı. Ama yazar bu ilk tasarısından çabucak vazgeçti. Bunun nedenlerini Şolohov'un kendi ağzından dinleyelim:

Romanıma, 1925 yılında başladım. Önceleri eserimi, böylesine geniş tutacağımı kendim bile tahmin etmemiştim. Maksadım, Kazakların devrim sırasındaki rollerini belirtmekti. Romanıma, Kazakların Petrograd şehrine taarruz eden General Kornilov'un ordusuna katılışı olayıyla başladım (Kornilov'a katılan Kazak ordusu, Don Üçüncü Süvari Kolordusuydu). 80-100 sayfa kadar yazdıktan sonra, yazdıklarımı okudum. Yanlış bir yol tuttuğumu hemen hissettim. Okurların kafasına daha ilk ağızda şu sorular çöreklenmekte gecikmeyecekti: Kazaklar, devrimin bastırılmasına neden katılmıştı? Bu Kazaklar da ne menem şeydi? Don Ordusu Bölgesi nereden ortaya çıkmıştı? İşte bunun için ilk yazdıklarımı bir kenara attım. İlk tasarımdan vazgeçtim. Daha geniş bir roman tasarlamaya başladım. Tasarı kafamda olgunlaşınca materyal toplamaya koyuldum. Ka-

zakların yaşantısını yakından bilmemin bu işte bana büyük yardım dokundu. Böylece bugün ortaya çıkan *Durgun Don*'u, yaklaşık olarak 1926 sonlarında yazmaya başladım.

Gerçekten de Şolohov romanının planını değiştirmeseydi, ilk tasarladığı romanındaki olayları ikinci cilde bırakarak, Kazakların devrimden ve savaştan önceki yaşantısını kapsayan bir romanla işe başlamasaydı, tasarladığı roman kopuk bir film gibi eksik kalacak, belki de bugünkü değerini kazanamayacaktı.

Değişikliğin nedenleri

Şolohov'u eserinin planında böyle bir değişiklik yapmaya götüren birtakım tarihsel zorunluklar vardır. Çünkü Don Kazaklarının tarihi devrimci geleneklerle doluydu. Rusya'da toprak köleliği düzenini temelinden sarsan ve 1606-1607, 1667-1671, 1707-1708, 1773-1775 yılları arasında geçen dört büyük köylü isyanının liderlerinin hepsi de birer Don Kazak'ı idi. Bugünün Don Kazakları, masallarda adları geçen, şarkıları hâlâ halk arasında söylenen bu liderlerin, Bolotnikov'ların, Stenka Razin'lerin, Bulavin'lerin, Pugaçev'lerin torunlarıdır. Bu tarihsel isyanların liderleri ve vurucu gücü Don Kazakları olduğu halde, nasıl olmuştu da aynı Don Kazakları 1917 Devrimi'nin umacıları haline gelmişti?

Çarlık hükümetleri, uzun bir tarih süresince, çeşitli bölgesel ayrıcalıklarla, "bağımsızlık" hülyalarıyla, bu bölgede toprak köleliği düzenini uygulamamakla hem savaşçı ve yiğit Don Kazaklarını kendinden yana çekmesini hem de onlarla öteki Rus halkı arasında derin bir uçurum yaratmasını başarmıştı. Böylece, meydana getirdikleri özel Kazak süvari birliklerini bir yandan dış savaşlarda istilacı emellerini gerçekleştirmek için, öte yandan memlekette Çarlık despotluğuna karşı baş gösteren öğrenci, işçi ve halk direnişlerini bastırmak için kullandılar. Bunun doğal bir sonucu olarak 1917 Devrimi herkesten çok "ellerindeki ayrıcalıkları kaybetmemek için savaşan" Kazaklardan direniş gördü.

İşte Şolohov eserinin planında yaptığı değişiklikle, Kazakların Birinci Dünya Savaşı'ndan önce ve savaş sırasındaki durumlarını an-

latma ve böylelikle onların devrim sırasındaki tutumlarını açıklama olanağını bulmuş oldu.

Böylece Şolohov'un ilk tasarladığından çok daha başka, ama çok daha geniş ve çok daha güzel bir eser doğmuş oldu.

Eserin konusu

Durgun Don'un 1928 yılında yayımlanan birinci cildinde başlıca Don Kazaklarının yüzyıllar boyunca kurulmuş geleneklere bağlı, Çarlık dönemindeki yaşantıları ele alınmaktadır. Bu ciltte özellikle Don Kazaklarının gelenekleri, görenekleri, günlük yaşantıları üzerinde ayrıntılı olarak durulmuş, ele alınan tipler her yönden incelenmiş, renkli ve canlı tablolar halinde okurların karşısına çıkarılmıştır. Kazakların yaşantısını çok iyi bilen yazar, eserinin bu cildinde Kazak evlerinin içini anlatmakla başlayarak, ot biçmeye, balık avlamaya, Kazak düğünlerine varıncaya kadar bu yaşantının bütün ayrıntısını büyük bir dikkatle anlatmaktadır.

Durgun Don'un 1929 yılında yayımlanan ikinci cildinde, Don Kazaklarının Birinci Dünya Savaşı'nda ve 1917 Kerenski Devrimi'ndeki durumları ele alınarak General Kornilov olayı, Kerenski'nin devrilişi, 7 Kasım 1917 Devrimi anlatılmıştır.

Durgun Don'un 1933 yılında yayımlanan üçüncü ve 1940 yılında yayımlanan dördüncü ciltlerinde ise Don Kazaklarının ayaklanması, General Krasnov'un Don bölgesinde bağımsız bir cumhuriyet kurması, General Denikin ordusunun Don bölgesini istilası, nihayet uzun ve çetin savaşlardan sonra Sovyet düzeninin kesin olarak yerleşmesi olayları anlatılır.

Eserin sanat özellikleri

Durgun Don'un en büyük sanat özelliği epik bir trajedi niteliği taşımasıdır. Bu konuyla ilgili olarak tanınmış Sovyet edebiyat eleştirmenlerinden B. Yermilov şunları söylemektedir:

Durgun Don'un son cildinin yayımlanması üzerine, eserin 'trajik' karakterinden söz edilmektedir. Gerçekten de *Durgun Don* bir trajedi olarak gelişmektedir. Ancak romanın sekizinci bölümünde eser

bir edebî düzeyden bir başka edebî düzeye geçmekte, eserin trajik anlamıyla çelişen-unsurlar ortaya çıkmaktadır.

Durgun Don tamamıyla değişik bir eserdir. Sovyet edebiyatının bu ilk trajedisi bir epope (önemli tarihsel olayların hikâyesi) olarak karşımıza çıkıyor. Bizim klasik edebiyatımızda buna benzer bir olaya rastlanamaz. Klasik edebiyatımızda ancak roman biçiminde trajediler görülür. *Anna Karenina*, kısmen de *Karamazov Kardeşler* bu çeşit eserlere birer örnek olarak gösterilebilir. Ama trajik konulu ve trajik olarak biten bu epope bizim edebiyatımızda yoktur. Tolstoy'un *Savaş ve Barış*'ı trajik değildir.

Eleştirmen sözüne devam ederek şöyle diyor:

Romandaki bütün trajik olaylar *Durgun Don* Babamız'da toplanmaktadır. Zaten romanın adında ince bir alay vardır. Daha romanın adında 'Durgun Don' üzerine olan geleneksel/patriyarkal şiirsel tasvirler yalanlanmaktadır. 'Durgun' Don! Aksinya'nın, Natalya'nın, Stepan Astakov'un, Gregor Melehov'un aşkları, 'durgun' Don'un zalim, hayvanca (özellikle, öz kızına tecavüz eden babanın davranışı olarak karşımıza çıkar) 'patriyarkallığıne karşı bir isyan değil midir? Okur, Aksinya ile Gregor'u, onların aşkını, onların geleneklere karşı olan bu başkaldırılarından ötürü sevdi. Tıpkı okurun, başkaldırısından ötürü *Anna Karenina*'yı sevmesi gibi...

'Sakin *Don Babamız*' birçok güçlü ve yetenekli insanın ölümlerinin tek sorumlusudur. Eşsiz bir tip olarak, güç bakımından, hiç de Aksinya'dan geri kalmayan Natalya'yı da mahveden yine odur.

...Gerek okurlar gerekse eleştirmenler haklı olarak, eserin sekizinci bölümündeki Melehov'u, romanın öteki bölümlerindeki Melehov'a göre başka bir insan, özel bir insan halinde kabul ediyor. Bu yeni, bu özel, bu başka Melehov'un artık trajik bir öge olmaya hakkı yoktur. Çünkü ancak yüksek yaratılıştaki bir insan trajedinin kurbanı ya da kişisi olabilir.

Durgun Don'da Şolohov yaratıcılığının göze çarpan bir başka özelliği de, Rus klasik edebiyatı ile Rus halk edebiyatı arasındaki kaynaşmadır.

Gerçekten de bugünkü Rus yazarlarından hiçbiri Şolohov kadar Rus klasik edebiyatı geleneğiyle Rus halk edebiyatı geleneğinin, böy-

lesine ustaca karışımının bir örneğini vermemiştir. *Durgun Don*'da halk türkülerinin, halk şarkılarının yanı sıra alabildiğine masallara, atasözlerine rastlanmaktadır.

Şolohov sadece halk türkülerinden, masallardan, atasözlerinden, kısacası halk sanatının materyallerinden ve motiflerinden yararlanmakla kalmamış, halk edebiyatının yöntemlerinden de geniş ölçüde yararlanmıştır. Şolohov'un kullanmayı çok sevdiği, roman kişilerinin ruh haliyle doğayı karşılaştırma yöntemi, hiç kuşku yok ki folklordən ileri gelmektedir.

Gerçekten de doğa tasvirlerinden yana çok zengin olan *Durgun Don*'da bu tasvirlerin çoğu, biraz sonra geçecek olan olayların fonu ya da malzemesi olarak kullanılmıştır. Romanın bazı yerlerinde ise tabiat tasvirleri ve kişilerin ruh hali âdeta birbiriyle kaynaşmış olarak verilmiştir. Şolohov'daki doğa tasvirleri sık sık, kişilerin yaşantısındaki korkunç olayları sanki önceden haber verir.

Birinci cildin IV. bölümündeki şu fırtına tasviri, delice aşk afetine tutulan Gregor ile Aksinya'nın yaşantılarındaki 'fırtınalı olay'ın bir habercisidir:

Akşama doğru bir fırtına çıktı. Köyün üzerini siyah bulutlar kapladı. Rüzgârın çılgına çevirdiği Don'un köpüklü dalgaları kıyıyı dövmeye başladı. Yağmursuz gökte şimşek çakıyor, ara sıra gök gürültüleri yeri şarsıyordu. Bulutların hemen altında bir çaylak dolanarak kanat çırpıyor, onu cırtlak sesleriyle kuzgunlar izliyordu...

Yine birinci cildin XVI. bölümündeki şu doğa tasviri, Aksinya'nın sıkıntılarına âdeta eşlik etmektedir:

Muslinden bir buğunun içinde kalan güneş, köyün üzerinden geçiyordu. Minik, bembeyaz, kıvrım kıvrım bulut kümelerinin ötesinde uçsuz bucaksız, serin, gök mavisi bir çayır göz alabildiğine uzayıp gidiyordu. Alev alev yanan sac çatıların, terk edilmiş tozlu yolların, kavrulmuş sarı otlarıyla tarlaların üzerinde öldürücü, nemli bir sıkıntı yükseliyordu.

Şolohov'un *Durgun Don*'da göze çarpan sanat özelliklerinden biri de yazarın, roman kişilerinin ruh hallerini anlatmadaki ustalığıdır. Bu konuyla ilgili olarak Sovyet edebiyatı eleştirmenlerinden M. Çarniy şunları yazmaktadır:

Tolstoy 'Günlük'ünde, 'Sanatın başlıca amacı, insan ruhu üzerinde gerçeği söylemek, insan ruhuyla ilgili basit insanların söyleyemeyeceği sırları söylemektedir,' diyor.

İşte Şolohov, romanının başlıca kişileri olan Gregor Melehov'un, Aksinya'nın, Natalya'nın ruhuyla, iç yaşantılarıyla ilgili sırları rastgele insanların söyleyemeyeceği bir ustalıkla anlatmasını bilen ve bu anlatımıyla okurları büyüleyen o büyük sanatçılardan biridir.

Aralık 1965

Romanda Adı Geçen Önemli Kişiler

ASTAKOV, STEPAN: Bir Kazak.

ASTAKOVA, AKSİNYA: Stepan'ın karısı.

BUNÇUK, İLYA: Bir Kazak devrimcisi.

FOMİN, YAKOV YEFİMOVİÇ: Başlangıçta Kızıl, sonradan Beyaz haydut çetelerine önderlik eden bir Kazak komutanı.

KALMUKOV: Beyaz Muhafız Birlikleri subayı.

KAPARİN: Yüzbaşı, Kızıl subay. Daha sonra Fomin'in kurmay başkanı.

KORŞUNOV, GRİŞAKA: İhtiyar bir Kazak.

KORŞUNOV, MİRON GREGORYEVİÇ: Grişaka'nın oğlu, Natalya Melehova'nın babası.

KORŞUNOVA, MARYA LUKİNİÇNA: Miron'un karısı.

KORŞUNOV, DİMİTRİ MİRONOVİÇ, (Mitka): Miron ve Marya Korşunov'un oğlu.

KORŞUNOVA, AGRİPPİNA MİRONOVNA: Miron ve Marya'nın kızı.

KOŞEVOY, MİHAİL, (Mişa): Bir Kızıl Kazak.

KRİVOŞLİKOV: Bir Kazak devrimcisi.

KUDİNOV: Don Kazakları Asi kuvvetleri komutanı.

LİSTNİTSKİ, NİKOLAY ALEKSEYEVİÇ: Bir derebeyi.

LİSTNİTSKİ, YEVGENİ NİKOLAYEVİÇ: Nikolay Listnitski'nin oğlu, bir Beyaz subay.

MELEHOV, PANTELEY PROKOFYEVİÇ: Yaşlı bir Kazak.

MELEHOVA, İLYİNİÇNA: Panteley'in karısı.

MELEHOV, PİYOTR PANTELEYEVİÇ: Panteley'in büyük oğlu, bir Kazak subayı.

MELEHOV, GREGOR PANTELEYEVİÇ, (Grişa): Panteley'in küçük oğlu, Kazak subayı; Kazak Asi kuvvetleri tümen komutanı.

MELEHOVA, YEVDOKYA PANTELEYEVNA, (Dunya): Panteley'in kızı.

MELEHOVA, DARYA: Piyotr Melehov'un karısı.

MELEHOVA, NATALYA: Gregor Melehov'un karısı.

ŞAMİL, MARTİN ALEKSEY ve PROHOR: Kazak kardeşler.

STOKMAN, OSİP DAVİDOVİÇ: Komünist örgütçü.

TİMOFEY, (Uşak): Mokov'un değirmeninde kantarcı.

ZİKOV, PROHOR: Bir Kazak, Gregor Melehov'un emir eri.

BİRİNCİ KİTAP

Şanlı toprağımızda saban izi yok bizim,
Toprağımızda at toynaklarının açtığı izler var.
Ve bizim şanlı toprağımızda Kazak kelleleri ekili,
Bizim durgun Don'umuz, genç dullarla süslüdür,
Babamız durgun Don'da öksüzler çiçek açar;
Durgun Don'un dalgaları, anaların, babaların gözyaşlarıyla doludur.

• • •

Oy, babamız durgun Don!
Oy, neden böyle bulanık akarsın, durgun Don?
Ah, ben durgun Don, nasıl olur da bulanık akmam!
Ben, durgun Don'un dibinde soğuk pınarlar kaynar,
Ben, durgun Don'un içinde beyaz balıklar oynayıp sıçrar.

Eski Kazak Şarkıları

BİRİNCİ BÖLÜM

I

MELEHOV Çiftliği, Tatarski köyünün en ucundaydı. Ağılın kapısı kuzeye, Don'a bakıyordu. Irmağın kıyısına yirmi metrelik dik bir bayırla iniliyordu; yosun bürümüş setin hemen dibinden inci gibi parlayan midye kabuklarıyla dolu kıyı başlıyor, dalgaların yaladığı kurşuni çakıllarla birdenbire bıçakla kesilircesine son buluyor ve Don seriliveriyordu gözler önüne; çelik mavisi renğiyle, rüzgârın altında kaynayan, çırpıntılı yüzüyle Don... Doğuya doğru, söğüt dallarından yapılmış çitlerle çevrili harman yerlerinden ötede Hetman yolu, daha ötede boz fundalıklar, kirli kahverengi, dayanıklı, at toynaklarıyla çiğnenmiş sinirotu tarlaları, yolun tam çatalına dikilmiş bir haç, sonra da bozkır; kayan dumanlı bir peçeye bürünmüş bozkır... Güneyde kıraç tepeler yükseliyor, batıya düşen köy yolu, meydanı geçtikten sonra otlağa doğru uzanıyordu.

Kazak Prokofey Melehov, sondan bir önceki Türk-Rus savaşından köye dönmüştü. Oradan bir de karı alıp getirmişti; tepesinden tırnağına kadar kendisini çarşaf altında gizleyen bir kadındı bu. Yüzünü hep örter, deli deli bakan kederli gözlerini nadiren gösterirdi. Saten şalı hâlâ garip, hoş kokuların izlerini taşırdı ve bu şalın gökkuşağı renkleri, Kazak kadınlarını kıskandırırды. Esir Türk kadını, Prokofey'in akrabalarından hep uzak dururdu; çok geçmeden de ihtiyar Melehov, oğluna topraktan düşen payını verip onu ayırdı. İhtiyar bütün hayatı boyunca da bir daha oğlunun evine adımını atmadı, uğradığı şerefsizliği hiç unutmadı.

Prokofey derhal taşındı; dülgerler ona bir ev yaptı, ağılın çitini kendisi kurdu ve sonbahar başlarında, yabancılar arasında ezilen karıcığını yeni evine götürdü. Eşyalarını taşıyan arabanın arkasından

karısıyla beraber yürüyerek geçti Prokofey köyün içinden. Yediden yetmişe herkes sokaklara döküldü. Erkekler belli etmeden bıyık altından güldü, kadınlar birbirlerine onları göstererek yüksek sesle laf attı, su yüzü görmemiş bir sürü Kazak çocuğu da Prokofey'i arkadan maytaba aldı. Ama sırtında önünü iliklemeden giydiğı paltosu, iri, kara avcunun içinde narin bileğinden sımsıkı tuttuğı karısıyla Prokofey, bir tarlada sabanın açtığı izin ardı sıra gidiyormuş gibi ve beyaza yakın açık sarı buklelerle süslü başını meydan okurcasına dimdik tutarak yürüdü, geçti. Sadece, elmacık kemiklerinin altındaki yanak kasları şişip seğirdi, çatık kaşlarının arasında ter taneleri belirdi.

O günden sonra Prokofey köyde pek görünmedi, hatta Kazak toplantılarına bile gitmez oldu. Don boyundaki evinde kendi kabuğuna çekilip herkesten uzak yaşadı. Köyde onun hakkında garip hikâyeler anlatıldı. Yol üzerindeki otlakta buzağıları otlatan birkaç oğlan, bir akşam, gün batarken Prokofey'in karısını kucağına alarak ta Tatar kümbetine götürdüğünü söyledi. Anlattıklarına göre Prokofey karısını yere oturtmuş, kendisi de, sırtını kümbetin bulunduğu tepenin en üstündeki gözenekli kayaya dayayan karısının yanına çökmüş ve ikisi birlikte gözlerini hiç başka yana çevirmeden bozkırı seyretmiş. Gurup bitene kadar böylece oturmuşlar, sonra Prokofey karısını koyun postundan gocuğuna sarıp kucağına almış ve evine götürmüş. Bütün köy halkı böylesine garip bir davranışı neyle açıklayacağını bilememekten doğan bir şaşkınlığa düşmüştü; her kafadan bir ses çıkıyor, herkes başka bir tahmin yürütüyordu. Köy kadınları dedikodudan birbirlerinin başındaki bitleri ayıklayacak vakit bulamıyordu. Prokofey'in karısı hakkında da dedikodular boldu; bazıları onun büyüleyici bir güzelliğe sahip olduğunu ileri sürüyor, bir kısmı da bunun aksini iddia ediyordu. Nihayet, kadınların en cüretkârı, asker karısı Mavra, birazcık maya istemek bahanesiyle Prokofey'in evine gidince mesele halledildi. Prokofey maya almak üzere kilere inince Mavra da Prokofey'in Türkiye'den getirdiğı ganimetin korkunç bir şey olduğunu keşfedecek fırsatı buldu.

Birkaç dakika sonra Mavra alı al moru mor, yazması kaymış bir halde, kenar sokaklardan birinde toplanmış bir kadın kalabalığının merakını gideriyordu.

“Canımın içleri, Prokofey de o kadında ne bulmuş sanki? Alelade bir kadın bile olsa hadi neyse, ama öyle bir yaratık ki! Bizim kızlar ondan bin kat güzel! Bir çekmeye kalksan, eşekarısı gibi yandan ikiye bölünecek. Ya o kara kara koca gözleri. İblis gibi bakıyor. Tövbeler olsun, ama eli de kulağında.”

“Eli kulağında mı?” diye hayretle sordu kadınlar.

“Dünkü çocuk değilim ya! Ben de üç tane büyüttüm.”

“Ya suratı ne biçim bir şey?”

“Suratı mı? Sarı. Gözlerinde hiç can yok, herhalde yabancı bir memlekette istediği hayatı bulamadı. Hem, dahası var kızlar, karı Prokofey’in... pantolonunu giyiyor!”

Kadınların ağzından aynı anda, aynı nida çıktı:

“Aa!”

“Kendi gözlerimle gördüm; pantolon giyiyor, ama pantolonun kenarlarında şeritler yok. Herhalde Prokofey’in gündelik pantolonu olacak. Uzun bir fistan giyiyor, altından da pantolonun paçaları gözüktüyor; paçaları da çoraplarının içine sokmuş. Gördüğüm zaman kanım dondu.”

Köyde Prokofey’in karısının cadı olduğu söylentileri dolaşmaya başladı. Astakov’un gelini (Astakov’lar Prokofey’e en yakın oturan komşuydu) Paskalya’nın ikinci günü şafaktan önce, Prokofey’in karısını yalınayak, başıkabak, Astakov’un ineğini sağarken gördüğüne yemin etti. O günden sonra da ineğin memesi gittikçe küçülerek bir çocuk yumruğu kadar kalmış ve inek çok geçmeden ölmüştü.

O yıl sığırlara kıran girdi. Don’un sığ yerlerinde her Allahın günü yeni ölmüş inek ve boğa leşleri görülmeye başladı kumluk kıyı boyunca. Demeye kalmadı, atlar da hastalığa tutuldu. Köy merasın-da otlayan sürüler eriyeye eriyeye bitti. Köy sokaklarında, ara yollarda korkunç bir dedikodudur dolaşmaya başladı.

Kazaklar bir toplantı yaptı ve doğru Prokofey’e gittiler. Prokofey evinin önündeki merdivenin başına çıkıp eğilerek selamladı gelenleri.

“Hayırdır inşallah değerli büyükler?”

Taş gibi sessiz kalabalık merdivene biraz sokuldu. İlk ağzını açıp bağırان sarhoş bir ihtiyar oldu:

“Senin şu cadıyı sürükle de getir buraya! Onu yargılayaca...”

Prokofey eve girmek için atıldı, ama onu eşikte yakaladılar. Luş-niya takma adıyla çağırđıkları irikıyım bir Kazak, Prokofey’in kafasını bir yandan duvara çarparken bir yandan da, “Maraza çıkarma!” dedi ona. “Sana dokunacak değiliz, ama karını ayağımızın altına alacağız. Sığır kıtlığı yüzünden bütün köy halkı gebereceğine onun gebermesi daha iyi. Ama sakın sen bir maraza çıkarayım deme, yoksa duvarı başına yıkarım!”

Merdivenlerden uğultu halinde, “Sürükleyin kancığı avluya!” sesi yükseldi. Prokofey’in aynı alaydan askerlik arkadaşı bir eliyle Türk kadının saçlarını dolarken, öteki eliyle de bağırmak isteyen kadının ağzını kapadı ve onu sürükleye sürükleye ayvana çıkarıp kalabalığın ayakları dibine fırlattı. Ulumayı andıran sesleri bastıran incecik bir çığlık duyuldu. Prokofey beş altı Kazak’ı savurarak ellerinden kurtuldu, hışım gibi eve dalarak duvarda asılı duran süvari kılıcını kap-tı. Kazaklar birbirlerini çiğneyerek evden dışarı uğradı. Prokofey ışı-l ışı-l yanan kılıcı başının üstünde savurarak koşar adım merdivenden indi. Kalabalık geriledi ve avluda herkes bir yana kaçıştı.

Ayağına ağır olan Luşniya’ya harman yerinde yetiştı Prokofey; geriden, Luşniya’nın sol omzu üzerinden çaprazlama indirdiğı bir kılıç darbesiyle Kazak’ı beline kadar biçti. O arada da çitin kazıkla-rını söken Kazak sürüsü harman yerini geçip bozkıra yayıldı.

Kazaklar yarım saat sonra cesaretlerini toplayıp Prokofey’in çift-liğine tekrar sokuldu. İçlerinden ikisi ayaklarının ucuna basarak koridorun başına kadar geldi. Prokofey’in karısı mutfakta, bir kan gölünün ortasında, başı geriye kaymış yatıyordu; dudakları acıyla kasılıyordu, dişleriyle sıkıdığı dilinin bir kısmı dışarı sarkmıştı. Cam gibi gözleriyle donuk donuk bakan Prokofey başını iki yana sallayarak, bir koyun postunun içine top gibi bir şeyi –vaktinden önce doğan bebeğı– sarıp sarmalıyordu.

Prokofey’in karısı o akşam öldü. Çocuğa acıyan Prokofey’in ih-tiyar anası yavrunun bakımını üzerine aldı. Çocuğu keten tohumu

lapasına buladılar, sarıp sarmaladılar, kısarak sütüyle beslediler ve bir ay sonra esmer, Türk'e benzeyen yavrunun artık yaşayacağından iyice emin olunca da onu alıp kiliseye götürerek vaftiz ettirdiler. Dedesinin adını, Panteley adını verdiler ona. Prokofey on iki yıl kürek cezası çektikten sonra döndü. Yer yer kırılmış kızıla çalan kırpık sakalı ve giydiği Rus elbisesiyle hiç de bir Kazak'a benzemiyordu Prokofey. Oğlunu alıp çiftliğine döndü.

Panteley büyüdükçe esmerleşti ve ele avuca sığmaz bir hale geldi. Yüzü de, vücut yapısı da annesine benziyordu. Prokofey onu bir Kazak komşusunun kızıyla everdi.

Ondan sonra da Türk kanı artık Kazak kanıyla karışmaya başladı. "Türkler" diye anılan, kanca burunlu, vahşi bir güzelliğe sahip Melehov'lar ailesi köye böyle yerleşti işte.

Babası ölünce çiftliği Panteley eline aldı; evin çatısını yeniledi, tarlasına kamu toprağından dört dönüm daha kattı, yeni sundurmalar, bir de sac damlı ambar yaptı. Tenekeciye birkaç tane horoz biçiminde rüzgâr göstergesi sipariş etti ve demir artıklarından yapılan horozlar ambarın damına yerleştirilince, bunlar çiftliğe, o dünyayı umursamayan tavırlarıyla gösterişli, aynı zamanda gönençli bir hava kattı.

Geçen yılların ağırlığı altında Panteley Prokofey dırdırcı, huy-suz bir adam olup çıktı; enine vermesine ve biraz kamburlaşmasına rağmen yine de sağlam yapılı bir ihtiyardı. Kupkuru, aynı zamanda topaldı (çarın süvarilerinin yaptığı bir gösteride atıyla engel atlarken düşüp bacağına kırmıştı) ve sol kulağına yarım ay bir küpe takıyordu; iyice ihtiyarlayana kadar da sakalını kuzguni siyaha boyamaktan geri kalmadı. Kızdığı zaman tamamıyla kendini kaybederdi; kanlı çanlı, şen şakrak karısının vaktinden önce çöküşünün nedeni de herhalde bu olmalıydı. Bir zamanlar güzel olan bu kadının yüzü şimdi kırışıklardan örümcek ağına dönmüştü.

Panteley'in evli olan büyük oğlu Piyotr anasına çekmişti; küt ve ucu yukarı kalkık bir burnu, mısır püskülü rengi gür saçları, açık kahverengi gözleri vardı. Ama küçüğü, Gregor, babasına benziyordu; Piyotr'dan yarım baş uzun, altı yaş kadar da ufaktı. Tıpkı babasının kine benzeyen, aşağı dönük burnu bir atmacanınkini andırıyor, hafif çekik göz çukurlarının içinde alev alev yanan gözlerinin akı

da maviye çalıyordu. Çıkıntılı elmacık kemiklerinin üzerinde gergin duran cildi esmerdi. Gregor da babası gibi hafif kamburumsuydu, hatta gülümseyişinde bile o aynı, yabancı nitelik vardı.

Uzun boylu, iri gözlü –babasının gözdesi– Dünya ve Piyotr’un karısı Darya ile Darya’nın küçük çocuğu, Melehov ailesini tamamlıyordu.

II

SABAHIN erken saatlerinde, külrengi gökte hâlâ tek tük yıldızlar parılıyor, bir bulut kümesinin altından beriye doğru rüzgâr esiyordu. Don’un üzerinde, yükseklerde sürüklenen ince bir sis kıraç bir tepenin yamacına yaslanıp, başsız kurşuni bir yılan gibi sel yataklarına sokuluyordu. Irmağın sol kıyısı, kumsal, ağaçlıklı sığ sular, kamışlık bataklıklar ve nemli ağaçlar şafağın soğuk, hülyalı ışıklarıyla tutuşuyordu. Ufuk çizgisinin altından güneşin aydınlığı göğe vuruyordu, ama güneş daha yükselmemişti.

Melehov’ların evinde ilk uyanan Panteley Prokofyeviç oldu. İşlemeli gömleğinin yakasını ilikleyip merdiven başına çıktı. Otlarla kaplı avlu ıslak bir gümüşü tabaka gibi yayılıyordu. Panteley, sığırları dışarı saldı. Fistanını sırtına geçirmiş olan Darya, inekleri sağmak için koşarak onun yanından geçti. Çıplak beyaz baldırlarında çiyler, pırıl pırıl damlalar halinde toplanıyor, kız, arkasında, avlunun çimenleri üzerinde tüten ayak izleri bırakıyordu. Panteley Prokofyeviç bir an orada durup Darya’nın ayaklarıyla ezdiği çimenlerin yeniden doğruluşunu seyretti, sonra da mutfığa döndü.

Ardına kadar açık pencerenin pervazında, ön bahçedeki kiraz ağacının çiçeklerinden düşen ölü taç yaprakları vardı. Gregor bir kolunu yana açmış, yüzükoyun uyuyordu.

“Gregor, balığa geliyor musun?”

Gregor bacaklarını karyolasından sarkıtıp yere basarken, fısıltı halinde, “Ne?” dedi.

“Gidelim de güneş yükselene kadar balık tutalım.”

Gregor burnundan soluya soluya, gündelik pantolonunu askıdan çekip alarak giydi, yün çoraplarını geçirdi, topukları basılmış pabuçlarının arkasını düzelttikten sonra ağır ağır ayaklarını içine soktu.

Babasının ardı sıra ayvana çıkarken, “Peki ama annem yemi kaynattı mı?” diye sordu kısık sesiyle.

“Kaynattı. Sen kayığa git. Ben de hemen gelirim.” İhtiyar adam keskin kokulu, kaynatılmış çavdarı bir tasın içine boşalttı, dibe çökmüş taneleri dikkatle sıyırıp avucuna aldı ve seke seke kumsalın yolunu tuttu. Oğlunu, kamburunu çıkarmış, kayığın içinde otururken buldu.

“Nereye gideceğiz?”

“Kara Kıyı’ya. Geçen gün gidip oturduğumuz kütüğün orayı deneyeceğiz.”

Kayık, kıcı dibe dege dege kıyıdan ayrıldı ve sığdan kurtuldu. Akıntı kayığı sallayıp alabora etmeye çalışarak sürükledi. Gregor küreği dümen yerine kullanıyor, ama kürek çekmiyordu.

“Neden kürek çekmiyorsun?”

“Hele bir orta akıntıya varalım da...”

Hızlı ana akıntıyı aşan kayık sol kıyıya doğru sürüklendi. Gerilerden öten köy horozları duyuluyordu. Kayık, ırmaktan epeyce yüksek ve girintili çıkıntılı kara bir set oluşturan kıyıya bordasını sürte sürte suların durgun olduğu havuz gibi kısma doğru kaydı. Kıyıdan on beş metre kadar açıkta, su altında kalmış bir karaağacın eğri büğrü dalları görünüyordu su yüzünde. Bunun çevresinde kaynaşan su, köpüklü bir burgaç meydana getiriyordu.

“Ben yemi yayarken sen ipi hazır et,” diye fısıldadı Panteley. Elini, ağzından buhar tüten tasın içine daldırdı. Suyu atılan çavdar tohumlarının çıkardığı hışırtıyı andıran ses duyuldu. Gregor şişmiş taneleri oltaya geçirdi ve gülümsedi:

“Gelin bakalım balıklar! Büyüğünüz küçüğünüz, hepiniz gelin.”

Halka halka suya indi misina ve gerildi, sonra yine gevşedi. Gregor ayağını olta kamışının dibine dayadı ve elbisesinin üzerinden elleriyle yoklaya yoklaya ihtiyatla tütün kesesini aradı.

“Bugün şansımız iyi gitmeyecek baba. Ay batıyor,” diye fikir yürüttü.

“Kibritin var mı?”

“Hı hı.”

“Şu sigaramı yak.”

Sigarasını içmeye koyuldu ihtiyar ve karaağacın ötesinden kopan güneşe baktı.

“Sazanın ne vakit vuracağı hiç belli olmaz,” dedi. “Bazen bakar-sın, ay batarken vurur.”

Gregor içini çekerek, “Görünüşe göre yeme küçük balıklar geli-yor,” dedi.

Sular karıştı, kayığın bordasına tokat gibi çarptı ve al bakırdan dökülmüş gibi pırıl pırıl yanan bir buçuk metrelik bir sazan, iri kuy-ruğuyla suyu yararak homurtuyla zıpladı. Kayığın üzerine iri taneli serpintiler döküldü.

Panteley ıslanan sakalını kolunun yeniyle silerken, “Aman dur!” dedi.

Suya batmış ağacın yakınında, yapraksız dalların arasında arka arkaya iki tane sazan zıpladı; daha ufak bir üçüncüsü havada kıvrılıp inadına kıyıdan tarafa vurdu.

Gregor sabırsızlığından sigarasının ıslanan ucunu çiğniyordu. Güneş buğulu buğulu yarıya kadar yükselmişti. Panteley yemin geri kalanını da serpti ve suratını asıp dudaklarını büzerek olta kamış-ının hareketsiz ucuna, heyecanını belli etmeden baktı.

Gregor tükürdüğü izmaritin havada hızla uçuşunu öfkeyle sey-retti. İçinden, kendisini o kadar erken kaldırdığı için babasına sövü-yordu. Aç karnına içtiği sigara yanmış kıl kokusuna benzer pis bir koku bırakmıştı ağzında. Tam eğilip avucuna su almaya hazırlandığı sırada değneğin ucu sarsıldı ve bükülmeye başladı.

İhtiyar bir solukta, “Oltaya al onu,” dedi.

Gregor atılıp değneği kavradı, ama yay gibi kıvrılan değneğin ucu suya gömüldü.

Panteley kayığı kıyıdan açarken, “Bırakma onu!” diye homurdandı.

Gregor değneği kaldırmaya çalıştı, ama balık çok kuvvetliydi, nitekim kalın misina çat diye kopuverdi. Gregor sendeledi, suya yu-varlanmasına ramak kaldı.

Babası başka bir oltaya taze yem dizmeye çalıştı, ama yapamadı. Gregor heyecanından gülerken değneğe yeni bir misina bağladı ve attı suya. Kurşun daha dibi bulur bulmaz değneğin ucu eğiliverdi.

Gregor, “Yine o,” diye homurdandı. “Yine aynı şeytan!” Akıntıya doğru çekmeye başlayan balığı güçlükle zapt ediyordu.

Misina geride yeşilimsi bir kabarıklık bırakarak suyu hışırtyla yarıyordu. Panteley küt parmaklarının arasında tuttuğu kepçenin sapıyla oynuyordu.

“Dikkat et misinayı koparmasın.”

“Merak etme.”

Kocaman, kırmızılı sarılı bir sazan kuyruk darbeleriyle suları köpürte köpürte yüzeye çıktı, sonra tekrar dibe daldı.

“Nerdeyse kolumu çıkaracak! Nah çıkarırsın!”

“Sıkı tut onu Grişa!”

“Tutuyorum.”

“Bırakma sakın, kayığın altına girmesin!”

Gregor nefes alarak, yorulmuş sazani kayığa doğru çekmeye başladı. İhtiyar kepçeyi uzattı, ama balık son bir gayretle tekrar suya daldı.

“Başını yukarı al balığın! Biraz hava yutarsa işi tamamdır!” diye emir verdi Panteley.

Gregor yorulan balığı tekrar kayığa doğru çekti. Suyun üstüne çıkan balık, burnu kayığın kaba saba borda tirizine doğru yönelmiş vaziyette, turuncu yan yüzgeçlerini oynatarak, ağzı açık gelmeye başladı.

Panteley kepçeye aldığı balığı kaldırırken, kısılmış sesiyle, “Hapı yuttu!” dedi.

Yarım saat kadar daha kaldılar. Balık artık oynamaz oldu.

Nihayet, “Oltayı topla,” dedi ihtiyar. “Bugünlük avımızı yakaladık!”

Gregor kıyıya dayanıp kayığı açtı. Kürek çekerken, babasının yüzünde onun bir şey söylemek istediğini okudu, ama Panteley, tepenin eteklerine yayılmış köy evlerine bakmaya devam etti.

Panteley kafasından geçenleri iyice toparlamadan, “Bana bak Gregor...” diye söze başladı; bir yandan da ayağının dibindeki torbanın dürlü ağzını çekiştiriyordu. “Dikkat ettim, seninle Aksinya Astakova...”

Gregor birdenbire kıpkırmızı kesilerek başını çevirdi. Gömleğinin yakası kaslı, yanık renkli boynuna gömülüyor ve zorlanan etin üzerinde beyaz bir şerit meydana getiriyordu.

İhtiyar bu sefer sert, öfkeli bir sesle, “Ayağını denk al delikanlı!” diye devam etti. “Yoksa seninle başka türlü konuşurum. Stepan komşumuz bizim, karısına sulanmanı istemiyorum. Bu türlü işlerin sonu fena olur, onun için seni peşin peşin uyarıyorum bak, eğer bir görürsem seni böyle, derini yüzerim!”

Panteley yumruklarını sıkıp gözlerini kısarak oğlunun sararan yüzüne baktı.

Gregor dosdoğru babasının morumsu, kemerli burnuna bakarak, “Hepsi yalan bunların!” diye mırıldandı.

“Kes sesini.”

“Milletin işi gücü...” dedi.

“Kapat çeneni be, orospu dölü!”

Gregor küreklere asıldı. Kayık ileri fırladı. Kıç tarafında hafifçe kabaran suyun üstünde beliren minik kabarcıklar oynaşarak uzaklaşıyordu.

Kıyıya epeyce yaklaşına kadar hiç konuşmadılar; nihayet babası:

“Dediklerime dikkat et, yoksa bundan sonra geceleri evden dışarı çıkmama son veririm,” diye hatırlattı Gregor’a. “Avludan dışarı bir adım bile atamazsın!”

Gregor cevap vermedi. Kayığı karaya çekerken, “Balığı kadınlara vereyim mi?” diye sordu.

İhtiyar az daha yumuşak bir sesle, “Götür sat,” dedi. “Parası da sende kalsın, tütün alırsın.”

Gregor dudaklarını ısırarak babasının ardınca gitti. Delici bakışlarını babasının ensesine dikmiş, ‘Dene bakalım baba! Ayaklarımı bukağılasan da yine çıkacağım bu gece,’ diye geçiriyordu içinden.

Gregor eve girince balığın üstündeki kumları dikkatle yıkadı ve solungaçlarına bir sürgün geçirdi.

Çiftliğin kapısına varınca koşarak eski arkadaşı Mitka Korşunov’un yanına gitti. Mitka gümüş tokalı kemerinin ucuyla oynayarak ortalıkta dolaşmaktaydı. Yuvarlak sarı gözleri dar göz yuvalarının içinde arsız arsız parlıyordu. Mitka’nın gözbebekleri bir kedininki gibi uzun, bakışları hızlı, kaçamaktı.

“Balıkla nereye böyle?”

“Bugün yakaladık. Satmaya götürüyorum.”

“Mokov’a mı?”

“Hı hı.”

Mitka bir bakışta balığın ağırlığını tahmin etti.

“Yedi buçuk kilo mu?”

“Yedi kilo yedi yüz elli gram. Terazide tarttık.”

“Ben de seninle geleyim. Pazarlığı ben yaparım.”

“Gel hadi.”

“Ya bana ne vereceksin?”

“O da dert mi yani! Bunun için seninle kavga edecek değiliz ya!”

Kilise dağılmış, köylüler sokağı doldurmaya başlamıştı. Şamil kardeşler, üçü de yan yana, geniş adımlarla aşağıya doğru geliyordu. En büyükleri olan tek kollu Aleksey ortalarındaydı. Asker ceketi-nin sert yakası kaslı boynunu dimdik tutuyordu; kıvrıkcık sivri keçi sakalı komik bir şekilde yana dönüktü ve sol gözü sinirli sinirli seğiriyordu. Yıllar önce atış alanında tüfeği parçalanmış, fırlayan bir demir parçası yanağına gömülmüştü. Şimdi sol gözü vakitli vakitsiz seğirirdi; yanağından yukarı doğru uzayan morumsu bir yara izi, kıtık gibi saçlarının arasında kayboluyordu. Sol kolu dirseğinden kopmuştu, ama Aleksey tek elle sigara sarmada eskiden beri ustaydı. Tütün kesesini göğsüne bastırır, dişleriyle yeteri kadar kâğıdı yırtar, büküp tekne gibi çukurlaştırır, tütünü koyar ve daha siz ne olduğunu anlamadan o sigarayı sarıp sizden ateş isterdi.

Tek kollu olmasına rağmen köyün en iyi dövüşen adamıydı. Yumruğu öyle pek de büyük sayılmazdı –şöyle sukabağı kadar bir şey– ama bir keresinde çift sürerken öküzüne kızıp, yanında kamçısı da olmadığı için hayvana bir yumruk çakmış, saban izlerinin üzerine serilen öküzün kulaklarından kan boşanmış. Bir daha da iflah olmamış öküz. Öbür iki kardeşi, Martin’le Prohor da hık demiş ağa-beylerinin burnundan düşmüştü. Onlar da onun gibi tıknaz, geniş omuzluydu, yalnız onların ikişer kolları vardı.

Gregor, Şamil kardeşleri selamladı, fakat Mitka başını sertçe yana çevirip yoluna devam etti. Büyük Perhizden önceki yumruk kavgasında Aleksey Şamil, Mitka’nın gencecik dişlerine hiç acı-mamıştı. Ağzına sıkı bir kroşe atmış, Mitka da sapasağlam iki dişini kurşuni renkli buzların üzerine tükürmüştü, dişler nalçalı topukların altında ezilip gitmişti.

Onlara yaklaşan Aleksey'in gözü beş kere seğırdi.

"Yükünü satıyor musun?"

"Almak mı istiyorsun?"

"Kaç para?"

"Birkaç danayla cabadan da bir karı."

Aleksey gözlerini devirerek güdük kolunu salladı:

"Çok akıllısın be! Hah hah! Cabadan da bir karı! Yumurcaklarını da ister misin?"

"Damızlık diye kendine sakla, yoksa şamil'lerin soyu tükenir sonra!"

Gregor sırtıttı.

Meydandaki köylüler kilise parmaklıklarının etrafına çevrelenmişti. Kilisenin bekçisi bir kazı başının üstüne kaldırmış bağıırıyordu:

"Elli kapiğıe gidiyor. Var mı artıran?"

Kaz boynunu uzatıp boncuk gibi kıstığı gözleriyle küçümseyerek çevresine baktı.

İnsanlardan meydana gelmiş bir halkanın ortasında, göğsü madyalar, haçlarla donanmış, saçı sakalı ağarmış ihtiyar bir adam kollarını sallayıp duruyordu.

Mitka başıyla halkayı işaret ederek, "İhtiyar Grişaka yine Türk Savaşına ait hikâyelerden birini anlatıyor," dedi. "Hadi gidip dinleyelim."

"Biz onu dinlerken sazan da kokar, şişer."

"Şişerse daha ağır çeker."

İtfaiye arabasının durduğu sundurmanın arkasındaki meydanda Mokov'un evinin yeşil çatısı yükseliyordu. Tuvaletin önünden geçerken, Gregor tükürüp burnunu kıvırdı. Bir fıçının arkasından, kemerini dişlerinin arasına almış, pantolonunun önünü ilikleyen yaşlı bir adam çıktı.

Mitka alayla, "İyi sıkıladın mı bari?" diye sordu.

İhtiyar son düğmesini de ilikleyip kemerini ağzından aldı.

"Sana ne?"

"Burnun ya da sakalın gömülecekti ki içine, senin kocakarı bir haftada temizleyemesin."

İhtiyar tehditkâr bir tavırla, "Ben seni gömeceğim onun içine," dedi.

Mitka'nın kedi gözleri parlak güneş ışığına göre kısıldı.

“Vah canım!”

“Defol orospu dölü. Ne diye rahatsız ediyorsun beni? Şu kayışımın tadına bakmak mı istiyor canın?”

Gregor kıs kıs gülererek merdivene yaklaştı. Merdivenin parmaklıkları yabani asmayla donanmıştı. Basamaklara benek benek gölgeler düşmüştü.

“Bak, bazıları nasıl yaşıyor Mitka!”

“Kapı tokmakları bile altın yaldızlı!”

Verandaya çıkan kapıyı açarken burnunu çekti Mitka:

“Ya ihtiyar buraya gelirse...”

Kapının öbür tarafından birisi, “Kim var orada?” diye seslendi.

Gregor çekingen bir tavırla içini çekti. Sazanın kuyruğu boyalı döşeme tahtalarına sürünüyordu.

“Kimi istiyorsunuz?”

Bir kız, elinde bir tabak çilekle sallanan iskemlede oturuyordu. Gregor gözlerini, kızın bir çilek tutan dolgun, kırmızı, yürek biçimi dudaklarına dikti. Kız başını yana eğmiş delikanlıları tepeden tırnağa süzüyordu.

Gregor’un imdadına Mitka yetişti. Öksürdü:

“Balık satın almak ister misiniz?”

“Balık mı? Gidip sorayım.”

Sandalyesini doğrultup kalktı, süslü terlikleriyle uzaklaştı. Güneşin yarı saydamlaştırdığı beyaz entarisinin içinden kızın dolgun bacaklarının çizgilerini ve jüponunun kabarık dantellerini gördü Mitka. Kızın çıplak baldırlarının beyazlığına hayret etti; sadece minik yuvarlak topuklarında deri biraz sarımtıraktı.

“Şuraya bak Grişa, ne elbise be! Cam gibi! İçinden her şey görünüyor,” dedi, Gregor’u dürterek.

Kız koridora açılan kapıdan geri geldi ve usulca iskemlesine oturdu.

“Mutfağa gidin!”

Gregor ayaklarının ucuna basarak girdi eve. O girince, Mitka durduğu yerden gözlerini kırpıştırarak, kızın saçlarını altından iki yarım daire şeklinde bölen saçların ayırım çizgisine bakmaya başladı. Kız da hareketli gözleriyle çapkın çapkın onu süzüyordu.

“Köyden misin sen?”

“Evet.”

“Kimin oğlusun?”

“Korşunov’un.”

“Peki adın ne?”

“Mitriy!”

Kız dikkatle pembe tırnaklarını gözden geçirdi, sonra hızlı bir hareketle bacaklarının etrafını entarisinin kenarıyla örtüp sıkıştırdı.

“Balığı hanginiz yakaladı?”

“Arkadaşım Gregor.”

“Sen de balığa çıkar mısın?”

“Canım isterse.”

“Oltayla mı?”

“Evet.”

Kız biraz durduktan sonra, “Ben de balığa çıkmak isterdim bir gün,” dedi.

“Eğer istersen ben götürürüm seni.”

“Sahi mi? Nasıl ayarlayalım bunu?”

“Sabah çok erken kalkman gerekir.”

“Kalkmasına kalkarım ya, senin uyandırman gerek beni.”

“Ben uyandırırım, ama ya baban?”

“Babama ne olmuş?”

Mitka güldü:

“Beni hırsız sanıp peşime köpekleri salar.”

“Saçma! Köşedeki odada yalnız yatarım ben. Penceresi işte şu.”

Eliyle gösterdi. “Eğer gelirsen pencereyi vur, ben kalkarım.”

Mutfaktan, bir Gregor’un çekingen sesi, bir aşçının kalın, yaltaklanan sesi duyuluyordu. Mitka susmuştu; kemerinin kirli, gümüş tokasıyla oynuyordu.

Kız gülümsemesini gizleyerek, “Evli misin?” diye sordu.

“Neden sordun?”

“Hiç, merak ettim de.”

“Hayır, bekârim.”

Mitka birden kıpkırmızı kesildi. Çapkın çapkın gülümseyen kız, elindeki değnekle, yerlere saçılan çileklerle oynarken sordu:

“Peki kızlar senden hoşlanıyor mu Mitka?”

“Bazıları hoşlanıyor, bazıları hoşlanmıyor.”

“Ya... Peki, senin gözlerin neden öyle kedi gözü gibi?”

“Kedi gözü mü?” Mitka bu sefer iyice afallamıştı.

“Evet ya, tıpkı kedi gözü gibi.”

“Annemden almışım herhalde. Benim kabahatim değil.”

“Peki, seni neden evermiyorlar Mitka?”

Mitka bir anlık şaşkınlıktan kendini kurtardı, kızın sözlerinin altında gizli olan alayı sezince sarı gözlerinde bir pırıltı tutuştu.

“Horoz kabarcak ki, tavuk bulabilsin.”

Kız kaşlarını hayretle kaldırdı, yüzü kızardı ve yerinden kalktı. Sokaktan basamakları çıkan ayak sesleri duyuldu. Kızın belirip kayboluveren gülümsemesi Mitka’yı ısırgan otu gibi daladı. Evin efendisi, Sergey Platonoviç Mokov, koca potinlerini ağır ağır sürükleyerek, azamete taşıdığı tombul vücuduyla Mitka’nın yanından geçti. Geçerken de başını bile çevirmeden, “Beni mi aradın?” diye sordu.

“Balık getirmişler baba.”

Gregor içeriden elinde sazan olmadan çıktı.

III

GREGOR akşam gezintisinden döndüğünde ilk horoz çoktan ötmüştü. Verandadan ekşi maya kokusuyla, çalı papatyalarının baharlı kokusu geliyordu.

Parmaklarının ucuna basarak girdi odaya, soyundu, yabanlık pantolonunu itinayla astı, haç çıkarıp yattı. Pencere çıtalarının gölgesiyle çaprazlama kesilmiş altın renkli bir havuz meydana getiriyordu ay ışığı yerde. Köşede, işlemeli havluların altında duran ikonların gümüşü donuk donuk parlıyor, yatağın üstündeki rafta uçuşan sineklerin vızıltısı geliyordu.

Gregor tam uykuya dalacağı sırada, ağabeyinin çocuğunun ağlaması duyuldu mutfaktan. Beşik yağsız araba tekeri gibi gıcırdamaya başladı. Ağabeyinin karısı Darya’nın uykulu bir sesle, “Uyusana yumurcak!” diye mırıldandığını duydu. “Bana bir lahza rahat verdiğin yok!” Sonra kadın alçak sesle bebeğe ninni söylemeye başladı:

Ah, nerede kaldın?
Hep atları gözledim. Peki, ne gördün?
Bir atla bir eyer gördüm.
Altınla süslü baştan başa...

Gregor kulaklarında bu yatıştırıcı sesle kendinden geçerken hatırladı: ‘Yarın Piyotr kampa gidiyor. Darya bebekle yalnız kalacak. Piyotr olmadan biçeceğiz otları.’

Başını sıcacık yastığına gömdü, ama ninni hep kulaklarındaydı:

Peki, atın nerede?
Bahçe kapısının dışında.
Bahçe kapısı nerede?
Seller aldı götürdü.

Hırslı bir kışneme Gregor’un uykusunu iyice dağıttı. Atın sesinden bunun Piyotr’un ordu hayvanı olduğunu anladı. Uykulu uykulu, iyi işlemeyen parmaklarıyla gömleğinin düğmelerini ağır ağır ilikle-di, neredyse yeniden uyutacaktı onu Darya’nın ninnisi:

Kazlar nerede?
Kamışlığa gitti.
Kamışlık nerede?
Kızlar biçti.
Kızlar nerede?
Kocaya kaçtı.
Kazaklar nerede?
Savaşa gitti.

Gregor gözlerini ovuştura ovuştura ahıra gidip Piyotr’un hayvanını yedeğine aldı, sokağa çıkardı. Havada asılı bir örümcek ağı yüzüne takılınca birdenbire ayıldı Gregor.

Don’un bir yakasından bir yakasına, mehtabın hiçbir zaman çiğ-nenmemiş, ışıktan yolu uzanıyor, Don üzerinde bir buğu tabakası asılmış gibi duruyor, daha yukarıda yıldızlar parlak tahıl taneleri gibi görünüyordu. At, ayaklarını yere ihtiyatla basıyordu. Suya ini-len set engebeliydi. Irmağın öte kıyısından ördeklerin vakvakları geliyordu. Kıyıdaki sığ, çamurlu sularda, rastgele balık yavrularının peşine düşen iri bir kedibalgı şapırtıyla zıpladı.

Gregor uzun bir süre kıyıda durdu. Yerden çürük ve küf kokusu yükseliyordu buram buram. Atın dudaklarından yere minik bir salya damlası düştü. Gregor yüreğinde bir hafiflik, tatlı bir boşluk hissetti, kendini iyi, bütün kaygılardan sıyrılmış buldu. Yürüyerek geri dönerken doğuya baktı; mavimtırak karanlık çözülmeye başlamıştı bile.

Ahırın yanında anasıyla karşılaştı.

“Sen misin Grişa?”

“Ya kim olacak?”

“At suyuna mı çıktın?”

“Evet,” dedi Gregor kısaca.

Gregor’un anası önlüğüne doldurduğu bir kucak tezekle, çıplak kuru ayaklarını şap şap basarak badi badi uzaklaştı.

“Gidip Astakov’ları uyandırsan. Stepan, Piyotr’la gideceğini söylediydi.”

Sabahın ayazı Gregor’un içinde sanki çelik bir yayı titreştirdi. Bütün vücudu karıncalanır gibi oldu. Astakov’ların evinin, ayak seslerini yankılayan üç basamak merdivenini koşarak çıktı. Kapının sürgüsü açıktı. Stepan mutfığa serilmiş bir kilimin üstünde uyuyordu, karısı da başını onun kolunun üstüne koymuştu.

Kurşunileşen şafak aydınlığında Aksinya’nın eteğinin dizlerinin üzerine kadar sıyrıldığını ve kadının edepsizce açılmış bacaklarının da huş ağacı kabuğu kadar beyaz olduğunu gördü Gregor. Bir an durup seyretti; ağzı kurumaya, kafasının içinde zonklamalar duymaya başladı.

Gözlerini kaçamak bakışlarla dolaştırdı. Acayip, kısık bir sesle seslendi:

“Hey! Kimse yok mu? Kalkın!”

Aksinya uyanırken içini çekti.

“Oh, nedir o?” diye telaşla eteğini düzeltti, bacaklarını örttü. Yastığın üzerinde bir damla salya kalmıştı; kadınların uykusu derin olur şafakta.

“Benim. Sizi uyandırmam için annem gönderdi.”

“Şimdi kalkarız. Pireler yüzünden yerde yatıyoruz. Stepan, kalk, duyuyor musun?” Kadının sesinden Gregor onun sıkıldığını anladı ve alelacele çıktı.

Köyden otuz Kazak, mayıs eğitim kampına gidiyordu. Daha saat yedi olmadan üzerleri brandayla örtülü arabalar, ev dokuması gömleklerini giyip teçhizatını yüklenmiş atlı, yaya Kazaklar meydana akmaya başladı.

Piyotr merdivenin başında durmuş kopan dizgin kolunu alelacele tutturmaya çalışıyordu.

Panteley küfürler yağdırarak Piyotr'un atının çevresinde fır dönüyor, ikide bir sesleniyordu:

“Dunya, peksimetleri torbaya koymadın mı daha? Pastırmayı tuzladın mı?”

Dunya alı al moru mor bir kırlangıç gibi sağa sola koşuşurken, bir yandan da gülerek cevap verdi babasının sesine:

“Siz kendi işlerinizle uğraşın baba, ağabeyimin dengini öyle bir sıkı yapacağım ki, Çerkask’a* kadar hiçbir şey yerinden kımıldamayacak.”

Piyotr başıyla atı işaret ederek, “Daha yemini bitirmedi mi?” diye sordu.

Babası eyerin altındaki bellemeyi iri elinin ayasıyla yoklarken, “Daha bitirmedi,” diye cevap verdi. Bellemeye giren minicik bir çöp bile atın sırtında yara açabilirdi.

“Yemini bitirince onu suya çek baba.”

“Grişa onu Don’a götürür.”

Gregor, alnında kartopu bulunan cılız Don hayvanını yedeğine alıp bahçe kapısından çıkardı, sol elini cıdağısının üzerine hafifçe dayayıp sırtına atladı ve tırısı kaldırarak uzaklaştı. Irmak kıyısına inen bayırın başında dizginleri çekip atı durdurmak istedi, ama hayvan tökezledi, adımlarını hızlandırdı ve bayırdan aşağı uçarcasına indi. Hayvanın sırtına yatacasına geriye yaslanan Gregor, kovalarla tepeden inen bir kadın gördü. Yoldan keskin bir dönüşle ayrılıp, ardında toz bulutu bırakarak atı hızla suya sürdü.

Aksinya salına salına bayırdan aşağı indi. Daha bir hayli uzak-tayken bağırdı Gregor’a:

“Seni deli şeytan seni! Az daha çiğneyecektin beni. Dur sen, nasıl at sürdüğünü babana söyleyeyim de gör.”

* Novoçerkask.

“Kızma komşu. Kocanı kampa uğurladıktan sonra belki çiftlik işlerinde sana yardımım dokunur.”

“Senin ne yardımın dokunacakmış bana?”

“Ot biçme zamanı gelince beni ararsın ama,” diye güldü Gregor.

Aksinya ustalıkla ırmaktan bir kova su doldurup, rüzgârdan uçmasın diye eteğini dizlerinin arasına sıkıştırdı.

“Senin Stepan hazırlandı mı?” diye sordu Gregor.

“Neyine gerek senin?”

“Amma da ateş püskürüyor ha! Soramaz mıyım?”

“Hazırlandı, ne olacak?”

“Demek kocasız kalacaksın?”

“Evet.”

At ön ayakları suyun içinde olduğu halde, dudaklarını sudan kaldırıp karşı kıyıya bakmaya başladı. Aksinya öteki kovayı da doldurdu, sırtı omuzlarının üzerine yerleştirdi ve salıntılı adımlarla bayıra vurdu. Gregor atın başını çevirip onu izledi. Rüzgâr kadının eteğini yapraklandırıyor, ensesindeki ince, kıvrıkcık tüyleri oynatıyordu. Yavaş, işlemeli başlığı kalın saç topuzunun üstünde tutuşuyor, yandan toplayıp beline sıkıştırdığı gülkurusu gömleği sağlam omuzlarından dümdüz sırtına doğru buruşuksuz iniyordu. Tırmanırken öne eğilen Aksinya’nın omuzları arasındaki çukurluk gömleğinin altından belli oluyordu. Gregor, kadının koltuk altlarında terden meydana gelen kahverengimsi halkaları gördü. Onun bütün hareketlerini dikkatle izliyordu. Kadınla konuşmayı tazelemek istiyordu.

“Kocanı özleyeceksindir, değil mi?”

Aksinya durmaksızın, başını çevirip gülümsedi:

“Tabii özleyeceğim. Sen de evlen,” deyip bir soluk aldı ve kesik kesik devam etti, “O zaman sevgilini özler misin özlemez misin, görürsün.”

Gregor atını onunla aynı hizaya getirip kadının gözlerinin içine baktı.

“Ama öteki kadınlar, kocaları gidince seviniyor. Bizim Darya, Pi-yotr gidince şişmanlayacaktır.”

Aksinya’nın burun delikleri titriyor, kadın hızlı hızlı soluyordu:

“Koca dediğin sülük değildir, ama yine de insanın kanını kurutur.” Kadın eliyle saçlarını geriye doğru iterek düzeltti. “Yakında senin evlendiğini de göreceğ miyiz?”

“Bilmem, babama bağlı. Askerliğimi yaptıktan sonra, belki.”

“Daha gençsin sen, evlenme.”

“Neden evlenmeyeyim?”

“Kavrulursun.”

Aksinya göz ucuyla Gregor’a bakıp dudaklarını birbirinden ayırmadan, neşesiz bir tavırla gülümsedi. Gregor ilk defa onun dudaklarının dolgun ve ateşli olduğuna dikkat etti. Atının yelesini parmaklarıyla tarayarak cevap verdi:

“Evlenmek istemiyorum zaten. Beni evlenmeden de sevecek biri çıkar elbet.”

“Öyleyse gözüne kestirdiğin biri var mı?”

“Gözüme kestirmeye ne hacet? Senin kocan gidiyor ya...”

“Bana asılmaya kalkma!”

“Ne yaparsın?”

“Stepan’a söylerim.”

“Gösteririm ben senin Stepan’ına...”

“Pek horozlanıyorsun, sakın ötmeye kalkma e mi?”

“Beni korkutmaya çalışma Aksinya!”

“Seni korkutmaya çalıştığım yok. Sen git kızlara asıl, onlar da sana mendil işler, ama bana göz dikme.”

“Bundan sonra gözlerimi senden ayırmayacağım.”

“Ayırma öyleyse.”

Aksinya onunla barıştığını anlatan bir tavırla gülümsedi ve atı geçmek için patikadan ayrıldı. Gregor atı yan çevirip yolu kapadı.

“Bırak geçeyim Grişa.”

“Bırakmam.”

“Delilik etme. Kocamı uğurlamalıyım.”

Gregor gülümseyerek atını sağa sola oynattı ve Aksinya’yı sete doğru sıkıştırdı.

“Bırak geçeyim, iblis! Ötede birileri var. Eğer bizi görürlerse kim bilir ne düşünürler!” diye mırıldandı.

Çevresine korkuyla göz gezdirdi, sonra arkasına hiç bakmadan geçip gitti.

Piyotr merdivende ailesiyle vedalaşıyordu; yanından sallanan süvari kılıcını eliyle tutarak koşar adım basamaklardan indi ve dizginleri yakaladı. Yol kokusunu alan hayvan sinirli sinirli gemini geveliyordu. Piyotr bir ayağını üzengiye basıp babasına döndü:

“Atlarla fazla uğraşıp kendini yorma baba. Sonbaharda satarız onları. Biliyorsun, askere gitmesi için ata ihtiyacı olacak Gregor’un. Bozkır otunu satamam ben; bu yıl çayırdan nasıl ot alacağımızı aşığı yukarı biliyorsun.”

İhtiyar haç çıkararak, “Eh, Tanrı yolunu açık etsin,” dedi. “Bahtın açık olsun.”

Piyotr eyerin üzerine sıçradı, gömleğinin arka taraftan çıkan kıvrımlarını kemerinin içine sıkıştırdı. At, bahçe kapısına doğru ilerledi. Kılıç, atın adımlarına uygun bir hareketle sallanıyor, kabzası güneşin altında donuk donuk parlıyordu.

Darya çocuğunu koluna almış, kocasının arkasından gidiyordu. Piyotr’un annesi, İlyiniçna, avlunun orta yerinde durmuş, gözyaşlarını kol yenine, burnunu da önlüğüne siliyordu.

Dunya bağırarak bahçe kapısına doğru koştu:

“Ağabey! Börek! Böreği unuttun! Patates böreğini!”

“Ne böğürüyorsun be, deli!” diye sinirli sinirli hırladı Gregor.

Dunya bahçe kapısının dikmesine dayanarak, “Böreğini unuttu,” diye inledi ve al al olmuş yanaklarından süzülen gözyaşları bluzunun üstüne aktı.

Darya elini gözlerine siper ederek, ilerideki toz bulutu içinde kocasının beyaz gömleğinin ardından bakıyordu. İhtiyar Panteley bahçe kapısının çürük dikmesini sarsarak Gregor’a baktı:

“Kapıyı onar, bir de yeni dikme koy.” Bir an düşünceli durdu, sonra yeni bir haber verir gibi, “Piyotr gitti,” dedi.

Gregor söğüt dallarından yapılmış çitin üzerinden Stepan’ın hazırlandığını görüyordu. Yeşil bir yünlü entari giymiş olan Aksinya, kocasının atını yedeğinde getiriyordu. Stepan gülümseyerek bir şeyler söyledi ona. Acele etmeksizin, kendinden emin, karısını öptü; kolu uzunca bir süre karısının omuzları üzerinde kaldı öyle-

ce. Kadının bembeyaz bluzu üzerinde, Stepan'ın güneşten ve işten esmerleşmiş eli kömür gibi kalıyordu. Sırtı Gregor'a dönüktü; usturayla tıraş edilmiş ensesi, enli, biraz da düşük omuzları ve kumral bıyıklarının kıvrılan uçları (karısının üzerine eğildiği vakit) çitin öte yanından görölüyordu.

Aksinya bir şeye gülerek başını salladı. Stepan iri vücudunun ağırlığını eyerin üzerine yerleştirirken, kocaman yağız aygır hafifçe kaykıldı. Stepan eyerin üzerinde mihlanmış gibi oturup atını süratli yürüyüşle sürerek kapıdan çıktı; Aksinya da aç bir köpek gibi kocasının gözünün içine bakarak, üzengiye yakalamış, atın yanı sıra koştu.

Gregor gözünü kırpmadan onlar yolu dönene kadar seyretti.

IV

AKŞAMA doğru bir fırtına çıktı. Köyün üzerini kara bulutlar kapladı. Rüzgârın çılgına çevirdiği Don'un köpüklü dalgaları kıyıyı dövmeye başladı. Yağmursuz gökte şimşek çakıyor, ara sıra gök gürültüleri yeri sarsıyordu. Bulutların hemen altında bir çaylak dolanarak kanat çırpıyor, onu, cırtlak sesleriyle kuzgunlar izliyordu. Bulut kümesi soğuk nefesini bırakarak batıdan gelip Don'un üzerinden aşağı doğru geçti. Otlakların ötesinde gök tehditkâr bir şekilde karardı; bozkır bir bekleyiş sessizliği içinde göz alabildiğine uzanıyordu. Köyde kapanan panjurların gürültüleri duyuluyor, akşam duasından dönen ihtiyarlar haç çıkararak acele acele evlerinin yolunu tutuyordu. Meydanın üstünde boz bir toz sütunu anafor yaparak yükseliyor ve sıcağa doymuş toprağa yağmurun ilk damlaları serpiliyordu.

Dunya saç örgüleri sarsıla sarsıla avluyu koşarak geçti, kümesin kapısını çarparak kapadı ve yarışa girmiş bir at gibi iri iri açılan burun deliklerinden soluyarak avlunun ortasında durdu. Sokakta çocuklar zıplıyor, oynuyordu. Sekiz yaşındaki Mişka başına babasının kocaman kalpağını geçirip, gülünç bir şekilde gözlerinin üzerine kadar çekmiş, bir yandan kendi etrafında fırıldak gibi dönüyor, bir yandan da cırtlak sesiyle bağırıyordu:

Yağmur, yağmur, yağ da din.
Yola çıkacağız biz bugün,
Adağımız var Tanrı'ya adayacak,
Eğileceğiz önünde Mesih'in.

Dunya, Mişka'nın çıplak ayaklarıyla toprağın üzerinde oynayışına kıskanarak baktı. Onun da canı yağmur altında yalınayak başkacak dans etmek istiyordu; eğer başı yağmurdan ıslanırsa, saçları daha gür, hem de kıvrıkcık çıkardı; o da Mişka'nın arkadaşı gibi, yol kenarındaki tozlar içinde, ısırğanların arasına düşme tehlikesini de göze alarak ellerinin üstünde amuda kalkmak istedi. Ama annesi pencereden bakıyor ve kadının dudakları öfkeyle kımıldıyordu. Dunya içini çekerek eve doğru koştu. Yağmur şimdi hızlanmıştı. Bir gök gürültüsü tam evin üzerinde patladı ve yuvarlana yuvarlana Don'un üzerine doğru uzaklaştı.

Panteley'le Gregor ter içinde, yan odadan çıkardıkları katlanmış bir ağı Verandaya taşıyordu.

Gregor, "Çabuk, ağ ipliğiyle iğ getir!" diye seslendi Dunya'ya. Darya çöküp ağı onarmaya koyuldu. Kaynanası bir yandan beşiği sallarken, bir yandan da homurdanıp duruyordu:

"Yine kafana ne koydun be adam! Gidip yatalım. Gazyağı gittikçe pahalaniyor. Şimdi ne tutmak istiyorsun? Hangi cehenneme yolunuz var? Yok yere boğulup gideceksiniz. Tanrının laneti çöktü üstümüze zaten. Şu şimşeklere bak! Yarabbi, İsa Mesih, Ya Hazreti Meryem..."

Bir an ortalığı göz kamaştırıcı bir mavi aydınlık kapladı, mutfakta panjurları döven yağmurun pıtırıtısı duyuluyordu. Arkadan bir gök gürültüsü koptu. Dunya sızlanarak yüzünü ağın içine gömdü. Darya kapı ve pencerelerden tarafa haç çıkardı. Yaşlı kadın bacaklarına sürtünen kediye dehşet içinde baktı:

"Dunya, kovala şunu be, Ya Hazreti Meryem, günahlarımı bağışla... Dunya, at şu kediyi avluya! Pist, kötü ruh! Senin canı..."

Elinden ağı bırakan Gregor sesini çıkarmadan sarsıla sarsıla gülmeye başladı.

"Ne mızımızlanıyorsun be? Yeter artık!" diye bağırdı Panteley. "Ağı onarmaya bak kadın. Geçen gün sana onarmanı söylemiştim."

Karısı cesaretini toplayıp, "Şimdi balık yoktur," dedi.

“Sen bilmezsin, kapat çeneni! Çığa balığı şimdi kıyıya vurur, fırından korkar onlar. Su bulanmıştır bile. Dünya, çık bakalım, ırmağın sesini duyabiliyor musun?”

Dunya, istemeye istemeye kapının yanına gitti.

İhtiyar İlyiniçna kolay kolay susturulur cinsten değildi.

“Kim girecek sizinle suya? Sırılsıklam olacaksınız. Darya giremez, göğsünü üsütür,” diye diretti.

“Gregor’la ben, öteki ağ için de... Aksinya’yla kadınlardan birini daha çağırırız.”

Dunya nefes nefese, koşarak içeri girdi. Kirpiklerinde yağmur damlaları titreşiyordu. Kızın üstünden ekşi ekşi kara toprak kokusu tütüyordu.

“Akıntı müthiş,” dedi soluyarak.

“Sen de gelecek misin?”

“Başka gidecek var mı ki?”

“Kadınların birkaçını da alacağız.”

“Pekâlâ.”

“Paltonu giy de koş Aksinya’ya,” dedi babası Dünya’ya. “Eğer gelecekse, söyle ona Malaşka Frolova’yı da getirsin.”

“İşte o üşümez,” dedi Gregor sırtarak. “Domuz gibi, etli butlu.”

Annesi oğluna, “Yanına biraz kuru ot alsana Grişacığım,” diye öğüt verdi. “Mintanının arasından göğsüne doğru tıktıştırıverirsin, yoksa için üşür.”

“Evet, git biraz ot getir Gregor, kocakarı haklı.”

Dunya kadınlarla birlikte çarçabuk döndü. Mavi bir eteklik ve belini kemer yerine iple sıktığı kaba bir ceket giymiş olan Aksinya, olduğundan daha kısa, daha zayıf görünüyordu. Darya’yla gülüşerek, Aksinya yazmasını çıkarıp saçlarını daha sıkı bir topuz yaptı ve ensesine yerleştirirken soğuk bakışlarını Gregor’a çevirdi. Tombul Malaşka çoraplarını bağlarken Aksinya boğuk sesiyle sordu:

“Çuvalları yanına aldın mı? Bugün mutlaka balık çekeceğiz.”

Hep birlikte avluya çıktılar. Suyu iyice emmiş toprağa hâlâ bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, çamurlu su birikintilerini köpürtüyor ve minik derecikler halinde Don’a akıyordu.

Don’a inerlerken Gregor öne düştü.

Birdenbire, hiç sebepsiz, içinden bir neşe taşıdığını hissetti.

“Hendeğe dikkat et baba.”

“Amma da karardı ortalık be!”

“Bana tutun Aksinya,” diye Malaşka kısık sesiyle güldü.

“İskele tarafı değil mi burası Gregor?”

“Evet.”

Panteley rüzgârın uğultusunu bastıran sesiyle, “Buradan başla-
yın,” diye seslendi.

Malaşka kısık sesiyle, “Sesini duyamıyorum amca,” diye bağırdı.

“Suya girin, ben derin tarafı tarayacağım... Derin tarafı diyorum.
Malaşka sağır mısın be, iblis, nereyi tarıyorsun? Ben derinlere baka-
cağım. Gregor, Grişa, Aksinya da kıyı tarafını tarasın!”

Don kükrüyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru
rüzgâr sicim sicim dağıtıyordu. Gregor dibi ayaklarıyla yoklaya yok-
laya beline kadar suya girdi. Islak ve yapışkan bir soğuk göğsüne
doğru tırmanıp kalbini sıkıştırdı. Dalgalar yüzüne ve iyice kısıtıştı
gözlerine şamar gibi iniyordu. Ağın torbası şişti ve derinlere doğru
sürüklendi. Gregor’un yün çoraplar içindeki ayakları kumda kaydı.
Ağ elinden kurtulmuş, gidiyordu. Derine, daha derine. Sonra birden
durdu. Ayakları yerden kesildi. Akıntı onu aldı, ırmağın ortasına
doğru sürükledi. Gregor sağ eliyle kıyıya doğru var gücüyle çaba-
layarak yüzdü. Karanlık, burgaçlı derinlikler onu hiç bu kadar kor-
kutmamıştı şimdiye kadar. Nihayet ayakları çamurlu dibe değince,
sevindi. Bir balık dizine çarptı.

Karanlıklar içinden babasının sesi duyuldu, “Daha derinleri
tarat!”

Ağ tekrar atıldı ve derine doğru çekilmeye başladı. Ve akıntı tek-
rar onun ayaklarını yerden kesti; Gregor ağzına dolan suyu tüküre-
rek yüzmeye başladı.

“Aksinya, bir şeyin yok ya?”

“Şimdilik yok.”

“Yağmur hiç dinmeyecek mi?”

“Bu yağmur bereketli, başaklar dolgun olacak.”

“Yavaş konuş. Babam duyarsa bana köpürür.”

“Babandan korkuyorsun demek!”

Bir an sessizlik içinde ağı çektiler.

“Grişa, sanırım kıyıya yakın bir ağaç var suyun içinde! Ağı onun çevresine dolamalıyız.”

Müthiş bir şamar Gregor’u Aksinya’dan uzağa fırlattı.

Kıyıya yakın bir yerden, “Ah! Ah!” diye feryat eden Aksinya’nın sesi duyuldu. Gregor dehşet içinde sesin geldiği tarafa yüzmeye başladı.

“Aksinya!”

Rüzgârın uğultusuyla, suların kükreyişi...

Korkudan daha beter üşümeye başlayan Gregor tekrar, “Aksinya!” diye bağırdı.

Uzaklardan babasının sesini duydu:

“Hey, Gregor.”

Deli gibi çabaladı. Ayaklarına bir şeyin dolandığını hissedip elini daldırdı; kavradığı şey ağdı.

Aksinya’nın korku dolu bir sesle, “Grişa, neredesin?” diye seslendiğini duydu.

Gregor elleri ve dizlerinin üzerinde emekleyerek kıyıya çıkarken, “Neden seslenmeme cevap vermedin?” diye gürledi.

Dizlerinin üzerine çökerek dolaşan ağı çözdüler. Bulutların arasından ayın bir parçası göründü. Ta ötelerden, otlağın oradan zayıf gök gürültüleri geliyordu. Toprak ıslak ıslak parlıyordu. Yağmurun temizlediği havada bulanıklık kalmamıştı.

Gregor bir yandan ağı çözerken, bir yandan da Aksinya’ya baktı. Yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu, ama kırmızı, hafifçe yukarı kıvrık dudakları gülümsüyordu.

“Kıyının setine çalındığın zaman az daha aklımı kaçıracaktım. Ödüm patladı. Boğulduğunu sandım.”

Elleri birbirine değdi. Aksinya elini Gregor’un gömleğinin içine sokmaya çalıştı.

Şikâyetçi bir sesle, “Senin kolun ne sıcak,” dedi Aksinya, “halbuki ben donuyorum!”

“Bak namussuza nereden kaçmış,” diye ağın ortasındaki iki metrelik bir deliği gösteriyordu Gregor.

Kıyıdan koşarak birisi geliyordu. Gregor gelenin Dünya olduğunu tahmin etti. Seslendi kız kardeşine:

“Ağ için sicim getirdin mi?”

“Evet. Burada ne oturuyorsunuz? Babam hemen gelmeniz için beni yolladı. Bir çuval dolusu çığa yakaladık.” Kızın sesinde saklamaya gerek görmediği bir zafer edası vardı.

Aksinya dişleri çarpa çarpa ağdaki deliği onardı. Sonra ısınmak için buluşma yerine yarışarak gittiler.

Panteley sudan şişmiş bereli parmaklarıyla sigara sarıyordu; keyfinden oynayacak haldeydi. Böbürlenerek, “İlk seferinde sekiz balık, ama ikincisinde...” dedi, sustu ve ayağıyla çuvalı işaret etti. Aksinya çuvalın içine bir göz attı. Çuvaldan, çırpınan balıkların çıkardığı şı-pırtılar duyuluyordu.

“Neredeydiniz?”

“Bir kedibalığı ağımızı parçaladı.”

“Ağı onardınız mı?”

“Eh işte, elden geldiği kadar.”

“Pekâlâ, şimdi bir kere daha diz boyu suya girip tarayacağız, sonra doğru eve. Haydi, girsene suya Grişa, ne bekliyorsun?”

Gregor uyuşmuş bacaklarıyla sendeleyerek yürüdü. Aksinya öyle titriyordu ki, Gregor ağın sarsıldığını hissetti.

“Bırak şu titremeyi!”

“Keşke bırakabilsem, ama titremekten soluk alamıyorum.”

“Dinle! Balığın canı cehenneme, hadi çıkalım sudan!”

O sırada kocaman bir sazan ağın üzerinden hopladı. Gregor ağı hemen daha dar bir çember halinde toparladı. Aksinya tuttuğu ucu kıyıya doğru çekti yedeğinde. Sular kıyıya çarpıp geri çekiliyordu. Ağın içindeki balık boylu boyunca uzanmış, titreyip duruyordu.

“Çayırdan mı dönüyoruz?”

“Ormandan daha kısadır.”

“Hey, geliyor musunuz?”

“Siz gidin, biz size yetişiriz. Ağı temizliyoruz.”

Aksinya kaşlarını çatarak eteğini topladı, balık çuvalını sırtına vurdu ve âdeta koşar adım yola koyuldu. Gregor ağı almıştı. Daha iki yüz metre kadar gitmemişlerdi ki Aksinya inlemeye başladı:

“Daha fazla gidemeyeceğim. Bacaklarım tutuldu.”

“Bana bak, şurada geçen yıldan kalma bir tınaz var. Orada biraz ısınana.”

“İyi. Başka türlü eve varamam zaten.”

Gregor ot yığınının tepesini altüst etti ve içine bir çukur açtı. Uzun zamandır yatan otlar sıcak ve ekşi ekşi kokuyordu.

“İçine gir. Burası fırın gibi.”

Aksinya üstteki otları aşağı atıp gırtlığına kadar otun içine girdi. Gregor soğuktan titreyerek onun yanına uzandı. Aksinya’nın saçlarından iç gıcıklayıcı, yumuşak bir koku yükseliyordu. Başını geriye atmış, yarı açık ağzından nefes alıp veriyordu.

“Saçların banotu gibi kokuyor. Bu çiçeği bilir misin?” diye fısıldadı Gregor ona doğru eğilerek. Kadın sesini çıkarmadı. Buğulu bakışları uzaklara çevrilmiş, batmakta olan hilale dikilmişti.

Gregor elini cebinden çıkarıp Aksinya’nın başını aniden kendisine doğru çekti. Kadın onu şiddetle itip kendini kurtardı ve otların içinden çıktı.

“Bırak beni!”

“Yavaş ol!”

“Bırak, yoksa bağırırım!”

“Dur, Aksinya!”

“Panteley amca!”

Panteley’in çok yakınlardan, akdiken çalılıklarının ardından sesi duyuldu:

“Kayıp mı oldunuz?”

Gregor dişlerini kenetleyerek ot yığınının üstünden yere atladı.

İhtiyar yaklaşırken, “Ne bağırıyorsunuz, kayıp mı oldunuz?” diye sordu.

Elbiselerinden buğu tüten Aksinya ot yığınının yanında yazmasını düzeltiyordu.

“Kaybolmadık, ama neredeyse donuyordum.”

“Bak, kadın, işte bir ot yığını, gir içine ısın,” dedi ihtiyar. Aksinya çuvalı almak için eğilirken gülümsedi.

SETRAKOV'DAKİ eğitim kampı altmış verstlik* bir mesafede-
 deydi. Piyotr Melehov'la Stepan Astakov aynı arabada yolculuk
 ediyordu. Aynı arabada onların köyünden üç kişi daha vardı: Kal-
 muklarınkine benzeyen çiçekbozuğu yüzlü, Bodovskov adlı genç bir
 Kazak, Ataman** Hassa Alayında ikinci sınıf bir ihtiyat askeri olan
 Hristonya Tokin ve topçu İvan Tomilin. Yemek için verilen ilk mola-
 dan sonra, Hristonya'yla Astakov'un atları arabaya koşuldu, öbür at-
 lar yedeğe alındı. İriyari ve atamanın alayındaki bütün neferler gibi
 azıcık kafadan kontak olan Hristonya dizginleri eline aldı. Bir teker-
 lek gibi kavisli koca sırtıyla içerinin ışığını tamamıyla kapatarak ön
 tarafta oturmuş, kalın, gümbür gümbür öten bas sesiyle atları deh-
 liyordu. Stepan, Piyotr ve Tomilin arabanın üstünü kapatan gergin
 brandanın altına uzanmış sigara tütürüyordu. Bodovskov arabanın
 ardı sıra yürüyordu. Onun çarpık Kalmuk bacaklarına tozlu yollar
 vız geliyordu.

Hristonya'nın arabası kolbaşıydı. Arkadan yedi-sekiz araba daha
 geliyordu; bu arabaların arkalarına da eyerli eyersiz atlar bağlan-
 mıştı. Yol, kahkahalar, bağırımlar, şarkılar, atların burunlarından
 çıkardığı şiddetli soluk sesleri ve boş üzengilerin şakırtılarından do-
 ğan bir gürültüye boğulmuştu.

Piyotr başını bir peksimet çuvalına dayamıştı. Kumral bıyıkları-
 nı burarak sessiz yatıyordu.

“Stepan!”

“Ha?”

“Hadi bize bir şarkı söyle.”

“Hava çok sıcak. Boğazım kurudu, kemik gibi oldu!”

“Buralarda içki bulamazsın. Onun için boş yere içki bekleme!”

* Verst: 1.07 kilometrelik Rus uzunluk ölçüsü.

** Çarlık Rusyasında atamanlar çeşitli kademelerde önderlik etmek üzere Kazaklar tarafın-
 dan seçilirdi. Don Ordusunun başına ordu atamanı denirdi, Kazak sancaklarının sancak
 merkezi olan stanitsa'ların başına da stanitsa atamanı. Bir Kazak müfrezesi savaşa gittiği
 zaman kendi atamanını seçerdi; ona da, “Savaş Atamanı” denirdi. Ataman kelimesi geniş
 anlamıyla “reis” demektir. Don Kazakları bağımsızlıklarını kaybettikten sonra bütün
 Kazak kuvvetlerinin ataman unvanı, Çarın babadan oğula kalan bir unvan haline geldi
 ve bundan dolayı da bütün Kazak birlikleri atama yoluyla gelen atamanların komutası
 altına girdi. -çev.

“Hadi, söyle bakalım. Sesin de bir şeye benzemez ya, neyse. Ama bak, şu senin Grişa’nın sesi sestir hani. Ses değil, gümüşten iplik.”

Stepan başını geriye attı, öksürdü ve alçak, akorlu bir sesle başladı:

Ah, nefis, pırıl pırıl bir güneş,
Sabah erkenden doğdu gökte.

Tomilin yanağını bir kadın gibi avucunun içine alıp, iniltili, ince sesiyle nakaratı tekrarlamaya başladı. Piyotr onun kendini zorlamaktan şakaklarında mavi mavi beliren damarlarını gülerek seyretti.

Seke seke çaya giden,
Küçük kadın, gencecikti.

Başı Hristonya’dan tarafa sırtüstü uzanmış olan Stepan, dirseğinin üzerinde döndü:

“Hadi Hristonya, sen de katıl!”

Ve delikanlı, onun niyetini anlayıp,
Doru kırsağına vurdu eyeri.

Stepan gülümseyen bakışlarını Piyotr’a çevirdi, o da çiğnemekte olduğu bıyığının ucunu ağzından çıkarıp şarkıya katıldı. Hristonya gür sakallı çenesini sonuna kadar açarak branda örtüyü titreten bir sesle kükredi:

Küçük kadını yakalamak için,
Doru kırsağına vurdu eyeri.

Hristonya çıplak ayağını altına aldı ve Stepan’ın tekrar başlamasını bekledi. Stepan, gölgede kalan yüzü ter içinde, gözlerini kapatarak ve sesini kâh bir fısıltı kadar alçaltıp kâh madeni bir tınlama halinde yükselterek ağır ağır şarkısına devam etti.

Küçük kadın, küçük kadın, ne olur,
Bırak kırsağımı çaya indireyim.

Ve tekrar ötekilerin sesi Hristonya’nın dik dik çıkan sesi içinde boğuldu. Şarkıya öteki arabalardan da katıldılar. Arabaların demir çemberli tekerlekleri tangur tungur ediyor, atlar tozdan tıksırıyor ve şarkı derinden derine, güçlü bir sesle yayılıyordu. Beyaz kanatlı bir yağmurkuşu bozkırın üzerinden uçarak geçti. Kuş zümrüt rengi gözünü, aşağıdaki beyaz örtülü arabalar kafilisine, yoldan toz bu-

lutları kaldıran atlara, yolun kenarından yürüyen beyaz gömlekleri tozlanmış adamlara çevirerek, bağıra bağıra bir çukura doğru uçtu. Ve çukurun içine konup siyah göğsünü, oralarda dolaşan hayvanlar tarafından basılmış nemli otlara dayayan yağmurkuşu, o sırada yolun üstünde gelişen bir sahneyi kaçırdı. Arabalar yine eskisi gibi ilerliyor, terli atlar yine tozlu yolda isteksiz isteksiz ağır adımlarla yürüyordu, ama şimdi gömlekleri tozdan bozlaşmış Kazaklar arabalarından inip kolbaşına doğru koşuyor ve kolbaşının arabasının çevresini sarıp kahkahadan kırılıyordu.

Stepan arabanın içinde ayağa kalkmış, bir eliyle brandayı yakalamış, öteki eliyle iki misli hızlı bir tempo tutarak birinin bırakıp birinin aldığı türden bir şarkı söylüyordu:

Ah, sakın yanımda oturma,
Halk bana âşık oldun zanneder,
Âşık oldun zanneder,
Ve bana gelirken sen,
Âşık oldun zanneder.
Ve bana gelirken sen,
Ama ben ötekilere hiç benzemem.

Terbiye görmemiş düzinelerle erkek sesi koro halinde öyle bir kükredi ki, yol kenarında birikmiş tozlar düzleşti:

Ama ben ötekilere hiç benzemem...
Ben ötekilere hiç benzemem.
Ben haydut doğdum,
Hayduttur soyum...
Ötekilere benzemem,
Ve bir prens oğluna vurulmuşum...

Fedot Bodovskov bir ıslık çaldı, atlar koşumlara asıldı; Piyotr arabadan dışarı sarkıp gülerek kalpağını salladı. Stepan yüzünde güneş gibi bir gülümsemeyle arsız arsız omuzlarını oynattı; yol boyunca toz bulutları kalktı. Hristonya uzun gömleğinin kemerini çözüp, yüzü ter içinde arabadan aşağı atladı ve pervane gibi dönüp kaşlarını çatarak, homurdanarak, kocaman çıplak ayaklarının izlerini ipek kadar yumuşak, kurşuni tozlar üzerinde bıraka bıraka bir kazaska oynadı.

GECEYİ geçirmek için doruğu kumluk bir tepenin eteğinde durdular. Batıda bulutlar toplanıyordu. Bulutların kara kanatlarından yağmur damlıyordu. Ufak bir su birikintisinde atlara su verildi. Hendeğin üstünde kederli söğütler, rüzgârın önünde başlarını eğiyordu. Bozulmuş su mercimekleriyle örtülü suyun üstünde, minicik dalgaların boyuna göre küçülen şimşek, çarpık çurpuk yansıdı. Rüzgâr sanki toprağın esmer avuçlarına sadaka dağıtır gibi yağmur tanelerini esirgeyerek serpiştiriyordu.

Kösteğe vurulan atlar başlarına üç nöbetçi konularak otlamaya bırakıldı. Ötekiler ateş yakıp arabaların oklarına çömlekleri astı.

Hristonya akdarı pişiriyordu. Çömleği karıştırırken çevreye çöken Kazaklara bir hikâye anlatıyordu:

“Nah işte bunun kadar yüksekti dağ. Rahmetli babama dedim ki, ‘Ataman bizi bırakmaz, izin almadan kazalım mı bu dağı?’”

Atların yanından dönen Stepan, “Ne saçmalıyor bu?” diye sordu. Ateşin yanı başına çömeli avucuna ufak bir kor parçası aldı ve sigarasını yakana kadar kor parçasını bir avucundan ötekine aktardı durdu bir süre.

“Huzur içinde yatsın, babamla beraber nasıl define aradığımı zı anlatıyordum. Merkulov Dağındaydı. Ha, sonra babam dedi ki, ‘Gel Hristonya şu Merkulov Dağını kazalım.’ O da definenin orada gömülü olduğunu babasından duymuş. Babam Tanrıya adak adadı, ‘Sen bana hazineyi buldur, ben de sana güzel bir kilise dikeyim.’ Böylece anlaşıp yola çıktık. Devlet arazisi olduğu için bize yalnız ataman engel olabilirdi. Akşamüstü geç vakit vardık. Gecenin bastırmasını bekleyip küreklerle tırmandık dağa. Ta doruktan aşağı doğru kazmaya başladık. İki metre derinliğinde bir çukur kazdık; toprak kaya gibi sertti. Terden sıırıslam olmuştum. Babam ha bire dua mırıldanıyordu, ama inanın arkadaşlar benim karnım öyle bir ağrıyor ki... Yazın ne yeriz bilirsiniz; ekşi sütle kvas.* Babam ‘Pöff,’ dedi. ‘Hristonya, sen putperestin birisin. Ben burada dua ediyorum, sen miden-deki yemeği tutamıyorsun. Bu kokuya dayanamıyorum. Defol hadi,

* Kvas: Rus köylüleri tarafından arpa üzerine kaynar su döküp fermentasyona bırakılarak yapılan bir çeşit şıra. -çev.

in dağdan aşağı, yoksa kürekle kafanı ikiye bölerim senin. Çıkar-
dığın kokudan hazine toprağın ta dibine kaçacak...' Bunun üzerine
ben de karnımın ağrısından ölecek halde toprağın üzerine uzandım,
babam da -çok güçlü bir adamdı- tek başına kazmaya devam etti. Ta
bir kaya parçasına rastlayana kadar kazdı. Sonra beni çağırdı. Taşın
altına bir küskü sokup kaldırdım. İnanın arkadaşlar, mehtaplı bir
geceydi o gece ve taşın altında bir parıltı ki deme gitsin..."

Piyotr bıyıklarını burarken gülümseyip, "İşte burası yalan, Hriston-
tonya," diye sözünü kesti onun.

"Kim yalan söylüyor? Git, cehennemin dibine git e mi!" Hriston-
ya şalvarını yukarı çekip dinleyicilerine göz gezdirdi. "Yok, yalan
söylemiyorum. Gerçeğin ta kendisi! Orada pırıl pırıl parlıyordu. Bir
de baktım odun kömürü değil miymiş. Kırk kilo kadar bir şey. Ba-
bam dedi ki, 'Gir içeri de yukarı çıkar kömürleri.' Ben de bu süp-
rüntüyü kazıp çıkardım. Gün ağarana kadar kazmaya devam ettim.
Sabahleyin de çıkagelmez mi!"

"Kim?" diye sordu Tomilin.

"Hıh, ataman tabii, kim olacak! Meğer atıyla oradan geçiyormuş.
'Kimden izin aldınız?' diye başladı ahret sualleri. Bizi yakaladığı
gibi stanitsaya* postaladı. Evvelki yıl Kamenskaya'da mahkemeye
çıkttık, ama başına gelecekleri kestiren babam, daha önce bir yolu-
nu bulup öldü. Yaşayanlar arasında olmadığını bildiren bir mektup
göndermiş."

Hristonya kaynayan akdarı çömleğini indirdi, kaşıkları getirmek
için arabaya gitti.

Geri döndüğünde Stepan sordu:

"Peki baban ne yaptı? Kilise dikmeye söz vermişti, dikti mi bari?"

"Sen aptalsın be Stepan. Mangal kömürü için ne diksin?"

"Madem bir kere söz vermiş, sözünü tutmalıydı."

"Mangal kömürü için bir şey dememişti, hazineye gelince..."

Kopan kaba kahkahalardan ateşin alevleri titreşti. Hristonya başı-
nı çömleğin üzerinden kaldırdı ve neden güldüklerini anlamaksızın
kendi gümbürtülü kahkahasıyla ötekilerin hepsinin sesini bastırdı.

* Stanitsa: Bucaktan büyük, ilçeden küçük bir Rus yönetim birimi. -çev.

STEPAN Astakov'la everildiğinde on yedi yaşındaydı Aksinya. Don'un öbür yakasındaki kumsallardan, Dubrovka köyünden gelmişti.

Evlenmeden bir yıl kadar önce, köyden yedi sekiz verst ötede, bozkırda çift sürüyordu Aksinya. Geceleyin, ellilik bir adam olan babası onun ellerini bağlayıp ırzına geçti.

"Eğer ağzından bir kelime kaçırırsan öldürürüm seni, ama sesini çıkarmazsan sana bir tane pelüş ceket, sonra tozluklu galoş alırım. Yoksa öldürürüm, unutma..." diye gözdağı verdi.

Aksinya paramparça fistanıyla gecenin karanlığında köye kaçtı. Kendini annesinin ayaklarına atıp hıçkıra hıçkıra bütün hikâyeyi anlattı. Annesiyle ağabeyi atları arabaya koşup Aksinya'yı da arabaya bindirdi ve doğru babasının yanına sürdü. Sekiz verstlik mesafede atları koştura koştura çatlatacak neredeyse ağabeyi. İhtiyarı sahra kampının yakınlarında buldular. Adam paltosunun üzerine uzanmış, yanında boş bir votka şişesi, sarhoş uykusuna dalmıştı. Ağabeyi, Aksinya'nın gözlerinin önünde, at koşumlarının bağlandığı ağacı kancalarından çıkarıp arabadan ayırdı ve bir tekmede babasını ayağa kaldırdı. Kısa kısa bir iki soru sorduktan sonra uçları demirli ağacı adamın iki kaşı arasına patlattı. Aksinya'nın anasıyla ağabeyi adamı bir buçuk saat hiç durmadan dövdü. Yaşlanmakta olan ve kocasına daima bağlılıkla karılık etmiş anası, çılgınlar gibi, baygın kocasının saçlarını yoldu, ağabeyi ise tekmeledi. Aksinya arabanın altına girip başını gizlemiş, sesini çıkarmadan yattığı yerde tir tir titriyordu. Babasını şafak sökmeden önce eve götürdüler. Adam yattığı yerde acınacak şekilde inliyor, gözlerini odada dolaştırarak saklanan Aksinya'yı arıyordu. Yırtılmış kulağından yastığa kan ve irin akıyordu. Akşama doğru öldü. Komşulara onun arabadan düştüğünü söylediler.

Bir yıl geçmeden renkli bir şekilde süslenmiş bir yaylı arabasına binmiş görücüler Aksinya'yı istemeye geldi. Ensesi usturayla tıraş edilmiş, uzun boylu, biçimli vücutlu Stepan müstakbel eşine evlenme teklif etti ve düğünün sonbaharda yapılması kararlaştırıldı.

Aksinya, Astakov'ların ailesine, evin genç hanımı olarak katıldığı gün hava çok soğuktu, buz tutmuş yollar ıslıl ıslıl parlıyordu.

Eğlenterinin ertesi günü, bir kadın hastalığı yüzünden iki büküm kalmış, uzun boylu bir kadın olan kaynanası Aksinya'yı sabah kaldırıp doğru mutfağa götürdü ve laf olsun diye şunun bunun yerini değiştirirken bir yandan da şöyle dedi:

“Bak sevgili kızım, seni sevişesin ya da yatakta yatasın diye almadık. Hadi git inekleri sağ, sonra da yemek hazırla. Ben hem yaşlı hem de hastayım. Ev işlerini sen üstleneceksin, sana düşer bu.”

Aynı gün Stepan genç karısını samanlığa çekip, isteye dileye, kıyasıya dövdü. Karnına, memelerine, sırtına vurdu, ama vururken de başkalarının görebileceği bir iz bırakmamaya baktı. Ondan sonra da karısını ihmal etti; kocaları başka yerde olan uçarı kadınlarla vakit geçirdi ve her gece Aksinya'yı ya samanlığa ya da yatak odasına kitleyerek dışarı gitti.

On sekiz ay, ta çocukları olana kadar, onuruna sürülen lekeyi unutamadı, bağışlayamadı Stepan. Ondan sonra biraz yatıştı, ama okşamalarını karısından esirgiyor, gecelerini nadiren evinde geçiriyordu yine de.

Koca sığır sürüsüyle birlikte büyük çiftliğin bütün ağır işleri Aksinya'nın sırtına yüklenmişti. Stepan isteksiz çalışıyor, ya ahbablarıyla sigara içmeye, ya kâğıt oynamaya ya da son haberleri öğrenmeye gidiyor ve bütün işleri Aksinya görmek zorunda kalıyordu. Kaynanasının pek yararı dokunmuyordu. Etrafta şöyle biraz boy gösterdikten sonra hemen yatağa düşer, dudakları gerilmiş, gözlerini ısırapla tavana dikmiş bir vaziyette bir bohça gibi uzanır yatar. Böyle zamanlarda kadının iri, çirkin benlerle dolu yüzü terden sırlıklam kesilir ve yanaklarından aşağı gözyaşları süzülürdü. İşini bir yana bırakan Aksinya da bir köşeye saklanıp korku ve acımayla kaynanasının yüzünü seyrederdi.

Çocukları doğmadan hemen önce yaşlı kadın öldü. Sabahleyin Aksinya'nın doğum sancıları başlamış, öğleye doğru da daha çocuk dünyaya gelmeden büyükanne ahırın kapısında düşüp ölmüştü. Sarhoş Stepan yatak odasına girip de anasının ayakları altına kıvrılmış ölüsünü görmesin diye, ebe avluya koşarak onu uyardı. Çocuk doğduktan sonra Aksinya kendisini tamamiyle kocasına verdi, ama içinde ona karşı kadınca bir acıma ve güçlü bir alışkanlıktan başka

hiçbir duygu kalmamıştı. Bir yıl içinde çocuk da öldü. Eski hayat geri geldi. Gregor Melehov, Aksinya'nın yolunu kestiği zaman da, işte, kadın dehşet içinde, bu zayıf, esmer delikanlının kendisini çektiğini fark etti. Delikanlı ona ısrarlı bir şekilde ve aşk bekleyerek asılıyor-
du ve Aksinya'yı da en çok korkutan Gregor'un bu ısrarıydı. Onun Stepan'dan korkmadığını anlıyor, kocasının onu durduramayacağını hissediyor ve bilinçli olarak istemediği, içinden gelen duyguya bütün gücüyle karşı koymaya çalıştığı halde, pazar günleri, hatta hafta ortasında her zamankinden daha dikkatle süslendiğini fark ediyordu. Vicdanını rahatlatmak için kendisine mazeretler bularak Gregor'un yolu üstüne daha sık çıkma çareleri arıyordu. Gregor'un siyah gözleriyle kendinden geçercesine ve okşar gibi onu seyretmesi, kadına bir mutluluk veriyordu. Bir sabah kalkıp inek sağmaya gittiğinde gülümsedi ve neden olduğunu bilmeksizin, 'Bugün mutlu bir gün. Ama niye?... Ah, Gregor... Grişa,' diye içinden geçirdi. İçini dolduran bu yeni duygu onu korkuttu ve tıpkı mart ayında Don'un çözölmeye yüz tutan buzları üzerinde yürüyormuşçasına, Aksinya düşünceleri içinde yolunu yoklaya yoklaya buldu.

Stepan'ı kampa uğurladıktan sonra, Gregor'u elden geldiği kadar az görmeye karar verdi. Balıktan sonra ise kararı daha da kesinleşti.

VIII

PASKALYA'DAN aşağı yukarı iki gün önce köy otlığının dağıtımı yapıldı. Panteley pay dağıtımında hazır bulundu. Akşam yemek vaktinde eve döndü; çizmelerini ayaklarıyla topuktan iterek çıkarıp attı homurdanarak ve yorgun ayaklarını gürültülü bir şekilde uzatırken haberi verdi:

"Kızıl Kıyı boyundaki bölüm bize kaldı. O kadar iyi değildir oranın otu. Yukarı yanı ormana kadar gidiyor; yer yer çalı, fundalık kaplı, bazı yerlerde de ayırıkotu çıkıyor."

"Ne zaman biçeceğiz?" diye sordu Gregor.

"Bayramdan sonra."

Kocakarı kaşlarını çatarak, "Darya'yı da götüreceksin?" diye sordu. Panteley Prokofyeviç elinin tersiyle onu kenara itti:

“Rahat bırak beni! Eğer lazım olursa alırız. Yemeği hazırla sen. Orada durmuş bön bön ne bakıyorsun?”

Yaşlı kadın fırının kapağını takırtıyla açtı, içinden sıcak lahana çorbasını çıkardı. Panteley uzun süre sofrada kaldı; günün olaylarından, toplantıda bütün Kazakları dolandıran numaracı atamandan söz etti.

Darya, “Numaralarına daha geçen yıl başlamıştı,” dedi. “Arsalar paylaştırılırken Malaşka’yı nasıl da dolandırmaya çalışıyordu.”

Panteley, “Öteden beri böyle orostopolun biridir o,” diye mırıldandı.

Dunya çekingen bir tavırla, “Peki tırmığa, istife kim gidecek baba?” diye sordu.

“Sen necisin?”

“Ben tek başıma bütün işi göremem ki!”

“Aksinya Astakova’yı çağırırız. Stepan da bizden onun otlarını biçmemizi istemişti.”

Ertesi sabah Mitka Korşunov, ayakları sekili aygırının üstünde Melehov’ların avlusuna girdi. İnceden bir yağmur çiseliyordu. Köyün üstünü kalın bir sis kaplamıştı. Mitka eyerin üzerinden eğilip çitin kapısını açtı ve atını içeri sürdü. Kocakarı onu merdivende karşıladı.

“Ne istiyorsun haylaz çocuk?” diye hoşnutsuzluğunu sesinden belli ederek sordu, zira kavgacı Mitka’yı hiç sevmezdi.

“Nene gerek senin İlyiniçna?” dedi şaşırان Mitka. Atını parmaklığa bağlarken, “Grişa’yı arıyorum. Nerede?” diye ekledi.

“Sundurmanın altında uyuyor. Peki sana inme mi indi? Ayaklarını kullanmayı unuttun mu ki ata biniyorsun?”

“Her şeye de burnunu sokarsın be kocakarı,” diye öfkeyle cevap verdi Mitka. Elinde tuttuğu güzel bir kamçıyı, parlak deri çizmelerinin baldırlarına vura vura Gregor’a bakmaya gitti ve onu bir arabanın içinde uyur buldu. Mitka sol gözünü kısarak kamçısını indirdi Gregor’a.

“Kalk ulan, mujik!”

Mitka’nın o anda aklına gelen aşağılayıcı kelime, “mujik”ti. Gregor sanki altında yay varmışçasına fırladı, kalktı.

“Ne istiyorsun?”

“Yatakta çok kaldın.”

“Zevzeklenmeyi bırak da kızdırma beni şimdi.”

“Hadi kalk, seninle konuşmam lazım.”

“Ne?”

Mitka arabanın kenarına oturdu ve eline aldığı bir çomakla çizmelerinin kenarındaki kurumuş çamurları kazırken konuştu:

“Hakarete uğradım Grişa.”

“Yani?”

“İşte, ana...” Mitka ağır bir küfür savurdu. “Bir teğmen, tabii canı gösteriş yapmak istiyor.” Mitka’nın bacakları titriyordu; ağzını açmadan, kelimeleri dudaklarının arasından tükürür gibi çıkarıyordu öfkesinden. Gregor ayağa kalktı.

“Ne teğmeni?”

Mitka onu kolundan yakalayıp daha alçak bir sesle konuştu:

“Hemen atını eyerle de doğru otlığa gel. Gösteririm ona ben! Ona dedim ki, ‘Gel bakalım asaletlim, gel de görelim.’ O da, ‘Bütün dostlarını, arkadaşları da topla öyle gel. Topunuzu geçerim, benim kısırağın anası, St. Petersburg’da subaylar arası konkurhipiklerde* ödül kazanmıştır,’ dedi. Onun kısırağı da kısırağının anası da vız gelir bana! Canları cehenneme! Aygırımı geçirtmem onlara!”

Gregor çarçabuk giyindi. Mitka öfkesinden boğulacak bir halde Gregor’un iki ayağını bir pabuca sokturuyordu.

“Tüccar Mokov’u ziyarete gelmiş. Dur bakayım, adı neydi? Listnitski galiba. İri yarı, ciddi yüzlü bir adam, gözlük de takıyor. Eh, tak-sın bakalım! Gözlüğünün ona yararı yok; yakalatmam aygırımı ona!”

Gregor bir kakhaha attı ve ihtiyar kısırağı eyerledi babasına görünmemeye çalışarak, harman yerinin çit kapısından geçip bozkıra çıktı. Dağın eteğindeki otlığa vardılar. Yaprakları dökülmüş bir kavağın dibinde atlılar onları beklemekteydi. Subay Listnitski kalın bacaklı, güzel bir kısırağı; yedi köy delikanlısı da eyersiz atlara binmişti.

Subay kelebek gözlüğünü yerleştirerek Mitka’ya döndü ve aygırın güçlü göğüs kaslarına hayranlıkla bakarken, “Nereden çıkacağız?” diye sordu.

* Konkurhipik: Sadece spor amacıyla yapılan at yarışı.

“Kavak ağacından Çar Göletine.”

Listnitski miyop gözlerini kısıarak, “Çar Göleti nerede?” diye sordu.

“İşte asaletlim, ormanın kıyısında.”

Atları hizaya getirdiler. Subay kamçısını yukarı kaldırdı.

“Üç dediğim zaman. Tamam mı? Bir... iki... üç!”

İlk fırlayan Listnitski oldu; eyerin ön kaşına iyice girmiş, derin oturmuş, bir eliyle kasketini tutuyordu. Bir an hepsini geride bıraktı. Yüzü hırstan ve heyecandan sapsarı kesilmiş olan Mitka, üzengilere basarak ayağa kalkmıştı. Gregor’a öyle geldi ki, Mitka kamçısını aygırının sağrısına indirmekte çok ağır davranıyordu.

Çar Göleti üç verst kadar uzaktaydı. Mitka’nın ok gibi uzamış olan aygırı, yolun yarısında Listnitski’nin kısırağına yetişti. Daha yarışın başında çok gerilerde kalan Gregor, birbiriyle mücadele eden yarışçılar zincirini gözleriyle izleyerek atını tırısı kaldırmış sürüyordu.

Çar Göletine çok yakın, bahar sellerinin düzlediği ufak bir kumlu tepecik vardı. Tepeciğin deve hörgücünü andıran sırtını kumda yetişen bitkiler kaplamıştı. Gregor, subayla Mitka’nın, artlarında ötekiler olduğu halde tepeyi dörtmala tırmanıp sırtın arkasında kaybolduğunu gördü. Gölete vardığında atlılar yere inmiş, bir grup halinde Listnitski’nin çevresini sarmıştı bile. Mitka’nın keyfine diyecek yoktu; her hareketiyle zaferini belli ediyordu. Tahminlerinin tersine, subay hiç de öyle üzölmüşe benzemiyordu. Sırtını bir ağaca dayamıştı; sigarasını içerken köpük içindeki hayvanı göstererek:

“Bununla yüz elli verstlik yoldan daha yeni geldim,” dedi. “İlçeden daha dün döndüm. Eğer hayvanım dinlenmiş olsaydı, bana asla yetişemezsiniz Korşunov.”

Mitka azametle, “Belki,” dedi.

Yarışı en arkada bitirenlerden, çilli suratlı bir delikanlı gıptayla, “Onun aygırı gibisi yoktur bölgede,” dedi.

Mitka, “İyi attır,” diyerek heyecandan titreyen eliyle aygırının boynunu tapışladı. Gregor’a bakıp aptal aptal sırttı.

Gregor’la Mitka ötekileri bırakıp köyün kenarından dolaşarak eve döndü. Teğmen onlardan soğuk bir tarzda ayrılmış, iki parmağını kasketinin güneşliğine götürerek selamlamış ve dönüp gitmişti.

Gregor eve yaklaştıkları bir sırada Aksinya'nın kendilerine doğru geldiğini gördü. Yürürken elindeki ince bir sürgünün kabuğunu soyuyordu. Gregor'u görünce başını önüne eğdi.

Mitka, "Ne kızarıyorsun, açıkta bir şey mi gördün?" diye bağırıp göz kırptı. Dosdoğru önüne bakan Gregor, tam Aksinya'nın yanından geçerken eşkin yürüyen kısırağını aniden kamçıladi. Art ayakları üzerinde yaylanan hayvan Aksinya'nın üzerine çamur sıçrattı.

"Ah, çılgın iblis!"

Gregor heyecanlanan hayvanı olduğu yerde çark ettirip kadının üzerine sürerken, "Merhaba yok mu?" diye sordu.

"Değmez sana merhaba demeye!"

"Üstüne çamur sıçrattım diye mi? O kadar kibirli olma."

Aksinya atın burnunun dibinde ellerini kollarını sallayarak, "Bırak geçeyim!" diye bağırdı. "Atına çiğnetecek misin beni?"

"At değil o, kısarak."

"Bana ne! Bırak geçeyim."

"Neden kızırıyorsun Aksinya? Geçen gün otlakta olanlardan ötürü değil herhalde?"

Gregor gözlerini Aksinya'nın gözlerinin içine dikmişti. Kadın bir şeyler söylemek istedi, ama kara gözlerinin kenarında minicik bir damla yaş belirdi, dudakları acınacak şekilde titremeye başladı. Güçlkle yutkunarak fısıldadı:

"Çekil başımdan Gregor... Kızmadım... Ben..." ve gitti.

Hayretler içinde kalan Gregor, Mitka'ya bahçe kapısında yetişti:

"Akşama çıkıyor musun?" diye sordu Mitka.

"Hayır."

"Neden, ne var? Yoksa Aksinya geceyi onunla geçirmen için seni davet mi etti?"

Gregor avucuyla alnını ovaladı ve hiç cevap vermedi.

IX

PASKALYA'DAN köy evlerinde kalan iz, yerlere saçılmış kuru kekik yaprakları, ayaklar atında ezilen kuru yaprakların tozları ve kapılara, merdivenlere takılan, yeşil rengi solmuş dişbudak, meşe dallarıydı.

Paskalya'dan hemen sonra otları biçme ve kurutma işi başladı. Sabahın erken saatlerinde bütün otlak, kadınların bayramlık eteklikleri, pırıl pırıl, işlemeli önlükleri ve renkli yazmalarıyla çiçek açmış gibi donandı. Bütün köy halkı ot biçmeye gitti. Tırpancılarla tırmıkçılar bayram günü gibi süslenmişti. Ta eskiden beri bu böyle gelmiş böyle gidiyordu. Don'dan, uzaktaki akça ağaç korularına kadar yağmalanan otlak kıvıl kıvıl kaynıyordu.

Melehov'lar işe koyulmakta geç kaldı. Köyün hemen hemen yarısı otlığa döküldükten sonra harekete geçti onlar.

Terlemiş tırmıkçılarla tırpancılar, "Çok geç kalkıyorsun yataktan Panteley Prokofyeviç," diye selamladı onu.

İhtiyar gülerek, "Benim kabahatim değil... kadınlar yüzünden yine!" diye cevap verdi ve ham deriden kamçısıyla öküzleri hayladı.

Hasır şapka giymiş uzun boylu bir Kazak, yolun kenarında tırpanını bilerken, başını iki yana sallayarak, "Günaydın komşu," dedi. "Biraz gecikmedin mi?"

"Otlar kurumuş mudur dersin?"

"Eğer kımıldamazsan biraz sonra kuruyacak."

Arabanın arka tarafında Aksinya oturuyordu, yüzünü güneşten korumak için tamamiyle örtmüştü. Göz yeri olarak bıraktığı daracık aralıktan, tam karşısında oturan Gregor'a hiç kımıldamaksızın yiyecek gibi bakıyordu. Onun gibi yüzünü sarıp sarmalamış ve yabanlık entarisini giymiş olan Darya, bacakları arabanın kenarındaki oturak tahtaları arasından birbirine çarparak sallanırken, kucağında uyuklayan çocuğuna uzun mavi damarlı memesini emziriyordu. Arabanın tam ortasına oturmuş olan Dünya, mutluluktan parlayan gözlerini otlakta ve yol boyunca yürüyen insanlarda gezdirerek, hiç sesini çıkarmadan düşünüyordu. Burnunun üstündeki bir iki kırışıkla, güneşten yanmış o şen yüzü sanki, "Kendimi neşeli ve mutlu hissediyorum, çünkü mavi, bulutsuz gökyüzüyle bugün mutlu bir gün; çünkü benim ruhumu da aynı bulutsuz, mavi sükûnet dolduruyor. Mutluyum, istediğim her şeye sahibim," diyor gibiydi.

Panteley pamuklu gömleğinin kolunu yumruğunun üstüne çekerek, kasketinin güneşliği altından akan terlerini sildi. Kamburumsu sırtını saran gömleği yer yer terden ıslanıp koyulaşmıştı. Güneş te-

pedeki kurşuni, incecik bir bulutu delerek, buğulu, kırılmış ışınlarını otlağın, köyün ve Don üzerindeki uzak, gümüşü tepelerin üstüne bir yelpaze gibi indiriyordu.

Boğucu bir hava vardı. Minik bulutlar uyuşuk uyuşuk sürükleniyor, yol boyunca salına salına ilerleyen Panteley'in öküzlerini bile geçemiyordu. İhtiyara gelince, o, kırbacını kaldırmış, hayvanların kemikli sırtına vurayım mı vurmayayım mı kararsızlığıyla sallıyordu. Anlaşılan bunu öküzler de fark etmiş olacak ki, adımlarını hızlandırmaksızın, kuyruklarını sallaya sallaya, yarık tırnaklı ayaklarını ağır ağır atıyorlardı. Tozlu altın ve kavuniçi renkli bir atsineği çevrelerinde dolanıp duruyordu. Harman yerlerinin bitişiğine düşen bölümlerde biçilmiş olan çayır soluk yeşil lekeler halinde görünüyordu; henüz biçilmeyen yerlerdeyse, içinde siyah tonu bulunan ipek gibi yemyeşil otlar rüzgârda dalgalanıyordu.

Panteley kırbacıyla işaret ederek, "İşte bizim şerit," dedi. Gregor yorgun öküzlerin koşumlarını çözdü. İhtiyar adam küpesi parıldaya parıldaya, şeridin ucuna koyduğu işarete bakmaya gitti.

Biraz sonra elini sallayarak, "Tırpanları getirin," diye seslendi. Gregor çayırı eze eze, arkasında dalgalı bir iz bırakarak onun yanına gitti. Panteley ta uzaklardan görünen kilisenin kulesine doğru dönüp haç çıkardı. Kanca burnu cilalanmış gibi parlıyor, esmer yanaklarının kırışıkları içine ter doluyordu. Kuzguni sakalının arasından iki sıralı, pırıl pırıl bembeyaz, sık dişlerini göstererek gülümsedi ve kırışıklarla dolu boynunu sağa doğru eğerek tırpanı salladı çayıra. İki metrelik bir yarım daire içinde biçilen çayır ayaklarının dibine düştü.

Gregor gözleri yarı kapalı, tırpanıyla çayırı yere yayarak babasını adım adım izliyordu. Kadınların önlükleri dağılıp parçalanmış bir gökkuşağı gibi gözlerinin önüne seriliydi, ama o yalnız bir tanesini, işlemeli kenarlı beyaz bir önlüğü arıyordu. Aksinya'ya baktı ve babasına adım uydurarak tekrar biçmeye devam etti.

Aksinya kafasından bir türlü çıkmıyordu Gregor'un. Gözlerini yarı kapayarak, hayalinde onu öptü ve dilinin ucuna nereden geldiğini bilmediği ateşli, güzel sözler söyledi ona. Sonra bu düşünceleri bırakıp tekrar düzgün bir şekilde, bir... iki... üç diye adım adım ilerlemeye devam etti; belleği, parçalar halinde beliren geçmişe kaydı.

Islak tınazın içinde oturmaları... çayırın üzerinde pırıldayan mehtap... çalılardan süzülerek, arada sırada çamurlu su birikintisine düşen bir iki damla... bir... iki... üç... Tanrım! Ne güzeldi!..

Arkasında bir gülüşme duydu. Geriye dönüp baktı. Darya arabasının altına uzanmış, Aksinya da eğilmiş ona bir şeyler anlatıyordu. Darya kollarını salladı, sonra ikisi birden tekrar gülüştü. Dünya arabanın oku üstüne oturmuş, cırtlak sesiyle şarkı söylüyordu.

Gregor, 'Şu çalılığa gideyim de tırpanımı sonra bilerim,' diye düşündü. O anda tırpanın yumuşacık, dayanıksız bir şeyi biçtiğini hissetti. Yere eğildi. Minicik bir yabani ördek yavrusu bağırarak otların arasına kaçtı. Yuvanın bulunduğu çukurun yanı başında, tırpanın ikiye biçtiği bir başka yavru yatıyordu. Öbür yavrular otların arasına dağılmıştı. Ölü yavruyu avucuna aldı. Yumurtadan daha birkaç gün önce çıktığı belliydi; tüylerinde hâlâ canlı bir sıcaklık duyuluyordu.

Düz, yarı aralık gagasının ucunda pembemsi bir baloncuk vardı kandan; mini mini boncuk gözleri kısılmış, yaramaz çocuklar gibi bakıyordu. Küçücük bacakları hâlâ sıcaktı ve titriyordu. Gregor ani ve şiddetli bir acıma duygusuyla elinde yatan hareketsiz, minicik yumağa baktı.

"Ne buldun Grişa?"

Biçilen çayırın meydana getirdiği yoldan hoplayıp zıplayarak Dünya geldi; saç örgüleri göğüslerini dövüyordu. Gregor kaşlarını çatarak yavru ördeği fırlattı ve tırpanını öfkeyle salladı.

Yemeği aceleyle yediler. Yedikleri de domuz pastırması ve Kazakların hiç eksik etmediği, evden torba içinde getirilen çökelekten başka bir şey değildi.

Yemekten sonra kadınlar biçilen otları tırmıklamaya başladı. Kesilen otlar, ağır, bayıltıcı bir koku çıkararak solup kuruyordu.

Yemekte Panteley, "Eve gitmenin hiçbir anlamı yok," dedi. "Öküzleri otlamaları için ormana salarsınız, yarın da çiy kalkar kalkmaz biçme işini bitiririz."

O günkü işlerini bitirdiklerinde alacakaranlık olmuştu. Aksinya tırmıkla son biçilen sırayı da topladı, sonra akdarı lapası pişirmek için arabanın yanına gitti. Bütün gün kindar bakışlarını Gregor'dan ayırmadan onunla eğlenmişti; sanki affedilmez bir kabahatin öcü-

nü almıştı ondan. Kederli, hatta yüzü biraz solmuş vaziyette Gregor öküzleri Don'a, suya indirdi. Babası bütün gün boyunca onu ve Aksinya'yı gözlemişti. Gregor'a yan gözle bakarak, "Yemeğini ye de öküzleri bekle," dedi. "Çayıra dalmasınlar, dikkat et! Benim gocuğumu al."

Darya çocuğunu arabanın altına yatırıp, çalı çırpı toplamak için Dunya'yla birlikte ormana gitti.

Küçülmekte olan ay, otlığın üzerinde karanlık göğe, ulaşılmaz yüksekliklere tırmanmıştı. Alevlerin çevresinde dönen pervaneler, bir tipi andırıyordu. Akşam yemeği, ateşin başında kaba saba bir örtünün üzerine yayıldı. Akdarı lapası çömleğin içinde kaynıyordu. Darya gömleğiyle bir kaşığı silerken Gregor'a seslendi:

"Hadi gel de yemeğini ye."

Omuzlarına attığı babasının gocuğuyla Gregor karanlıktan çıktı ve ateşe yaklaştı.

Darya, "Keyfin neden kaçık öyle?" diye sordu gülümseyerek.

Gregor, "Sırtım ağrıyor. Herhalde yağmur yağacak," diye karşılık verdi.

Dunya gülerek, "Öküzleri beklemek istemiyor," dedi ve ağabeyinin yanına oturarak laf açmaya çalıştı. Ama nedense bir türlü emeline ulaşamadı. Panteley yemeğini yedi, iyi pişmemiş darıları dışlarının arasında ezdi. Aksinya gözlerini hiç kaldırmadan yiyordu; Darya'nın şakalarına laf ola gülümsüyordu. Yanaklarında sıkıntılı bir kırmızılık yanıyordu.

Yemekten ilk olarak Gregor kalktı ve öküzlerin yanına gitti.

Babası arkasından, "Dikkat et, öküzler başkasının otlığına girmesin," diye bağırdı; o sırada boğazına bir darı tanesi takıldı, uzun uzun, tıkanırcasına öksürdü. Gülmemek için çaba harcayan Dunya'nın yanakları şişiyordu.

Ateş yavaş yavaş körlendi. Gregor sinsice kampa yaklaştı ve on adım kadar ötede durdu. Babası arabanın içinde horul horul uyuyordu. Sönmemiş korlar, küllerin arasından altın rengi tavus kuşu gözleri gibi bakıyordu.

Boz bir gölge; örtülere sarınmış birisi arabanın yanından ayrıldı ve ağır ağır Gregor'a doğru yaklaştı. İki üç adım kadar ötede durdu

Aksinya. Gregor'un kalbi gümbür gümbür çarpmaya başladı; gocuğunun kenarını arkaya iterek eğile eğile Aksinya'ya yaklaştı ve kadının kendini bırakmış, ateş gibi yanan vücudunu kendi vücuduna bastırdı. Aksinya'nın dizleri kesildi; dişleri birbirine çarparak titriyordu. Gregor, tıpkı ldrdğ koyunu sırtının üstünden aşırarak yere çalan bir kurt gibi, onu birdenbire savururcasına çekip kucağına aldı ve n açık gocuğunun ayağına takılan etekleri yüzünden tökezleye tökezleye, soluk soluğa oradan uzaklaştı.

"Ah, Grişa, Grişa! Baban..."

"Yavaş!"

Ekşi ekşi kokan pstekinin içinde soluk almak için nefes nefese kalan ve duyduğu pişmanlıktan boğazı tıkanan Aksinya kendisini geri çekerek kurtuldu Gregor'dan. Bağırmaya yakın bir sesle, inleye inleye ağlamaya başladı:

"Bırak artık, ne oluyorsun? Kendi isteğimle geliyorum ya iştel!"

X

BİR kadının geç kalmış aşkı ne gök mavisi ne de gelincik kırmızıdır, yol kenarlarındaki banotu gibi azgındır.

ayırılarn biçilmesi bittikten sonra Aksinya bambaşka bir kadın olup çıktı; sanki birisi onun yüzüne bir işaret vurmuş, damgalamış gibiydi. Öbür kadınlar Aksinya ile karşılaştığı zaman hasetle onu çekiştiriyor, arkasından başlarını sallıyordu. Kızlar onu kıskanıyor, ama o, mutlu ve utanmaz başını hep gururla yüksekte tutuyordu.

Çok geçmeden onun Gregor Melehov'la olan macerasını bilmeyen kalmadı. Başlangıçta bu maceradan fıslıtı halinde –yarı inanmayarak– söz ediliyordu, ama köyün çobanı onları şafaktan önce, yel değirmeninin yanında, mehtapta, avdar tarlasında yeni yetişen sapların üzerinde sarmaş dolaş gördükten sonra, kıyıda çatlayan bir dalga gibi yayılıverdi dedikodu.

Söylentiler Panteley'in de kulağına vardı. Bir pazar günü Mokov'un dkknına uğrayacağı tuttu. O kadar büyük bir kalabalık vardı ki, sıkışıklıktan kapıdan içeri girilecek gibi değildi. Panteley girdi, hem de herkes gülümseyerek ona yol açtı da girdi. Perdelik

kumaşların satıldığı tezgâha doğru yöneldi. Platonoviç Mokov usta, Panteley’le bizzat ilgilendi.

“Bu kadar uzun zamandır nerelerdeydin Prokofyeviç?” diye sordu.

“Çok işim vardı. Çiftliğin dertleri işte.”

“Ne demek! Adamın seninki gibi oğulları olacak da dertten bahsedecek, ha?”

“Ne oğulları? Piyotr’u kampa uğurladım, şimdi yalnız ben ve Grişa kaldık; bütün iş bize düşüyor.”

Mokov dik, kızıl saçlarını parmaklarıyla ikiye ayırırken, yan gözle Kazak kalabalığına anlamlı anlamlı baktı.

“A, sahi, ihtiyar, neden bize hiç bahsetmedin?”

“Neden bahsetmedim?”

“Ne demek neden? Oğlunu evlendirmeyi düşünüyorsun da kimseye bir şey çıtlatmıyorsun!”

“Hangi oğlumu?”

“Canım, oğlun Gregor evli değil ya!”

“Benim daha onu evlendirmeye niyetim yok.”

“Ama kendine bir gelin alacağını duydum senin... Stepan Astakov’un Aksinya’sını.”

“Ne? Daha kocası hayattayken mi?.. Vallahi Platonoviç, şaka ediyorsun herhalde! Değil mi?”

“Ne şakası? Ben de başkalarından duydum işte.”

Panteley tezgâhın üzerine yayılan kumaşı eliyle sıvazladı, sonra birden kesin bir dönüşle seke seke kapıya yöneldi. Dosdoğru evin yolunu tuttu. Başını bir boğa gibi öne eğmiş, yumruklarını sıkmış, topal ayağı üzerinde her zamankinden fazla hoplayarak gidiyordu. Astakov’ların evinin önünden geçerken söğüt dallarından yapılma çitin üzerinden baktı, üstüne genç ve alımlı bir hava gelmiş olan Aksinya, kalçalarını kıvıra kıvıra, elinde boş kovayla eve giriyordu.

“Hey, dur!” diye seslenen Panteley, topallaya topallaya bahçe kapısından içeri girdi. Aksinya durup onu bekledi. Birlikte eve girdiler. Tertemiz süpürülmüş toprak zeminde yer yer kırmızı kum lekecikleri vardı; köşedeki sıranın üzerinde fırından yeni çıkmış çörekler duruyordu. Misafir odasından, elbiselerden yayılan küf kokusuyla, tatlı tatlı elma kokusu geliyordu. Koca kafalı bir ev kedisi, mırılda-

narak Panteley'in bacaklarının dibinde dolaşıyordu. Kedi, sırtını kamburlaştırıp Panteley'in çizmelerine sürtündü. Panteley şiddetli bir tekmeyle kediyi ta sedirin yanına fırlattı.

“Nedir bu kulağıma gelenler ha?” diye bağırdı Aksinya'nın ta gözlerinin içine bakarak. “Daha kocanın ayak izi kaybolmadan hemen başka erkeklerle kırıştırmaya başladın! Grişa'nın kanını dökeceğim bu yüzden, senin de kocana yazacağım! O da duysun! Seni gidi orospu seni; yetmedi mi yediğin dayaklar! Bundan sonra benim toprağıma ayağını atayım deme sakın! Sen daha delikanlılarla kırıştır bakalım! Stepan gelsin de bak ben...”

Aksinya gözlerini kısmış dinliyordu. Birdenbire, hiç utanmaksızın etekliğinin kenarını kaldırdığı gibi Panteley'in kafasına geçirdi ve kadın çamaşırı kokan eteğin altında kalan adamı göğüsleyerek yakası açılmadık küfürler savurmaya başladı:

“Ya sen nedin, kaynatam mısın? Ha? Sen kim oluyorsun bana ders verecek? Sen git kendi koca götlü karına ders ver! Git de kendi çöplüğünde öt sen! Seni gidi topal şeytan seni! Defol buradan, korkutamazsın beni!”

“Sen hele dur, sapık karı!”

“Duracak bir şey yok! Defol git geldiğin yere! Eğer senin Grişa'nı canım çekerse etiyle kemiğiyle yerim, hesabını da ben veririm! Bunu kafana iyice yerleştir! Grişa'yı seviyorsam ne çıkar? Beni döveceksin, öyle mi? Kocama yazacaksın ha? Canın istiyorsa atamana yaz, ama Grişa benimdir! Benim! Benimdir o! Benimdir ve benim kalacak!”

Korkusundan gözünü açamayan Panteley'i göğüsleriyle (göğüsleri ince bluzunun altında ökseye yakalanmış toy kuşu gibi çırpınıyordu) iyice sıkıştırıp, alev alev yanan kara gözleriyle ihtiyarı âdeta yiyerek, gitgide ağırlaşan yakası açılmadık sözlerle perişan etti. İhtiyar, gözkapakları seğirerek kapıya doğru geriledi, köşeye bıraktığı değneği yakaladı ve elini sallayarak, kapıyı kıcıyla dayanıp açtı. Aksinya onu iterek kapıdan dışarı attı; nefes nefese, deli gibi haykırıyordu:

“Aşkımı yaşayacağım, şimdiye kadar işlemediğim halde acısını çektiğim bütün günahları işleyeceğim! O zaman canın isterse öldür beni! O benim Grişam! Benim!”

Panteley anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak aksaya aksaya evinin yolunu tuttu.

Gregor’u odada buldu. Tek kelime söylemeden değneği oğlunun sırtına indirdi. Gregor iki büklüm olup babasının koluna yapıştı.

“Bu da neden baba?”

“Gidişatın için, orospu dölü!”

“Ne gidişatı?”

“Komşunu kandırma! Babanı utandırma! Kadınların peşinden koşma, gidi genç boğa seni!”

Panteley değneğe yapışan Gregor’u odanın içinde fırdolayı sürükleyerek, değneği oğlunun elinden almak için mücadele ediyor, bir yandan da homur homur homurdanıyordu.

Gregor kısılmış sesiyle, “Kendimi dövdürmeyeceğim sana,” diye bağırdı ve değneği çektiği gibi aldı babasının elinden. Değnek havaya kalktı, Gregor’un dizi üzerinde çat diye kırıldı.

Panteley onun boynuna bir yumruk aşketti.

“Seni herkesin gözü önünde kırbaçlayacağım. Seni gidi iblisin lanetlenmiş dölü seni! Seni köyün salağıyla evereceğim! İğdiş ettireceğim seni!” diye kükredi babası.

Gürültüye Gregor’un yaşlı anası koşarak geldi, girdi odadan içeri.

“Panteley, Panteley! Sakin ol biraz. Dur!”

Ama ihtiyar adam gerçekten de zıvanadan çıkmıştı. Karısını savurduğu gibi masanın üzerine doğru fırlattı, masa, üstündeki dikiş makinesiyle birlikte devrildi ve Panteley zafer kazanmış bir tavırla avluya fırladı. İtişip kakışma sırasında gömleği yırtılan Gregor, babası kapıyı tekrar tekmeleyerek açtığı anda daha vakit bulup gömleği sırtından çıkaramamıştı; Panteley bir kere daha fırtına bulutu gibi belirdi eşikte.

“Baş göz edeceğim bu orospu çocuğunu!”

Gözlerini Gregor’un kaslı sırtına dikmiş, ayağını at gibi yere vuruyordu.

“Yarın hemen gidip görücü işini halledeceğim. Oğlum yüzünden milletin suratıma baka baka gülmesi aklıma geliyor da!..”

“Önce şu gömleği geçireyim de sırtıma, ondan sonra baş göz edersin beni.”

“Seni köyün salağıyla evereceğim!”

Kapı çat diye kapandı, ihtiyar adam topallaya topallaya basamakları indi.

XI

SETRAKOV köyünün ilerisinde, üstleri brandalı arabalar boz-kırda sıra sıra dizilmişti. Birdenbire dümdüz sokakları, ortada bir nöbetçinin beklediği ufacık bir meydanı, bembeyaz çatılarıyla, ufacık, temiz bir kasaba ortaya çıkıvermişti.

Adamlar eğitim kamplarının o her zamanki tekdüze hayatını yaşıyordu. Sabahları, çayırdaki atların başındaki Kazak müfrezesi atları kampın içine sürerdi. Arkadan temizlik, atları kapatma, toplan borusu ve içtima. Kamp komutanı Kurmay Yarbay Popov çın çın öten gür sesiyle bağırır; genç Kazakları eğiten çavuşlar aldıkları emirleri yüksek sesle tekrarlardı. Bir tepeye taarruz talimi yapılır, “düşman” kurnazca bir manevrayla çember içine alınırdı. Hedeflere atış talimi yapılır, genç Kazaklar kılıç taliminde birbirlerine üstün gelmek için hırsla yarışır, kıdemliler ise talimden kaçabildikleri kadar kaçardı.

Sıcağın ve votkanın etkisiyle sesleri kısılmaya başlarken, uzun diziler halinde duran kapalı arabaların üzerinden, insanın yüreğini kabartan, misk kokulu bir rüzgâr esmeye başlar, uzaktan uzağa susliklerin* ısıkları duyulur ve bozkır havasızlıktan, beyaz badanalı kulübelerin dumanından kurtulmak için geri geri çekilip uzaklaşırdı.

Kampın bozulmasından bir hafta kadar önce, Andrey Tomilin’in karısı onu ziyarete geldi. Kocasına evde yapılmış bir miktar gevrek, cins cins papatyalar ve köyden bir kucak dolusu haber getirmişti.

Kadın ertesi sabah erkenden ayrıldı kamptan, Kazakların aileleriyle köydeki akrabalarına gönderdiği selamları ve talimatı da götürdü. Yalnız Stepan Astakov kadınla hiçbir haber göndermedi. Bir önceki akşam hastalanmış, iyileşmek için votka içmiş ve Tomilin’in karısı da dahil, gözü dünyada hiçbir şey görmez olmuştu. Geçit tö-

* Suslik: Kuzeydoğu Avrupa’da bulunan adi sincap boyunda, ama daha kısa kuyruklu bir çeşit benekli yer sincabı. -çev.

renine katılmadı; kendi isteği üzerine, doktorun asistanı Stepan'ın göğsüne yarım düzine sülük yapıştırarak kan aldı. Stepan sırtında fanilas, arkasını arabasının tekerleğine dayayarak oturmuş (bu arada da kasketinin beyaz keten kılıfı arabanın tekerinden gres yağına bulanmıştı), fıçı gibi göğsünü emerek pis kanla şişen sülükleri asık suratla seyrediyordu.

Alay sıhhiyecisi durmuş sigara içiyor, sigarasının dumanı dişlerinin geniş aralıklarından dışarı sızıyordu.

“Daha iyice misin?”

“İyi emiyorlar. Kalbimi biraz rahatlattı.”

“Sülük harika bir şeydir!”

Tomilin geldi. Stepan'a göz kırptı.

“Stepan, seninle biraz konuşmak istiyorum.”

Stepan homurdanarak kalktı. Tomilin'i kenara çekti.

“Karım buraya beni ziyarete gelmiş. Bu sabah ayrıldı.”

“Eee?”

“Köyde karın hakkında bir sürü laflar dolaşıyormuş.”

“Neye?”

“Hem de hiç hoşla gidecek laflar değil.”

“Yani?”

“Açıktan açığa, Gregor Melehov'la kırıştırıyormuş.”

Stepan'ın yüzü kireç gibi oldu; göğsünden sülükleri koparırcasına da çekip aldı, yere atıp ayaklarının altında çiğnedi. Sonuncusunu da ezdikten sonra fanilasını ilikledi, birden korkmuş gibi tekrar çözdü düğmeleri. Rengi uçmuş dudakları durmadan kımıldıyordu. Dudaklar titredi, hafif bir gülümsemeyle kıvrılır gibi oldu, sonra gerildi ve tekrar büzülerek mor bir kırıxık halini aldı. Stepan'ın katı bir şey çiğnediğini sandı Tomilin. Yavaş yavaş yüzünün rengi geri geldi; dişlerinin arasında sıkıştırdığı dudakları donmuş gibi kıpırdamıyordu. Kasketini çıkardı, beyaz kumaşın üstündeki gresi kolunun yeniyle sildi ve yüksek sesle, “Verdiğin habere teşekkür ederim,” dedi.

“Sadece seni uyarmak istedim... Bundan ötürü bana kızma sakın.”

Tomilin ona acıdığını belli etmek istercesine ellerini pantolonunun kenarlarına çarptı ve atının başına gitti. Kamptan sesler, bağ-

rişmalar duyuldu; Kazaklar kılıç taliminden dönmüştü. Stepan bir süre gözlerini kasketindeki siyah lekeye dikerek öylece kaldı.

Yarısı ezilmiş, can çekişen bir sülük çizmesine tırmanıyordu.

XII

ON gün sonra Kazaklar kamptan dönecekti. Aksinya gecikmiş acı aşkını çılgınca yaşıyordu. Gregor babasının tehditlerine kulak asmadan geceleri sıvışıp Aksinya'ya gidiyor, şafak sökerken eve dönüyordu.

İki hafta içinde, gücünün üstünde zorlanan bir at gibi kuvvetini tüketmişti Gregor. Uykusuzluktan, çıkık elmacık kemiklerinin altında esmer avurtları çökmüş, mavimtırak bir renk almış, çukura kaçmış gözleri yorgun bakar olmuştu. Aksinya yüzünü hiç örtmüyordu artık, gözlerinin altındaki çukurlar bir cenazeninki gibi kararmıştı; etli, doymak bilmez dudakları, huzursuz bir meydan okumayla gülümsüyordu.

Çılgınca sürdürdükleri ilişki görülmemiş bir şeydi, apaçıktı. Her ikisi de kendinden geçmişçesine aynı utanmaz alevle yanıp tutuşuyordu. Vicdanlarında bir huzursuzluk duymadan, aşklarını el âlemin bakışlarından gizlemeye çalışmadan, herkesin gözü önünde kuruyor, sararıp soluyorlardı. Artık öyle olmuştu ki, insanlar sokakta onlarla karşılaşmaktan utanç duymaya başlamıştı. Önceleri Gregor'u Aksinya yüzünden alaya alan arkadaşları artık ağızlarını açmıyor, onun yanındayken içlerinde bir tedirginlik duyuyordu. Kadınlar Aksinya'yı için için kıskanıyor, ama dışarıdan onu lanetliyor ve bu işin nasıl sonuçlanacağını merak ederek, Stepan'ın dönüşünü dört gözle bekliyordu.

Eğer Gregor, kocası başka yerde olan kadınla macerasını dünyanın gözünden gizlemeye çalıştığına ilişkin bazı işaretler gösterseydi ve eğer kocası başka yerde olan Aksinya, fütursuzca davranacağı yerde, Gregor'la olan ilişkisini nispeten saklamaya çalışsaydı, kimse bunda olağanüstü bir şey görmeyecekti. Köy biraz dedikodu yapacak, sonra unutacaktı. Ama onlar açık açık birlikte yaşıyordu; geçici bir ilişkiye hiç benzemeyen, ondan çok daha büyük bir bağla bağlı-

dılar birbirlerine ve işte bundan ötürü de köylüler bunun ahlaksızca bir şey olduğuna karar verip, sinsi bir merakla nefeslerini tutarak bekledi. Nasıl olsa Stepan dönecek ve düğümü kesecekti.

Astakov'ların yatak odasında, yatağın üstünde, siyahlı beyazlı boş pamuk makaraları asılı bir ip geriliydi. Makaralar oraya süs için asılmıştı. Sinekler bu makaraların üzerinde geceliyor ve makaralardan tavana örümcek ağları uzanıyordu. Gregor başını Aksinya'nın çıplak, serin koluna koymuş, sırtüstü yattığı yerden makara dizisine bakıyordu. Aksinya, öteki elinin iş görmekten sertleşmiş parmakları arasına aldığı saç bukleleriyle oynuyordu Gregor'un. Parmakları sıcak süt kokuyordu. Gregor başını döndürüp burnunu Aksinya'nın koltuk altına soktu; burnuna kadın terinin tatlımsı, keskin kokusu doldu.

Dört köşesinde sivri birer çam kozalağı olan boyalı tahta karyoladan başka, odada, kapıya yakın bir yerde duran demir çemberli koca bir sandık vardı; sandığın içinde Aksinya'nın çeyizi, bütün kıymetli eşyası duruyordu. Köşede bir masa, duvarda General Skobelev'i, kendisini selamlamak için eğilmiş sıra sıra, sancaklara doğru at sürerken gösteren yağlıboya taklidi bir resim, iki sandalye ve onların üstünde yaldızlı kâğıttan hâleleriyle ikonlar bulunuyordu. Yan duvarda sinek tersleriyle pislenmiş fotoğraflar asılıydı. Fotoğraflardan birinde, kıvırcık perçemleri alınlarına düşmüş, şişkin göğüslerinden saat köstekleri sarkan, kılıçlarını sıyırmış bir Kazak grubu görünüyordu –faal hizmette Stepan ve arkadaşları. Bir çengele Stepan'ın üniforması asılmıştı; kaldırılmamıştı üniforma. Pencereden soku-lan ay ışığı üniformanın omuzundaki iki beyaz çavuş sırmasına belli belirsiz dokunuyordu.

Aksinya içini çekerek Gregor'un iki kaşının arasına yakın kısmından burnunu öptü.

“Grişa, sevgilim.”

“Ne var?”

“Topu topu dokuz gün kaldı.”

“Az sayılmaz.”

“Ben ne yapacağım Grişa?”

“Ne bileyim ben?”

Aksinya içini ekecekken kendini tuttu ve tekrar Gregor'un keçe-
leşmiş saçlarını ayırıp düzeltmeye koyuldu.

Yarı sorar yarı bildirir gibi, "Stepan beni öldürecek," dedi.

Gregor cevap vermedi. Uyumak istiyordu. Kendini zorlayarak
ağırlaşan gözkapaklarını açtı ve tepesinde Aksinya'nın pırıldayan
mavimtırak siyah gözlerini gördü.

"Kocam gelince beni bırakacaksın değil mi? Korkacaksın, ha?"

"Ben ne diye korkaakmışım? Karısı sensin, senin korkman ge-
rek."

"Sen yanımdayken korkmuyorum, ama gündüzün aklıma gelin-
ce içimi korku sarıyor."

Gregor esnedi ve "Stepan'ın gelmesi o kadar önemli değil," dedi.
"Babam beni baş göz etmekten bahsediyor."

Gregor gülümsedi, bir şey daha söyleyecekti ama birdenbire, ba-
şının altında Aksinya'nın elinin gevşediğini, yastığa gömüldüğünü,
bir an sonra tekrar canlandığını hissetti.

Aksinya boğuk bir sesle, "Kimi düşünüyor baban?" diye sordu.

"Sadece sözünü ediyor. Annem onun Korşunov'ların Natalya'sın-
dan bahsettiğini söyledi."

"Natalya... sevimli bir kızdır o. Çok sevimli... İyi ya, evlen işte
onunla. Geçen gün onu kilisede gördüm. Süslenmiş püslenmiş..."
Aksinya hızlı hızlı konuşuyordu, ama sesi o kadar kısık, o kadar can-
sızdı ki, Gregor onun ne dediğini duyamıyordu.

"Bana göre beş kapik etmez onun sevimliliği. Seninle evlenmek
istiyorum ben."

Aksinya birdenbire kolunu Gregor'un başının altından hızla
ekti, donuk gözlerini pencereye çevirdi. Avluya soğuk, sarı bir sis
ökmüştü. Sundurmanın kasvetli gölgesi yere vuruyordu. Çekirgeler
cırlıyordu. Aşağıdan, Don'un kıyısından balaban kuşlarının kalın,
boğuk sesleri ta yukarıya geliyor, yatak odasının penceresinden içeri
giriyordu.

"Grişa!"

"Aklına bir şey mi geldi?"

Aksinya, Gregor'un kaba, sert ellerini yakaladı, göğsüne bastırdı,
soğuk, hemen hemen cansız yanaklarına sürdü ve ağladı:

“Neden beni kendine bağladın, lanet olsun sana! Ne yapacağım ben? Grişa! Ben mahvoldum... Stepan dönüyor, ne diyeceğim ona?.. Kim yardım edecek bana?”

Gregor susuyordu. Aksinya kederli gözleriyle onun yakışıklı kartal burnuna, gölgeler düşmüş gözlerine, sessiz dudaklarına bakıyordu. Aniden bir duygu seli kendisini tutan barajı yıktı. Kadın onun yüzünü, boynunu, kollarını, göğsündeki kalın, siyah, kıvrırcık kılları deli gibi öpmeye başladı ve Gregor onun vücudunun titrediğini hissetti; kadın nefes nefese fısıldadı:

“Grişa... canım benim... sevgilim... kaçalım buradan. Sevgilim benim! Her şeyi bırakıp gideriz. Sen yanımda olduktan sonra kocamı da bırakırım, her şeyimi de... Uzaklara gideriz, madenlere. Seni sever, sana bakarım. Paramonov madenlerinde bekçilik yapan bir amcam var; o bize yardım eder... Grişa! Ah, bir şey söyle!”

Gregor yattığı yerde düşünüyordu. Derken beklenmedik bir şekilde alev alev yanan gözlerini açtı; bu gözlerde yabancı bir ifade vardı. Gülüyordu, alaylı alaylı parlıyordu gözleri:

“Sen bir aptalsın Aksinya, aptal! Ha bire konuşuyorsun ama dinlemeye değer tek laf ettiğin yok. Çiftliği nasıl bırakabilirim? Önümüzdeki yıl askere gideceğim... Buralardan bir yere ayrılamam. Burada bozkır var, nefes alacak bir yer var; ya orada? Geçen yaz babamla istasyona gitmiştim. Makinelerin gürültüsü, yanan kömürden ağırlaşan boğucu hava. İnsanlar orada nasıl yaşıyor bilmiyorum; belki de alışmışlardır!” Gregor tükürdü ve tekrar, “Köyden asla ayrılmam,” dedi.

Dışarıda gecenin karanlığı daha fazla bastırdı, ayın önünden bir bulut geçti. Buz gibi sarı sis kalktı avludan ve gölgeler çekildi; şimdi pencerenin dışında, çitin ötesinde simsiyah, heyula gibi yükselen şeyin geçen yıldan kalma ince odun demeti mi, yoksa kurumuş çalılar mı olduğunu kestirmek mümkün değildi.

Odanın içi de karardı. Stepan'ın üniformasındaki şeritler parlamaz oldu ve bu kurşuni, kımiltısız karanlıkta Gregor ne Aksinya'nın omuzlarının hafif titremelerle sarsıldığını ne de avuçları içine aldığı başının yastığın üzerinde sarsıldığını gördü.

TOMİLİN'İN karısının ziyaretinden sonra Stepan'ın yüzü belirlirli bir şekilde çöktü. Kaşları aşağı düştü, alnında derin, sert bir çizgi belirdi. Arkadaşlarıyla fazla konuşmamaya, olur olmaz şeyler yüzünden kavga çıkarmaya başladı; başçavuşla bozuştı, Piyotr Melehov'un ise suratına bakmaz oldu. Vaktiyle onları birbirine bağlayan arkadaşlık bağları koptu. Birbirlerine düşman olarak döndüler evlerine.

İlişkilerindeki belli belirsiz düşmanlığı iyice açığa vuracak bir olayın geçmesi kaçınılmaz bir şeydi. Önceki gibi, köye dönüşte de aynı grupta bulunuyorlardı. Arabaya Piyotr'la Stepan'ın atları koşuluydu. Kendi atına binen Hristonya arabanın ardı sıra geliyordu. Hummaya yakalanan Tomilin paltosuna sarınmış, arabanın içinde yatıyordu. Fedot Bodovskov fazla tembel olduğundan dizginleri Piyotr eline almıştı. Stepan kamçısıyla yol kenarındaki devedikenlerinin mor başlarını uçurarak arabanın yanı sıra yürüyordu. Yağmur yağıyordu. Yağlı kara toprak arabanın tekerleklerine katran gibi yapışıyordu. Külrengi bulutlarla gök tam bir sonbahar mavisine bürünmüştü. Gece oldu. Uzaktan yakından hiçbir köy ışığı görünmüyordu. Piyotr kırbaacıyla hayvanları ha bire dehliyordu. Stepan karanlığın içinden birdenbire bağırdı:

“Ulan baksana sen! Kendi atına kıyamıyorsun da ha bire benim atı kırbaçlıyorsun.”

“Gözlerini aç da bak! Hangi at çekmiyorsa onu kırbaçlıyorum.”

“Dikkat et de atın yerine arabaya seni koşmayayım!”

Piyotr dizginleri fırlattı elinden:

“Senin derdin ne?”

“Otur oturduğun yerde be!”

“Kapat çenen!”

Hristonya atını Stepan'ın yanına sürerek, “Neden bozuluyorsun ona?” diye sordu.

Stepan cevap vermedi. Yarım saat kadar sessiz sedasız ilerlediler. Tekerleklerin altında ezilen çamurun çıkardığı vıcık vıcık ses duyuluyordu. Yağmur taneleri brandanın üzerine kasvetli pıtırtilarla düşüyordu. Piyotr dizginleri gevşetti, sigarasını içerken bir yandan

da, bir dahaki dalaşmada Stepan'a söyleyeceği bütün hakaret dolu lafları aklından geçirdi.

"Çekil kenara! Brandanın altına geçeceğim." Stepan, Piyotr'u iterek arabanın basamağına atladı.

Araba aniden yana yattı ve durdu. Atlar ayakları çamurda kayarak hamle ediyordu.

Atların nallarından kıvılcımlar çıkıyor, arabanın oku gıcır gıcır ötüyordu.

Piyotr, "Duuur!" diye bağırdı, yere atladı.

Stepan merakla, "Ne oldu?" diye sordu.

"Işık verin," dedi Piyotr.

Ön tarafta atlardan biri debeleniyor, gürültüyle soluyordu. Biri bir kibrit çaktı. Minicik, kavuniçi bir ışık parladı, sonra yine karanlık oldu. Piyotr elleri titreyerek, karanlıkta görmeden, yoklaya yoklaya yuvarlanan atın sırtını elledi, sonra hayvanın gemine asıldı.

Hayvan derin bir soluk vererek yana devrildi, arabanın oku ortasından çat diye kırıldı. Stepan bir tutam kibriti birden çaktı. Kendi atı yere düşmüş, ön ayaklarından biri dizine kadar bir köstebek çukuruna girmişti; hayvan başını yukarı kaldırmaya çalışıyordu.

Hristonya koşumları çözdü.

"Hey, kavgacı, Piyotr'un atını çöz," diye bağırdı.

"Duuur! Yavaş, oğlum! Yavaş!"

Nihayet Stepan'ın atını güçlükle ayağa kaldırdılar. Piyotr atın geminden tutarken, Hristonya çamurun içinde dört ayaküstü sürünerek gidip hayvanın cansız sarkan bacağına elledi.

Boru gibi sesiyle, "Kırılmışa benziyor," dedi.

"Bak bakalım, yürüyebiliyor mu?"

Piyotr atın gemine asıldı. Hayvan hoplayarak bir iki adım attı ve inledi; sol ön ayağını yere basamıyordu. Tomilin kaputunu sırtına almış, "Kırılmış, Allah kahretsin! Bir at kaybettik!" diye söylenerek döneniyordu.

Epeydir ağzını açmadan duran Stepan sanki böyle bir lafın çıkmasını bekliyormuş gibi, Hristonya'yı bir kenara iterek Piyotr'un üstüne atıldı. Kafasını nişanladı ama tutturamayıp yumruğunu omuzuna indirdi. Birbirlerine girip yere yuvarlandılar. Yırtılan bir

gömlek sesi duyuldu. Stepan, Piyotr'u altına almış, bir dizini göğsüne bastırmış yumruklayıp duruyordu. Hristonya küfürler savurarak onu sürükleye sürükleye ayırdı.

Piyotr ağzından kan tükürerek, "Buna ne oluyor yahu?" diye bağırdı.

"Arabayı nereye sürdüğüne baksana, yılan!"

Piyotr, Hristonya'nın elinden kurtulmaya çalıştı.

Hristonya, Piyotr'u tek eliyle arabaya yaslamış, bırakmaksızın, "Haydi be!" diye bağırdı. "Dövüşmek istiyorsan benimle dövüş bakalım!"

Arabaya Piyotr'un atıyla birlikte, Bodovskov'un ufak, ama sağlam yapılı hayvanını koştular. Hristonya, binmesi için Stepan'a kendi hayvanını verdi, kendisi de arabaya, Piyotr'un yanına tırmandı. Bir köye vardıklarında vakit gece yarısı olmuştu. Önlerine çıkan ilk evin kapısında durdular; Hristonya geceyi geçirmek için barınacak yer istedi.

Kaputunun eteklerinde hırlayan köpeğe aldırış etmeden, vıcık vıcık çamurun içinde yürüyüp pencereye sokuldu; panjuru açtı ve boynuz gibi tırnağıyla camı tıkırdattı.

"Efendi!"

Yağmurun fısıltısı ve köpek ulumaları, o kadar.

"Efendi! İyi insanlar, hey! İsa aşkına, bu gecelik bizi içeri alın. Ha? Eğitim kampından geliyoruz. Kaç kişi mi? Beş kişiyiz. Hay Allah senden razı olsun."

Bahçe kapısına doğru dönerek, "Girin içeriye," diye bağırdı.

Bodovskov atların önüne geçip gemlerinden tuturak çeke çeke içeri soktu. Avlunun ortasına fırlatılmış bir domuz teknesine takılıp tökezledi, ağız dolusu bir küfür savurdu. Atları bir sundurmanın altına çektiler. Tomilin dişleri birbirine çarpa çarpa eve girdi. Piyotr'la Hristonya arabada kaldı.

Şafakla yola çıkmaya hazırdılar yine. Stepan evden dışarı çıktı, arkasından da ihtiyar kambur bir kadın seke seke geliyordu.

Atları koşmakta olan Hristonya sevecenlikle seslendi, "Hey, nine, amma da hörgüç vermişler sana be! Kilisede rahat rahat eğildiğine bahse girerim. Yere kadar eğilmen için fazla mesafe kalmıyordur nasıl olsa!"

“Ben yere kolay kolay eğiliyorsam, senden de iyi korkuluk olur de-
likanlım. Hepimize göre bir şey bulunur,” dedi ihtiyar kadın acı bir
tebessümle; kadının küçücük, ama sapasağlam dişleri Hristonya’yi
hayretler içinde bıraktı.

“Vay vay, kazma gibi de dişlerin varmış! Birkaç tanesini bana ver-
sene! Bak ben genç olduğum halde yemek yiyecek dişim kalmadı.”

“Sana verirsem ben ne yaparım evladım?”

“Biz de sana atların dişlerini veririz be nine. Nasıl olsa günün
birinde öleceksin, öbür dünyada da senin dişlerine bakacak değiller
ya. Melekler at cambazı değildir biliyorsun.”

Tomilin arabaya binerken, “Devam et Hristonya,” diye sıırıttı.

İhtiyar kadın Stepan’ın arkasından sundurmaya gitti.

“Hangisi?” diye sordu.

Stepan içini çekerek, “Yağız,” dedi.

Kadın değneğini yere bıraktı, kendisinden hiç umulmayan, er-
kekçe, güçlü bir hareketle atın sakatlanan bacağına kaldırdı. Çengel
gibi, ince parmaklarıyla atın dizkapağını dikkatle muayene etti. Ku-
laklarını kasan at acıdan art ayakları üzerinde geri bastı.

“Yok. Kırık yok Kazak. Buraya bırak, ben iyi ederim onu.”

Stepan elini sallayıp arabaya doğru gitti.

İhtiyar kadın gözlerini kısıp onun ardından bakarak, “Bırakıyor
musun, bırakmıyor musun?” diye sordu.

Stepan, “Kalsın,” diye cevap verdi.

Hristonya gümbür gümbür öten sesiyle kahkahayı basarak, “O iyi-
leştirir atını, merak etme,” dedi. “Geldiğinde atının dört bacağından
tekini bulamayacaksın. Baytar kendi kamburunu düzeltsin önce.”

XIV

“**A**H, onu nasıl özledim bilemezsin nineciğim! Göz göre göre
kuruyup gidiyorum. Dizlerimin bağı çözülüveriyor onu
görünce. O ne zaman evimin önünden geçse, kalbim tutuşuyor. Yere
yatıp onun ayak izlerini öpeceğim geliyor! Yardım et bana! Onu baş
göz edecekler... Ah, ne olur yardım et bana... Kaça mal olursa olsun
veririm sana... Sana sırtımdaki son gömleğe varana kadar her şeyimi
veririm, yeter ki yardım et bana!”

İşıl işıl yanan gözlerini önündeki kat kat dantel işlemeye çevirmiş dinleyen kocakarı Drojdika, acıklı hikâyeye başını sallayıp Aksinya'ya çevirdi gözlerini.

“Hangi delikanlı bu?”

“Panteley Melehov'un ki.”

“Yani şu Türk, değil mi?”

“Evet.”

Kocakarı dişsiz ağzını geniş getirir gibi oynatarak acele acele cevap verdi:

“Yarın sabah çok erken gel bana; tanyeri ağarır ağarmaz Don'a, suyun başına ineriz. Çektiğin hasreti yıkarız, gider. Yanında bir tutam da tuz getir.”

Aksinya sarı şalına sarındı ve omuzları düşmüş vaziyette bahçe kapısından çıktı. Gölgesi gece karanlığı içinde kayboldu; sadece, çarıkalarının kuru toprakta çıkardığı hışırtı duyuluyordu. Biraz sonra ayak sesleri hepten kayboldu. Köyün ucundan bir yerden, şarkılar, her kafadan çıkan birtakım sesler duyuluyordu.

Bütün gece hiç uyumayan Aksinya şafak sökerken Drojdika'nın penceresi dibinde bitti.

“Nine!”

“Kim o?”

“Benim, Aksinya! Hadi kalk!”

Irmağa arka yollardan indiler. İskelenin yanında terk edilmiş bir çift araba oku, suyu içe içe şişmiş yatıyordu. Suyun kenarında, kum, çıplak ayaklarını buz gibi yaktı iki kadının. Nemli, soğuk bir sis sürükleniyordu Don'un üzerinde.

Drojdika, Aksinya'nın elini kendi kemikli elinin içine alıp onu suyun kenarına çekti.

“Tuzu ver bana. Güneşe dönüp haç çıkar.”

Aksinya doğuda beliren turuncu renklere doğru dönüp gözlerini kısarak baktı ve haç çıkardı.

“Avucuna biraz su al, iç.”

Aksinya içti, içerken de bluzunun kollarını ıslattı. Kocakarı simsiyah bir örümcek gibi bacaklarını açıp çömeldi ve mırıldanmaya başladı.

“Derinlerin buzlu akıntıları... Üzülen et... Yüreği kemiren hayvan... Hummalı bir özlem... Kutsal haçın yanında, kutsal ve baki-re Meryem... Tanrının kulu, Gregor...” gibi birtakım sözler çalındı Aksinya’nın kulağına.

Drojдика ayaklarının dibine, nemli kumların üzerine biraz tuz serpti, azıcık da suya attı, geri kalanını da Aksinya’nın göğsüne koydu.

“Çabuk omuzlarının üzerinden biraz su serp!”

Aksinya onun dediğini yaptı. Küskün ve öfkeli, Drojdika’nın kuru yanaklarına bakıyordu.

“Hepsi bu kadarcık mı?”

“Evet, bu kadar. Hadi git, uyu şimdi.”

Aksinya nefes nefese evine koştu. Avluda inekler böğürüyordu. Darya uykulu gözlerle kendi ineklerini köyün sürüsüne katmaya götürüyordu. Aksinya’nın koşarak geçtiğini görünce gülümsedi.

“İyi uyudun mu komşu?”

“Çok şükür!”

“Nereden böyle bu kadar erken?”

“Köyde birisine uğradım da.”

Kilisenin çanları halkı sabah duasına çağırıyordu. Çanın bakırdan dili çın çın öten ses dalgaları yayıyordu. Ara sokaktan köy çobanının sığırların sırtında şaklattığı kamçısı duyuluyordu. Aksinya ineklerini alelacele çıkardı ve sütü süzmek için sundurmanın altına taşıdı. Ellerini önlüğüne sildi, sonra dalgın dalgın sütü süzgeçten geçirmeye başladı.

Sokakta tekerlek gürültüleri, at sesleri duyuldu. Aksinya kovayı yere bırakıp bakmak için ön pencereye gitti. Stepan kılıcının kabzasını tutmuş, söğüt çitin kapısından giriyordu. Öbür Kazaklar dört-nala köy meydanına doğru gidiyordu. Aksinya önlüğünü parmaklarının arasında buruşturarak sıraya oturdu. Ayak sesleri verandada... Ayak sesleri koridorda... Ayak sesleri kapının dibinde...

Stepan eşikte duruyordu; kurumuş, yabancılaşmıştı.

“Ey?”

Aksinya, o gürbüz, toplu vücudu sallanarak, ayakları üstünde sendeleye sendeleye onu karşılamaya gitti.

Alçak sesle, “Döv beni,” dedi ve Stepan’a yanını çevirdi.

“Ey, Aksinya?”

“Saklayacak değilim. Günah işledim. Döv beni Stepan!”

Başını omuzlarının arasına çekip karnını korumak için iki kat olmuş vaziyette Stepan’a doğru döndü. Korkudan çarpılmış suratında, siyahlaşmış göz çukurlarından dışarı uğramış gözleri kırpışmadan bakıyordu. Stepan onun yanından sıyrılarak yürüdü geçti. Yıkanmamış gömleğine, yol kenarındaki bitkilerin kokusuyla erkek teri sinmişti. Kasketini çıkarmadan yatağa uzandı. Bir an öylece yattı, sonra omuzlarını toplayarak kılıç kayışını çıkarıp attı. Sarışın, kıvrıkcık bıyıkları ölü gibi sarkıyordu. Aksinya başını çevirmeksizin göz ucuyla baktı ona. Arada sırada ürpertiler geçiriyordu. Stepan ayaklarını karyolanın ayakucuna dayadı. Çizmelerinin çamuru ağır ağır aşağı sızıyordu. Gözlerini tavana dikmiş, kılıcının deri püskülüyle oynuyordu Stepan.

“Kahvaltı hazır mı?”

“Hayır.”

“Bana yiyecek bir şeyler getir.”

Bıyıklarını ıslatarak birkaç yudum süt içti. Ekmeği ağır ağır çiğnedi. Aksinya sobanın yanında duruyordu. İçini kavuran korkuyla, gözlerini dikmiş kocasının yemek yerken inip kalkan kıkırdaklı kulaklarına bakıyordu.

Stepan masadan kalktı, haç çıkardı.

“Yaklaş canımın içi, anlat bakalım,” dedi Stepan sert bir sesle.

Aksinya önüne bakarak sofrayı topladı. Susuyordu.

“Kocanı nasıl beklediğini, onun onurunu nasıl koruduğunu anlat bana. Ha?”

Kafasına yediği müthiş bir yumruk, Aksinya’nın ayaklarını yerden kesip kapıya doğru fırlattı onu. Sırtı şiddetle kapının sövesine çarpan Aksinya, boğuk bir sesle inledi.

Kadınlar bedence zayıf ve dayanıksızdır, ne var ki Stepan kafaya iyi nişanladığı zaman, bir yumrukta, irikıyım, güçlü kuvvetli hassa erlerinin bile ayaklarını yerden kesebilirdi. Aksinya’yı ayıltan, korku ya da yaşama içgüdüğü olabilirdi. Kadın bir süre yattığı yerde dinlendi, sonra dört ayak üstünde emekledi.

Odanın ortasında sigarasını yakmakta olan Stepan onun ayağa kalktığını görmedi. Tütün kesesini masanın üzerine fırlattı, ama bu

arada Aksinya kapıyı ardından çarpmıştı bile. Stepan karısının peşine düştü.

Aksinya yüzü gözü kan içinde, kendi avlularını Melehov'ların avlusundan ayıran çite doğru koşuyordu. Stepan ona tam çitin kenarında yetişti. Kara pençesi bir atmaca gibi kadının tepesine indi. Parmaklarını Aksinya'nın saçlarına doladı, koparırcasına çekerek, kadının her gün çitin kenarına boşalttığı kömür cürufunun üzerine fırlattı onu.

Eğer bir koca, ellerini arkasına almış, çizmeleriyle karısının üzerinde tepiniyorsa, bundan ne çıkar? Tek kollu Aleksey Şamil bahçe kapısının önünden geçerken içeriye bir göz attı, gözkapağı seğirdi ve minik, çalı gibi sakalını gülümseyerek eliyle ortasından ayırdı; ne de olsa, Stepan'ın nikâhlı karısını cezalandırışında anlaşılmayacak bir taraf yoktu. Şamil'in içinden, Stepan karısını döve döve öldürecek mi öldürmeyecek mi diye seyretmek geliyordu, ama vicdanı elvermedi. Bir kadın değildi o ne de olsa.

Uzaktan bakınca Stepan'ı kazaska oynuyor sanırdınız. Nitekim Gregor da öyle sandı, penceresinden Stepan'ın hoplayıp zıpladığını görünce. Ama tekrar bakınca, hışımla evden dışarı fırladı. Koca yumruklarını göğsüne bastırıp, parmaklarının ucunda yıldırım gibi vardı çitin yanına. Onun arkasından da Piyotr seğirtti.

Yüksek çitin üzerinden kuş gibi uçtu Gregor. Bütün hızıyla Stepan'a arkadan saldırdı. Stepan sendeledi ve geri dönüp bir boğa gibi Gregor'un üzerine geldi.

Melehov kardeşler canlarını dişlerine takarak dövüşüyordu. Leş gagalayan akbabalar misali gagalıyorlardı Stepan'ı. Gregor birkaç kez Stepan'ın kaya gibi yumruklarının altına düştü. Stepan gibi pişkin bir dövüşçünün dengi değildi Gregor, ama hem yapılı hem de çevik olan Piyotr, Stepan'ın yumruklarının altında, rüzgâra tutulmuş kamış gibi eğilmesine rağmen yine de ayakları üzerinde durabiliyordu.

Stepan tek gözü ateş saçarak (zira öteki gözü fazla olgunlaşmış kara erik rengini almaya başlamıştı yavaş yavaş) merdivene doğru çekildi.

O sırada Piyotr'dan ödünç koşum almak için oraya gelen Hristonya onları ayırdı.

Kollarını sallayarak, “Durun!” diye bağırdı. “Ayrılın, yoksa atamana haber veririm.”

Piyotr avucunun içine dikkatle, kanlı kanlı yarım bir diş tükürdü ve boğuk bir sesle, “Gel Gregor,” dedi. “Başka sefere haklarınız onu.”

Stepan merdivenden, “Dikkat edin de ben sizi haklamayayım,” diye tehdit savurdu.

“Pekâlâ, pekâlâ!”

“Âlâşını görürsünüz, bağırırsaklarınızı dökeceğim.”

“Şakadan mı dökeceksin, ciddi mi?”

Stepan hızla merdiveni indi. Gregor fırlayıp onu karşılamaya çıktı, ama Hristonya onu bahçe kapısına doğru iterek, “Hele bir kalkışın,” dedi, “ikinize de öyle bir sopa çekerim ki.”

O günden sonra Melehov’larla Stepan Astakov arasındaki nefret dallana budaklana bir kördüğüm oldu çıktı. İki yıl sonra Doğu Prusya’da, Stolipin kasabası yakınlarında bu düğümü keserek çözmek Gregor Melehov’un kaderinde yazılıydı.

XV

“**P**İYOTR’A söyle kısırağın yanına kendi atını koşsun.” Gregor avluya çıktı. Piyotr, samanlığın yanındaki bel vermiş sundurmanın altından iterek yaylı arabayı çıkarıyordu.

“Babam diyor ki, kısırakla beraber kendi atını koşacakmışsın.”

“Söylemesine gerek yok, ben işimi biliyorum. Sen ona söyle de kendi işine baksın,” diye cevap verdi Piyotr, arabanın okunu takarken. Bir boğa gibi terlemesine rağmen, ayın sırasındaki bir kilise mütevellisi kadar ağırbaşlı bir görünüm içinde oturan Panteley, çorbasını bitirmekle meşguldü. Yukarı kıvrık uzun kirpiklerinin serin gölgesinde çocuksu bir pırıltı gizlenen Dünya, tetikte, Gregor’u gözlüyordu. Limon sarısı yabanlık şalı içinde şişman ve iri gözükten İlyiniçna, dudaklarının uçlarında bir analık endişesi kıvrılarak kocasına döndü:

“Bırak tıkınmayı artık Prokofyeviç. Gören de seni kıtlıktan çıkmış sanacak.”

“Rahat yemek bile yedirmiyor. Ne dırdırcı karısın be!”

Piyotr'un kumral, uzun bıyıkları göründü kapıda.

“Arabanız hazır, buyrun bakalım!”

Dunya kahkahayı koyuverdi ve yüzünü koluyla sakladı. Darya mutfaktan çıktı, güzel kirpiklerini kırıştıtarak müstakbel damadı tepeden tırnağa süzdü.

İlyiniçna'nın kurnaz ve gözü açık kuzini, dul Vasilisya Teyze de görücü olarak onlarla beraber gidiyordu. Yaylıya ilk yerleşen de o oldu; başını sağa sola çeviriyor, buruşuk dudaklarının arasından karmış, eğri büğrü dişlerini göstererek gülüyordu.

Panteley, “Sakin dişlerini gösterme Vasilisya,” diye uyardı onu. “Her şeyi berbat edersin sonra. Senin şu dişlerini gece takmışlar sanki, bir tanesi bile düzgün değil.”

“Aman yeğenim sen de, damat olacak ben değilim ya...”

“Sen olmayacaksın, ama yine de gülme sakın. Ne dişler be... Rengi bile insanın midesini bulandırmaya yeter.”

Vasilisya alındı, ama o sırada Piyotr bahçe kapısını açmıştı. Gregor güzel kokulu meşin dizginleri toparlayıp sürücü yerine zıpladı. Panteley'le İlyiniçna arabanın arkasına yeni evliler gibi kurulmuştu.

Piyotr atların yularını bırakarak, “Bas kırbacı!” diye bağırdı.

Gregor dudaklarını ısırarak atları kırbaçladı. Atlar koşumlara asılıp aniden hareket ettirdi arabayı.

Darya, “Dikkat! Tekerlekleri taktıracaksın!” diye çığlığı bastı, ama yaylı keskin bir virajla yol kenarındaki tümseklerin üzerinden hoplayarak, takır tukur sokağa çıktı.

Gregor yandan eğilerek, kırbaçla Piyotr'un geride kalan atını dürttü. Babası sanki rüzgârın alıp götürmesinden korkuyormuş gibi sakalını eline almıştı.

Gregor'un omuzuna doğru eğilerek, “Kamçıla kısırağı!” diye bağırdı kısık sesiyle. İlyiniçna rüzgârdan yaşaran gözlerini bluzunun koluyla silip kirpiklerini kırıştıra kırıştıra, Gregor'un sırtında rüzgârdan balon gibi şişen mavi saten gömleğine baktı. Yol üstündeki Kazaklar kenara çekilip arkalarından bir süre seyretti onları. Avlulardan çıkan köpekler koşarak atların dibinde havlamaya başladı. Havlamaları, demirleri yeni geçirilmiş tekerleklerin gürültüsü arasında kayboluyordu.

Gregor kırbaça da atlara da acımıyordu; on dakikada köyü geride bıraktılar. Biraz sonra, Korşunov'ların tahtadan çitle çevrili kocaman evleri gözüktü. Gregor dizginlere asıldı; arabanın demir seslerinden şarkısı tam yarıda kesildi ve araba, yağlıboyalı, oymalı bahçe kapısının hizasında zınk diye duruverdi.

Gregor atların başında kaldı; Panteley aksayarak basamaklara doğru ilerledi. İlyiniçna'yla Vasilisya da etekleri hışırdayarak onun peşinden gitti. İhtiyar adam, yolculuk boyunca topladığı cesaretini kaybetmekten korkarak acele ediyordu. Yüksek eşiğe takılıp tökezledi, topal bacağına çarptı ve öfkeden kaşlarını çatarak seke seke, tertemiz süpürülmüş merdiveni çıktı.

Panteley'le İlyiniçna mutfığa hemen hemen aynı anda girdi. Karısı kendisinden şöyle bir on beş santim uzun olduğu için Panteley onun yanında durmaktan hoşlanmazdı; işte o yüzden bir adım ileri gidip kasketini eline alarak kararmış ikonun önünde haç çıkardı.

“Afiyettesin inşallah!”

Evin efendisi olan yaşlı, tıknaz, çilli yüzlü adam oturduğu sıradan kalkarak, “Çok şükür,” dedi.

Panteley, “Sana misafir getirdim Miron Gregoryeviç,” diye devam etti.

“Misafirlerin her zaman başımızın üstünde yeri vardır. Marya, misafirlere yer göster de otursunlar.”

Gregoryeviç'in yaşlıca, basık göğüslü karısı, üç tane tabureyi, olmayan tozlarını aldıktan sonra misafirlere doğru sürdü. Panteley taburelerden birinin ucuna ilişti ve mendiliyle terleyen alnını bastırarak kuruladı.

Lafı hiç evirip çevirmeden, “İş için geldik,” diye başladı. Bu sırada İlyiniçna'yla Vasilisya da eteklerini toplayarak oturdu.

“Tabii. Ne işi bu bakalım?” diye sordu Miron Gregoryeviç gülümseyerek.

Gregor içeri girdi, çevresine baktı. Korşunov'ları selamladı. Miron'un çilli yüzüne bir kırmızılık yayıldı. Ziyaretin amacını ancak şimdi anlayabilmişti.

“Atları avluya alsınlar. Önlerine de biraz ot atsınlar,” diye emir verdi karısına.

Panteley kıvrık sakalını büküp sinirli sinirli kulağındaki küpeyle oynayarak, “Konuşacağımız ufak bir mesele var,” diye devam etti. “Sizin evlenmemiş bir kızınız var, bizim de bir oğlumuz. Bir anlaşmaya varamaz mıyız acaba? Bunu öğrenmek istiyoruz. Kızını verir misin vermez misin, ha? Akraba olurduk sizinle, değil mi?”

Miron dazlak kafasını kaşıyarak, “Kim bilir?” dedi. “Doğrusu kızımızı bu güz evlendirmeyi düşünmüyorduk. Yapılacak bir sürü iş var burada, eh kız da yaşlı sayılmaz. Daha on sekizinci baharını yeni bitirdi. Öyle değil mi Marya?”

“Öyle.”

“Tam evlenme çağı,” diye taşı gediğine koydu Vasilisya. “Genç menç derken, evlenme çağı çabucak geçiverir kızların.”

Verandadan aşırıp hırkasının içine sakladığı çalı süpürgesinin batması yüzünden taburenin üzerinde kıpır kıpır kıpırdanıyordu. Geleneğe göre, kızın süpürgesini çalan görücüler asla boş çevrilmezmiş.

“Bahar başında kızımıza evlenme teklifleri almıştık,” diye cevap verdi Korşunov’un karısı. “Evde kalacak değil ya! Tanrıya çok şükür, hiçbir şikâyetimiz yok... Her işi görür, tarlada da evde de...”

“Eğer doğru dürüst bir adam gelseydi geri çevirmezsiniz ama,” diye kadınların lafına karıştı Panteley.

Miron başını kaşıyarak, “Mesele geri çevirmek değil,” dedi. “Kızı kime olursa olsun vermeye niyetimiz yok.”

Panteley reddedileceğini sanarak gücendi.

“Ne yapalım, senin bileceğin iş tabii. İnsan seçeceğini kendisi seçer, kimi beğenirse onu ister. Eğer kendisine bir tüccar oğlu filan bulacaksan o başka, özür dileriz.”

Görüşme kopma noktasına gelmişti. Panteley sinirlenmeye başladı, yüzü kıpkırmızı kesildi. Öte yandan, kızın anası, üzerine çaylak gölgesi düşmüş kuluçka tavuk gibi gıdaklıyordu. Vasilisya tam zamanında imdada yetişti. Yanığa tuz eker gibi, ardı arkasına bir sürü yatıştırıcı, yumuşak laf edip gergin havayı yatıştırdı:

“Hadi hadi canım! Madem böyle bir mesele çıktı ortaya, bunu efendice ve çocuğun mutluluğunu düşünerek halletmek lazım. Natalya –doğrusu kandille arasanız onun gibisini bulamazsınız! Elin-

den iş kurtulmaz onun! Ne zeki bir kızdır o! Ne ev kadınıdır! Güzellğine gelince, varın siz kendi gözlerinizle görün canlarımın içi...” diyerek Panteley’den ve İlyiniçna’dan yana dönüp tombul kollarını açtı. “Oğlumuz da böyle bir kıza layık kocadır hani. Ona baktığım vakit, kalbim burkudur; rahmetli kocama o kadar benziyor ki, onun ailesi de hep çalışkan insanlardı. Buralarda kime isterseniz sorun Prokofyeviç’i. Bu dünyada herkes onu dürüst ve iyi bir insan olarak bilir... Hiç çocuklarımızın kötülüğünü ister miyiz biz?”

Vasilisya’nın cırtlak sesi Panteley’in kulağına şurup gibi geliyordu. Bir yandan dinliyor, bir yandan kendi kendine, hayran hayran düşünüyordu, ‘Ah, tatlı dilli şeytan, nasıl da konuşur! Hadi onunla başa çıkın bakalım! Bazı kadınlar bir Kazak’ı bile şaşkına çevirir de susturur laflarıyla... Hey gidi eksik etek!’ Panteley kendinden geçmiş, şimdi de kızı ve kızın yedi göbek sülalesini övmekte olan Vasilisya’yı dinliyordu.

“Tabii, çocuklarımızın kötülüğünü istemeyiz.”

Miron çekingen bir tavırla ve gülümseyerek, “Mesele şu ki, onu evlendirmek için vakit henüz erken,” dedi.

“Hiç de erken değil! Vallahi, hiç de erken değil,” diye tekrar lafa karıştı Panteley.

Evin hanımı yarı yalandan yarı sahi hıçkırarak, “Er geç ayrılacağız zaten ondan,” dedi.

“Çağır kızını da görelim Miron Gregoryeviç.”

“Natalya!”

Esmer parmaklarıyla önlüğünün kenarını çekiştiren bir kız utangaç bir tavırla kapıda belirdi.

Annesi gözyaşları arasından gülümseyerek, “Gel içeri! Gel!” diye ona cesaret verdi.

Gregor kıza baktı.

Siyah tülден yazmanın altında arsız arsız bakan bir çift açık mavi göz. Yumuşacık yanakta pembe bir çukur. Gregor gözlerini kızın ellerine çevirdi. İri iri ve işten kabalaşmış elleri vardı kızın. Kuvvetli vücudunu saran kısa yeşil ceketinin altından ufak, sert, bakire göğüsleri saf ve masum çıkıntılar yapıyor, minik, sivri meme uçları birer düğme gibi görünüyordu.

Gregor'un gözleri bir anda kızı tepesinden, uzun, güzel bacaklarına kadar kavradı. Satın almadan önce at cambazının bir kısrağı inceden inceye gözden geçirdiği gibi o da kızı tekrar bir süzdü ve 'İşe yarar,' diye düşündü; sonra gözlerini kızın gözlerine çevirdi. Kızın samimi, azıcık sıkılğan bakışları sanki, 'İşte olduğum gibi buradayım. Hakkımda nasıl istiyorsan öyle karar ver,' diyor gibiydi. Gregor, gözleriyle, 'Mükemmel!' diye cevap verdi ve gülümsedi.

Natalya dışarı çıkıp kapıyı kaparken, merakını ve gülümsemesini hiç gizlemeye çalışmadan Gregor'a baktı.

Korşunov karısıyla bakıştıktan sonra, "Dinle Panteley Prokofyeviç," diye başladı. "Bu işi bir kere de siz kendi aranızda konuşun, biz de kendi aramızda konuşalım. Ondan sonra söz kesip kesmeyeceğimize karar verelim."

Panteley merdivenden inerken bir laf daha sıkıştırmaktan geri kalmadı:

"Gelecek pazar yine uğrayacağız."

Korşunov duymazdan gelerek, mahsustan hiç cevap vermedi.

XVI

AKSİNYA'NIN yaptıklarını Tomilin'den öğrendikten sonradır ki, Stepan, bir yandan yüreğindeki acı ve nefret bilenirken, bir yandan da karısıyla çok tatsız bir hayat sürmüş olmasına rağmen onu nefretle karışık korkunç bir aşkla sevdiğini anlamıştı. Geceleri arabanın içinde, ellerini başının altına alıp üstüne kaputunu çekerek yatar ve eve dönüşünde karısının kendisini nasıl karşılayacağını düşünürdü. Sanki göğsünde, kalbinin yerinde bir akrep vardı. İntikamını nasıl alacağını binlerce ayrıntısıyla düşünürken, dişlerinin arasına iri iri kum taneleri girmiş gibi olurdu. Ama Piyotr'la yaptığı kavga öfkesini dağıtmıştı. Eve geldiğinde hırsını almış olduğu için Aksinya yakayı kolay sıyırmıştı.

Eve gelişinden itibaren, Astakov'un evinde görünmeyen bir hayalet dolaşır oldu. Aksinya ayaklarının ucuna basarak dolaşüyor, fısıltı halinde konuşuyor, ama gözlerinde Gregor'un tutuşturduğu alevden arta kalan ve korkunun küllendirdiği ufak bir kıvılcım parlıyordu.

Stepan baktığı zaman, bunu görmekten çok, hissediyordu. Kendi kendini yiyordu âdeta. Geceleri sinekler tavandaki kirişin üzerine uykuya çekildikleri vakit, Aksinya, dudakları titreyerek yatağı yaparken, Stepan nasırlı avucuyla onun ağzını kapatır ve döverdi. Kadının Gregor’la olan ilişkisi hakkında hayâsızca ayrıntıları sorardı. Bir kenara fırlatılmış Aksinya, koyun postu kokan sert yatağın üzerinde soluk soluğa kalırdı. Onun hamur gibi yumuşak vücuduna işkence etmekten yorulan Stepan, elini Aksinya’nın yüzünde dolaştırıp gözyaşı arardı. Ama daima Aksinya’nın yüzü kuru olur, sadece Stepan’ın parmakları altında çenesi oynardı kadının.

“Anlatacak mısın?”

“Hayır!”

“Öldürürüm seni!”

“Öldür beni, öldür beni, İsa aşkına öldür beni! Yaşadığım hayat değil zaten...”

Stepan dişlerini gıcırdatarak Aksinya’nın ter içinde kalmış memesinin ince derisini çimdikler, Aksinya sarsılarak inlerdi.

Stepan alaylı alaylı sorardı:

“Acıyor mu?”

“Evet, acıyor.”

“Benim canım acımadı mı sanıyorsun?”

Stepan ancak geç saatlerde uykuya daldardı. Uykusunda yumruklarını sıkardı. Dirseklerinin üzerinde doğrulan Aksinya, kocasının uyurken değişen yakışıklı yüzünü seyreder, sonra başını yastığa bırakarak kendi kendine mırıldanırdı.

Aksinya’nın artık Gregor’u pek gördüğü yoktu. Bir keresinde onunla Don’un kıyısında karşılaştı. Gregor öküzleri suya götürmüş, elindeki ince dalı sallayarak, ayaklarına baka baka bayırı çıkıyordu. Aksinya da aşağıya, Don’a iniyordu. Gregor’u görünce, kovaları taşıyan sıırıgın ellerinin altında buz kesildiğini sandı, kaynayan kanı şakaklarını dövmeye başladı.

Ondan sonra da ne vakit bu karşılaşmayı hatırlasa, bunun gerçek olduğuna inanmakta güçlük çektiğini gördü. Gregor onu epeyce geçtikten sonra fark etti. Kovaların ısrarlı gıcırtısına başını kaldırdı, kaşları titredi ve aptal aptal sıırttı.

Aksinya onun başının üzerinden Don'un büyük dalgalarına ve ta ötelerdeki kumluğa bakıyordu. Yanan yüzünden gözyaşları süzülüyordu.

"Aksinya!"

Aksinya birkaç adım yürüdü, başını sanki bir darbeden korumak istercesine eğerek durdu. Gregor geride kalan öküzlerden birini hırsla kamçılarken başını çevirmeden sordu:

"Stepan ne vakit gidiyor çavdar biçmeye?"

"Şimdi hazırlanıyor."

"Onu geçir, sonra bizim ayçiçeği tarlasına git, ben de geliyorum."

Kovaları gıcırdaya gıcırdaya, Aksinya, Don'a indi. Kıyıda yılan gibi uzanan köpük, dalgaların yeşil eteklerinde sarı alevden bir dantel gibi duruyordu. Irmağın üzerinde beyaz martılar uçuşuyor, ötüşüyordu. Suyun yüzünde minicik balıklar zıplayıp, gümüşten bir yağmur gibi serpiliyordu. İleride, kumluk burnun ötesinde yaşlı kavakların kurşuni tepeleri kibir ve azametle yükseliyordu. Aksinya su alırken kovasını düşürdü. Eteklerini yukarı toplayıp dizlerine kadar suya girdi. Su baldırlarını gıdıkladı ve Aksinya, Stepan'ın dönüşünden beri ilk kez, belli belirsiz, hafifçecik güldü.

Geriye dönüp Gregor'a baktı. Gregor hâlâ elindeki değneği sallayarak bayırı ağır ağır tırmanmaktaydı. Aksinya yaşlardan buğulanan gözleriyle, onun yere kendinden emin basan güçlü bacaklarını okşadı. Gregor'un beyaz yün çoraplarının içine tıktığı geniş şalvarı koyu kırmızı çizgilerle süslüydü. Sırtında, tam kürek kemiğinin üzerinde, gömleğinden yeni yırtılıp kalkmış bir parça rüzgârda yapraklanıyor, üçgen biçimi yırtığın altından esmer teni görünüyordu. Aksinya bir vakitler kendisinin olan vücudun bu küçük parçasını öptü ve solgun, gülümseyen dudaklarının üzerine gözyaşları indi.

Kovaları sıırığın kancalarına takmak için kumun üstüne koydu, gözleri Gregor'un ayakkabılarının bıraktığı izlere takıldı. Kaçamak bakışlarla çevresine göz gezdirdi. Uzaktaki bir iskelenin dibinde yüzen birkaç çocuktan başka kimse yoktu görünürde. Yere çömeldi, avucunu ayak izinin üstüne bastırdı; sonra doğruldu, kovaları taşıyan sıırığı omuzlarının arasına yerleştirdi ve kendi kendine gülümseyerek acele acele evinin yolunu tuttu.

Muslinden bir buğunun içinde kalan güneş köyün üzerinden geçiyordu. Minik, bembeyaz, kıvrıkcık bulut kümelerinin ötesinde, uçsuz bucaksız, serin, gök mavisi bir çayır gözün alabildiğine uzayıp gidiyordu. Alev alev yanan sac çatıların, terk edilmiş tozlu yolların, kavrulmuş sarı otlarıyla tarlaların üzerinde öldürücü, nemli bir sıkıntı yükseliyordu.

Aksinya merdivene vardığında, başına geniş kenarlı bir şapka giymiş olan Stepan, atları biçerbağlara koşmaktaydı.

“İbriğe biraz su koy,” dedi.

Aksinya ibriğin içine bir kova su boşalttı; demir ibriğin sıcaktan iyice kızmış ağzı parmaklarını yaktı.

Kocasının terden ıslanmış sırtına bakarak, “Biraz buz almalısın, yoksa su çok geçmeden yine ısınacak,” dedi.

“Git Melehov’lardan biraz al. Hayır. Gitme,” diye bağırdı Stepan, hatırlayarak.

Aksinya çitin kapısını kapamaya gitti. Stepan gözlerini kısarak kırbacı yakaladı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Kapıyı kapamaya.”

“Geri dön orospu... Gitme dedim sana.”

Aksinya acele acele merdivene doğru gidip kova taşıma sırtığını parmaklığa asmak istedi, ama elleri tir tir titriyordu. Sırık, takır tukur merdivenden aşağı yuvarlandı.

Stepan çadır bezinden paltosunu ön taraftaki oturak yerine serdi ve dizginleri eline aldı.

“Aç kapıyı.”

Aksinya kapıyı açarken cesaretini toplayıp sordu.

“Ne zaman döneceksin?”

“Akşama doğru. Anikuşka’nın tarlasını da biçmeye söz verdim. Yemeği ona götür. Demircideki işini bitirince gelecek tarlaya.”

Biçerbağların boz renkli tozlara gömülen tekerlekleri gıcırdadı. Aksinya eve girdi ve bir an başını eline dayayarak durdu, sonra saçlarını alelacele bir yazmayla örterek koşar adım ırmak kıyısına indi.

Birden, ‘Ya gelirse? O zaman ne olacak?’ düşüncesi beyninin içinde tutuştu. Ayaklarının dibinde derin bir çukur açılmış gibi olduğu

verde çakıldı kaldı, geri dönüp baktı ve ırmak kıyısı boyunca otlağa doğru âdeta koşarak atıldı.

Çitler. Bostanlar. Güneşi seyreden ayçiçeklerinden sarı bir deniz. Patates tarlalarının soluk yeşili, işte, Şamil'lerin kadınları patates tarlalarını çapalıyordu; pembe gömlekli, iki büklüm olmuş sırtlar, havaya kalkıp boz toprağa hızla inen çapalar. Melehov'ların bostanına ulaşan Aksinya çevresine göz gezdirdi, sonra daldan yapılmış kancayı kaldırıp bostanın kapısını açtı. Yeşil ayçiçeği saplarının sık bir orman gibi durduğu yere giden patıkaya vurdu. Eğilip ayçiçeklerin arasına daldı, yüzü hep altın sarısı polen tozlarına bulandı. Sonra eteklerini toplayıp otlar bürümüş yere oturdu.

Kulak kabarttı; kulaklarında sessizlik çınladı. Yukarıdan bir yerden bir arı vızıltısı geliyordu. Belki yarım saat şüpheden içi içini yiyerek öylece durdu. Gelecek miydi? Tam gitmeye hazırlanır, yazmasını düzeltirken, bostanın kapısı gürültülü bir şekilde gıcırdadı.

“Aksinya!”

“Bu tarafa.”

“Demek geldin.” Gregor yaprakları hışırdatarak yaklaştı, onun yanına oturdu.

“Yanağındaki nedir öyle?”

Aksinya yüzündeki mat altın tozlarını kolunun yeniyle sildi.

“Ayçiçeklerinden olacak.”

“Şurada, gözünün altında da var.”

Aksinya onu da sildi.

Gözleri karşılaştı. Ve Gregor'un sessiz bakışındaki soruya karşılık Aksinya ağlamaya başladı:

“Dayanamıyorum... mahvoldum Grişa.”

“Ne yapıyor?”

Aksinya bluzunun yakasını koparırcasına çekip yırtarak açtı. Pembe, bir genç kızinkiler gibi şişkin memeler mosmor çürüklerle doluydu.

“Bilmiyor musun? Her gün dövüyor beni. Kanımı emiyor benim... Sen de çok iyisin doğrusu... Beni bir köpek gibi kirlettin, sonra bırakıp gittin... Siz hepiniz...” Titreyen parmaklarıyla bluzunu ilikledi ve Gregor'un gücenmesinden korkarak, onun yana dönük yüzüne baktı.

Gregor ağzına aldığı bir otun yaprağını çiğnerken, ağır ağır, “Demek kabahati bana buluyorsun, öyle mi?” dedi.

Aksinya hüngür hüngür ağlayarak, “Kabahat sende değil mi?” dedi.

“Kancık kuyruk sallamazsa, erkek köpek peşinden gitmez.”

Aksinya yüzünü ellerinin içine sakladı. Hakaret, hesaplanarak vurulmuş müthiş bir darbe gibi canevine oturmuştu.

Gregor kaşlarını çatarak göz ucuyla baktı ona. Aksinya’nın işaret ve orta parmağı arasından bir damla gözyaşı süzülüyordu. Kırık, tozlu bir güneş, saydam damlanın üzerinde parıldadı ve damlanın Aksinya’nın eli üzerinde bıraktığı nemli izi kuruttu.

Gregor gözyaşlarına dayanamazdı. Sinirli sinirli, sabırsız bir hareketle, pantolonunun üzerindeki bir kırmızı karıncayı insafsızca ezerek süpürdü eliyle ve tekrar baktı Aksinya’ya yan gözle. Aksinya kıpırdamadan duruyordu; ama şimdi elinin üzerinden gözyaşları üç sıra halinde süzülüyordu.

“Neyin var? Seni incittim mi? Aksinya! Dur, canım! Dur, sana bir şey söylemek istiyorum.”

Aksinya ellerini yüzünden zorla ayırdı:

“Senden akıl istemeye geldim buraya. Neden yaptın bunu bana? Zaten derdim yetiyor. Sen ise...”

Gregor’un yüzü kıpkırmızı kesildi; pişman olmuştu:

“Aksinya... Öyle söylemek istemedim, sen bana aldırma.”

“Buraya sana bela olmaya gelmedim. Korkma.”

Aksinya o anda gerçekten de Gregor’a bela olmaya gelmediğine inanıyordu, ama Don’un kıyısı boyunca koşarken belli belirsiz aklından şöyle geçirmişti: ‘Onunla yeniden konuşurum! Evlenmekten caydırırım. O olmazsa ben kiminle yaşayabilirim başka?’ Sonra Stepan’ı hatırlayarak, bu belalı düşüncüyü uzaklaştırmak için kafasını sarsmıştı.

“Demek aşkımız sona erdi, öyle mi?” diye sordu Gregor, sonra yüzükoyun dönerek dirseklerini yere dayadı ve deminden beri çiğnemekte olduğu boruçiçeğinin pembe taçyaprağını ağzından tükürdü.

Aksinya telaşlanarak, “Ne demek, bitti?” dedi. “Ne demek istiyorsun?” diye ısrar etti, Gregor’un gözlerine bakmaya çalışarak. Gregor, mavimtırak bir beyazlıkta pırıldayan gözlerini öteye çevirdi.

Kuru, yorgun toprak toz ve güneş kokuyordu. Rüzgâr iri yeşil yaprakları hışırdatıyordu. Uçarcasına geçen bir bulut bir an için güneşi kararttı ve bozkırın üzerine, köyün üzerine, Aksinya'nın kederli başı üzerine, boruçiçeğinin pembe kâsesi üzerine duman rengi bir gölge düşürdü.

Gregor ani bir iç çekişle sırtüstü döndü, kürek kemiklerini sıcak toprağa yapıştırdı.

Ağır ağır, "Dinle Aksinya!" diye başladı. "Bu işin boku çıktı zaten... Düşünüyordum da..."

Bostandan bir arabanın gıcırtılı sesiyle bir kadının konuşması duyuldu. "Hadi bakalım kalk, dazlak kafalı!"

Aksinya'ya ses o kadar yakın geldi ki, kendini yere atıp dümdüz uzandı. Gregor başını kaldırarak fısıldadı:

"Çıkar yazmanı başından. Görünüyor... Bizi görebilirler."

Aksinya yazmasını çıkardı. Ayçiçekleri arasında alev alev gezen rüzgâr onun ensesindeki altın demetleriyle oynadı. Arabanın gürültüsü yavaş yavaş kayboldu.

Gregor, "İşte, şunu düşünüyordum," diye tekrar başladı. Sonra daha hızlı devam etti:

"Olan olmuş bir kere. Ne diye ille birini suçlamalı? Ölüm yok ya bunun ucunda!"

Aksinya sonu ne çıkacak diye merakla dinliyordu, beklerken de elindeki çiçeğin sapını kırdı. Gregor'un yüzüne baktı ve gözlerinin içinde kuru bir parıltı yakaladı.

"Düşünüyorum da, bitirelim şu..."

Aksinya sallandı. Cümlenin sonunu beklerken, parmakları boruçiçeğinin katı sapına gömülmüştü. Dehşet ve sabırsızlık ateşi yüzünü hırsıyla yaladı, ağzının içi kurudu. Gregor'un cümlesini "Bitirelim şu Stepan'ın işini," diye tamamlayacağını umdu, oysa Gregor sabırsızlıkla dudaklarını (dudakları şiddetle titriyordu) yaladı ve "... bitirelim şu macerayı, ha?" dedi.

Aksinya ayağa kalktı, ayçiçeklerinin sarı başlarını elleriyle iki yana açar açar bostanın kapısına doğru yürüdü.

Gregor boğulurcasına, "Aksinya!" diye seslendi.

Cevap olarak, bostan kapısının gıcırtılı sesi geldi.

GAVDAR biçilir biçilmez ve saplar daha ambarlara alınmadan buğday olgunlaştı. Killi tarlalarla yamaçlarda başakların ka-
vüzlari sararıp bükülerek boru biçimini aldı, görevlerini tamamlayan saplar kurudu.

Herkes ürünün iyi olduğundan dem vurarak böbürleniyordu. Başaklar dolu, taneler ağır ve iriydi.

Panteley, meseleyi İlyiniçna'yla konuştuktan sonra, eğer Korşunov'lar söz kesmeye razı olurlarsa, düğünün 6 Ağustostan önce yapılamayacağına karar verdi. Daha cevap almak için Korşunov'lara uğramamıştı; önce hasadın kaldırılmasını, sonra da tatil gününü beklemişti.

Melehov'lar hasada bir cuma günü başladı. Panteley demetleri taşımak için arabanın yan tahtalarını çıkarıp yer hazırladı. Ekinleri biçmeye Piyotr'la Gregor gitti. Piyotr arabayı sürüyor, Gregor da yanı sıra yürüyordu. Gregor sinirliydi, durmadan çenesi atıyordu. Piyotr bunun, kardeşinin kavgaya hazır olduğuna en iyi kanıt olduğunu biliyordu, ama yine de bıyık altından gülerek Gregor'la alaya girişti:

“Vallahi doğru söylüyorum, kadın kendisi söyledi bana!”

Gregor bıyığının birkaç telini çiğneyerek, “Söylemişse ne olmuş?” diye homurdandı.

“‘Tam kasabadan eve dönerken,’ dedi, ‘Melehov’ların ayçiçeği bahçesinden sesler duydum.’”

“Piyotr, kes artık!”

“Evet, sesler. ‘Bir de çitten baktım...’”

Gregor'un gözkapakları seğiriyordu:

“Kesecek misin, kesmeyecek misin?”

“Amma da garip çocuksun! Bırak da bitireyim!”

“Bak sana söylüyorum Piyotr, biraz sonra kavgaya edeceğimiz seninle,” diye tehdit etti Gregor ve geride kaldı.

Piyotr kaşlarını kaldırarak, Gregor'un yüzünü görmek için oturduğu yerde geri döndü.

“‘...çitten bir de baktım ki, ne göreyim, iki âşık sarmaş dolaş yatıyor!’ dedi. ‘Hangi iki âşık?’ diye sordum. ‘Canım Aksinya ile kardeşin,’ dedi. Ben de dedim ki...”

Gregor biçerbağların arkasında duran yabayı yakaladığı gibi ağabeyinin üstüne atıldı. Piyotr dizginleri bırakıp yere atladı ve atların önüne kaçıp onları siper aldı.

“Tüh, iblis!” dedi. “Delirdi! Tüh! Şuna bak...”

Gregor bir kurt gibi dişlerini göstererek yabayı ağabeyine fırlattı. Piyotr hızla yere çöktü ve yaba üzerinden uçarak geçti, sivri uçları toprağa dört beş santim zınk diye saplandı, sapı titreyerek sallandı durdu.

Piyotr bir lanet savurarak ürken atların dizginlerine yapıştı ve ağız dolusu küfretti. “Öldürecektin az daha beni, domuz!”

“Evet, niyetim de öldürmekti zaten!”

“Delisin sen, aklını kaçırmışsın. Tam babanın oğlusun işte!”

Gregor yabayı topraktan çekip aldı ve biçerbağların ardı sıra yürümeye başladı. Piyotr onu parmağıyla işaret ederek yanına çağırırdı.

“Buraya gel! Ver şu yabayı bana.”

Dizginleri sol eline geçirdi, yabayı çatalından yakalayıp sapıyla Gregor’un sırtına vurdu.

Gözlerini yana kaçan Gregor’dan ayırmaksızın, “Daha hızlı kaçman gerekirdi,” dedi. Bir iki dakika sonra, sigaralarını tüttürmüş, birbirlerinin gözünün içine bakarak kahkahadan kırılyorlardı.

Başka bir yoldan evine dönmekte olan Hristonya’nın karısı, Gregor’un ağabeyine saldırdığını görmüştü. Arabasının üstünde ayağa kalktı, ama neler olduğunu iyice göremedi, zira Melehov’ların biçerbağlarıyla atları, Melehov kardeşlerle kendisi arasına giriyordu. Daha köye varır varmaz komşusuna bağırdı:

“Klimovna! Koş, Türk Prokofyeviç’e söyle, oğulları Tatar höyüğünün yakınında kavgaya tutuştular, yabalarla birbirlerine girdiler. Gregor yabayı Piyotr’un yanına sapladı, sonra Piyotr ona... Kan fışkırdı. Müthişti, müthiş!”

Piyotr yorgun atlara bağırmaktan sesi kısıldığı için, bağırarak yerine ısıklık çalıyordu. Gregor ise tozlu ayağını makinenin kirişine dayamış, yabayla sıkışmış sapları temizliyordu. Sineklerin ısırmasına sinirlenen atlar kuyruklarını savura savura isteksiz isteksiz çekiyordu arabayı. Hasat bütün bozkırda devam ediyordu. Öbek öbek tahıl sapları biriken bozkır üzerinde makinelerin bıçaklarının gü-

rlts duyuluyordu. Tmseklerin üzerinde dağ sıçanları srcle-
re karşı yüzlerini buruşturup ışlık çalıyordu.

Piyotr makinenin gürültüsünden sesini duyurmak için bağıra-
rak, “İki sıra daha gidelim, ondan sonra durur, birer sigara yakarız,”
dedi. Gregor olur anlamında başını salladı. Kavrulmuş dudaklarını
açamıyordu. Sapları daha iyi çıkarabilmek için, manivelayı kolaylaş-
tırmak amacıyla yabayı atallarına daha yakın yerden tuttu. Hızlı
hızlı soluyordu. Sırılısklam olmuş göğsünden yere ter damlıyordu.
şapkasının altından akan ter yüzüne süzülerek gözlerini sabun gibi
yakıyordu. Atları durdurup su içtiler, birer de sigara tellendirdiler.

Piyotr elini gözlerinin üzerine tutup gölge yaparak, “Yoldan doğ-
ru dörtnala bir atlı geliyor,” dedi.

Gregor da baktı ve kaşlarını hayretle kaldırdı.

“Babama benziyor.”

“Delisin! Hangi ata binecek babam? İki at da burada.”

“O, o! Vallahi babam!”

Atlı yaklaştı, az sonra iyice belirdi. Piyotr hayretle ayağını yere
vurarak, “Evet, babam be!” dedi.

Gregor her ikisinin de kafasından geçen endişeyi dile getirerek,
“Evde bir şey oldu,” dedi.

Panteley daha yüz metre kadar öteden, atının dizginlerini çeke-
rek bağırdı, “Geberteceğim sizi, orospu çocukları!” Bir yandan da
kırbacını başının üstünde sallayıp duruyordu.

“Ne oluyor yahu!..” diye afallayan Piyotr bıyığının yarısını ağzına
aldı.

Gregor sırtarak, “abuk makinenin öbür tarafına geç! Elindeki
kırbaçla öldürür vallahi bizi. Tam biz işin sonuna gelmişken kırbaç-
laya kırbalaya bağırsaklarımızı dökecek,” dedi ve bierbağları baba-
sıyla kendi arasına aldı.

Köpük içinde kalan at, biçilmiş saplar üzerinden eşkinle onlara
doğru geldi. Bacakları atın iki yanına sarkan (zira eyer vurmada
binmişti ata) Panteley, kırbacını sallayarak, “Ne yapıyorsunuz bura-
da şeytanın dölleri?” diye bağırdı.

Piyotr kollarını açıp çevresini göstererek, “Ekin biiyoruz,” dedi,
gözünü de kırbaçtan ayırmıyordu.

“Yabayı kim kime sapladı? Ne diye dövüşüyordunuz?”

Gregor babasına arkasını dönerek, mırıltı halinde, bulutları saymaya başladı.

Piyotr babasını yukardan aşağı süzerek, “Ne yabası?” dedi. “Dövüşen kim?”

“Ne bileyim işte, koşarak geldi bana, tavuk suratlı karı, ‘Çocukların birbirine yaba saplıyor,’ dedi. Siz ne dersiniz buna?” Panteley heyecanla başını sallayarak dizginleri bırakıp yere atladı. “Elime bir at geçirip dörttnala buraya geldim. Eeey?”

“Kim söyledi bütün bunları sana?”

“Kadının biri.”

“Yalan söylemiş baba. Herhalde arabasının içinde uyuyakalmış, rüya görmüş olmalı.”

Panteley salyaları ağzından sakallarına akarak, ıslık gibi bir sesle, “Kadınlar!” diye bağırdı. “Klimov’un karısı olacak orospu! Hey Allahım! Kırbaçlayacağım o kancığı!” Öfkesinden zıp zıp zıplıyordu.

Kahkahalarını içinden koyveren Gregor, omuzları sarsıla sarsıla yere bakıyordu. Gözlerini babasından ayırmayan Piyotr ise ter içindeki alnını siliyordu.

Panteley hırsını alana kadar zıpladı durdu. Demeye kalmadı yatıştı, geçti biçerbağların başına, bir iki sıra ekin biçti, sonra atına atlayıp köye döndü; giderken de kırbacını yerde unuttu. Piyotr kırbacı yerden aldı, beğenen bakışlarla kardeşine göstererek, “Büyük tehlike atlattık delikanlı,” dedi. “Mübarek kırbaç değil, adamı sakat eder billahi kardeşim. Kellesini de uçurur adamın.”

XVIII

KORŞUNOV’LAR Tatarski köyünün en zengin ailesi olarak ün salmıştı. On dört çift öküzleri, ayrıca yıkları, Provalsk harasından gelme kısrakları, on beş tane inekleri, sayısız davarları ve yüzlerce koyunluk sürüleri vardı. Altı odalı, sac çatılı evleri tüccar Mokov’un evi kadar esaslıydı. Müştemilatın damları da gıcır gıcır kiremitlerle örtülmüştü. Bostan ve otlığı rahat rahat on iki-on üç dönüm vardı. İnsan başka ne isterdi!

İşte o yüzden Panteley, söz kesimi için Korşunov'lara ilk ziyaretini biraz çekingen ve istemeye istemeye yapmıştı. Korşunov'lar kızlarına Gregor'dan çok daha zengin bir koca bulabilirdi. Panteley bunu biliyor ve reddedilmekten korkuyordu. Gidip Korşunov'a yalvarmak istemiyordu. Ne var ki İlyiniçna, pasın demiri yediği gibi, onun kafasının etini yemiş ve sonunda ihtiyarın inadını yenmişti. Böylece Panteley, İlyiniçna'ya da Gregor'a da bütün dünyaya da candan yürekten söverek Korşunov'u ziyarete gitmişti. Şimdi de işte, cevap almak için gitmek zamanı gelmişti. Ziyaret için pazarı bekliyorlardı.

Bu arada, Korşunov'ların boyalı sac çatısının altında da ateşli kavgalar olmuştu. Melehov'lar ayrıldıktan sonra, Natalya annesine son sözünü söylemişti.

"Ben Gregor'u sevdim. Asla başkasıyla evlenmem."

Babası, "Bula bula da bunu bulmuş kendine damat olarak, aptal!" diye cevap vermişti. "Beğenilecek nesi var, bir Çingene kadar esmer. Benim minik kirazım, sana çok daha iyi bir koca bulurum ben..."

Kız kıpkırmızı kesilip, "Ben başkasını istemem baba," diye ağlamaya başlamıştı. "Gregor olmazsa manastıra kapat beni, daha iyi."

"O bir kadın avcısı kızım, asker karılarının peşinde koşuyor. Bütün köy biliyor bunu," diye son kozunu oynamıştı babası.

"Olsun, zararı yok!"

"Eh, madem senin için 'zararı yok', bana göre de hava hoş öyleyse."

Evin en büyük kızı Natalya, babasının gözbebeği olduğu için, adam evlilik konusunda onu zorlayamadı. Daha önce kızı bir sürü isteyen çıkmış, ta uzak köylerden, zengin, dini bütün Kazaklardan gelenler olmuştu. Ama Natalya bu taliplerden hiçbirine ısınamamış, adamların bütün çabası boşa gitmişti.

Miron aslında Gregor'daki Kazak canlılığından, çiftçiliğinden ve çalışkanlığından hoşlanıyordu. Daha Gregor köy yarışlarında birincilik ödülünü kazandığı zaman Miron onu gözüne kestirmişti, ama yine de kızını zengin olmayan, üstelik kötü ün yapmış birine vermek ona onur kırıcı geliyordu.

Geceleyin karısı, onun çilli, kıllı elini okşayarak, "Çalışkan bir delikanlı, üstelik yakışıklı da," dedi. "Natalya da iyice gönlünü kap-tırmış..."

Miron karısının soğuk, buruşuk memelerine sırtını çevirerek öfkeyle bağırırdı:

“Çekil oradan be, sırnaşık sen de! İstersen bir budalaya ver kızını, bana ne? Tanrı senin aklını başından almış!” Burnunu kıvrarak, “Yakışıklıymış! Hasadı onun suratından mı alacaksın?”

“Her şey hasatla bitmiyor ki...”

“Görünüşünün ne önemi var? Keşke birazcık itibarı olsaydı. İti-raf edeyim ki, kızımı bu aileye vermek bana biraz düşüş gibi geliyor.”

“Çalışkan insanlar, üstelik rahat rahat da geçinip gidiyorlar,” diye fısıldadı karısı ve kocasının geniş sırtına sokularak onun elini okşadı yatıştırır bir şekilde.

“Hey Allahın belası! Çekil be, gitsene başımdan? Yer bırak biraz bana da! Buzağılamış inek miyim ben be, ne okşayıp duruyorsun? Natalya’yı da kime istersen ona ver. İstersen saçları kısa kırpılmış bir kıza.”

Karısı onun kulağına, “Kızına biraz şefkat duyman lazım ama,” diye fısıldadı. Fakat Miron tekmeleyip onu duvara sıkıştırdı ve sanki uyuyormuş gibi horlamaya başladı.

Melehov’ların cevap için gelişi Korşunov’ları gafil avladı. Sabah duası biter bitmez gelmişlerdi. İlyiniçna ayağını yaylının basamağına attığında az daha arabayı deviriyordu. Oysa Panteley genç bir horoz gibi atladı arabadan aşağı.

Pencereden bakan Miron, “İşte geldiler!” diye homurdandı. “Hangi şeytan getirdi onları bugün buraya be?”

“Eyvahlar olsun, mutfaktan daha yeni çıktım. Gündelik etekliğimi değiştirmeye bile vakit bulamadım.”

“Bu halinle de olur. Evlenecek olan sen değilsin, seni kim istiyor uyuz beygir!”

“Sen doğuştan canavarsın zaten, yaşlandıkça da iyice aklını bozdun.”

“Dilini tut kadın!”

“Hiç değilse sırtına temiz bir gömlek geçir, bu gömleğinin içinden kemiklerin görünüyor. Hiç utanmıyor musun kart iblis?” diye ateş püskürdü karısı Miron’u baştan ayağa süzerek; bu arada misafirler de avluyu geçiyordu.

“Merak etme, onlar beni üstümdekilerle de tanır. Çuval giysem yine de eyvallah derler.”

Panteley kapının eşiğine takılıp tökezlerken, “Afiyettesiniz inşallah!” diye kart horoz gibi öttü. Kendi sesinin yüksekliğinden kendisi utandı ve ikonun önünde iki kere haç çıkararak durumu düzeltmeye çalıştı.

“Günaydın,” diye cevap verdi Miron, bir yandan da gelenlere sırtarak bakıyordu.

“Tanrıya şükürler olsun, havalar iyi gidiyor.”

“Çok şükür, böyle de devam edeceğe benzer.”

“Halkın da biraz yüzü gülecek bu sayede.”

“Öyle ya.”

“Eveeeet.”

“E-hem.”

“İşte geldik Miron Gregoryeviç. Aranızda ne karara vardınız öğrenmek istiyoruz; söz kesecek miyiz kesmeyecek miyiz?”

Ev sahibesi onları, yerleri süpüren uzun, pilili eteğiyle, “Buyurun, içeri girin. Oturun, lütfen,” diye eğilip selamlayarak buyur etti.

İlyiniçna poplin entarisi hışırdayarak oturdu. Miron Gregoryeviç dirseklerini masanın üzerine serilmiş yeni muşambaya dayadı; susuyordu. Muşambadan rutubetli, tatsız, lastik kokusuyla karışık daha başka bir koku geliyordu. Muşambanın kenarları son çar ve çariçenin resimleriyle süslenmişti; ortasında ise, başlarında beyaz şapkaları, İmparatorluğun sayın prensesleri ve sinek tersi içinde Çar II. Nikola bulunuyordu.

Miron sessizliği bozdu:

“Eh, kızımızı vermeye karar verdik. Eğer çeyiz üzerinde anlaşır-sak, akraba oluyoruz demektir.”

Tam bu sırada İlyiniçna, kolları tüylü parlak ceketinin esrarlı derinliklerinden, ta sırtının oralardan çıkarır gibi, koskocaman beyaz bir somun çekti çıkardı ve masanın üzerine koydu. Bilinmeyen bir nedenle Panteley’in içinden haç çıkarmak geldi, ama haç çıkarmak için gerekli durumu alarak yukarı kalkan pençe gibi kıvrık parmakları birdenbire şekil değiştirdi. Kalın baş parmağı sahibinin iradesi dışında, beklenmedik bir şekilde, işaret parmağıyla orta parmak

arasına girdi ve parmaklar bu ayıp biçimde, gizlice, açık paltosunun kenarından geriye kayarak kırmızı mantarlı bir şişe çıkardı.

Panteley gözlerini kırptırarak Miron'un çilli yüzüne heyecanla baktı ve bir toynağı andıran geniş avucuyla votka şişesine okşar gibi bir şaplak attı.

"Şimdi, dostlarım, Tanrıya duamızı edelim de, ondan sonra hem içer hem de çocuklarımızın evlenme işini konuşuruz" önerisinde bulundu.

Bir saat sonra iki adam o kadar burun buruna sokulmuş haldeydi ki, Melehov'un sakalının katran karası kıvırcık telleri, Korşunov'un kızıl sakalının düz tellerine karışıyordu. Drahoma miktarı üzerinde tartışan Panteley'in nefesi hıyar turşusu kokuyordu.

Boğuk bir fısıltıyla, "Benim sevgili dünürüm," diye başladı. "Benim çok sevgili dünürüm," diye sesini iyice yükselterek tekrarladı. İri dişlerini bir kurt gibi göstererek, "Dünürüm," diye gürledi. "İsteklerin karşılayamayacağım kadar ağır. Düşün sevgili dünürüm, düşün beni nasıl soyup soğana çevirmeye çalıştığını bir kere. Getr-lerle* galoşlar**, bir; bir tane kürk palto, iki; yünlü elbise, üç; bir tane ipek yazma, etti dört. Vallahi yağmacılık bu!"

Panteley kollarını öyle bir açtı ki yana, uzun gömleğinin dikiş yerleri söküldü. Miron turşu ve votka kokuları içinde yüzen kafasını eğip muşambaya dikti gözlerini. Tepedeki, çiçekli çerçeve içindeki yazıyı okudu: "Rus Kraliyet Ailesi..." Gözlerini daha aşağıya indirdi. "Efendimiz Majeste İmparator Nikola..." Yazının geri yanını bir patates kabuğu örtmüştü. Resme daldı. İmparatorun yüzü boş votka şişesinin altında belli olmuyordu. Miron gözlerini saygıyla kırptırarak, beyaz kemerli zengin üniformayı seçmeye çalıştı, ama o da kaygan hıyar çekirdekleriyle örtülmüştü. Başında geniş kenarlı şapkası, suratsız kızlarıyla çevrili İmparatoriçe Miron'a tatlı tatlı bakıyordu. Miron o kadar alındı ki gözleri dolu dolu oldu. 'Sepetten kafasını çıkarmış kaz gibi çok kibirlisin bakıyorum! Ama dur bekle,

* Getr: Bacağın alt bölümünü ve ayakkabının üstünü örten kumaş veya köseleden yapılmış bir tür tozluk.

** Galoş: Tabanı tahtadan yapılmış deri ayakkabı.

sen de kızlarını evermeye kalk, bak o vakit de ben öyle bakacağım sana, sen telaşlanırken,' diye düşündü.

Panteley, Miron'un kulağının dibinde kocaman bir eşekarısı gibi vızıldayıp duruyordu. Korşunov buğulanmış gözlerini kaldırıp dinledi.

"Kızına karşılık, artık kızımıza diyelim, bunca hediyeyi -getrleri, galoşları, kürk paltoları- sağlamak için bizim ineklerden birini pazara götürüp satmamız gerekecek."

Miron yumruğunu masaya indirerek, "Yani çok mu görüyorsun?" diye bağırdı.

"Çok görüp görmemek meselesi değil..."

"Çok mu görüyorsun?"

"Dur hele, dünürüm!"

"Eğer çok görüyorsan... lanet olsun sana!" Miron terlemiş elini masanın üzerinde bir savurdu, bütün bardakları yere yuvarladı.

"Ama sonra bunların parasını çıkarmak için çalışacak olan senin kendi kızın."

"Çalışsın! Fakat gerekli hediyeyi mutlaka vereceksin, yoksa bozulur bu iş!"

Panteley başını iki yana sallayarak, "Gitti bizim ineklerden biri!" dedi.

"Hediye mutlaka verilmeli. Kızımın zaten sürüyle elbisesi var; eğer kızımdan hoşlandıysan, bana saygı göstermelisin. Biz Kazakların töresi böyledir. Eskiden beri böyle gelmiş bu, biz de geleneğimize bağlıyız."

"Ben saygımı gösteririm!"

"Göster saygını!"

"Gösteririm!"

"Bırak biraz da gençler çalışsın. Biz çalıştık yeteri kadar, herkes-ten farkımız yok işte. Bırak onlar da çalışsın bizim gibi!"

İki adamın sakalları rengârenk birbirine karıştı. Öpüştüler; Panteley suyu çekilip büzüşmüş bir hıyar yiyor, bir yandan da çatışan karışık duyguların etkisi altında ağlıyordu.

Kadınlar yan yana oturmuş, birbirlerini bağırlarına basmış, aynı zamanda tiz sesleriyle birbirlerinin kulaklarını sağır ediyordu. Vot-

kadan İlyiniçna'nın yüzü al al olmuş, Marya'nınki de don yemiş kış armudu gibi yemyeşil kesilmişti.

Marya, "Onun gibi bir kızı daha dünyada arasan bulamazsın. Görevini bilecek, söz dinleyecek, dediğinden bir adım dışarı da çıkmayacaktır," dedi.

İlyiniçna onun sözünü keserek, "Canımın içi," dedi. Sol dirseğini sağ elinin içine almış, sol elini de yanağına dayamıştı. "Ben de zaten kim bilir kaç kere söylemişimdir o orospu çocuğuna. Geçen pazar akşamı, tütün kesesini doldurup dışarı çıkmaya hazırlanıyordu, dedim ki, ona, 'Ne vakit silkeleyeceksin o karıyı, kâfirin piçi? Bu ihtiyar yaşında daha ne kadar katlanacağım bu utanca? Şu Stepan senin oyununa bir son verecek ya günün birinde!'"

Kapıdaki yarıktan Mitka içerisini gözetliyor, onun altında da Natalya'nın iki küçük kız kardeşi fısıldaşıyordu. Öteki odada oturan Natalya ise bluzunun sımsıkı kol yeniyle gözyaşlarını kuruluyordu. Bilinmeyenin ağırlığı altında kalmış, önünde açılan yeni hayattan korkuyordu. Ön odada üçüncü votka şişesi bitirilmiş, ağustosun ilk günü gelinle damadı bir araya getirme kararı alınmıştı.

XIX

KORŞUNOV'LARIN evi, düğün hazırlıkları telaşıyla bir arı kovanı gibi uğulduyordu. Gelin için alelacele iç çamaşırları dikildi. Natalya her akşam oturuyor, gelenek üzere, damada tiftik eldiven ve boyun atkısı örüyordu. Anası geç vakitlere kadar dikiş makinesinin başında, eve getirdikleri terzi kadına yardım ediyordu. Mitka, babasıyla ve rençberlerle birlikte tarladan dönünce elini yüzünü yıkamak ya da tarlada giydiği ağır çizmeleri çıkarmak için bile vakit kaybetmeksizin doğru Natalya'nın yanına giderdi. Kız kardeşiyle alay etmekten büyük bir zevk alıyordu.

Başıyla boyun atkısını işaret ederek, "Örgü mü örüyorsun?" diye sorardı kısaca.

"Evet, ne olmuş?"

"Ör bakalım, budala. Sana teşekkür edeceği yerde çeneni kıracak."

“Neden?”

“Ah, ben Grişa’yı tanırım, arkadaşımıdır benim. O böyledir işte, adamı ısırır da neden ısırıldığını söylemez.”

“Yalan söyleme. Sanki ben onu tanımıyor muyum!”

“Ama ben senden daha iyi tanıyorum. Birlikte gittik okula.” Mitka derin bir göğüs geçirir, bereli ellerine bakar ve uzun sırtını kamburlaştırırdı.

“Onunla evlenirsen mahvolursun Natalya. Evlenme, evde kalmış kız ol, daha iyi. Hem onda ne buluyorsun Allah aşkına? O kadar çirkin ki, at bile ürker ondan. Üstelik aptal da. Biraz yakından bak da gör. İğrenç herifin biri.”

Natalya öfkelenir, gözyaşlarını yutar ve kederli yüzünü boyun atkısının üstüne eğdi.

Mitka insafsızca devam ederdi:

“İşin en fenası da o başkasını seviyor. Ne üzülüyorsun be Natalya? Aptalsın sen be! Fırlat bir kenara şu herifi! Hemen atımı kapatayım, atladığım gibi gidip söyleyeyim onlara...”

Budaklı değneğini vura vura ve kendir sarısı sakalını okşayarak odaya giren Grişaka Dede kurtarırdı Natalya’yı Mitka’dan. Değneğiyle Mitka’yı dürtten Grişaka Dede, “Ne işin var senin burada haylaz?” diye sorardı.

Mitka özür dilercesine, “Şöyle bir yoklayayım dedim dede,” diye cevap verirdi.

“Ne yoklamasıymış o? Hadi bakalım defol buradan. Koşar adım, marş!” İhtiyar bastonunu kaldırır, kuru, sarsak bacaklarıyla Mitka’nın üstüne yürürdü.

Grişaka Dede bu toprakları altmış dokuz yıldır çiğniyordu. 1877 Türk Savaşına katılmış, General Gurko’nun emirliğini yapmış, ama sonra General’in gözünden düşüp tekrar alayına geri verilmişti. Plevne’de ve Rossitz’de ateş hattında gösterdiği yararlıklardan ötürü iki tane St. George haçı ve St. George madalyası almıştı. Kafasının duruluğu, lekesiz dürüstlüğü ve konukseverliğiyle köyde herkesin saygısını kazanan ihtiyar, ömrünün geri kalan üç beş yılını hatıralarıyla baş başa geçirerek, oğlunun yanında oturuyordu.

Yazları alacakaranlık çökene kadar evi çevreleyen toprak sekiye oturur, başı eğik, yere değneğiyle bir şeyler çizerken, kafasından müphem hayaller geçer, unutkanlığın gölgeleri arasında ufak ufak hatıra pırıltıları canlanırdı. Kasketinin kırık güneşliği, kapalı gözlerinin siyah gözkapakları üzerine koyu bir gölge düşürdü. Bastonunun sapında kıvrılan parmaklarına, elinin şiş damarlarından kara kan tembel tembel yürürdü.

Her geçen yıl kanı ısınısını biraz daha kaybediyordu sanki. En sevdiği torunu Natalya'ya yakınırdı:

“Bu çoraplar yün sözde, ama ayacıklarımı hiç ısıtmıyor. Sen bana tıgla örsen bir çift çorap, iyi olur yavrum.”

Natalya gülerek, “Ama şimdi yaz dede!” der ve sekinin üzerine, dedesinin yanına oturup onun kırıışıklarla dolu kocaman sarı kulağına bakardı.

“Ne çıkar yavrum? Yaz, ama benim kanım ta derinlerdeki toprak kadar soğuk.”

Natalya onun elleri üzerindeki örümcek ağını andıran damarlara bakarken, belleğinde çocukluğuna ait bir anı şimşek gibi canlandı. Avlularında bir kuyu açıyorlardı –daha küçücük bir kızdı– kovanın içinden kil alıyor, kendine ağır bebekler, burma boynuzlu inekler yaşıyordu. On iki metre derinlikten çıkarılan cansız, buz gibi toprağın elinde bıraktığı duyguyu bütün canlılığıyla hatırlamıştı. Şimdi de işte, gözlerini dikmiş, dedesinin ellerindeki, yaşlılıktan esmerleşmiş, kil rengi çillere bakıyordu. Ona öyle geldi ki, dedesinin damarlarında parlak, al kan yerine killi toprak akıyordu.

“Ölmekten korkuyor musun dede?” diye sorardı Natalya.

İhtiyar, buruşuk boynunu asker ceketinin sert yakasından kurtarmak ister gibi çevirir, yeşile çalan kır bıyıklarını sarsardı.

“Aziz bir misafiri bekler gibi bekliyorum ölümü. Eee, artık zamanı, ben yaşayacağım kadar yaşadım, ömrüm boyunca çarlarım hizmet ettim, yeterince votka içtim,” diye cevap verirdi beyaz dişleriyle gülümseyerek ve buruşuk gözkapakları titrerdi.

Natalya dedesinin elini okşar; sırtında yamalı gri üniforması, başı hâlâ öne eğik, kamburunu çıkarmış, sekinin üzerinde oturarak

değneğiyle yerleri eşeleyeyen ve sert, kalkık yakasının kırmızı klapaları* dipdiri, neşeyle göz kırpan ihtiyarın yanından ayrılırdı.

Grişaka Dede, Natalya'nın yaklaşmakta olan evlenme haberini görünüşte sükûnetle karşıladı, ama içinden hem üzüldü hem de öfkelendi. Sofrada Natalya yemeğin en güzel taraflarını hep ona verirdi; çamaşırlarını Natalya yıkar, çoraplarını o örür, o yamar, şalvarını ve mintanlarını o tamir ederdi. Bu yüzden, ihtiyar, haberi alınca birkaç gün Natalya'ya kaşlarını çatıp surat astı.

"Melehov'lar iyi Kazaklardır. Rahmetli Prokofey'le aynı alayda askerlik yapmıştık. O da iyi bir Kazak'tı. Ya torunları nasıl, ha?" diye sordu Miron'a.

"O kadar fena değil," diye kaçamak bir cevap verdi Miron.

"Şu Gregor saygı bilmez bir herif. Geçen gün kiliseden dönüyordum, bir merhaba bile demeden geçti yanımdan. Artık yaşlıları sayan kalmadı..."

Lukiniçna müstakbel damadından yana çıkarak, "İyi bir delikanlıdır o," dedi.

"İyi mi dedin? Eh, Natalya beğendikten sonra..."

Konuşmalara hemen hemen hiç karışmamıştı; mutfaktan gelip bir iki dakika masaya oturmuş, bir kadeh votka içmiş ve sarhoş olmaya başladığını fark edince tekrar çıkıp gitmişti. Sevinçten yerinde duramayan Natalya'yı iki gün sessiz sessiz gözledi, sonra davranışı yumuşar gibi oldu.

"Natalya!" diye çağırdı onu. "Eee, ne haber benim küçük torunum, demek mutlusun ha?"

"Ben de iyice bilmiyorum dedeciğim," diye açıldı ona Natalya.

"Hadi hadi! Mesih yardımcın olsun. Allah vere de..." Ondan sonra da acı acı azarladı Natalya'yı:

"Ben ölünceye kadar bekleyemez miydin, seni gidi yumurcak... Sessiz hayatımın bütün tadı kaçacak."

Onları dinleyen Mitka lafa karıştı:

"Sen daha yüz yıl yaşayacağına benzersin dede. Bu kadar zaman bekleyecek mi o yani? Hoşsun doğrusu!"

* Klapa: Yakanın göğse doğru inen inen devrik bölümü.

İhtiyar öfkesinden âdeta mosmor kesildi. Bastonunu, ayaklarını yere vurdu:

“Defol köpoğlusı, defol diyorum! Gidi şeytanın tohumu! Sana kim dinle dedi?”

Mitka katıla katıla avluya kaçtı.

İhtiyar Grişaka, Mitka’nın arkasından küfürler savurarak uzun zaman öfkesini alamadı; kısa yün çorapları içindeki bacakları, dizleri titriyordu.

Natalya’nın iki küçük kız kardeşi –on iki yaşındaki Marişa ile sekiz yaşındaki afacan Grippa– düğünü sabırsızlıkla bekliyordu.

Korşunov’un yanında çalışan rençberler de hayatlarından çok memnundu. Efendilerinin kendilerine cömert davranacağını ve birkaç günlük izin koparacaklarını umuyorlardı.

Bunlardan, turna gibi uzun boylu olanı –Het Baba diye dışarılıklı adı olan Ukraynalı– aşağı yukarı her altı ayda bir adamakıllı kafayı çekerdi. Aldığı bütün parayı içkiye yatırdığı gibi, elbiselerini de sardı. Epeydir içinde içki arzusu depreşmekteyse de kendisini zorluyor ve içkiye başlamak için düğün gününün gelmesini bekliyordu.

Mikhay adında ince uzun, esmer bir Kazak olan öteki rençper de Korşunov’ların yanına kısa zaman önce girmişti. Yangında varını yoğunu kaybetmiş, rençper olmuştu. Het Baba’yla arkadaşlığı ilerlettince yavaş yavaş o da içkiye alışmıştı. Atlara çok düşküncü. Sarhoş olunca, köşeli yüzü gözyaşlarıyla sırsıklam ağlayarak gelir, Miron Gregoryeviç’in başının etini yerd:

“Efendi! Aziz efendi! Kızını everince ne olur bırak atları ben süreyim. Onlara araba nasıl sürülür göstereyim! Onu ateşin içinden geçiririm de atların tek kılını bile yakmam. Bir zamanlar benim de atlarım vardı. Ah...”

Asık suratlı, insandan kaçan Het Baba, her nedense Mikhay’ı parmağına dolamış, onun memleketi olan köyün adını alaya alıyor, hep bu aynı şakayı durmadan tekrarlayarak adama eziyet ediyordu. Elleriyle kuru, uzun baldırlarına vura vura, kendi aşağılık şakasına kendisi gülüyordu. Mikhay, Het Baba’nın sinekkaydı tıraş olmuş suratına ve inip çıkan âdem elmasına iğrenerek bakar, ona lanet ederdi.

Düğün Perhizden sonra gelen ilk gün yapılacaktı. Üç hafta kalmıştı. Meryem'in Urûcu* Yortusunun olduğu gün Gregor müstakbel gelini ziyarete geldi. Mutfaktaki yuvarlak masanın başına oturup, gelinin kız arkadaşlarıyla birlikte ayçiçeği ve ceviz yedi, sonra tekrar atına atlayıp döndü. Natalya onu kapıdan geçirdi. Gregor'un gıcır gıcır yeni bir eyer vurulmuş atının bağlı durduğu sundurmanın altında Natalya elini göğsüne soktu, kızarak ve aşkını anlatan bakışlarını Gregor'a çevirerek, göğsünde ısınmış yumuşak, ufak bir çıkını alıp onun avcunu koydu. Gregor hediye alırken, kurt dişine benzeyen bembeyaz dişleriyle Natalya'nın gözlerini kamaştırdı:

"Nedir bu?" diye sordu.

"Görürsün... Bir tütün kesesi işledim sana."

Gregor onu öpmek için kararsız bir tavırla kendine doğru çekti, ama Natalya ellerini Gregor'un göğsüne dayayıp şiddetle iterek yana kaçtı ve gözlerini korkuyla evin penceresine çevirdi.

"Görecekler bizi!"

"Görsünler!"

"Utaniyorum!"

"İlk kez olacağı için utanıyorsun," diye açıkladı Gregor.

Gregor ata binerken Natalya dizginleri tuttu. Gregor kaşlarını çatarak ayağıyla üzeniği yakaladı, eyere iyice yerleşip sürdü çıktı avludan. Ona kapıyı açan Natalya, Gregor'u ardından seyretti. Gregor eyerin üzerinde Kalmuk usulü sola doğru kaykılmış, gösterişli bir şekilde kamçısını sallıyordu.

Natalya, 'On bir gün kaldı,' diye düşündü, bir iç geçirdi ve gülümsedi.

XX

MEŞİL, sivri kılçıklı buğday, toprağı yarararak çıkar; bir iki hafta içinde öyle boy atar ki, arasından karga uçsa görünmez. Ekin, toprağın özünü emer ve başak tutar, sonra çiçekleriyle başaklar altın tozlarına bulanır; taneler tatlı, güzel kokulu bir sütle dolup şişer. Çiftçi bozkıra çıkar, durup seyreder ve keyiflenir. Derken bir sığır

* Urûc: Gökyüzüne kabul ediliş. -çev.

sürüsü tarlaya dalar; yüklü ekinleri çiğner. Sığırların yattığı yerlerde ezilmiş ekinler tarlada yuvarlak boşluklar meydana getirmiştir; çiftçi bunu görünce içi burkulur, dehşete kapılır.

Aksinya da öyle olmuştu işte. Gregor onun olgunlaşıp altın çiçekler açan duygularını o ağır, ham deriden yapılmış çarıklarıyla çiğnemişti. Onun duygularını kirletmişti, yakıp kül etmiş ve geçip gitmişti.

Melehov'ların ayçiçeği bahçesinden dönerken, Aksinya'nın ruhu yabani otlarla çalıların bürüdüğü terk edilmiş bir avlu gibi bomboş, ıssız kalmıştı. Yazmasının kenarını çiğneyerek yürürken, bir hıçkırık boğazını tıkiyordu. Eve girmiş, kafasına bir kamçı gibi çarpan korkunç boşluk ve acıyla, gözyaşlarına boğulmuş bir halde yere yığılmıştı. Ama sonra geçmişti bu. İçini parçalayan acıyı bastırmış, yüreğinin derinliklerinde boğmuştu.

Sığırların çiğnediği ekinler tekrar doğrulur. Çiy ve güneşin etkisiyle ezilen saplar tekrar kalkar; önceleri, çok ağır bir yükün altında iki büklüm olmuş bir insan gibi, sonra dimdik başlarını kaldırırlar; değişen hiçbir şey yoktur ortada.

Aksinya geceleri kocasını şehvetle okşarken başka birisini düşünür, yüreğinde nefret ve büyük bir aşk birbirine karışır. Kadın yeni bir ihanet, yeni bir rezalet tasarlıyordu; Gregor'u, henüz aşkın ne sefasını sürmüş ne de cefasını çekmiş olan mutlu Natalya'nın elinden almayı kafasına koymuştu. Geceleri yattığı yerde, yaşsız gözlerini kırpıştıra kırpıştıra, karanlıkta tasarladığı planları geçirirdi kafasından. Stepan'ın uzun, dalgalı perçemleri dağınık, biçimli başı bütün ağırlığıyla onun sağ kolunun üstünde yatar. Stepan kararmış, işten kabalaşmış parmaklarıyla karısının göğüslerini dalgın dalgın okşarken yarı aralık dudaklarının arasından soluk alırdı. Aksinya yattığı yerde düşünür, planlar kurar, ama sadece bir tek şey üzerinde kesinlikle karar kılabilirdi. Gregor'u her kim olursa olsun, başkasına bırakmayacak, onu aşk seline boğacak ve evvelce de olduğu gibi ona sahip çıkacaktı. Ama yine de kalbinin derinliklerinde, bir arı sokmasından arta kalan acıya benzer şiddetli bir sızı vardı.

Gündüzleri Aksinya ev işleriyle oyalanıp düşünceleri kafasından uzak tutuyordu. Ara sıra Gregor'la karşılaşılıyor, rengi uçuyor,

Gregor'u o kadar özleyen güzel vücudunu gururla taşıyarak, onun gözlerinin kara ıssızlığı içine hiç utanç duymaksızın, meydan okurcasına bakıyordu.

Gregor her karşılaşmadan sonra Aksinya'ya müthiş bir özlem duyardı. Sebepsiz yere öfkelenir, hırsını Dünya'dan ve annesinden çıkarır, ama daha çok da kılıcını alıp arka avluya geçer, yere diktiği kalın değneklere kan ter içinde kalana kadar kılıç çalardı. Bunu gören Panteley küfürler savururdu:

“Pis şeytan, birkaç çit kurmaya yetecek kadar sırık biçti. Canın ille dal biçmek istiyorsa ormana git. Bekle oğlum, bekle! Hele bir askere alsınlar da seni, o zaman istediğin kadar fırsat bulursun buna. Çok geçmeden bundan da bıkarsın!”

XXI

RENGÂRENK süslenmiş çift atlı dört yaylı araba gidecekti gelini almaya. Bayramlık elbiselerini giymiş köylüler kalabalık bir halde Melehov'ların avlusunda toplanmış, arabaların çevresini sarmıştı.

Sağdıç Piyotr idi. Siyah bir redingotla mavi şeritleri olan bir pantolon giymiş, sol koluna da iki tane yazma bağlamıştı, bıyık altından pis pis gülümsüyordu.

Kardeşine, “Utanma Gregor!” dedi. “Başını genç horozlar gibi dik tut, suratını asma!”

Çilek rengi etekliği içinde bir söğüt dalı kadar narin ve esnek Darya, kalem çektiği kaşlarının kavislerini yukarı kaldırarak Piyotr'u dürttü:

“Babama söyle, yola çıkma zamanı geldi. Bizi bekliyorlar.”

Piyotr babasıyla fısır fısır bir şeyler konuştuktan sonra, “Yerlerinize geçin,” diye emretti. “Benim arabaya güveyle beraber beş kişi binecek.”

Yaylılara tırmandılar. İlyiniçna yüzü kıpkırmızı ve mağrur, bahçe kapılarını açtı. Dört yaylı birbiri arkasından yola çıktı.

Piyotr, Gregor'un yanı başında oturuyordu. Tam onların karşısında oturan Darya, dantelli mendilini sallıyordu. Tekerleklerin

üzerinde arabanın hoplayıp zıplaması yüzünden, bir şarkıya başlamış olan sesler sustu. Kazakların kasketlerinin kırmızı şeritleri, mavili siyahlı üniformalarla redingotlar, kollara bağlanmış beyaz mendiller, kadınların dağınık gökkuşağı renklerini taşıyan yazmalar, rengârenk eteklikler ve her yaylının ardı sıra uzanan, pudra gibi incecik tozda açılan izler renkli bir manzara meydana getiriyordu.

Gregor'un ikinci kuzeni Anikay sürüyordu güvey arabasını. Atların kuyrukları üzerine, nerdeyse yerinden düşecek kadar eğilerek bir kamçı şaklattı ve ıslık öttürdü; atlar ter içinde, gerili koşumlara daha sıkı asıldı.

Piyotr, "Yapıştır şunlara," diye kükredi.

Atmaca suratlı Anikay, Gregor'a bir göz kırptı, tüysüz kadınsı suratı bir gülümsemeyle buruşarak ıslık öttürüp atları dehledi.

Gregor'un dayısı, ikinci yaylı arabayı süren İlya Ojogin, onların arabasını geçmeye çalışırken, "Yol verin!" diye haykırdı. Gregor dayısının arkasında oturan Dünya'nın güneşten yanmış yüzünü tanıdı.

"Yo, geçemezsin!" diye ayağa fırlayan Anikay keskin bir ıslık öttürdü. Atları kırbaçlayarak dörtnala kaldırdı, çılgın gibi sürmeye başladı. Darya, Anikay'ın sahtiyan çizmelerine sarılarak, "Düşecek-sin!" diye haykırdı. Yanlarına gelen İlya Dayı, "Yavaş olun!" diye bağırdı, ama sesi tekerleklerin gürültüsü içinde kaybolup gitti.

Tıka basa kadın erkek dolu olan diğer iki yaylı yan yana arkadan geliyordu. Sırtlarına kırmızılı, mavili, pembeli kumaş parçaları bağlanmış, yelelerine ve kâküllerine kâğıttan çiçekler, kurdeleler tutturulmuş, hamutlarına çingiraklar takılmış atlar, sırtlarındaki terden meşinleşmiş kumaşlar rüzgârda uça uça ve etrafa köpük saçarak engebeli yolda yıldırım gibi gidiyordu.

Korşunov'ların kapısında bir sürü köy çocuğu, gelin alayını haber vermek için gözcü çıkmıştı. Yoldan yükselen toz bulutunu görüp bağırışarak avluya koşuştular.

"Geliyorlar! İşte göründüler!" diyerek, o sırada dışarı çıkmış olan Het Baba'nın çevresini sardılar.

"Ne kalabalık ediyorsunuz be! Defolun, küçük şeytanlar! Amma da gürültü yapıyorsunuz! Kendi ağzımdan çıkanı duyamıyorum."

Çocuklar Het Baba'nın çevresinde hoplayıp zıplıyor, bağrışarak Ukraynalıyı alaya alıyordu. Ayaklarının dibindeki derin bir kuyudan içeri bakıyormuş gibi başını eğen Het Baba, delicesine zıplayan çocukları umursamayan, hoş gören bir gülümsemeyle karnını kaşıyordu.

Yaylılar takır tukur kapıya geldi. Piyotr, Gregor'u alıp merdivene doğru yürüdü. Ötekiler arkalarından geldi.

Verandadan mutfığa açılan kapı sımsıkı örtülmüştü. Piyotr kapıyı vurdu.

Makamla, "Rab, İsa Mesih bizlere merhamet etsin!" dedi.

Kapının öbür tarafından, "Amin!" denildiği duyuldu. Piyotr aynı kelimeleri tekrarlardı ve kapıyı üç sefer vurdu; her seferinde de aynı cevabı aldı.

"Girebilir miyiz?"

"Elbette, buyurun!"

Kapı ardına kadar açıldı. Kızın annesiyle babasının temsilcisi, güzelce bir dul olan, Natalya'nın vaftiz anası, ahududu rengi dudaklarında ince bir gülümsemeyle Piyotr'u karşıladı. Eline bir bardak buğulu buğulu, yeni çekilmiş kvas tutuşturarak, "Bunu kendi sağlığına iç sağdıç!" dedi. Piyotr eliyle şöyle bir bıyıklarını düzeltti ve kvası dibine kadar içtikten sonra, kahkahalarını zaptetmeye çalışanların ortasında, güç anlaşılır bir mırıltı halinde, "Ey," dedi, "beni faka bastırdın! Bekle sen hele benim böğürtlenim, bekle de ben sana bir ziyafet çekeyim. Bunu ödeteceğim sana!"

Sağdıçla Natalya'nın vaftiz anası çene yarıştıırıp, birbirleriyle bir hikmet yumurtlama yarışına giriştikleri sırada, güvey tarafına, evlenme anlaşması gereğince, her birine sadece bir kadeh olmak üzere üç kadeh votka getirildi.

Gelinliği giyip duvağını takmış olan Natalya, iki kız kardeşinin muhafazası altında masada oturuyordu. Marişka ileri uzattığı elinde bir oklava tutuyor, gözleri meydan okurcasına parıldayan Grippa elindeki kepçeyi sallıyordu. Terlemeye başlayan ve votkanın etkisiyle hafifçe başı dönen Piyotr onları eğilerek selamladı ve kendi kadehinin içine koyduğu bir elli kapıklığı onlara uzattı. Ama Marişka oklavasıyla masaya vurdu.

"Yetmez! Satmayız gelini!"

Piyotr kadehin içine yine birkaç gümüş ufaklık attı.

Natalya'nın küçük kardeşleri, yerin dibine geçen kızı dirsekleriyle dürterek, "Ablamızı vermeyiz sana!" dediler Piyotr'a.

"Yahu bu da nedir? Bir kere verdik, bir daha verdik."

Miron, "Yol verin kızlar!" diye emretti ve kendine yol açar açar masaya doğru geldi. Erimiş tereyağıyla yağladığı kırmızı saçları ter ve gübre kokuyordu. Bu işaret üzerine masanın çevresinde oturan gelinin akrabalarıyla arkadaşları ayağa kalkıp yeni gelenlere yer açtı.

Piyotr bir mendilin ucunu Gregor'un eline tutuşturdu ve bir sıranın üzerine sıçrayarak, ikonların altında oturan geline doğru götürdü onu. Natalya mendilin öbür ucunu titreyen terli avucuna aldı.

Masanın çevresinde ağız şapırtıları gırla gidiyordu. Misafirler haşlanmış piliçleri elleriyle parçalıyor, sonra da ellerini saçlarına siliyordu. Anıkay bir göğüs kemiğini dişleriyle sıyrırken, sarı bir yağ parçası sakalsız çenesine, oradan da yakasına düştü.

Kendi haline üzülen Gregor, mendilin içinde birbirine bağlı duran kaşıklardan önce kendisinininkine, sonra Natalya'nınkine, daha sonra da bir çanağın içinde buram buram tüten şehriyeye baktı. Karnı müthiş acıkmıştı; midesi açlıktan buruluyordu.

Darya atıştırıyordu. Onun yanı başına oturan ve koca dişleriyle bir koyun pırzolasını kemiren İlya Dayı'nın, Darya'nın kulağına uygunsuz sözler fısıldadığı belli oluyordu. Zira yüzü kıpkırmızı kesilen Darya, gözlerini kısmış, kaşlarını kaldırmış kıkır kıkır gülüyordu.

Misafirler uzun uzadıya ve tika basa yediler. Ekşi, yapışkan erkek teri, kadınların daha çeşnili kokularına karışıyordu. Uzun zaman sandıklarda kapalı kalan etekler, redingotlar, şallar ortalığı naftalin kokusuna boğuyor ve yaşlı bir kadının çok kullanılmış bal çanağı gibi ağır bir koku yayılıyordu.

Gregor yan gözle Natalya'ya baktı. Ve ilk kez, kızın üst dudağının şişkin olduğunu, bir kasketin siperliği gibi, alt dudağının üstüne doğru sarktığını fark etti. Ayrıca, Natalya'nın sağ yanağında, tam elmacık kemiğinin altında, içinden altın sarısı iki kıl çıkan kahverengi bir ben olduğuna da dikkat etti; her nedense sinirine dokundu bu onun. Kıvrıkcık, yumuşak tüyleriyle Aksinya'nın narin boynunu hatırladı ve sanki birisi, terli sırtına iğne gibi batan bir avuç kuru ot

doldurmuş gibi geldi. Tüyleri diken diken oldu ve içinde zaptettiği kötü bir duyguyla, öbürlerinin yemeklerini gürültüyle yiyişlerini, çiğneyişlerini ve ağızlarını şapırdatışlarını seyretti.

Sofradan kalkarlarken, nefesi meyve suyu ve buğday ekmeği kokan biri, kem gözden korusun diye Gregor'un çizmesinin koncundan aşağı bir avuç çavdar boşalttı. Eve dönüşte bütün yol boyunca çavdar taneleri ayağını acıttı Gregor'un; gömleğinin sıkı yakası nefesini kesti ve düğün töreninin sıkıcı etkisi altında soğuk, dehşetli bir öfkeye kapılan Gregor kendi kendine küfredip durdu.

XXII

ATLAR Korşunov'larda biraz dinlenmiş olmalarına rağmen, Melehov'ların avlusuna vardıklarında yorgunluktan bitmiş, koşumları köpük içinde kalmıştı. Ama yine de merhametsiz sürücüler onları kıyasıya sürmüştü.

Düğün alayını ihtiyar Melehov'lar karşıladı. Panteley, kırçillı sakalı pırıl pırıl parlayarak ikonu elinde tutuyor, dudakları taş gibi sınıksız kapalı karısı da onun yanında duruyordu.

Gregor'la Natalya, şerbetçiotları ve buğday tanelerinden bir sağanak altında, dualarını almak için onlara yaklaştı. Panteley onları kutsarken yanaklarından gözyaşları süzüldü ve bu zaafını gören olur diye telaşlanarak kaşlarını çatı.

Gelinle güvey eve girdi. Votkadan, yolculuktan ve güneşten yüzü kızarmış olan Darya merdivene fırlayıp Dünya'yı dürttü:

"Piyotr nerede?"

"Görmedim!"

"Papaza gidecekti, şimdi de ortalıktan kayboldu, Allah kahretsin!"

Kaldırabileceğinden fazla votka içmiş olan Piyotr'u bir arabanın içinde horul horul uyurken buldu. Atmaca gibi üzerine atılarak, "Fazla kaçırdın gâvur!" diye bağırdı. "Kalk, koş papaza!"

Piyotr saman ve tavuk tersleri arasında yerinden doğrulmaya çalışırken, "Çekil be! Tanımıyorum seni. Sen kim oluyorsun da emir veriyorsun bana?" diye itiraz etti.

Darya gözlerinde yaşlarla, iki parmağını onun ağzına soktu ve ağzından sarkan dilini yakalayarak kusmasına yardım etti. Sonra başından aşağı bir ibrik soğuk su boca edip velenseyle* kuruladı ve doğru papaza götürdü.

Bir saat sonra Gregor elinde bir mumla kilisede Natalya'nın yanında duruyordu. Gözleri çevresindeki fısıldaşan insan kalabalığının üzerinde dolaşırken, bir türlü kafasından çıkmayan şu dört kelimayı tekrarlıyordu kendi kendine: 'Sen de hapyı yuttun!' Arkasında, suratı şişmiş Piyotr'un öksürdüğünü duydu. Kalabalığın içinde bir yerde, Dünya'nın pırıl pırıl parlayan gözlerini gördü; başka tanıdık yüzler de gördüğünü sandı. Koronun ahenksiz seslerini, diyakozun aynı perdeden verdiği cevapları duydu. Felce uğramış, eli kolu bağlanmış gibiydi. Peder Vissarion'un yıpranmış çizmelerinin topukları dibinden ayrılmadan, onun peşinden kilise rahlesinin etrafını döndü; Piyotr onun redingotunun kenarından hafifçe çekince durdu. Gözlerini mum alevlerinin kırışan küçük dillerine dikip, bastıran rehavetle mücadeleye girişti.

Peder Vissarion, Gregor'a ılık bir gülümsemeyle, "Yüzükleri değişsin!" dedi.

Söyleneni yaptılar. Piyotr'un bakışını yakalayan Gregor, gözleriyle, "Yakında biter mi?" diye sordu. Piyotr'un dudak uçları hafif bir gülümsemeyle büküldü: "Şimdi bitecek!" Sonra Gregor, karısının nemli, şapşal dudaklarını üç kere öptü, kiliseye en iyi cins mumların pis kokusu yayıldı ve kalabalık kapıya doğru itişerek ilerledi.

Gregor, Natalya'nın kocaman, kaba elinden tutarak kapının önüne çıktı. Birisi Gregor'un başına şapkasını geçirdi. Doğudan esen sıcak bir meltem burnuna pelin kokuları getirdi. Don'un ötelelerinde bir şimşek çaktı; yağmur yaklaşıyordu. İnsan uğultuları arasında, kilisenin parmaklıklarının öbür tarafından, dinlenmekte olan atların minik çingiraklarının çıkardığı hafif, davetkâr sesler kulağına geldi.

* Velense: Pamuk ipliğinden dokunmuş büyük yaygı.

GELİNLE güvey kiliseye gittiğinde Korşunov'lar, Melehov'ların evine varamamıştı daha. Panteley birkaç kere, geliyorlar mı diye bakmak için bahçe kapısına çıktı, ama iki yanında çalı gibi dikenler büyümüş boz renkli yol ıpıssızdı. Panteley gözlerini Don'a çevirdi. Orman altın sarısı bir renk alıyordu. Don kenarındaki sazlıklarda boy atan kamışlar yorgun yorgun yana yatmıştı. Don'u, tepelerin kıraç yamaçlarını, ırmağın ötesinde leylak rengi bir duman içine gizlenen ormanı ve bozkırı sonbahar başlarının akşam karanlığıyla karışan kederli mavisini sarmıştı. Yol kavşağında, yolun kenarına dikili haçın keskin çizgileri göğe izdüşüm veriyordu.

Panteley'in kulaklarına zar zor duyulabilen tekerlek sesleriyle köpek havlamaları çalındı. Meydandan çıkan iki yaylı araba yola saptı. Öndeki arabada, yanında karısı olduğu halde Miron vardı; onların karşısında, yeni bir üniforma giymiş, göğsüne St. George haçlarıyla madalyalarını takmış olan Grişaka Dede oturuyordu. Arabayı Mitka sürüyordu; sandığa oturmuş, köpük içindeki atlara kırbacını sallamak zahmetine bile katlanmıyordu. Öteki arabada, dizginlere asılarak geriye doğru yatan Mikhay dört nala giden atları tırısı indirmeye çalışıyordu. Köşeli, kaşsız yüzü kıpkırmızı olmuş, kasketinin kırık siperliğinin altından yüzüne ter süzülüyordu.

Panteley bahçe kapısını ardına kadar açtı, yaylılar avluya girdi. Verandadan inen İlyiniçna eteklerinin uçları tozlara sürünerek onlara doğru seğirtti:

"Hoş geldiniz aziz dostlar! Evimize girmek onurunu bağışlayın bize," diye, şişman belini bükerek eğilip selamladı onları.

Panteley başını yana büküp kollarını açarak buyur etti misafirleri:

"Sizi fakirhanemize davet ederiz; içeri buyrun!"

Atların koşumlarını çözmeleri için emir verip, gelininin babasının yanına gitti. Miron şalvarının üstündeki tozları eliyle silkeledi. Yolda epeyce sarsılmış olan ihtiyar Grişaka geride kaldı.

İlyiniçna, "İçeri gelin, içeri gelin dostlarım!" diye ısrar etti.

"Teşekkür ederiz, şimdi geliyoruz."

“Biz de sizi bekliyorduk, Allah aşkına girin. Bir süpürge getireyim de üniformanızı süpürün. Bu mevsimde çok toz oluyor, nefes almak bile güç.”

“Evet, gerçekten de çok kuru... Toz da ondan oluyor zaten... Zahmet etme canım, ben şimdi...” Kafası ağır çalışan ev sahibesini başıyla selamlayan ihtiyar Grişaka, samanlığa doğru gerileyerek, boyalı bir harman makinesinin ardına dar attı kendini.

Karısını merdivende durduran Panteley, “Rahat bıraksana ihtiyar be aptal!” diye hırladı. “O bir şey yapmak istiyor, sen de tutmuş ha bire... Kafa yok mu sende be kadın!”

İlyiniçna kızarak, “Ben nerden bileyim?” diye karşılık verdi.

“Tahmin etmeliydin. Neyse, misafirleri sofraya al.”

Gelinin ailesi, şimdiden yarı tütsülenmiş kafayla sofrada oturan kalabalık misafirlerin olduğu odaya alındı. Onların gelişinden hemen sonra da yeni evli çift kiliseden döndü. Onlar içeri girerken, Panteley de gözlerinde yaşlarla, yarım galonluk bir şişeden kadehleri doldurdu.

“Ee, Miron Gregoryeviç, hadi bakalım, çocuklarımızın sağlığına! Onların da hayatları bizimkiler gibi hayırlı olsun. Allah mutlu etsin, sağlık ve esenlik versin.”

Grişaka Dede’ye koca bir bardak votka doldurdular ve ne yapıp edip, yarısını sakalları arasında kaybolmuş ağzına, yarısını da üniformasının dik yakasından aşağı dökmeyi becerdiler. Kadehler toktu. Hep beraber içtiler, içtiler. Her kafadan çıkan sesler pazar yeri gürültüsünü andırıyordu. Masanın ta öbür ucunda oturan, Korşunov’ların uzak akrabası Nikifor Koloveidin kadehini kaldırıp geleneksel kelimeyle ortalığı cınlattı:

“Acı!”*

Masanın çevresinde oturan misafirler, “Acı! Acı!” diye onun arkasından yaygarayı bastı.

Kalabalık mutfaktan, “Yaa, acı!” diye cevap geldi.

Gregor gözleri ateş saçarak karısının şapşal dudaklarını öptü ve birisini arar gibi gözlerini odada dolaştırdı. Al basmış suratlar... K1-

* Düşünlerde, şölenlerde yeni evlilerin, nişanlıların, karı kocanın öpüşmesini sağlamak için oradakilerden biri, “Acı!” diye bağırır. Ötekiler de bunu tekrarlar. Rusların bu geleneksel sözü: “İçki acıdır, bunu tatlandırmak gerek!” anlamına gelir. -çev.

sık, sarhoş gözlerde bulanık bakışlar ve gülüşler... Salyalarını işleme-
li sofraya örtüsünün üzerine akıtarak, lokmaları oburcasına çiğneyen
ağızlar... Ulumayı andıran sesler...

Koloveidin seyrek dişli ağzını bir karış açtı.

“Acı!” diyerek kadehini kaldırırken mavi Hassa üniformasının
kolundaki kıdem sırmaları pırıldadı.

Herkes bir ağızdan, “Acı!” diye bir kere daha tekrarladı.

Gregor gözlerini nefretle Koloveidin’in ağzına dikti ve adamın
“Acı!” diye bağırırken dişlerinin arasından görünen morumsu diline
dikkat etti.

Piyotr votkayla ıslanmış bıyıklarını burarak, “Öpüşün civcivler,”
diye cızırdadı.

Sarhoş Darya, yüzü al al, mutfakta bir şarkıya başladı:

İşte dere, işte köprü,
Bu köprüden de geçilir...

Başkalarının da katıldığı şarkı misafir odasına atladı. Sesler bir-
birine karıştı, ama Hristonya’nın camları sarsan sesi bir gök gürül-
tüsü gibi hepsini bastırdı:

Bize getiren yok mu?
Bir kadeh de biz çeksek...

Yatak odasından cırlak bir kadın sesi geliyordu:

Kısıldı aah, kısıldı sesçağızım...

Bunun yardımına yaşlı, titrek, fıçıdan çıkar gibi bir ses koştu:

Kısıldı aah, büsbütün kısıldı sesçağızım,
Oy, başkalarının bahçesinde geze geze,
Acı çilekler yiye yiye...

Şarkılar bitti, yemek faslı yeniden başladı.

“Mutlu günlere, iyi insanların şerefine!”

“Şu pirzolayı al!”

“Çek pençeni, kocam bakıyor!”

“Acııı! Acııı!”

“İstemem, pirzolan senin olsun. Şu çığa balığı daha hoşuma gider
belki. Evet, daha iyi... sulu.”

“Kuzen Proşka, bir tane daha gelsin.”

“Ah, işte bu insanı yakıyor vallahi...”

Mutfakta yerler sarsılıyor, gacur gacur ötüyor, topuklar takırdayıyordu. Yere bir bardak düştü, ama bütün bu gürültü, vaveylanın içinde kaybolup gitti. Gregor, sofrada oturanların başlarının üzerinden mutfağa bir göz attı. Kadınlar şimdi çığlıklar ve ısıklar eşliğinde dans ediyordu. Koca kıçlarını (içlerinde bir tane bile zayıf yoktu, hemen hemen hepsi de beşer altışar eteklik üst üste giymişti) çalkalıyor, dantel mendillerini sallıyor, bir yandan da dirsekleriyle birbirlerini dürtüyorlardı.

Armonikanın gıcırtilı sesi bütün gürültüleri bastırırcasına yükseliyordu; demeye kalmadı, bir kazaskanın ezgileri ortalığı çınlattı. Bir vaveyladır koptu:

“Halka! Halka olun!”

Piyotr, kan ter içindeki kadınları iterek, “Sıkışın biraz!” dedi.

Gregor ayağa kalkarak Natalya’ya göz kıptı:

“Piyotr kazaska oynayacak! Seyret bak!”

“Kiminle?”

“Görmüyor musun, annenle.”

Marya Lukiniçna mendilini sol eline alıp ellerini böğründe kavuşturdu. Piyotr kısa, hızlı adımlarla ona doğru gitti, nefis bir sıçrayışla havaya yükseldi ve geri geri yerine döndü. Lukiniçna sanki çirkef üzerinden atlayacakmış gibi eteklerini toplayıp, ayak parmaklarının ucunda ritmi kovalayarak ve ayaklarını bir erkek gibi ileri fırlatarak takdir nidaları arasında dans etti.

Armonikacı pes notalarla yaylıma geçince Piyotr hızlandı, “Hop-pa!” diyerek çömeldi ve avuçlarını çizmelerinin konçlarına yapıştırdı, bıyığının ucunu dişlerinin arasına alarak ayaklarını müthiş bir hızla ileri atmaya başladı. Terden sırsıklam olmuş kâkülü çılgınca sallanıyor, ama ayak hareketlerine yetişemiyordu.

Kapıya birikmiş olan kalabalık Gregor’un görüşünü kapatıyordu. Sadece sarhoş misafirlerin bağrıışlarını ve yanan çıralı tahta gibi ses çıkaran nalçalı topukların çatırtısını duyabiliyordu.

Onun arkasından, Miron, İlyiniçna’yla dansa kalktı; Miron tam usulüne uygun ve çok ciddi bir tavırla ortaya geldi. Panteley onları

seyretmek için bir taburenin üstüne çıkmış, topal bacağını tap tap vururken bir yandan da dilini şaklatıyordu. Bacakları yerine onun da diliyle küpesi dans ediyordu.

Kazaskayı çok iyi bilen bu işin ustaları da oynadı, bacağını bile doğru dürüst kıvıramayanlar da. Ama hepsi de bağırmaktan geri kalmıyordu:

“Hayda!”

“Daha küçük adımlarla! Ah seni...”

“Bacakları hafif ama kıcı ağır geliyor.”

“Öf, hadi be sen de!”

“Bizim taraf kazanıyor.”

“Yok canım!”

“Yorulduğun değil mi? Bir dans etme de bak, kafanda kırarım şişeyi.”

Grişaka Dede adamakıllı sarhoş olmuştu. Kolunu komşusunun kemikli sırtına atmış, herifin kulağına sivrisinek gibi vızıldıyordu:

“İlk askere alınışın hangi yıldır senin?”

Yaşlı bir meşe gibi kamburlaşmış olan öteki ihtiyar cevap verdi:

“1839’da evladım.”

Grişaka kulağını yaklaştırarak, “Ne zaman?” dedi.

“1839 dedim.”

“Adın ne? Hangi alayda yaptın askerliğini?”

“Maksim Bogatiryov. Baklanov’un alayında onbaşıydım.”

“Melehov’ların akrabası mısınız?”

“Ne?”

“Akrabası mı oluyorsun diye sordum.”

“Hııı hııı! Güveyin anne tarafından dedesi oluyorum.”

“Baklanov’un alayında demiştin, değil mi?”

Dişsiz ağzıyla bir ekmek parçasını boş yere kemirmeye çalışan ihtiyar, donuk gözlerini Grişaka’ya çevirip başını salladı.

“O halde Kafkas seferinde bulunmuşsundur sen?”

“Ben Baklanov’un emrindeydim, nur içinde yatsın. Kafkasya’yı zaptetmekte büyük hizmeti oldu. Alayımızda seçme Kazaklar vardı. Hassa askerleri kadar uzun boyluydular; gerçi onlar kadar dik durmazlardı ya neyse! Bugünkü nesle benzemeyen, iri yarı, geniş omuz-

lu, kollu pençeli adamlardı. Bizim zamanımızın erkekleri böyleydi işte evlat! Sayın General Hazretleri de o kadar dürüst bir adamdı ki, toprağı bol olsun, bir kilim çaldım diye beni kırbaçlamıştı...”

“Ben de Türk Savaşında vardım. Ha? Evet, o savaşta bulundum.”

İhtiyar Grişaka, madalyaları şingırdayan çökmüş göğsünü şişirdi.

“Şafakta bir köyü aldık, öğleyin borucu tehlike borusunu çaldı.”

“Rossitz civarında savaşıyorduk. Bizim alay On İkinci Don Kazakları Alayı, Yeniçerilerle tutuşmuştu.”

“Borucu tehlike borusu çaldı...”

Grişaka kızmaya ve elini öfkeli öfkeli sallamaya başlayarak, “Evet,” diye devam etti. “Türk Yeniçerileri de kendi çarlarına hizmet ediyordu; sonra onlar başlarına beyaz çuvallar geçirmişti, ha? Başlarına beyaz çuvallar geçirmişlerdi diyorum.”

“... Borucu tehlike borusu çalınca arkadaşşıma dedim ki, ‘Geri çekilmek zorunda kalacağız Timofey, ama önce duvardan şu kilimi alalım.’”

“Ateş altında gösterdiğim kahramanlıktan ötürü iki tane St. George Haçı kazandım. Bir Türk binbaşısı esir aldım.” Grişaka Dede bir yandan ağlamaya, bir yandan da kurumuş yumruğunu yanındaki ihtiyarın omurgasına güm güm indirmeye başladı. Öteki ise ağzına bir parça vişne pelteli piliç atarken, ıslanmış sofraya örtüsüne cansız cansız bakarak mırıldandı:

“Sen dinle bak, şeytan beni nelere sürükledi evlat!” İhtiyar gözlerini dikmiş hiç ayırmadan beyaz sofraya örtüsünün kıvrımlarına bakıyordu; sanki gördüğü şey sofraya örtüsü değil de, Kafkas dağlarının karlı bayırlarıydı. “Daha önce hayatımda bana ait olmayan hiçbir şeye elimi sürmemiştim, ama işte o kilimi görünce, bundan atıma iyi belleme olur diye geçti aklımdan.”

Grişaka komşusunun gözlerinin içine bakmaya çalışarak, “Oraları ben de gördüm,” dedi. “Denizin öte yanındaki topraklara da gitmiştim.” Ama öbür ihtiyarın gözleri, çalı gibi kaşları ve sakalıyla çevrili göz çukurlarının içine kaçmıştı. Bunun üzerine Grişaka da başka çare kalmayınca hileye başvurdu. Hikâyesinin can alıcı noktasını anlatmak için arkadaşının dikkatini çekmek istiyordu, bu yüzden başlangıca hiç gerek görmeden hikâyeye orta yerinden giriverdi:

“Yüzbaşı emri verdi. ‘Bölüüük, dörtnaaal! İleriii!’”

Ama Baklanov Alayının eski Kazak’ı, boru sesini duyan bir cenk atı gibi başını geriye alıp yumruğunu masaya indirerek, “Baklanov’un askerleri, mızraklar ilerii... Kılıç çEEK...” diye fısıldadı. Sesi birdenbire güçlendi, donuk gözlerinde bir pırıltı, bir alev belirdi. “Baklanov’un çocukları!” diye gürlledi, dişsiz ağzını bir karış açarak, “İleriii... Hücum!”

Grişaka’ya genç, pırıl pırıl bakışlarla bakarken, sakalından aşağı gözyaşları süzüldü.

Grişaka da heyecanlanmıştı:

“Yüzbaşı bize bu emri verip kılıcını salladı. Hücum dörtnalla ileri atıldık, Yeniçeriler de ateş açarak böyle toplandı,” diyerek titrek parmaklarıyla örtünün üzerine bir kare çizdi. “İki kere hücum ettik üzerlerine. Her seferinde bizi geri püskürttüler. Biz ne zaman hücum kalksak, yan taraflarındaki korunun içinden süvariler çıkıyordu. Bunun üzerine bölük komutanımız emir verdi, bu sefer süvarilerinin üzerine vardık. Ezip sürdük onları. Dünyada Kazak süvarilerinin önünde durabilecek süvari var mı ki? Ormana kaçtılar. Doru bir ata binmiş komutanlarını tam önümde gördüm. Yakışıklı bir subaydı. Siyah bıyıkları vardı. Beni gördü, tabancasını çıkardı. Güm! Ama tutturamadı. Atımı mahmuzlayıp yetiştim ona. Kılıcımınla biçecekken, vazgeçtim. Nihayet o da bir insandı. Sağ kolumla belinden kavrayıp onu eyerinin üstünden aldım. Kolumu ısırды, ama yine de bırakmadım onu...”

Grişaka muzaffer bir tavırla arkadaşına baktı, ama ihtiyarın başı göğsüne düşmüş, tatlı tatlı horluyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

I

SERGEY Platonoviç Mokov yedi göbek sülalesini sayabiliyordu. Birinci Petro'nun hükümdarlığı sırasında tüccar malı yüklü bir mavnaya Don üzerinden Azak'a gidiyormuş; mavnaya bisküvi ve barut yüklüymüş. Çigonaki adlı küçük Asi kasabasının, yukarı Don kıyılarında yuvalanan Kazakları geceleyin mavnaya saldırıp, uyuyan muhafızları kılıçtan geçirerek bisküvilerle barutu yağmalamış, mavnayı da batırmışlar.

Çar emir verip Voronej'den onların üzerine asker çıkarmış, askerler de Çigonaki'yi yakıp, suçlu Kazakları acımadan kılıçtan geçirilmiş, içlerinden kırk tanesini de yasaya uymayan öteki köylere ibret olsun diye salların üzerinde asıp Don'dan aşağı koyvermişler.

On yıl kadar sonra, Çigonaki kasabasında yanan kulübelerin yerine başka yerden gelen Kazaklarla, katliamdan kurtulanlar yeniden yerleşmeye başlamış. İlçe merkezi surlarıyla murlarıyla yeniden yükselmiş. Aynı sıralarda da Voronej'den Çigonaki'ye çarın bir casusu gelmiş; Mokov adında bir Rus köylüsüymüş bu. Bıçak, kılıç kabzaları, tütün, çakmaktaşı ve Kazakların gündelik yaşamlarında ihtiyaçları olan daha başka ıvır zıvır üzerine ticaret yapıyormuş bu Mokov. Oraya çalınmış mal getirip satar ve sözde malının eksikliğini tamamlamak için, ama aslında yetkililere, bölgenin şimdilik sükûnet içinde olduğunu, Kazakların yeni bir başkaldırıya hazırlanmadığını haber vermek için, yılda iki kere Voronej'e gidermiş.

Tüccar Mokov'lar ailesi, Nikita Mokov adındaki bu Rus köylüsünden gelmeydi. Bunlar Kazak topraklarına derin kök salmıştı; çoğalmışlar, Voronej valisi tarafından atalarına verilen yarı çürümüş tanıtma belgesini saygıyla saklayarak, yol kenarlarındaki de-

vedikenleri gibi yayılmışlardı bölgeye. Eğer tanıtma belgesi, Sergey Mokov'un dedesinin zamanında çıkan büyük bir yangında, ikonun arkasında duran tahta kutusuyla birlikte yanmasaymış, bugüne kadar saklanacaktı. Bu Mokov daha önce kumarda varını yoğunu kaybetmiş, ama yangın onun her şeyini silip süpürdüğü sırada yenisinden toparlanmak üzereymiş. Sergey, felçli babasını gömdükten sonra yeni baştan çalışmaya koyulmak zorunda kalmış ve işe yapağı, kuştüyü ticaretiyle başlamış. Bölgenin Kazaklarını son kapiklerine kadar sızdırıp dolandırarak, ilk beş yıl sıkıntılı bir hayat sürmüş, ama sonra birdenbire işportacı Seryoşka'lıktan, Sergey Platonoviç'liğe yükselivermiş; ufak bir manifatura mağazası açmış ve yarı deli bir papazın kızını alarak, onun getirdiği yüklü drahomayla işi doğrudan kumaş ticaretine dökmüştü. Sergey Platonoviç kumaş ticaretine tam zamanında başlamıştı. O sıralarda Don'un verimsiz ve kumlu sol yakasındaki bütün Kazaklar, ordu yetkililerinin talimatına uyarak köylerini bırakıp sağ yakaya göç etmekteydi. Yeni kurulan Kraznokutskaya adlı ilçenin çevresinde mantar biter gibi yapılar yükselmeye başlamıştı; Çir, Çornaya ve Frolovka ırmaklarının kıyılarıyla vadilerde, bozkırdaki dere boylarında, eskiden kalma malikâne topraklarının kenarlarında Ukraynalı göçmenlerin köyleriyle yan yana yeni köyler kurulmuştu. Bunlar alışveriş yapmak için elli altmış verst uzağa gidecekleri yerde, yepyeni rafları tıklım tıklım çekici mallarla dolu olan Mokov'un dükkânının burunlarının dibinde bulmuştu. Sergey işini kocaman bir akordiyon gibi genişletmiş ve basit köy yaşantısı için gerekli her türlü eşya; deri, tuz, gazyağı, tuhafiye üzerine iş yapmaya başlamıştı. Hatta tarım araçları bile getirtiyordu. Aksaisk'teki fabrikadan getirilen biçerbağlarlar, tohum ekme makineleri, pulluklar, yeşil panjurlarıyla yaz güneşinden korunan dükkânın dışına düzgün bir şekilde dizilirdi. Parayla imanın kimde olduğu belli değildir, ama Sergey'in ticaretten muazzam bir kâr sağladığı anlaşıyordu, zira üç yıl içinde kocaman bir zahire ambarı açmış, ilk karısının ölümünün ertesi yılı da buharla işleyen bir değirmen kurmaya girişmişti.

Tatarski'yi ve komşu köyleri, yağlı, seyrek siyah kıllarla örtülü haris yumruğunun içinde sımsıkı tutuyordu. Sergey Mokov'a borç-

lu olmayan bir tek ev yoktu; falancaya bir biçerbağların veresiye verildiğinin, (kızını evlendireceği sırada Paramonova'daki toptancı buğday fiyatını düşürdüğü için, "Hesabıma geçiriver Mokov," diyen) bir başkasının kızı için veresiye gelinlik eşya verildiğinin ve buna benzer daha bir sürü şeyin kayıtlarını taşıyan turuncu kenarlı yeşil bir liste hiç eksik olmazdı. Değirmende dokuz kişi çalışıyordu; dükkânda ise yedi. Ayrıca dört de ırgat vardı. Toplam olarak yirmi boğaz günlük ekmekleri için tüccarın keyfine bakıyordu. İlk karısından iki çocuğu vardı: Liza ile ondan iki yaş küçük olan oğlu, ağır kanlı, sıracalı Vladimir. Sivri burunlu, kara kuru bir yaratık olan ikinci karısı Anna'nın hiç çocuğu olmamıştı. Kadın bütün doyurulmamış analık duygularını ve birikmiş huysuzluklarını (zira otuz dört yaşına kadar evlenmemişti) çocuklara boşaltıyordu. Kadının huysuzluğu çocuklar üzerinde kötü bir etki yaratıyor, babaları ise onlarla, ahır uşağı ya da aşçısıyla ilgilendiğinden daha fazla ilgilenmiyordu. İşi onun bütün vaktini alıyordu. Çocuklar başıboş büyüyordu. Mokov'un duygusuz karısı, çocuk kalbinin sırlarına nüfuz etmek için çaba göstermiyor, koskoca evin işleri de onun vaktinin büyük kısmını alıyor, bu yüzden de apayrı yaradılıştaki iki kardeş sanki aynı ana babanın çocukları değilmiş gibi birbirine yabancı yetişiyordu. Yüzünden, büyük adam ciddiliği ve kurnazca bir ifade eksik olmayan Vladimir, asık suratlı, ağır bir çocuktu. Hizmetçilerle aşçının (bu aşçı bozuk ahlaklı, gerektiğinden fazla görmüş geçirmiş bir kadındı) yanından ayrılmayan Liza, hayatın çirkin taraflarını o küçük yaşında tanımıştı. Kadınlar onda kötü meraklar uyandırmıştı ve daha utangaçlığını kaybetmemiş olan bu körpecik kız, başıboş hayatı içinde, ormanlardaki sütlüceotu gibi yabani büyümüşü.

Yıllar ağır ağır birbirini kovaladı. Yaşlılar iyice yaşlandı, gençler serpildi.

Bir akşam Sergey Platonoviç çay masasının öbür ucundan kızına baktı ve şaşırıldı. Okuldan daha yeni ayrılmış olan Liza büyümüş, narin, yetişkin bir kız olmuştu. Sergey Platonoviç ona bakarken elinde tuttuğu amber renkli çayla dolu fincan titredti. Ne kadar da annesine benziyordu kızı! Yarabbi, annesinin kopyasıydı!

“Liza, başını yana çevir şöyle!”

Kızının, annesini bu kadar andırdığını daha önce hiç fark etmemişti.

Göğüs kafesi daracık, hastalıklı, kara sarı bir rengi olan ve şimdi beşinci sınıfa giden Vladimir Mokov değirmenin avlusunda dolaşıyordu. Kız kardeşiyle birlikte, yaz tatilini geçirmek için okullarından yeni dönmüşlerdi. Vladimir her zamanki gibi değirmene bakmaya gitmiş, üstleri başları un içindeki kalabalığın arasına karışmış, dişli çarkların, rulmanların monoton tıkırtılarını, kasnakları döndüren kayışların uğultusunu dinlemişti. Kazak müşterilerin saygılı mırıltılarla, “Efendinin varisi...” diye ondan söz etmeleri Vladimir’in gururunu okşardı...

Vladimir arabaların ve gübre yığınlarının arasından dikkatle geçerek avlu kapısına vardı. O sırada, makine dairesine bakmadığını hatırladı ve geri döndü.

Makine dairesinin kapısının hemen yanı başındaki kırmızı petrol tankının bitişiğinde, değirmende çalışan işçilerden “Uşak” takma adıyla anılan bir kantarcı ile Timofey ve yardımcısı David, pantolon paçalarını dizlerine kadar kıvrımış, kocaman bir daire içinde ayaklarıyla kil yoğuruyordu.

Kantarcı, Vladimir’i alaylı bir şekilde, “Oo! Beyefendi!” diye karşıladı.

“Merhaba. Ne yapıyorsunuz?”

Gübre kokan yapışkan kitlenin içinden ayağını çıkaran David, tatsız bir gülümsemeyle, “Kil yoğuruyoruz,” dedi. “Baban rubleciklerine kıyamadığı için kadın tutmuyor bu işe. Babanın işi gücü para sızdırmak zaten, başka ne olacak!” diye de ilave etti ayaklarıyla şap şap sesler çıkarırken.

Vladimir kıpkırmızı oldu. Suratından gülümseme eksilmeyen bu David’e, onun ses tonuna, hatta beyaz dişlerine karşı içinde zaptedemediği bir nefret duydu.

“‘Para sızdırmak’ ne demek, yani?”

David gülümseyerek, “Çok adi bir adam, para getireceğini bilse kendi pisliğini yer,” diye açıkladı.

Diğerleri de onu doğruladıklarını belli ederek güldü. Vladimir hakaretin acısını olanca şiddetiyle duydu içinde. David'e soğuk bakışlarını dikti.

“Demek... memnun değilsin?”

“Şu pisliğin içine gir de sen çiğne bakalım, o zaman anlarsın. Hangi aptal memnun olur ki? Bu işi biraz da baban yapmalıydı, hem ona faydası da dokunurdu. Göbeğini eritirdi biraz,” diye cevap verdi David. Daire biçimindeki kili çiğneyerek dönüyor ve neşeli neşeli gülümsüyordu şimdi. Vladimir ileride alacağı intikamın tadını daha şimdiden damağında tadarak kafasında uygun bir cevap hazırladı.

Ağır ağır, “Güzel!” dedi. “İşinden memnun olmadığını söylerim babama.”

Adamın yüzüne yan gözle baktı ve yarattığı izlenimden kendisi de ürktü. David'in dudakları kendini acındırmak için zoraki bir gülümsemeyle kıvrılmıştı; ötekilerin de yüzleri bulutlanmıştı. Üçü de bir süre ses çıkarmadan çiğnemeye devam etti kili. Sonra David gözlerini killi ayaklarından zorla ayırarak yaltaklanırcasına, acı bir ses tonuyla, “Ben sadece şaka yapıyordum Volodya,” dedi.

“Dediğini babama söyleyeceğim.”

Hem babasının hem kendisinin uğradığı hakaret yüzünden, aynı zamanda da David'in yürek sızlatıcı gülümsemesinin sebep olduğu yaşlarla gözleri dolan Vladimir yanlarından ayrıldı.

David korku içinde kil çukurunun içinden çıktı, pantolon paçalarını çamurlu ayaklarının üzerine indirirken, “Volodya!” diye seslendi onun arkasından. “Vladimir Sergeyeviç!”

Vladimir durdu. David nefes nefese koşarak onun yanına geldi.

“Söyleme babana! Beni bağışla, aptallığıma ver. Doğru söylüyorum, yemin ederim ki seninle sadece şakalaşmak istedim.”

Vladimir suratını buruşturarak, “Pekâlâ söylemem,” dedi ve kaşıya doğru yürüdü. Acıma duygusu üstün gelmişti. İçinde bir rahatlık hissederek beyaz çit boyunca yürüdü. Avlunun yanı başındaki demirhaneden bir çekicin neşeli tıkırtısı duyuluyordu; bir demir üzerinde tek sesli, boğuk tıkırtı, bir örs üzerinde sert ve ikili tınlama.

Kulağına Uşak'ın kalın sesi çalındı, “Ne demeye söyledin o lafı? Çirkefe taş atmazsan üstüne sıçramaz!”

Vladimir içinden ateş püskürerek, ‘Domuz!’ diye düşündü. ‘Demek bir de karşılık veriyor... Babama söyleyeyim mi söylemeyeyim mi?’ Geri dönüp baktı ve David’in o her zamanki tebessümünü takınmış olduğunu gördü. “Söyleyeceğim!” diye karar verdi.

Dükkânın dışında direğe bağlı bir atla araba duruyordu. Çocuklar, itfaiye binasının damındaki boz serçe bulutunu ürkütüp havalandırıyordu. Verandadan, öğrenci Boyarişkin’in tatlı bariton sesiyle, bir başka boğuk, çatlak ses geliyordu.

Vladimir evin merdivenine çıktı. Sahanlıkla ayvanın üzerindeki gür yabani asma yaprakları, mavi boyalı oymalı saçaklardan yeşil köpükten salkımlar halinde sarkıyordu.

Boyarişkin usturayla tıraş edilmiş, çürük dolu kafasını sarsarak, bu yaşta sakal koyuvermiş gençten bir adam olan öğretmen Balanda’yla konuşuyordu. “Onu okuduğum zaman kendim de ağır bir iş gören bir Kazak oğlu olmama ve tabii, bütün üstün hak sahibi sınıflardan nefret etmeme rağmen, tasavvur ediniz, toplumun bu can çekişen kısmına içimde derin bir acıma hissi uyandı. Nerdeyse ben de kendimi bir soylu, bir büyük toprak sahibi gibi görmeye başlıyordum; onların ideal kadınına kendimden geçmişçesine bakıyordum. Hatta Allah kahretsin, onların çıkarlarına bile önem verir oldum! Evet dostum, bir dahi işte insanı bu hale bile sokabilir. Hatta insana inancını bile değiştirir.”

Balanda alaylı alaylı gülümseyerek ipek kuşağının püskülüyle oynuyor ve onun gömleğinin kırmızı işlemeli kenarlarına bakıyordu. Liza koltuğa yayılmıştı. Konuşmanın onu hiç de ilgilendirmedeği belliydi. Hep kaybettiği bir şeyi arar gibi bakan gözlerini maksatsız, Boyarişkin’in ustura çizikleriyle morarmış kafasına dikmişti.

Vladimir onları başıyla selamlayarak babasının özel odasına gidip kapıyı vurdu. Babası meşin bir kanepeye oturmuş, *Russkoye Bogatstvo*’nun haziran sayısının sayfalarını karıştırıyordu. Ayaklarının dibinde sarı kemikten bir kâğıt keseceği duruyordu.

“Ne istiyorsun?”

Vladimir hafifçe kamburunu çıkarıp gömleğinin buruşuklarını düzeltti.

Kararsız bir tavırla, “Değirmenden dönerken,” diye söze başladı.

Ama sonra David'in pırıl pırıl gülümsemesini hatırladı ve babasının Hint ipeğinden yeleğinin içindeki şişman göbeğine bakarak kararlı bir şekilde devam etti:

“Değirmenci David'in bazı şeyler söylediğini duydum; dedi ki...”

Sergey Platonoviç oğlunun hikâyesini dikkatle dinledi ve “Kovarım onu ben,” dedi. “Sen gidebilirsin.” Sonra ıhlayarak eğilip yerden kâğıt keseceğini aldı.

Köyün aydın kişileri akşamları Sergey Mokov'un evinde toplanırdı. Bunların arasında, Moskova Teknik Okulu'nda okuyan Boyarışkin; kibir ve veremin yiyip bitirdiği çelimsiz öğretmen Balanda; onunla birlikte yaşayan, entarisinin altından jüponu her zaman çirkin çirkin sarkan ve hiç yaşlanmıyor gibi görünen biçimli vücutlu kız, öğretmen Marta; üstü başı kırmızı mum ve ucuz esans kokan, oldukça tatsız, acayip bir adam olan posta müdürü vardı. Arada sırada da genç teğmen Yevgeni Listnitski, atla babasının malikânesinden gelirdi. Hep birlikte çay içerek verandada oturur, amaçsız bir konuşmaya dalar, konuşma bir aralık keşildiği zaman da misafirlerden biri kalkar, ev sahibinin pahalı, kakmalı gramofonunu çalardı.

Pek nadir olarak, büyük bayramlarda, Sergey Platonoviç gösteriş yapmayı severdi; misafirlerini davet eder ve onları Bataisk'den o gün için sipariş ettiği taze havyar, pahalı şaraplar ve en güzel mezelerle ağırlardı. Bunların dışında çok idareli yaşardı. Yalnızca kitap satın alma konusunda kendisini böyle bir sıkıntıya sokmazdı. Okumayı sever ve boruçiçeği gibi tuttuğunu bırakmayan kafasıyla meselelerin esasını kurcalamaktan zevk alırdı.

Sivri sakallı, sarı saçlı, gözkapaklarının ardında gözleri saklı gibi duran ortağı Yemelyan Konstantinoviç Atyopin, Mokov'u pek ender ziyarete gelirdi. Vaktiyle rahibelik yapan bir kadınla evli olan ve on beş yıllık evlilik hayatında bu kadından sekiz çocuğu bulunan Atyopin, zamanının büyük kısmını evinde geçirirdi. Mesleğe alay kâtipliğinden gelmiş olan Atyopin'in kokuşmuş, yaltakçı ve dalkavuk ruhu ailesine de geçmişti. Çocukları onun yanındayken ayaklarının ucuna basarak yürür, fısıltıyla konuşurdu. Her sabah yıkandıktan sonra, yemek odasındaki kara, kocaman ve mahfazası dikine bir tabut gibi duran duvar saatinin altına dizilirlerdi. Annele-

ri arkalarına geçer ve yatak odasından kuru öksürük duyulur duyulmaz hep birlikte ama birbirini tutmayan seslerle “Babamız” a ve daha başka dualara başlarlardı.

Yemelyan Konstantinoviç tam dualar bittiği sırada giyinik olarak yatak odasından çıkar ve minik, yeşil gözlerini kısarak elini öpmek için önünde tek sıra olan çocuklarına tombul ellerini bir piskopos gibi uzatırdı. Yemelyan Konstantinoviç ondan sonra karısını yanağından öper ve peltek peltek sorardı:

“Polya, çay hazır mı?”

“Hazır, Yemelyan Konstantinoviç.”

“Çayım demli olsun.”

Dükkânın hesaplarını o tutardı. O süslü kâtip el yazısıyla, muhasebe defterinin büyük harflerle yazılmış “Borç” ve “Alacak” başlıklı sayfalarını doldururdu. Yumru burnunun üzerine altın çerçeveli kelebek gözlüğünü kondurup, hiç gerekmediği halde *Borsa Haberleri*’ni okurdu. Orada çalışanlara çok nazik davranırdı.

“İvan Petroviç, lütfen müşteriye Taurida patiskasını çıkarınız.”

Karısı onu Yemelyan Konstantinoviç, çocukları babacığım, dükkândaki yardımcıları da beybaba diye çağırırdı.

Köyün iki papazı, Peder Vissarion ile sofu Peder Pankrati’nin Sergey Platonoviç’le arası iyi değildi. Onunla öteden beri süregelen bir alıp veremedikleri vardı. İki papaz birbiriyle de iyi geçinemezdi. Huysuz, entrikacı Peder Pankrati komşularını üzme için bütün zekâsını kullanır; frengili gibi hım-hım çıkmasa hoş sayılabilecek bir sesi olan dul Peder Vissarion da Ukraynalı bir kâhya kadınla yaşar, sınırsız gururu ve entrikacı karakteri yüzünden hiç sevmediği Peder Pankrati’den uzak dururdu.

Öğretmen Balanda’dan gayrısının kendi evleri vardı. Mokov’ların, cephesi oluklu tahtalarla kaplı ve mavi boyalı büyük evleri meydana daydı; evin tam karşısında, meydanın ortasında da camlı kapısı ve solmuş tabelasıyla dükkânı bulunuyordu. Dükkâna bitişik upuzun, alçak bir sundurma ile mahzen geliyor, yüz adım kadar ötede kilisenin tuğla duvarı ve ham yeşil zeytine benzeyen ufak kubbeyle kilisenin kendisi yükseliyordu. Kilisenin ilerisinde okulun beyaz badanalı, resmî, sert çehreli duvarları ile biri Peder Pankrati’ye

ait, mavi bir çitle çevrili, mavi boyalı, öteki de Peder Vissarion'a ait, (Pankrati'ninkine benzemesin diye) oymalı tahta çitle çevrili, geniş balkonlu, kahverengi olmak üzere iki tane şirin ev görünüyordu. Ondan sonra Atyopin'in kibrit kutusu gibi dar, iki katlı evi, Kazakların saz ya da sac damlı evleri ve nihayet tepesindeki paslanmış tenekeden horozlarıyla değirmenin meyilli sırtı geliyordu.

Köy sakinleri demir parmaklıklı ve payandalı çifte panjurlarının arkasında, dünyayla ilintilerini kesmiş olarak yaşırdı. Akşamları her aile, eğer bir misafirliğe gitmemişse, kapılarının payandalarını vurur, köpeklerinin zincirlerini çözüp hayvanları avluya salar ve sessizliği sadece gece bekçisinin çingırağının tahtadan dili bozardı.

II

AĞUSTOS sonlarına doğru bir gün Mitka Korşunov nasıl ol-
duysa, ırmak kıyısında Liza Mokova'yla karşılaştı. Küreklere
asılıp karşı kıyıdan biraz önce bu tarafa geçmiş, kayığını bağlıyordu.
Rengârenk boyalı hafif bir kayığın suyun üzerinde uçarcasına geçti-
ğini gördü. Kürekleri öğrenci Boyarişkin çekiyordu. Usturayla kazın-
mış kafası terden pırıl pırıl parlıyordu; alnının damarları fırlamıştı.

Mitka önce kayığın içindeki Liza'yı tanıyamadı, zira kızın hasır
şapkası yüzünü gölgeliyordu. Güneşten esmerleşmiş elleri, bir demet
sarı nilüfer çiçeğini göğsüne bastırmıştı.

Başını sallayarak, "Korşunov!" diye seslendi Mitka'ya. "Beni al-
dattın."

"Aldattım mı?"

"Unuttun mu, hani beni balığa götürecektin?"

Boyarişkin kürekleri bırakıp sırtını doğrulttu. Kayığın burnu hı-
sırtıyla kıyıya bindirdi.

Liza kayıktan atlarken, "Hatırlıyor musun?" diye sordu gülerek.

Mitka kendisine yaklaşan kıza özür diler gibi ve bir solukta,
"Vaktim olmadı," dedi, "yapacak çok işim vardı."

"Yo, imkânı yok olmaz," diye lafa karıştı Boyarişkin. "Canım çık-
tı Yelizaveta. Benden hizmet bu kadar sana! Şu kahrolası su üzerinde
çektğim kürek! Ellerim su topladı. Gözünü sevdiğim kara."

Boyarişkin uzun, çıplak ayaklarından birini çakıllı kıyıya basıp, öğrenci kasketinin buruşuk kumaşıyla alnını kuruladı. Liza ona cevap vermeksizin Mitka'ya doğru yürüdü. Mitka onun uzattığı elini beceriksizce sıktı.

Liza başını arkaya atıp gözlerini kısarak, "Pekâlâ, öyleyse balığa ne vakit çıkıyoruz?" diye sordu.

"Eğer istersen, yarın. Harmanı kaldırdık, artık daha bol vaktim var."

"Ama bu sefer de kandırmayacaksın beni?"

"Hayır, kandırmam!"

"Erken gelir misin?"

"Şafak vakti."

"Bekleyeceğim seni."

"Geleceğim, söz veriyorum, geleceğim."

"Pencereyi unutmadın değil mi?"

"Bulurum."

"Zannediyorum yakında gideceğim, onun için önce balığa çıkmak istiyorum bir kere."

Mitka sesini çıkarmadan, kayığı bağladığı zincirin paslı kilit anahtarıyla oynuyor ve gözlerini Liza'nın dudaklarına dikmiş bakıyordu.

Boyarişkin avucundaki bir deniz kabuğunu incelerken, "Haydi, bitiyor mu?" diye sordu.

"Şimdi, şimdi."

Liza bir an sustu, sonra hafifçe gülümseyerek sordu:

"Ailenizde bir düğün oldu değil mi?"

"Evet, kız kardeşimin düğünü."

"Kiminle evlendi?" Sonra cevabı beklemeksizin, esrarlı, alaycı bir gülümsemeyle, "Mutlaka gel, olmaz mı?" dedi. Bu gülümseme Mitka'yı bir kere daha, Mokov'ların evinin verandasında nasıl ol-duysa öyle, bir ısırganotu gibi daladı.

Mitka, kayığa doğru giden Liza'nın ardından baktı. Boyarişkin kayığı acemice itip küreklere asıldı. Onun tepesinin üzerinden bakan Liza, hâlâ elindeki anahtarla oynayarak, güle güle der gibi başını sallayan Mitka'ya gülümsedi.

Kayık iyice açıldıktan sonra Boyarışkin'in, "Kim bu herif?" diye sorduğunu duydu Mitka.

"Bir tanıdık işte."

"Bir gönül macerası değil ya?"

Mitka ıskarmozların gıcirtısından kızın cevabını duyamadı. Boyarışkin'in bir kahkaha koyvererek geriye doğru yattığını gördü, ama Liza'nın yüzünü göremedi. Kızın şapkasındaki leylak rengi kurdele meltemle kıpırdayarak, Liza'nın çıplak, yuvarlak omzunu Mitka'nın buğulu bakışlarıyla alay edercesine okşuyordu.

Nadiren olta balığına çıkan Mitka, bu işe hiç o akşamki kadar zevk ve hevesle hazırlanmamıştı. Sazlıktan birkaç kamış kesti, bostanda yaktığı ateşte akdarı kaydattı, sonra da gelip olta iğnelerini elden geçirerek, çürümüş misinaları yeniledi.

Onun hazırlıklarını seyreden Mikhay ricada bulundu:

"Beni de al yanına Mitka. Tek başına yapamazsın."

"Yaparım."

Mikhay içini çekti:

"Seninle beraber çıkmayalı uzun zaman oldu. On kiloluk bir balığın misinaya asıldığını parmaklarımin ucunda duymak isterdim şöyle."

Mitka çömlekten yükselen sıcak buhar sütununun ardında kaşlarını çattı, cevap vermedi. Orada işini bitirdikten sonra arka odaya gitti. Grişaka Dede pencerenin kenarına oturmuş, yuvarlak, bakır çerçeveli gözlüğünü takmış İncil okuyordu.

Mitka sırtını kapı çerçevesinde dayayarak, "Dede!" dedi.

İhtiyar gözlüğünün üzerinden baktı ona.

"Ha?"

"İlk horozla beni uyandır."

"O kadar erken nereye gideceksin?"

"Balığa."

İhtiyar da balığı çok severdi ama Mitka'nın isteğine itiraz eder-miş gibi görünmeye çalıştı:

"Baban yarın kendirlerin dövüleceğini söyledi. Aylak aylak vakit geçirmenin sırası değil."

Mitka kapının yanından ayrılıp bu sefer de bir taktik kullandı:

“Eh, öyle olsun. Sana bir ziyafet çekeyim demiştim, ama madem kendirler dövülecekmiş, gitmem ben de.”

İhtiyar telaşlanarak gözlüğünü çıkarıp bağırdı:

“Hey, dur, nereye gidiyorsun hemen! Babanla konuşurum ben, sen de çıkarsın balığa. Yarın çarşamba, bir parça balık iyi olurdu. Pekâlâ, kaldırıyorum seni. Hadi, defol oradan sıra, ne sırtıp duruyorsun?”

Gece yarısı ihtiyar adam, bir eliyle keten pantolonunu göbeğinin üzerinde tutarak, öbür elinde değneği, titrek beyaz bir gölge halinde süzülürcesine avluyu geçti, samanlığa girdi ve uyumakta olan Mitka'yı değneğiyle dürttü. Samanlıkta yeni kaldırılmış tahıl ve fare pisliği kokusu, hiç oturulmayan yerlere has örümcek ağlarıyla dolu küflü havaya karışıyordu.

Mitka zahire sandığının yanındaki kilimin üzerinde uyuyordu. Grişaka onu değneğiyle dürttüğü halde uzun süre uyandıramadı. Önce, “Mitka! Mitka! Hey Mitka!” diye fısıldayarak hafif hafif dürttü. Ama Mitka içini çekip bacaklarını topladı. Grişaka bu sefer acımayı bırakıp değneğini Mitka'nın midesine kakmaya başladı. Mitka uyku sersemliği içinde bir korku nidası çıkararak değneğin ucunu kavradı ve kalktı.

“Amma da uyuyorsun!” diye homurdandı ihtiyar.

“Yavaş dede. Gürültü etme,” diye mırıldandı Mitka uykulu uykulu elini çizmelerine atarken.

Delikanlı avluya çıktı. Köyün horozları ikinci defa ötüyordu. Peder Vissarion'un evinin önünden geçerken, kümeste bir horozun kanatlarını çırpıştığını duydu; tavuklar telaşlı telaşlı gıdıklarken, horoz da tam başdiyakoza layık bir sesle uzun uzun öttü.

Dükkanın basamakları üstünde bir gece bekçisi burnunu gocuğunun kürk yakasının sıcaklığına sokmuş, uyuyakalmıştı.

Mitka, Mokov'ların parmaklıklarına vardı, olta takımını yere koydu ve köpekleri huylandırmamak için ayaklarının ucuna basa basa samanlığa çıktı. Kapının soğuk demir kolunu denedi. Kapı sımsıkı kapalıydı. Verandanın parmaklığına tırmanıp pencereye yetişti. Pencere yarıya kadar açıktı. Bu loş aralıktan, uyuyan bir kız vücudunun ılık, tatlı rayihasına karışan bir esansın esrarlı kokusu buram buram tütüyordu.

“Yelizaveta Sergeyevna!”

Mitka sesinin biraz fazla çıktığını sandı. Bekledi. Ses yok. ‘Ya başka pencereye geldimse! Ya içeride Mokov yatıyorsa! Hapı yuttuğumun resmidir işte o zaman. Tüfeğine davranıverir!’

“Yelizaveta Sergeyevna, balığa geliyor musun?”

Eğer yanlış pencereye geldiyse, bir balık yakalanacaktı, ama ne balık!

Sinirli sinirli, “Geliyor musun?” dedi ve başını pencerenin aralığına doğru uzattı

Karanlıktan heyecanlı, hafif bir ses duyuldu:

“Kim var orada?”

“Benim, ben, Korşunov. Balığa geliyor musun?”

“Oh, bir dakika.”

İçeride bir kıpırdanma oldu. Liza’nın sıcak, uykulu sesi nane ko-kuyordu sanki. Mitka beyaz bir şey ve odada telaşlı hareketler gördü.

Burnunda yatak odasının kokularıyla, kafasından belli belirsiz, ‘Balığa çıkıp nezle olacağıma onunla burada yatmayı tercih ederdim,’ düşüncesi geçti.

Biraz sonra Liza’nın yazmasıyla çevrelenmiş güleç yüzü pencerede belirdi.

“Buradan geliyorum. Yardım et bana.”

Mitka onu aşağı indirirken, kız onun gözlerinin içine yakından baktı.

“Çok gecikmedim değil mi?”

“Zararı yok, zamanında orada oluruz.”

Birlikte Don’a indiler. Liza pembe eliyle uykudan şişmiş gözlerini ovuşturuyordu.

“Öyle de tatlı uyuyordum ki. Bıraksan uyurdum. Çok da erken daha.”

“Tam vaktinde olacağız.”

Meydandan Don’a inen ilk ara sokağı izliyorlardı. Gece ırmak yükselmişti; bir önceki akşam karaya çekili bırakılan kayık biraz açıkta, suyun üstünde sallanıyordu şimdi.

Liza gözleriyle kayığa kadar olan mesafeyi ölçerek, “Ayakkabılarımı çıkarmam gerekecek,” dedi içini çekip.

Mitka, “Ben seni taşıyayım,” önerisinde bulundu.

“Yok, pabuçlarımı çıkarayım, daha iyi.”

“Benim seni taşımam daha kolay olur.”

Liza sesinde sıkıntılı bir ifadeyle, “Pabuçlarımı çıkarmak benim de hoşuma gitmiyor,” dedi.

Mitka onun bacaklarını sol koluyla dizlerinin yukarısından kavradı, kızı kolaylıkla kaldırarak şapır şupur suya girdi. Liza onun sağlam, esmer bir sütunu andıran boynuna isteksiz bir şekilde asılıp, kumru gibi yumuşak bir sesle güldü.

Eğer Mitka, köylü kadınların çamaşırlarını yıkamakta kullandığı taşlardan birine takılıp tökezlemeseydi, o ufacık öpücük kazası da olmayacaktı. Liza bir korku nidası çıkararak yüzünü Mitka’nın sert, çatlak dudaklarına yapıştırdı; Mitka kayığa bir iki adım mesafede durdu. Su, çizmelerinin konçlarından içeri giriyor, ayaklarını donduruyordu.

Kayığın ipini çözüp iterek açtı kıyıdan ve içine atladı. Ayakta kürek çekiyordu. Kıç altında sular fokurduyordu. Kayık usulcacık akıntıyı göğüsledi ve karşı kıyıya yöneldi. Kayığın içinde olta sopaları hoplayıp takırdıyordu.

Liza geriye bir göz atarak, “Beni nereye götürüyorsun?” diye sordu. “Öbür kıyıya.”

Kayığın omurgası kumlu kıyıya bindirdi. Mitka hiç izin istemeksizin kızı kollarının arasında kaldırıp, ilerideki akdiken kümelerinin arasına götürdü. Liza onun yüzünü ısırdı, tırmaladı, hafiften bir iki çığlık attı ve gücünün kesildiğini anlayınca hırslı hırslı ağladı, ama gözlerinden yaş akmadı.

Saat dokuza gelirken döndüler. Göğü kızıla çalan sarı bir sis kaplamıştı. Irmağın üzerinde esen güçlü bir meltem dalgaları yelelendiriyordu. Kayık dalgaların üzerinde hoplayıp zıplıyor, soğuk köpük zerreleri Liza’nın solgun yüzüne sıçırıyor, kirpiklerine, saç tellerine takılıyordu. Boş boş bakan yorgun gözlerini kaparken parmaklarının arasında, kayığın içine düşmüş bir çiçeği büktü. Mitka ona bakmadan kürek çekiyordu. Ayaklarının dibinde ufak bir sazanla patlak gözlü bir tatlı su levreği yatıyordu; ağızları ölüm bükülüşüyle kıvrılmıştı. Mitka’nın yüzünde suçluluk, doymuşluk ve heyecan karışımı bir ifade vardı.

Kayığı akıntıya doğru çevirirken, Liza'ya, "Seni Semyonov'un iskelesine bırakacağım," dedi. "Orası size daha yakındır."

"Peki," diye fısıldadı Liza.

İssiz kıyı boyunca uzanan, sıcak rüzgârlarla kavrulmuş çalı çırpıdan yapılma tozlu çitler, havayı yanık çalı kokusuyla dolduruyordu. Çekirdekleri yerlere saçılmış ayçiçekleri, serçelerin gagaladığı olgun, ağır başlarını yere eğmişti. Otlak, çayır biçildikten sonra biten genç çimenlerle zümrüt rengini almıştı. Uzaklarda taylar dolaşüyor, sıcak güney rüzgârı tayların boynuna bağlı çingirakların yankılanan kahkahalarını önüne katmış sürüklüyordu.

Liza kayıktan çıkarken, Mitka balıklardan birini alıp uzattı.

"Al, avını al."

Liza'nın kirpikleri korkuyla kırıştı, ama balığı aldı.

"Eh, ben gidiyorum."

Liza, balığı, Mitka'nın solungaçlarına geçirdiği söğüt dalından tutarak dönüp perişan bir halde uzaklaştı. O eski, kendinden emin, neşeli halini akdiken çalıları arasında bırakmıştı.

"Liza!"

Huzursuzluk ve hayretle kaşlarını çatan Liza döndü.

"Gel bir dakika buraya."

Kız yanına yaklaştığı zaman, kendi içindeki huzursuzluktan ileri gelen öfkeli bir sesle, "Biraz dikkatsiz davranmışız," dedi Mitka. "Elbisenin arkası... leke olmuş. Çok ufak, ama..."

Liza'nın yüzüne ve boynuna sıcak, kırmızı bir dalga yayıldı. Bir anlık sessizlikten sonra, Mitka, "Arka yollardan git," diye öğüt verdi.

Mitka'nın yüzüne pişmanlık ve ani nefret okunan gözleriyle bakarak, "Nasıl olsa yine de meydandan geçeceğim," diye cevap verdi Liza. "Siyah etekliğimi giymek aklımdan da geçmişti."

Mitka olağan bir tavırla, "Dur da bir yaprakla yeşilliyeyim orasını biraz," dedi ve Liza'nın gözlerinin dolu dolu olduğunu görerek şaşırdı.

Bir yaz melteminin mırıltısı gibi, haber köyde hızla yayılmaya başlamıştı bile:

"Mitka Korşunov bütün geceyi Sergey Platonoviç'in kızıyla dışarıda geçirmiş."

Sabahın erken saatlerinde sığırlarını köy sürüsüne katmaya götüren kadınlar, kuyu çıkırıklarının dar gölgesinde, uçuşan tozlar arasında dikilen, kovalarından sular sızan kadınlar, ırmak boyunda yassı taşlar üzerinde çamaşır tokaçlayan kadınlar hep bundan söz ediyordu.

“Biliyorsun, Liza’nın annesi ölmüş.”

“Babasının da kızına ayıracak bir dakikası yok, üvey anası ise oralı bile değil.”

“Bekçi, gece yarısı pencereyi vuran bir adam gördüğünü söylüyor. Önce içeri girmek isteyen biri sanmış. Kim olduğunu anlamak için koşmuş, bir de bakmış, Mitka.”

“Zamane kızları, bilmem ki bunlar işi daha nereye vardırarak?”

“Mitka benim oğlana kızı alacağını söylemiş.”

“O önce burnunun sümüğünü silsin, daha iyi eder.”

“Kızı zorlamış diyorlar.”

“Hiç inanma, sakın...”

Dedikodular ön sokaklarda, arka yollarda, koyu katranla tertemiz bir kapının kirletildiği gibi, kızın temiz adını kirleterek dolaştı durdu.

Sonunda bu dedikodular Mokov’un kırışmakta olan tepesine de inip onu yere serdi. İki gün ne dükkâna adım attı ne de değirmene. Alt katta oturan hizmetkârları yalnızca yemek vakti yanına çıkıyordu.

Üçüncü gün, Sergey Platonoviç, kır aygırını drojkisine* koşmaları için emir verdi ve binip ilçeye gitti. Yolda karşılaştığı Kazaklara uzaktan başını hafifçe eğerek selam veriyordu. Drojkiyi, avludan yıldırım gibi fırlayan bir çift oynak yağız atın çektiği pırıl pırıl cilalı bir araba izledi. Arabacı Yemelyan kır sakalına yapışmış gibi duran ve ağzından hiç düşmeyen piposunu çekerek, mavi ipekten dizginleri salladı, yağız atlar hoplaya zıplaya yola düzüldü. Yemelyan’ın kambur sırtının gerisinde sapsarı yüzüyle Liza’nın oturduğu görüyordu. Dizlerinin üzerinde hafif bir valiz duruyor ve kız kederli kederli gülümsüyordu. Avlu kapısından çıkarken, Vladimir’le üvey annesine el salladı.

O sırada seke seke dükkândan çıkan Panteley Prokofyeviç durup avlu uşağı Nikita’ya sordu:

* Rusların kullandığı dört tekerlekli bir araba. -çev.

“Efendinin kızı nereye gidiyor?”

Ve o basit insan zaafına teslim olan Nikita cevap verdi:

“Moskova’ya, okumaya.”

Ertesi gün uzun bir süre ırmak boyunca, kuyu başlarında ve sığırlar otlamaya götürülürken konuşmalara konu olan bir olay geçti. Akşam karanlığı çökmezden biraz önce (köyün sığır sürüsü bozkırdan daha yeni dönmüştü) Mitka, Sergey Platonoviç’i görmeye gitti. Kimseye görünmemek için akşama kadar beklemişti, zira sadece dostça bir konuşma yapmaya değil, Mokov’dan kızı Liza’yı istemeye gelmişti.

Mitka, Liza’yla en çok dört kere buluşmuştu, daha fazla değil. Son buluşmalarında konuşma şöyle bir mecraya dökülmüştü:

“Liza, benimle evlenir misin?”

“Saçmalıyorsun!”

“Sana gözüm gibi bakarım, seni severim. Bizim adamlarımız var, onlar çalışır, sen pencerenin kenarında oturup kitaplarını okursun.”

“Budalanın birisin sen!”

Mitka alınmış, başkaca bir şey söylememişti. O akşam erkenden eve gitmiş, sabahleyin de babasını hayretler içinde bırakarak şöyle demişti:

“Baba, benim evlenme hazırlığımı yapın.”

“Hadi oradan, budala!”

“Doğru söylüyorum, baba, şaka etmiyorum.”

“Çok acelen var galiba, ha? Kimin başını belaya soktun, deli Marta’nın mı?”

“Sergey Platonoviç’e görücüleri gönderin.”

Miron Gregoryeviç, koşumları onarmakta olduğu saraç aletlerini bırakıp makaraları koyvermişti:

“Bugün şakacılığın üstünde senin evlat.”

Ama Mitka dayatınca babası köpürmüştü:

“Budalasın sen be! Sergey Platonoviç yüz bin rubleden fazla sermayesi olan bir adam. O bir tüccar, sen kim oluyorsun ki? Çek arabanı hadi, yoksa bu kayışla kırbaçlarım seni.”

“Bizim de on dört çift öküzümüz var. Bir de topraklarımıza bak. Üstelik o bir mujik, biz ise Kazak’ız.”

Miron sert bir sesle, “Çek arabanı,” demişti; uzun tartışmaları sevmezdi.

Mitka ancak dedesinde kendisine yakınlık gösteren bir dinleyici buldu. İhtiyar, Miron’u, oğlunun isteğini yerine getirmesi için kandırmaya çalıştı.

“Miron,” dedi ihtiyar Grişaka. “Neden razı olmuyorsun? Madem oğlan kafasına koymuş bunu bir kere...”

“Senin de koca bir bebekten farkın yok be baba, vallahi yok! Mitka yeteri kadar saçmaladı zaten, bir de sen...”

Grişaka değneğini yere vurarak, “Dilini tut!” diye kükredi. “Biz onlara layık değil miyiz yani? Bir Kazak’ın oğlu kızını alacak diye şeref duyması lazım. Razı olacaktır, hem de seve seve. Bütün bu civarda tanınmış bir aileyiz. Rençber değil, efendiyiz biz. Git, kızını iste ondan Miron. Seni durduran ne? Drahoma olarak da değirmenini versin.”

Miron homurdana homurdana avluya çıkmış, bunun üzerine Mitka da akşama kadar bekleyip Mokov’a kendisi gitmeye karar vermişti. Babasının inadının yere iyice kök salan bir karaağaca benzediğini bilirdi; eğilir, ama kırılmazdı. Denemeye bile değmezdi.

Mitka, Mokov’ların ön kapısına kadar ısıklık çala çala geldi, sonra aniden bir utangaçlık çöktü üzerine. Bir an duraksadı, sonunda avluyu geçip yan kapıya geldi. Merdivende sert kolalı önlük takmış hizmetçiye sordu:

“Efendi evde mi?”

“Çayını içiyor. Bekleyin!”

Mitka oturup bekledi, bir sigara yaktı, içti ve izmariti yere atıp ayağıyla ezerek söndürdü. Mokov yeleğinin üstündeki kırıntıları eliyle süpürerek dışarı çıktı. Mitka’yı görünce kaşları çatıldı, ama, “İçeri gelin,” dedi.

Mitka, Mokov’un tütün ve kitap kokan serin odasına girdi ve o kadar biriktirdiği cesaretinin ancak tüccarın kapısının eşiğine kadar yettiğini anladı. Tüccar, masasına doğru gidip topuklarının üzerinde döndü: “Ee?” Arkasındaki masaya dayadığı elinin siyah parmakları masanın üzerini tırmalıyordu.

Mitka, Mokov’un delici bakışları karşısında, “Gelişimin sebebi...” dedi ve bir ürperti geçirdi. “Liza’yı belki bana verirsiniz diye dü-

şünüyorum da, onu öğrenmek istedim.” Umutsuzluk, hiddet, korku hep bir araya gelince, Mitka’nın yüzünden kurak mevsimdeki çiy gibi minik ter taneleri fişkırdı.

Mokov’un sol kaşı seğirdi, üst dudağı gerilerek diş etlerini ortaya çıkardı. Boynunu uzatıp bütün vücuduyla öne doğru eğildi:

“Ne? Neeee? Haydut seni! Defol! Seni atamanın önüne çıkaracağım! Köpoğlu köpek seni!”

Bu bağıştan cesaret alan Mitka, Mokov’un yanaklarına mor kan yürüdüğünü gördü.

“Bunu bir hakaret olarak kabul etmeyin,” dedi. “Ben yaptığım şeyi tamire geldim.”

Mokov kanlı gözlerini devire devire, som demirden bir kültablasını kaptığı gibi Mitka’nın ayaklarına fırlattı. Tabla yerde zıplayıp Mitka’nın dizine çarptı. Ama Mitka acıya metanetle dayandı, kapıyı hızla çekip açtı ve öfkeden, acıdan dişlerini göstererek haykırdı:

“Öyle olsun Sergey Platonoviç, öyle olsun! Ama benim niyetim ciddiydi... Şimdi kızını kim ister? Onun namusunu koruyayım demiştim. Ama şimdi... Koklanmış kemiğe köpek bile dokunmaz.”

Mokov buruşuk bir mendili dudaklarına bastırarak Mitka’nın ardından seğirtti. Ön kapıya giden yolu kesti, Mitka da avluya çıktı koşarak. Tam o sırada efendisinin, arabacı Yemelyan’a bir göz işareti yapması yetti. Daha Mitka çit kapısının koca mandalını açmaya uğraşırken, serbest bırakılmış dört iri çoban köpeği samanlığın köşesinden yıldırım gibi fırladı. Yabancıyı görür görmez, tertemiz süpürülmüş avluyu şimşek gibi geçip doğruca üzerine atıldılar.

Sergey Platonoviç 1910 yılında, Nijni Novgorod panayırından bir çift siyah, kıvrırcık tüylü enik getirmişti. Bir yıl içinde bu siyah, kıvrırcık tüylü, kocaman ağızlı enikler yaşını doldurmuş dana kadar oldu. Önceleri Mokov’ların avlusundan geçen kadınların eteklerinden çekiştiriyorlardı; demeye kalmadı, kadınları yere yıkıp bacaklarını ısırmayı öğrendiler ve ancak bu köpekler Peder Pankrati’nin danasıyla, Atyopin’in bir çift domuzunu parçaladıktan sonradır ki, Sergey Platonoviç onların zincire vurulmasını emretti. Şimdi köpekler yalnız geceleri ve her yıl bir kez baharda çiftleşmeleri için çözü-lüyordu.

Mitka daha geriye dönemedi, en öndeki köpek onun sırtına atlayıp dişlerini ceketine geçirmişti bile. Bacaklarının dibinde birbirine karışan kara kara vücutlar, Mitka'nın üstünü başını paralıyor, ötesini berisini ısıırıyordu. Mitka onları tekme yumruk uzaklaştırıp dengesini bulmaya çalıştı. Yemelyan'ın piposundan kıvılcımlar savura savura mutfaka girip kaybolduğunu ve kapının güm diye kapandığını gördü.

Sergey Platonoviç merdiven başında sırtını su oluğuna dayayarak, kıllı, bembeyaz kesilen yumruklarını sıkmış seyrediyordu. Mitka sallanıp sendeleyerek çitin kapısını sökercesine açtı ve nefes yerine ağızlarından alev fışkırarak hırlayan köpek sürüsünü kan revan içindeki bacaklarının üstünde sürüye sürüye canını dışarıya dar attı. Köpeklerden birini gırtlğından yakalayıp boğdu, geri kalanlarını da yoldan geçen Kazaklar güç bela kovaladı.

III

NATALYA, Melehov ailesine uyuvermişti. Babası zengin olmasına ve işçi çalıştırmasına rağmen, çocuklarını işe alıştırarak büyötmüşü. Çalışkan Natalya kocasının anasıyla babasının kalplerini kazanıverdi. Giyime kuşama düşkün büyük gelini Darya'yı, belli etmemekle birlikte, hiç sevmeyen İlyiniçna daha ilk günden Natalya'yı tuttu.

Şişman ayakları üzerinde mutfakta dolanırken, şefkatle, "Yat uyu, yat uyu küçüğüm! Niye bu kadar erken kalktın?" derdi Natalya'ya. "Hadi git yat yatağına, sen olmadan da bir şeyler yaparız biz."

Mutfak işlerine yardım etmek için şafakla kalkan Natalya yatak odasına gidip istirahatini tamamlardı.

Ev işleri konusunda son derece titizlik gösteren Panteley bile, karısına şöyle demişti:

"Dinle hanım, Natalya'yı kaldırma. Zaten çok çalışıyor kız. Bugün Grişa'yla çift sürmeye gidecek. Ama şu Darya'yı kırbaçla. Tembel karının biri, kötü de. Suratını boyuyor, kaşlarına kalem çekiyor, orospu!"

İlyiniçna ağır iş altında sırtının ağrıdığı günleri hatırlayıp, içini çekerek, "İlk yıl biraz yavaştan alsın bakalım," demişti.

Gregor yeni evlilik haline yavaş yavaş alışmaya başlamıştı; ama iki üç hafta sonra korkuyla, aynı zamanda canı sıkılarak Aksinya'dan tamamıyla kopamadığını fark etti. Yüreğinde bir yara kalmış, sızısı kolay kolay geçmiyordu. Evlilik heyecanı içinde elinin bir hareketiyle boş verircesine bir kenara ittiği duygu, derinlere kök salmıştı. Gregor unutabileceğini sanmış, ama duygu unutulmaya karşı koymuş ve yara kanamaya devam etmişti. Hatta düğünden önce, birlikte ekin biçerlerken Piyotr ona sormuştu:

“Grişa, peki Aksinya ne olacak?”

“Nasıl ne olacak?”

“Onu bir kenara atmak seni üzmeyecek mi?”

Gregor gülerek, “Başka birisini bulur,” demişti.

Piyotr bıyığının ucunu çiğneyerek, “Eh, sen daha iyi bilirsin,” diye cevap vermişti. “Yalnız evliliğini berbat etme de.”

Gregor neşeli bir tavırla, “Aşk ihtiyarlar, vücut da soğur,” demişti.

Ama iş onun dediği gibi çıkmadı. Karısını vazife yapar gibi okşayıp onu kendi gençlik ateşiyle tutuşturmaya çalışırken, soğuk ve sıkıntılı bir boyun eğişle karşılaştı sadece. Natalya bedensel zevklerden tiksiniyordu; anasının ağır, soğuk kanından bir şeyler kalıt almıştı. Aksinya'nın ateşli şehvetini hatırlayan Gregor içini çekmişti:

“Baban seni buz üstünde peydahlamış herhalde Natalya. O kadar soğuksun ki!”

Aksinya'yla karşılaştığı zaman, kadın gülümser ve gözbebekleri belli belirsiz bulutlanarak, ırmağın dibindeki çamur gibi yapışan sözler söylerdi:

“Merhaba Grişa! Genç karıcığınla sevişiyor musun, nasıl?”

“Tabii,” diye kaçamak cevap veren Gregor, alelacele kendini onun okşayan bakışlarından kurtarmaya bakardı.

Stepan'ın, karısından hırsını aldığı anlaşılıyordu. Meyhaneye daha seyrek uğrar olmuştu; bir seferinde de harman yerinde buğday savururken, bu bela başlarına geldiğinden beri ilk kez, “Hadi bir türkü söyleyelim Aksinya!” demişti.

Sırtlarını savrulmuş, yığın halindeki tozlu buğdaylara dayayarak oturmuşlardı yere. Stepan bir asker türküsüne başlamış, Aksinya da gırtlaktan çıkan kalın sesiyle ona katılmıştı. Tıpkı evliliklerinin ilk

yıllarında olduğu gibi birlikte söylemişlerdi; o vakitler batan güneşin kızıl etekleri altında arabalarının içinde sallana sallana tarladan eve dönerken, yükün üzerinde oturan Stepan, bozkırı aşan yol kadar uzun, yaslı ve yanık bir eski türkü tutturur, başını kocasının kabarık göğsüne dayayan Aksinya da ona katılırdı. Atlar gıcırtilar içinde ilerleyen arabaya asılır, arabanın dingili hoplayıp zıplardı. Uzaklarda köyün ihtiyarları onların türkülerini dinlerdi.

“Şu Stepan’ın karısının sesi ne güzel.”

“Evet, güzel söylüyor.”

“Ya Stepan’ın sesi, çan sesi kadar duru.”

Ve onlar kulübelerinin çevresindeki toprak sekinin üzerine oturup, gurubun tozlu mor renklerini seyrederken, yoldan geçen ihtiyarlar, bu türkü üzerine, türkünün nereden geldiğı ve bu türküyü kimlerin sevdiği konusu üzerinde fikir yürütürdü.

Gregor, Astakov’ların türküsünü duymuş (zira iki harman yeri bitişikti) ve buğdayını savururken, Aksinya’yı eskiden olduğu gibi kendinden emin, aynı zamanda da mutlu görmüştü. Ya da ona öyle gelmişti.

Stepan, Melehov’larla barışmamıştı. İri omuzlarını sallaya sallaya harman yerinde çalışıyor, arada sırada Aksinya’ya eliyle bir işaret yapıyordu. Aksinya da siyah gözleri parlayarak, bir gülümsemeyle ona karşılık veriyordu. Yeşil etekliğı Gregor’un gözleri önünde uçuşuyordu. Bir kuvvet Gregor’un başını hep çeviriyor, Stepan’ın avlusundan yana tutuyordu. Üzerinden döven geçmemiş sapları dövülmesi için yayan Panteley’e yardım eden Natalya’ya dikkat bile etmiyordu. Her bakışında, Aksinya’nın özlem dolu, kıskanç bakışlarıyla karşılaşılıyordu. Gregor’un gözleri, döveni sürerken, kardeşine bakıp hafif bir gülümsemeyle burnunu kırıştıran Piyotr’u da görmüyordu.

Taş merdanelerin ağırlığı altında yer sarsılıyor ve Gregor, kulaklarında boğuk bir gürültü olduğu halde dumanlı kafasını yokluyor, ama bilincinin erimi dışına kaçan düşünce tellerini bir türlü yakalayamıyordu.

Uzaktan, yakından, harman yerlerinden harman sesleri geliyordu. Döven sürücülerinin haykırışları, kırbaçların çıkardığı ıslık, harman makinelerinin gürültüsü. Bol hasat alan köy, yola serilmiş

kör bir yılan gibi Don boyunca yayılarak eylül sıcağında ısınıyordu. Çalı çırpıyla çevrili her avluda, her biri ağzına kadar tahılla dolu her Kazak evinin çatısı altında, birbirine benzemeyen acı tatlı bir hayat geçiyordu. İhtiyar Grişaka üşütmüş, dişleri ağrıyordu; utancının ağırlığı altında ezilen Mokov, tek başına çekildiği odasında, sakalını eline almış dişlerini gıcırdatarak ağlıyordu; Stepan yüreğinde Gregor'a nefret besliyor ve uykusunda o demir gibi parmaklarıyla yama işi yorganını parçalıyordu. Natalya sundurmanın altına koşup kendisini tezeklerin üstüne atarak, bir yumak halinde, herkesten gizlediği mutsuzluğuna sarsıla sarsıla ağlıyordu; panayırda bir dana satıp parasını içkiye veren Hristonya vicdan azabının pençesinde kıvranıyordu; Gregor bastıramadığı bir özlem ve içinde tazelenen acıyla durmadan iç geçiriyor, Aksinya kocasını okşarken, ona duyduğu ve artık ölmekte olan nefretini gözyaşları içinde boğuyordu. Değirmenden kovulan David, kaç zamandır gecelerini Uşak'la birlikte, arabaların durduğu sundurmanın altında geçirmekteydi. Uşak, öfke dolu gözleri alev alev yanarak şöyle derdi ona:

“Sabret sen! Yakında onların da gırtlığı kesilir. Bir devrim yetmedi onlara. Bekle hele, bir 1905 daha gelsin, o zaman kozlarımızı paylaşıyoruz onlarla. O zaman hesaplaşıyoruz!” Bereli parmağını tehditkâr bir şekilde sallar ve omzunun bir hareketiyle, sırtına attığı ceketini yerleştirirdi.

Ve böylece köyde günler geceleri, haftalar haftaları kovaladı; aylar ağır ağır geldi geçti; rüzgâr, yaklaşan kötü havaları haber vermesine tepelerde uğuldadı ve sonbahar mevsiminin duru, açık mavi “göğü” altında Don, her şeye kayıtsız, denize akmaya devam etti.

IV

KİM sonunda, bir pazar günü Fedot Bodovskov iş için ilçe merkezine gitti arabasıyla. Yanında götürdüğü dört çift besili ördeği pazarda sattı; karısına biraz basma aldı, tam eve dönmeye hazırlanırken (bir ayağını tekerleğe dayamış, eğri ağacın kayışını düzeltiyordu) dışarıklı olduğu belli biri yaklaştı yanına.

Güneşten esmerleşmiş elini şapkasının kenarına götürüp Fedot'u selamlayarak, “Merhaba,” dedi.

Fedot, "Merhaba," diye cevap verip Kalmuk gözlerini kısarak so-
rar gibi durdu.

"Nerelisin sen?"

"Köylerin birindenim."

"Peki, acaba hangi köy bu?"

"Tatarski."

Yabancı, cebinden gümüş bir sigara tabakası çıkarıp Fedot'a si-
gara ikram etti.

"Köyünüz büyük mü sizin?"

"Hayır, teşekkür ederim, şimdi söndürdüm. Bizim köy mü? Ol-
dukça büyüktür. Üç yüz haneye yakın."

"Kilise de var mı köyde?"

"Tabii var."

"Demirci?"

"Var ya."

"Değirmenin tamirhanesi var mı?"

Fedot dizginleri atın gemine astı ve yabancının siyah şapkasıyla,
siyah sakalının çevrelediği geniş, beyaz yüzündeki derin kırışıklara
güvensiz bir tavırla baktı.

"Neden soruyorsun?"

"Sizin köye yerleşmeye geliyorum. Bölge atamanının yanından
biraz önce ayrıldım. Geriye boş mu dönüyorsun?"

"He."

"Beni de götürür müsün? Yalnız değilim. Yanımda karım, birkaç
tane de küçük sandık var."

"Seni de alırım."

Fiyat üzerinde anlaştıktan sonra yabancının kaldığı çörekçi
Froska'nın evine gittiler; adamın ince, sarışın karısını aldılar, san-
dıkları arka tarafa koyup köye doğru yola çıktılar. Fedot dilini şakla-
tıp örgülü dizginleri hayvanların sırtında çırparken, zaman zaman
köşeli başını geri çevirip bakıyordu; meraktan içi içini yiyordu. Yol-
cular arkada konuşmadan oturuyordu. Fedot önce bir sigara istedi,
sonra sordu:

"Neredensin?"

"Rostov'dan."

“Oralı mısın?”

“Ne dedin?”

“Orada mı doğdun?”

“Şey, evet.” Fedot tunçlaşmış yanaklarını buruşturup gözlerini kısarak, uzaklardan görünen ot yığınlarına baktı. Yol tırmanmaya başladı. Fedot’un alışkın gözleri, yoldan yarım verst uzakta, bayırın boz çalılarla kaplı tepesinde toy kuşlarının zar zor seçilen kafalarının hareket ettiğini gördü.

Baş parmağıyla kuşları işaret edip, “Yazık, tüfeğim yanımda değil, yoksa şu toy kuşlarının peşine düşerdim,” diyerek içini çekti.

Yolcusu gözlerini miyop gibi kırıpıştırarak, “Ben bir şey görmüyorum,” dedi.

Fedot toy kuşlarının bir çukurun içine uçtuklarını gördü, sonra yolcularını daha rahat incelemek için bedeninin üst kısmını geriye döndürdü. Adam orta boylu, zayıftı; birbirine yakın gözlerinin içinde kurnaz bir pırıltı vardı. Konuşurken sık sık gülümsüyordu. Örne bir şala bürünmüş olan karısı kestiriyordu; Fedot onun yüzünü göremedi.

“Neden bizim köye yerleşiyorsunuz?”

“Ben tamirciyim. Bir tamirhane açmayı düşünüyorum. Elimden marangozluk da gelir.”

Fedot adamın kocaman ellerine kuşkuyla baktı, onun bakışlarını yakalayan adam ekledi:

“Ayrıca Singer Dikiş Makineleri Şirketi’nin de yetkili satıcısıyım.”

Fedot, “Adın ne senin?” diye sordu.

“Stokman.”

“Demek Rus değilsin?”

“Yo, Rus’um. Ama dedem Letonyalıymış.”

Kısa bir zaman sonra Fedot, Osip Davidoviç Stokman’ın vaktiyle bir fabrikada, daha sonra Kuban’da bir yerde, ondan sonra da Güneydoğu Demiryolları atölyelerinde çalışmış olduğunu öğrendi. Soru üzerine soru yağdıran Fedot, yabancıнын yaşamıyla ilgili daha başka bir sürü olgu üzerine de bilgi edindi.

Aradan biraz zaman geçince konuşmaları hızını kaybetti. Fedot terli atlarını yol kenarından geçen bir dereye suvardı*, uzun yolcu-

* Suvarmak: Hayvana su vermek, su içirmek.

luk ve araba sarsıntısının verdiği uyuşuklukla kestirmeye başladı. Köye daha beş verstlik yol vardı. Dizginleri arabaya bağladı ve rahat rahat sırtüstü uzandı. Ama uyuma fırsatını bulamadı.

Arabanın hareketiyle hoplayıp sallanan Stokman, “Sizin köyde geçim nasıldır?” diye sordu.

“O kadar fena değil, geçinip gidiyoruz.”

“Genel olarak Kazaklar nasıl, hayatlarından memnun mu onlar?”

“Bazıları memnun, bazıları değil. Herkesi memnun edemezsin ki!”

Adam, “Doğru,” diye onu onayladı ve ustalıkla bir biçimde derinleştirdiği sorgulamayı sürdürdü:

“Sen oldukça iyi geçiniyormuşsun, öyle diyordun, değil mi?”

“Oldukça iyi.”

“Yıllık askerî eğitim de baş belasıdır herhalde, değil mi, ha?”

“Askerî eğitim mi? Biz alışkınız; askerde oldun mu derdin yoktur.”

Ama bütün teçhizatı sağlamak siz Kazaklara yük oluyordur.”

Fedot ani bir öfkeyle, “Evet, köpoğlular!” dedi ve yan gözle kadına baktı. Gözlerini çevirdi kadın.

“Bizim yetkililer çok kötü... Askere alındığım zaman bir öküzümü elden çıkarıp at aldım, herifler geri çevirdi atı.”

Stokman yapmacık bir hayretle, “Geri mi çevirdiler?” dedi.

“Hemen. Bacakları yaramazmış, dediler. Onlarla kavga ettim. Her çareye başvurdum. ‘Ödül almış bir aygır bacakları var bu hayvanda,’ dedim, ‘onun âdeti böyle, bir garip basıyor, başkaca bir derdi yok,’ dedim. Ama ne gezer, geçirmediler hayvanı. Bu da insanı mahvetmeye yeter işte!”

Konuşma kızıştı. Fedot arabadan aşağı atlayıp köy yaşamını uzun uzun anlatmaya koyuldu. Köy merasının dağıtımında haksızlık yaptığı için köy atamanına küfretti. Polonya’da her şeyin yolunda oluşunu övdü; alayının görev yeri Polonya’daymış. Stokman kısık gözleriyle arada bir Fedot’a keskin nazarlar atfediyor, üzerine halka geçirilmiş kemik bir ağızlığa taktığı yavaş içimli sigarasını tütürüyor ve sık sık gülümsüyordu; ama dik beyaz alının ortasındaki derin kırışık, sanki içeriden gizli düşüncelerle dürtülüyormuş gibi ağır ağır bir daralıp bir genişliyordu.

Köye akşama doğru vardılar, Fedot’un salık vermesi üzerine Stokman dul Lukeşka’ya gidip ondan iki oda kiraladı.

Fedot kapılarının önünden arabasıyla geçerken, komşuları, “Yanında getirdiklerin kim?” diye sordu ona.

“Bir satıcı.”

“Ne biçim bir bakıcı?”

“Aptalsınız siz be, aptalsınız ya! Satıcı dedim ben. Makine satıyor. Güzellere bedava veriyormuş, ama senin gibilerine, Marya Teyze, parayla satıyor.”

“Sen kendine bak iblis! Senin o Kalmuk suratından atlar bile ürker!”

Fedot, “Kalmuklarla Tatarlar bozkırda birinci gelir, onun için onlarla alaya kalkma,” diye saldırıyı savuşturdu.

Tamirci Stokman, şaşı gözlü, uzun dilli Lukeşka’nın evinde kaldı. Daha sabah olmadan köydeki bütün kadınlar dedikoduya başlamıştı bile.

“Havadisi duydun mu komşu?”

“Ne havadisi?”

“Kalmuk Fedot bir yabancı getirmiş köye.”

“Sahi mi?”

“Üstüme iyilik sağlık! Şapka giyiyor adam, adı da Ştopel mi, Ştokal mı ne...”

“Polisten olmasın?”

“Hayır, tahsildar.”

“Hepsi yalan bunların şekerim. Adam muhasebeciymiş diyorlar, tıpkı Peder Pankrati’nin oğlu gibi.”

“Paşka, güvercinim, hadi koş Lukeşka teyzene usulca sor bakalım, ‘Sizin evde oturanlar kim teyze?’ de.”

“Hadi, çabuk, koşsana çocuğum!”

Ertesi gün Stokman, köy atamanına geldiğini bildirdi.

Atamanlığının üçüncü yılında olan Feodor Manitskov yeni gelenin pasaportunu eline alıp evirdi çevirdi, sonra kâtibine uzattı; o da evirip çevirdi pasaportu. Atamanla kâtip bakıştı ve bir zamanlar başçavuşluk yapmış olan ataman elini yetkili bir tavırla sallayarak, “Kalabilirsin,” dedi.

Yeni gelen onları eğilerek selamlayıp odadan çıktı. Bir hafta boyunca köstebek gibi burnunu evden dışarı çıkarmadı. Evin dışındaki

yıkık mutfakta tamirhanesini kurmak için çalışırken baltasının sesi duyuluyordu. Kadınların merakları yavaş yavaş kayboldu; yalnız çocuklar çitin aralıklarından gözetliyor, yabancıyı çekinmeden seyrediyordu.

V

MERYEM'İN Şefaati Gününden üç gün önce, Gregor'la karısı çift sürmek için bozkırdaki tarlalarına gitti. Panteley iyi değildi; avluda değneğine abanarak duruyor, hırıltılı hırıltılı soluyordu onları geçirirken.

“Kızıl Dere'nin yanındaki köy toprağı var ya, işte onun öbür tarafından iki uzun parçayı sürün Grişa.”

“Olur. Ya Söğütlü Kıyı boyundaki ne olacak?” diye kısık bir sesle sordu Gregor; balık tutarken üşütmüş, şimdi boynuna bir bez bağlamıştı.

“Orası bayramdan sonraya kalsın. Zaten sürececek çok yer var elinde, o kadar aç gözlü olma. Altmış dönüm kadar bir yer tutar orası.”

“Piyotr yardıma gelecek mi?”

“O Darya'yla değirmene gidiyor. Kalabalık bastırmadan biz buğdayımızı öğütelim diyoruz.”

İlyiniçna, Natalya'nın cebine fırından yeni çıkmış birkaç çörek koyarken, “Dunya'yı da yanına al istersen, ha?” dedi. “Sığırları sürer.”

“İki kişi yeter.”

“Peki. İsa yardımcınız olsun.”

Dunya taşıdığı ıslak çamaşırların ağırlığıyla iki büklüm yanlarından geçip, çamaşırları durulamak için Don'a doğru gitti. Geçerken de seslendi:

“Natalya, Kızıl Dere kuzukulağı doludur. Biraz toplayıp getirsene.”

Panteley değneğini Dunya'ya sallayarak, “Hadi oradan, defol bakayım, geveze sen de!” dedi.

Üç çift öküz, kulağı yukarı çevrilmiş pulluğu çekerek ve sert toprakta derin izler açarak avludan çıktı. Gregor yolun kenarından öksüre öksüre giderken, durmadan boynundaki yazmayı düzeltiyordu. Sirtına asılı azık torbasıyla Natalya da onun yanı başında yürüyordu.

Bozkırı billur bir durgunluk sarmıştı. Köyün ortak malı olan arazinin ötesinde, hörgüçlü tepenin öbür tarafında toprak pulluklarla taranıyor, sürücüler ıslık çalıyordu; ama burada, anayol üzerinde bodur pelinotlarının kirli mavisini, yol kenarında koyunların kemirdiği yoncalar ve yukarıda parlak örümcek ağlarının çapraz kestiği cam gibi göğün serin mavisini vardı yalnızca.

Piyotr'la Darya, Gregor'la Natalya'nın yola çıktığını görünce, onlar da değirmene gitmek için hazırlandı. Piyotr ambardan buğdayları çıkardı, Darya çuvallara doldurup arabaya taşıdı. Panteley kayışlarını dikkatle bağladığı atları arabaya koşturdu.

“Daha çok işiniz var mı?”

Piyotr ambardan, “Geliyoruz,” diye seslendi.

• • •

Değirmene vardıklarında avluyu arabalarla dolu buldular. Kantarların başı yoğun bir kalabalıkla çevrilmişti. Piyotr dizginleri Darya'ya uzatıp arabadan aşağı atladı.

Kantarcı Uşak'a, “Benim sıram yakın mı?” diye sordu.

“Gelir senin de sıran.”

“Şimdi hangisi var sırada?”

“Otuz sekiz numara.”

Piyotr dönüp çuvalları almaya gitti. Tam ayrılırken arkasından bir küfür duydu. Kısık, öfkeli bir ses hırıltıyordu:

“Sen hem horul horul uyu, sıranı kaybet hem de sonra eski sıranı almaya kalk. Defol şurdan kokol,* yoksa bir tane patlatırım.”

Piyotr, Naili Yakov'un sesini tanıdı. Durup dinledi. Tartı daireesindeki bağrıışma arttı. Arkasından şiddetli bir tokat sesi duyuldu ve yaşlıca, sakallı bir Ukraynalı, başında buruşmuş kasketiyle sendeleyerek kapıdan dışarı fırladı.

Yanağını tutarak, “Ne vuruyorsun be?” diye bağırdı.

“Senin boynunu koparacağım!”

“Ama buraya bak...”

“Mikifor, imdat!”

* Kokol: Ukraynalılardan söz ederken kullanılan aşağılayıcı bir deyim.

Vaktiyle topçuluk yapmış, tıknaz, kavgacı tabiatlı bir adam olan ve Naili takma adını da yediği bir çifteden sonra suratında kalan nal izlerinden ötürü alan Yakov, kollarını sıvayarak tartı dairesinden fırladı. Pembe gömlekli, uzun boylu bir Ukraynalı arkadan ona esaslı bir yumruk patlattı, ama Yakov yere düşmedi.

“Kardeşler, Kazakları dövüyorlar,” diye bağırdı.

Değirmende çok sayıda bulunan Ukraynalılarla Kazaklar, arabalarla dolu avlunun dört bir yanından koşarak yetiştı. Ana giriş kapısının yakınlarında bir kavgaya başladı. Kapı, itişip kakışan vücutların basıncına dayanamayıp açıldı. Piyotr çuvalını yere attı, homurdanarak kavgacılar doğru koşmaya başladı. Arabanın üzerinde ayağa kalkmış seyreden Darya, onun sağını solunu yumruklayıp devire devire kavganın ta orta yerine girdiğini gördü. Piyotr’un itile kakıla değirmenin duvarına doğru sürüldüğünü, yere indirilip ayaklar altında çiğnendiğini görünce bir inilti koyuverdi Darya.

Mitka Korşunov makine dairesinin köşesinden elinde bir demir çubukla fırlayıp geldi. Yakov’a arkadan vuran Ukraynalı, kalabalığı yara yara kendini dışarı attı; pembe gömleğinin yırtılan kolu kırık bir kuş kanadı gibi sallanıyordu arkasında. İki büklüm, elleri yere değerek en yakın arabaya koştu, bir kibrit çöpü çeker gibi arabanın okunu çekip aldı. At kışnemeleri avluyu çın çın çınlatıyordu. Bir çatırtı koptu. Yumruklar. İnlemeler. Hiç eksilmeyen bağrışlar. Şamil kardeşler evlerinden koşarak oraya doğru geliyordu. Tek kollu Aleksey’in ayakları yere bırakılmış bir dizgine dolaştı, kapının önüne boylu boyunca uzandı. Fırlayıp ayağa kalktı, gömleğinin kolsuz sol yenini karnının üzerine bastırarak, dizi dizi araba oklarının üzerinden atlaya atlaya gitti. Kardeşi Martin, eğilmiş, çorabının içinden çıkan pantolon paçasını tıktırtıyordu. Değirmendeki bağrışlar yükseldikçe yükseldi. Birisi, havada uçuşan bir örümcek ağı gibi yükselip, değirmenin çatısı üzerinde asılı kalan keskin bir çığlık kopardı. Martin doğruldu ve ağabeylerinin ardından fırladı.

Darya arabanın üstünde, heyecandan nefes nefese, ellerini ovuşturarak seyreliyordu. Çevresinde kadınlar ağlayıp sızlanıyor, yaygara koparıyor, atlar sinirli sinirli kulaklarını dikeyiyor, öküzler böğürerek arabalara doğru sokuluyordu. Kemeresinin altında göbeği yumurta gibi

inip inip kalkarak, yüzü sapsarı kesilmiş, dudakları büzülmüş bir halde, Mokov kimseye çaktırmadan sıvışmaya çalışıyordu. Gömleği yırtılan Ukraynalı, araba okuyla Mitka Korşunov'u yere serdi, bir saniye sonra da kendisi, Aleksey'in demir yumruğuyla tepe üstü yeri boyladı. Kavga sahneleri Darya'nın gözleri önünden renkli bir kumaş şeridi gibi geçiyordu. Mitka'yı tekrar dizlerinin üzerinde görünce hiç şaşırmadı. Mitka elindeki demir çubukla Mokov'un ayaklarını budadı. Mokov kollarını ileri uzatıp, elleri ve dizlerinin üzerinde bir çağanoz gibi, kantarların bulunduğu sundurmaya doğru süründü, ama orada da tekmelenip ayaklar altında çiğnendi. Darya histerik bir şekilde gü-lüyor, siyah boyalı kaşlarının yay biçimi kahkahalarıyla kırık bir şekil alıyordu. Ama Piyotr'u görünce birdenbire kesti gülmeyi; haykırışlar içinde bir oraya bir buraya gidip gelen çılgın kalabalığın içinden bir yolunu bulup sallanarak çıkmıştı, şimdi de bir arabanın altına uzanmış kan tükürüyordu. Darya keskin bir çığlık kopararak ona doğru koştu. Köyden ellerine odun geçiren Kazaklar oraya koşuyordu; içle-rinden biri de bir küskü sallıyordu elinde. Arbede inanılmaz bir şe-kilde büyümekteydi. Öyle sıradan meyhane kavgalarına ya da Perhiz Günü köyler arasında çıkan yumruk dövüşlerine benzer yanı yoktu. Tartı dairesinin kapısında, kafası yarılmış genç bir Ukraynalı kan gö-lünün ortasında yatıyordu; kanlı saçları yüzüne dökülmüştü. Genç yaşında hayatı bırakıp gitmeye hazırlandığı anlaşılıyordu.

Ukraynalılar yavaş yavaş, malların boşaltıldığı sundurmaya doğ-ru sürülüyordu. Yaşlıca bir Ukraynalının aklına bir fikir gelmeseydi bu işin sonu kötüye varacaktı. Ok gibi sundurmaya dalan ihtiyar, ocaktan alev alev yanan bir sıruk çekip aldı ve darı çuvallarının istif edildiği sundurmaya doğru koştu. Binlerce okkadan fazla un vardı. Omuzlarının üzerinden kol kol dumanlar iniyor, gün ışığında soluk görünen kıvılcımlar dört bir yana sıçırıyordu.

Çatır çatır yanan odunu kuru saplarla örtülü çatıya doğru kaldı-rarak, "Ateşe veririm burasını!" diye bağırdı.

Kazaklar bir tereddüt geçirdi ve durdu. Doğudan esen kuru ve güçlü yel, dumanları sundurmanın üzerinden Ukraynalılar grubu-na doğru sürüklüyordu. Kuru saplarla örtülü çatılardan birine bir kıvılcım düşse bütün köy yanardı. Kazaklar arasında hafif bir mırıl-

danma oldu, bazıları değirmene doğru gerilemeye başladı, o sırada yanan odunu başının üzerinde sallamakta olan Ukraynalı bağırdı:

“Yakarım ha! Yakarım ha! Avludan dışarı çıkın!”

Kavgayı çıkaran Naili Yakov, suratında taze çürüklerle avluyu ilk terk eden adam oldu. Öbür Kazaklar da telaş içinde onun ardı sıra dışarı akın etti. Çuvallarını aceleyle arabalarına atan Ukraynalılar, atları koştı, arabaların üzerinde ayakta, dizginlerin uçlarını başlarının üzerinde çevirip, atlarını deli gibi kırbaçlayarak avludan dışarı çıktı ve dörtmala uzaklaştılar köyden.

Tek kollu Aleksey avlunun ortasında durmuş, düğüm yapılmış boş kol yeni tahta gibi sert karnının üzerinde sallanıyor, gözü ve yanağı her zamanki gibi seğiriyordu.

“At başına Kazaklar!”

“Peşlerine düşelim!”

“Fazla uzaklaşamazlar.”

İçlerinde en fazla hırpalanan Mitka Korşunov avludan fırlayacakmış gibi davrandı hemen. Değirmenin çevresindeki Kazak kalabalığı yeniden galeyana geldi. Ama tam bu sırada, siyah şapkalı, tanımadıkları biri makine dairesinden çıkıp hızlı adımlarla onlara yaklaştı. Kısık gözleri arasından delici bakışlarını kalabalığın üzerine dikmişti; elini kaldırarak bağırdı:

“Durun!”

Yakov ona yiyecek gibi bakarak, “Sen kim oluyorsun?” diye sordu.

“Nerden fırladın sen?”

“... tiret şunu!”

“Durun, köylüler.”

“Ulan kuyruğu kesik, sen kim oluyorsun da köylüler diyorsun bize?”

“Mujik sen de!”

“Pis ahmak!”

“Yapıştır şuna bir tane Yakov!”

“Doğru söylüyor; şişir gözünü şunun!”

Adam çekingen bir tavırla gülümsüyordu, ama en ufak bir korku belirtisi göstermiyordu. Şapkasını çıkarıp gayet rahat bir hareketle alnını sildi; gülümseyişinde tamamıyla barışçı bir ifade vardı.

Tartı dairesinin kapısındaki kan gölünü şapkasıyla işaret ederek, “Mesele nedir?” diye sordu.

Gözü ve yanağı seğirmekte olan tek kollu Aleksey barışçı bir tavırla, “Kokolları dövüyorduk,” diye cevap verdi.

“Ama neden?”

Yakov ileri çıkıp koluyla burnunun üzerindeki kanları silerek, “Sırasız girmek istediler,” diye açıklamada bulundu.

“Onlara öyle bir ders verdik ki, bir daha bizi unutmazlar.”

“Yazık oldu, düşmedik peşlerine... Nasıl olsa bozkırda yakacak bir şey bulamazlardı.”

“Boşuna korktuk, zaten yakamazdı o herif burasını.”

“Bal gibi yakardı işte, gözü dönmüştü herifin.”

Afonka Ozerov sırtarak, “Kokollar da adamakıllı hırslı heriflermiş ha!” dedi.

Yabancı şapkasını Ozerov’dan tarafa uzatarak, “Ya sen nesin?” diye sordu.

Ozerov seyrek dişlerinin arasından hakaret yollu bir tükürük atıp, aynı zamanda havada uçan tükürüğünün ardından bakarak ayaklarını yana açtı.

“Ben Kazak’ım... Ya sen... sen nesin? Çingene mi?”

“Sen de ben de Rus’uz.”

Afonka saldırgan bir tavırla, “Yalan söylüyorsun,” dedi.

“Kazaklar da Ruslardan gelmedir, bunu biliyor muydun?”

“Ben de sana diyorum ki, Kazaklar, Kazakların çocuklarıdır.”

Yabancı, “Çok eskiden,” diye açıkladı, “Serfler toprak ağalarının elinden kaçmış, gelip Don boyunca yerleşmişler. Sonradan da Kazak diye anılmışlar.”

Aleksey ağır yumruğunu sıktı, gözü daha hızlı seğirerek öfkesini bastırıp, “Hadi işine be adam!” dedi.

“Domuz oğlu domuz, nerdeyse mujik yapacak bizi! Kim bu be!”

Bir başkası, “Hani şu şaşı Lukeşka’nın evinde oturan yabancı,” diye cevap verdi.

Ama bu arada da Ukraynalıların peşine düşmek için geç kalınmış oldu. Kazaklar kavgayı konuşa konuşa dağıldı.

O gece bozkırda, köyden sekiz verst kadar uzakta, kalın, çalı gibi koyun postuna sarınan Gregor, dalgın dalgın şöyle dedi Natalya'ya:

“Tuhaf bir insansın sen! Aya benziyorsun; bir erkeği ne üşütürsün ne de ısıtırsın. Seni sevmiyorum Natalya, sakın bana kızma. Bunu şimdiye kadar söylemek istemedim, ama ne yapayım, işte ortada; bu şekilde sürdüremeyiz bunu. Senin namına üzülüyorum; son zamanlarda biraz birbirimize yaklaşacak gibi olduk, ama kalbimde hiçbir duygu yok. Bomboş kalbim. Bu gece bozkır nasıl boşsa öylesine boş.”

Natalya gözlerini kaldırıp ulaşılmaz, yıldızlarla dolu çayırlara, başının üzerinden pelerine sarınmış hayaletler gibi geçen bulutlara baktı, susuyordu. Yukarıdaki lacivert ıssızlığın içinde bir yerden, geç kalmış turnaların gümüş çan seslerini andıran ötüşleriyle birbirlerini çağırdıkları duyuluyordu.

Kuru otlardan etrafa ağır, ölü bir koku yayılıyordu. Bir tepe üzerinde, çiftçilerden birinin yaktığı kamp ateşinin kızıllığı vuruyordu göğe.

Gregor şafaktan önce kalktı. Gocuğunun üzerini altı santimlik bir kar tabakası kaplamıştı. Bozkır, yeni düşen karın pırıl pırıl, el değmemiş mavisini altında kalmıştı; tam Gregor'un yattığı yerin yanından, karda yolunu kaybeden bir tavşanın derin ayak izleri geçiyordu.

VI

MILLERDAN beri, Millerovo yolunda bir Kazak ne zaman Ukraynalılarla (Ukraynalıların köyleri aşağı Yablonovski'den başlar, yetmiş beş verstlik bir mesafe içinde, ta Millerovo'ya kadar devam ederdi) karşılaşsa onlara yol vermek zorunda kalırdı, yoksa Kazak'ı tepelerlerdi. Onun için, Kazaklar, tren istasyonuna hep gruplar halinde gider ve bozkırda Ukraynalılarla karşılaşmaktan korkmazdı kalabalık olunca. Hatta onlara sataşırlardı.

“Hey, kokol! Yol ver bize! Hem Kazakların toprağında yaşayın hem de onlara yol vermeyin, ha, domuzlar sizi!”

Tahıllarını, Don üzerindeki Paramonova'ya taşımak zorunda olan Ukraynalıların da durumları pek öyle kıskanılacak gibi değildi. Hiç sebepsiz, sırf “kokol” oldukları için kavgalar çıkardı; insan “kokol” olmaya görsündü, mutlaka canına okunurdu.

Yüzyıllar önce işgüzar bir el, Kazak topraklarına sınıfsal nefretin tohumlarını ekmiş, bu tohumları gözü gibi yetiştirmiş ve tohumlar bol meyve vermişti. Kazaklarla Ukrayna ve Rusya'dan yeni gelenler arasında çıkan bu gibi arbedelerde sel gibi kan dökülüyordu.

Değirmendeki çatışmadan iki hafta kadar sonra, bölgeden bir polis memuruyla müfettiş geldi köye. İlk sorguya çekilen Stokman oldu. Soylu bir Kazak ailesinden gelme genç memur, bir yandan çantasını karıştırırken bir yandan da sordu ona:

“Buraya gelmeden önce nerede oturuyordun?”

“Rostov'da.”

“1907'de hangi sebepten girdin hapse?”

Stokman'ın gözleri, memurun çantasına ve adamın öne eğik, kepekli saçları yandan ayrılmış başına kaydı.

“Kargaşalık çıkarmak suçundan.”

“Hım! O sırada nerede çalışıyordun?”

“Demiryolları atölyelerinde.”

“Ne iş yapıyordun?”

“Makinistlik.”

“Yahudi değilsin, değil mi sen? Yoksa dönme misin?”

“Hayır. Sanıyorum ki...”

“Ne sandığın beni ilgilendirmez. Sürgüne gönderildin mi?”

“Evet, gönderildim.”

Müfettiş başını kaldırdı, sivilceli dudaklarını ısırdı.

“Sana buralardan uzaklaşmanı tavsiye ederim,” dedi ve sonra kendi kendine, “Bunun bir çaresine de bakacağım zaten,” diye mırıldandı.

“Neden bay müfettiş?”

Cevap, başka bir soru şeklinde oldu:

“Kavga günü değirmende Kazaklara nelerden bahsettin?”

“Şey...”

“Pekâlâ, gidebilirsin.”

Stokman, Mokov'un evinin verandasına çıktı (köye gelen hükümet adamları daima tüccarın evini karargâh olarak kullanırdı) ve geri dönüp boyalı kapıya bakarak, omuzlarını silkti.

KİŞ yavaş yavaş gelip çattı. Meryem'in Şefaati Gününden sonra karlar eridi, sürüler tekrar çayıra çıkarıldı. Bir hafta kadar güneyden esen rüzgâr toprağı ısıttı, bozkırda bodur, yeşil otlar baş verdi. Toprağın çözülmesi Aziz Mikail Gününe kadar devam etti, derken bir don, arkasından bol kar yaptı hava. Çitlerin tepesine kadar yükseldi kar; Don boyundaki sebze bostanlarında karın üstü keşişen tavşan izleriyle doldu. Sokaklarda kimsecikler kalmadı.

Köyün üzerine tezek dumanları çöktü, yol kenarlarına dökülen küllerin arasında ekin kargaları eşelenmeye başladı. Kızakların bıraktığı kaymak gibi iz, köyün içinden soluk mavi bir kurdele gibi dolanarak geçiyordu.

Fundalıkların dağıtımı ve kesimi için kurul toplanacaktı. Gocuklarına, kaputlarına bürünmüş Kazaklar köy muhtarlık binasının önünde toplandı, nihayet soğuğa dayanamayıp içeri daldılar. Masanın arkasında, atamanla kâtibinin yanında, köyün aksakalları toplanmıştı; rengârenk sakallarıyla daha genç Kazaklar ve hiç sakalı olmayanlar, boyunlarını sıcak yakalarının içine çekmiş, gruplar halinde birbirleriyle fısıldaşıyordu. Boğuk bir mırıltı soğuk odada yükselirken, atamanın omzu üzerinden yan gözle baktığı kâtip sayfa sayfa kâğıt doldurdu sık yazısıyla.

"Bu yılki otlar..."

"Evet, meradan alınan otlar güzel, ama bozkır otu bodurdur."

"Eskiden ta Noel'e kadar bozkırda otlatılabilirdi hayvanlar."

"Kalmuklara göre hava hoş tabii."

Gırtlaktan atılan bir kahkaha.

"Atamanın ensesi de kurt ensesine dönüyor hani. Öyle kalınlaştı ki, başını çeviremiyor."

"Domuz gibi besliyor canını, iblis!"

"Merhaba, dede, kışı korkutup kaçırmaya mı çalışıyorsun yoksa? Nedir o sırtındaki gocuk öyle?"

"Eee, yakında Çingene'ye paltosunu sattıracak bu havalar."

"Geceyi bozkırda geçirip de üstüne örtecek balık ağından başka bir şeyi bulunmayan Çingene'nin hikâyesini duydun mu? Soğuk iliklerine işlemeye başlayınca uyanmış, parmağını ağdaki delikler-

den birine sokmuş, sonra anasına dönmüş, 'Meğer burası cereyan yapıyormuş, ben de hava soğudu sandım,' demiş."

"Korkarım yakında her yer buz tutar, kayganlaşır."

"Öküzleri nallatmak gerek."

"Şeytan Deresinde söğüt kesiyordum. Oradaki söğütler çok iyi."

"Önünü ilikle Zakar. Eğer bir tarafın donarsa, karın seni kapı dışarı eder."

"Köyün öküzlerinden birinin bakımını üzerine aldığını duydum, nedir bu iş kuzum Avdeyiç?"

"Ben vazgeçtim. O işe şu Paraşa bacı bakacak. Ben bir dulum, diyor, ne kadar çok olursa, o kadar iyi. Ben de dedim ki, iyi işte, ailene bir kişi daha katılmış olur..."

"Hah, hah, hah!"

"Eveet, aksakallar! Odun kesme işi nasıl olacak? Hey, susun bakalım!"

"Evet, dedim, ailene bir kişi daha katılınca bir de vaftiz babasına ihtiyacın olacak."

"Biraz daha yavaş, lütfen!"

Toplantı başladı. Ataman bir yandan asasıyla oynayıp, bir yandan serçe parmağıyla sakalındaki buz zerreciklerini kazıyarak yüksek sesle bazı adlar okudu. Arada bir kapı açılıp pat diye kapanıyor ve odanın içindekiler, ağızlarından buharlar çıkararak biraz daha sıkışıyor ortaya doğru.

İvan Tomilin atamanın sesini bastırmaya çalışarak, "Kesim işini perşembeye alamazsınız!" diye bağırdı ve morarmış kulaklarını ovalayarak mavi topçu kasketli başını yanına eğdi.

"Nedenmiş?"

Öteden birisi, "Kulaklarını düşürecekse ovalaya ovalaya be topçu!" diye seslendi.

"Ona bir çift kulaklık dikelim bari."

"Perşembe günü köyün yarısı ot getirmeye gidiyor. Amma da iş ayarlarmışsınız ha..."

"Pazara bırakabilirsiniz bu işi!"

"Aksakallar!"

"Yine ne var?"

“Bahtı açık olsun!”

Kalabalıktan alaylı bir uğultu yükseldi.

İhtiyar Matvey Kaşulin, ayakları sallanan masaya abanıp, dışbü-
dak değneğini Tomilin’e doğru uzatarak cırtlak sesiyle öfkeli öfkeli
bağırdı:

“Otlar beklesin! Burada topluluğun sözü geçer. Sen her zaman
çoğunluğa karşı çıkarsın zaten. Sen genç bir budalasın oğlum! İşte
o kadar!”

Tek kollu Aleksey, biçimi değişmiş yanağı seğirerek, “Senin de övü-
necek bir kafan yok ya...” diye lafa karıştı. Altı yıldan beri ufacık bir
toprak parçası yüzünden ihtiyar Kaşulin’le hırlaşıp dururdu. Her ne
kadar Kaşulin’in elindeki toprak, içinde bir kedinin kıvrılmasına yete-
cek kadar bile değilse de, Aleksey her bahar ihtiyarı bir temiz döverdi.

“Kapat çeneni, pelte suratlı!”

“Yazık ki uzaktasın benden, yoksa o burnunu kana bulardım se-
nin,” diye tehdit savurdu Aleksey.

“Seni tek kollu, titrek suratlı, seni...”

“Ey, yetsin artık bu çekişme...”

“Gücünü denemek istiyorsan dışarı çık.”

“Vazgeç Aleksey, baksana ihtiyarcığın nasıl gözü dönmüş, ner-
deyse kendini kaybedecek.”

“Eğer kendilerine gelmezlerse kodese tıkarım onları.”

Atamanın ağır yumruğunu güm diye indirdiği masa iniltili bir
ses çıkardı.

“Eğer susmazsanız şimdi bekçiye çağıracağım!” Düzen geri geldik-
ten sonra ekledi, “Odun kesme işi perşembe günü şafakla başlayacak.”

“Siz ne dersiniz aksakallar?”

“Hayırlısı olsun!”

“Hayır Allahtan!”

“Artık ihtiyarların sözüne kulak asılmaz oldu!”

“Bal gibi de kulak asacaklar. Her istediklerini yapabilirler mi sa-
nıyorlar? Şu benim Aleksandr yok mu, ona hissesini verdiğim zaman
topraktan, kavga çıkarmak istedi, bana el kaldırdı, ya! Ama haddini
bildirdim tabii. ‘Şimdi atamana giderim, seni dövdürürüm,’ dedim,
bu aklını başına getirdi onun.”

“Bir şey daha var, aksakallar. Bölge atamanından bir emir aldım.” Köy atamanı sesini yükseltip boynunu sağa sola çevirdi; üniformasının dik yakası çenesini acıtıyordu. “Gelecek cumartesi günü, askere alınacak genç Kazaklar yemin etmek için bölge atamanının bürosuna gidecek. Öğleden sonra orada olmaları gerekiyor.”

Panteley Prokofyeviç, kapıya en yakın pencerenin yanında dikiyordu; topal bacağını leylek gibi yukarı kaldırmıştı. Yanında, pencere pervazına oturan Miron Gregoryeviç bıyık altından gülüyordu. Kısa kirpikleri buz tutmuş, iri, kahverengi çilleri soğuktan boz bir renk almıştı. Genç Kazaklar sıkışık bir halde duruyor, birbirlerine göz kırparak gülüşüyorlardı. Bunların tam ortasında, mavi tepeli hassa kasketini dazlak kafasında geriye yıkmış, al bir kış elması gibi kırmızılığı hiçbir zaman kaybolmayan ve hiç yaşlanmayan yüzüyle, Avdeyiç Sinilin duruyordu.

Avdeyiç, Ataman Hassa Alayında askerlik yapmış ve “Palavracı” takma adıyla dönmüştü. Köyde, Ataman Alayına ilk atananlardan biriydi. Zaten öteden beri azıcık kafadan sakat bir adamdı, ama askere gidince üzerine hepten tuhaf bir hal gelmişti. Daha köye döndüğü ilk günden itibaren, sarayda yaptığı askerliğe, St. Petersburg’da başından geçen olağanüstü serüvenlere ilişkin tuhaf tuhaf hikâyeler anlatmaya başlamıştı. Onu hayretler içinde dinleyenler başlangıçta inanmış, ağızları bir karış, anlattığı bütün masalları yutmuştu, ama sonradan Avdeyiç’in köylerinin yetiştirdiği en büyük palavracı olduğunu keşfedince açıktan açığa ona güler olmuşlardı. Ama Avdeyiç’in ne utandığı vardı (gerçi yüzü her zaman için kırmızı olduğundan, utancından kızarıp kızarmadığını anlamak da olanaksızdı) ne de palavracılığı bırakacağı. Yaşlandıkça, yalanı çıkarıldığı zaman kızmaya, yumruklarına başvurmaya kalkar bir hal aldı; ama eğer dinleyenler sadece gülmekle yetinip bir şey söylemezse, Avdeyiç hikâyesini koyultur, daha da ballandıra ballandıra anlatmaya başladı.

Çiftçiliğine gelince, eli iş tutan çalışkan bir Kazak’tı; her konuda akli başında, hatta biraz kurnaz hareket eder, ama laf dönüp dolaşıp Avdeyiç’in Hassa Alayındaki askerliğine gelince, bütün millet kasıklarını tuta tuta gülmeye başladılar.

Avdeyiç odanın ortasında durmuş, topuklarının üzerinde sallanıyordu. Çevresini alan Kazaklara göz gezdirerek, o gök gürültüsünü andıran bas sesiyle konuştu:

“Askerlikten söz edildi de, bugünkü Kazaklar hiç de o eski Kazaklara benzemiyor. Hepsi de çelimsiz, hepsi de boy bos fukarası. Bir hapsırsan, ikiye bölünecekler. Oysa...” Küçümsemeyle gülümse-di. “Ben bir vakitler birkaç tane Kazak iskeleti görmüştüm! Aaa! O zamanki Kazaklar da Kazakmış hani!”

Yassı suratlı Anikuşka yanındakini dürterek, “İskeletleri nereden çıkardın Avdeyiç?” diye sordu.

Panteley burnunu kırıştırıp küpesini çekiştirerek, “Bak, kutsal gün yaklaştı, onun için sakın yine yalanlara kalkma Avdeyiç,” dedi. Avdeyiç’in palavracılığından hiç hoşlanmazdı.

Avdeyiç kesin bir dille, “Yalan söylemek âdetim değildir kardeş,” dedi ve sara nöbetine tutulmuş gibi sarsılmakta olan Anikuşka’ya hayretle baktı. “O iskeletleri, kayınbiraderime ev yaptığım sırada gördüm,” dedi. “Temel kazarken bir mezara rastgeldik. Demek, burada, Don üzerinde, kilisenin bitişiğinde bir mezarlık varmış eskiden.”

Gitmeye hazırlanan Panteley sabırsızlanarak, “Ee, iskeletlere ne olmuş?” diye sordu.

Avdeyiç her biri bir tırmık kadar olan iki kolunu yana açarak, “Nah, bu kadar uzundu kolları,” dedi. “Bir kafaları vardı, vallahi kazan kadar!”

Miron pencerenin pervazından kalkarken, “Sen gençlere, St. Petersburg’da hırsız nasıl yakaladığını anlat, daha iyi,” dedi.

Avdeyiç birden büründüğü alçakgönüllülükle, “Vallahi anlatılacak bir şey yok aslında,” diye cevap verdi.

“Anlat, anlat Avdeyiç!”

“Canım mesele şu,” diye lafa başlayan Avdeyiç, gırtlığını temizledi ve pantolonunun cebinden tütün kesesini çıkardı. Kesenin içinden yere düşen iki bakır ufaklığı tekrar keseye koydu, avucuna bir tutam tütün döktü ve ışıltılı gözlerini dinleyicilerinin üzerinde dolaştırdı:

“Hapishaneden bir haydut kaçmış. Aramadıkları yer kalmamış, ama bulabilmişler mi sanıyorsunuz? Ne gezer! Bütün memurlar sopadan geçirilmiş.

İşte, bir gece hassa subayı beni yanına çağırttı, ‘Doğru saraya git,’ dedi. ‘İmparator Hazretleri seni görmek istiyor.’ Ben de gittim. Esas vaziyeti aldım, ama İmparator omzuma vurdu ve dedi ki, ‘Dinle! İvan Avdeyiç, ülkemizin en azılı haydudu kırıış kırıış. Git onu bul; ayaklarını bırakıp başının üzerinde dikilmek zorunda bile kalsan bul onu! Onu bulmadan da sakın gözüme gözükmel!’ Ben de, ‘Baş üstüne İmparator Hazretleri!’ dedim. Ya çocuklar, işte böyle bir belaya çattık... Bunun üzerine tuttum çarın ahırlarından en güzel üç atı aldım, yola çıktım.”

Avdeyiç sigarasını yaktı, başlarını eğip kendisini dinleyenleri şöyle bir süzdü ve iyice şevke gelmiş bir halde, yüzünü örten sigara dumanlarını boru gibi sesiyle dağıttı:

“Gece gündüz at sürdüm, nihayet üçüncü gün hayduda Moskova civarında rastladım. Kuşu yakaladığım gibi arabama attım, doğru St. Petersburg’a getirdim. Şehre gece yarısı, üst baş çamur içinde vardım; doğru İmparator Hazretlerinin huzuruna çıktım. Orada ne kadar kont, prens varsa, beni durdurmaya çalıştı, ama ben aldırma-dan rap rap içeri girdim. Hım... şey, kapıyı vurdum. ‘Girebilir miyim İmparator Hazretleri?’ dedim.

‘Kimdir o?’

‘Benim,’ dedim, ‘İvan Avdeyiç Sinilin.’ Odada bir gürültü oldu, İmparator Hazretlerinin bağırdığını duydum, ‘Mariya Fiyodorovna, Mariya Fiyodorovna! Çabuk kalk, çabuk! Semaveri kaynat, İvan Avdeyiç gelmiş!’”

Kalabalığın arkasında duran Kazaklar arasında bir kahkahadır koptu. Kayıp sığırlar hakkında bir ilanı okuyan kâtip, cümlesinin yarısında kaldı, ataman da kaz gibi boynunu uzatıp kahkahadan kırılan kalabalığa ateş püskürerek baktı.

Avdeyiç’in yüzü bulutlandı, gözleri ikircikli bir biçimde, önündeki suratlar üzerinde dolaştı.

“Bekle biraz!”

“Hah, hah, hah!”

“Ay, bu adam öldürecek bizi!”

“Semaveri kaynat! Avdeyiç gelmiş!’ Hah, hah, hah!”

Toplantı dağılmaya başladı. İdare binasının buz tutan basamaklarından sürekli, tekdüze bir gıcırtıdır yükseldi. Dışarıda, basılmış karların üstünde Stepan Astakov ile uzun boylu, uzun bacaklı bir Kazak, yel değirmeninin sahibi, ısınmak için güreşiyordu.

Kazaklar onların çevresini alıp, fikir vermeye başladı:

“Vur yere kâfiri!”

“İflahını kes onun Stepan!”

“Hey, orasından tutma! Kurnazlık edecek aklı sıra!” diye bağırды ihtiyar Kaşulin; serçe gibi oradan oraya sıçırıyordu. Ve o heyecan arasında ihtiyar Kaşulin, morarmış burnunun ucundan şapşal şapşal sarkan, buz tutmuş koca bir sümük damlasının bile farkında değildi.

VIII

PANTELEY toplantıdan döner dönmez, karısıyla kendisine ait olan odaya gitti. İlyiniçna birkaç gündür keyifsizdi; yorgunluğu ve ıstırapı yüzünden okunuyordu. Sirtına bir yastık koymuş, kuştüyü yatağında uzun oturuyordu. Panteley’in ayak seslerini duyunca başını çevirdi; Panteley’in nefesinden nemlenmiş sakallarıyla keçeleşmiş bıyıklarına, artık bir alışkanlık haline getirdiği gözlerinin o sert ifadesiyle baktı ve burun kanatları titredi. Ama ihtiyarcık sadece buz ve ekşi ekşi koyun postu kokuyordu. ‘Bugün ayık,’ diye düşündü ve memnun bir tavırla örgü şişlerini kenara bıraktı.

“Ee, ağaç kesme işi ne oldu?”

“Perşembe günü başlamaya karar verdiler.”

Panteley bıyıklarını sıvazladı. Yatağın yanı başındaki bir sandığın üstüne otururken, “Perşembe sabahı,” diye ekledi. “Ee, biraz daha iyice misin?”

“Hep aynı. Bütün eklemlerim sızlıyor.”

“Sana suya girme demiştim, aptal! Hem de sonbaharda! Ne oluyor biliyorsun!” Panteley değneğiyle yerde geniş daireler çizerken, üstünden buhar çıkıyordu. “O kendiri ıslatacak kadın mı yoktu? Allah hepsinin belasını versin... Belasını versin!”

“Kendir ziyan olsun istemedim. Kadınlardan kimse yoktu ki, Grişa kendi karısını almış çift sürmeye gitmişti. Piyotr’la Darya da kim bilir nerelerdeydi.”

İhtiyar avuçlarına hohladı ve yatağa doğru eğildi.

“Peki, Natalya nasıl?”

Cevap verirken İlyiniçna'nın sesinde endişeli bir ifade vardı:

“Ne yapacağımı bilemiyorum. Geçen gün yine ağlıyordu. Avluya çıkmıştım, baktım birisi samanlığın kapısını açık bırakmış. Kapamaya gittiğimde onu darı sandığının yanında dikilir gördüm. Ne var diye sordum, sadece başının ağrıdığını söyledi. Bir türlü doğrusunu alamadım ağzından.”

“Belki de hastadır, ha?”

“Sanmam. Ya göze geldi ya da Grişa...”

“Yoksa yine o karıyla mı kırıştırmaya başladı?”

“Yok canım, Allah saklasın! Ne biçim lakırdı o!” diye telaşlanı-verdi İlyiniçna. “Sen Stepan’ı ne zannediyorsun, aptal mı? Yok yok, hiçbir şey duymadım.”

Panteley karısıyla biraz daha kaldı, sonra çıktı. Gregor odasında olta iğnelerini egeleyip sivriltiyordu. Natalya da onun sivrilttiği iğneleri domuz yağıyla yağlayıp, her birini ayrı bir bez parçasına sarıyordu. Panteley seke seke yanlarından geçerken, soran gözlerle baktı Natalya’ya. Solgun yanacıkları hazan yaprağı gibi al al olmuştu kızın. Son ay içinde dikkat çekecek kadar zayıflamış, bakışlarına yeni, zavallı bir ifade gelmişti. İhtiyar, kapıda durdu. Başını çevirip, Natalya’nın kerevetin üzerine eğdiği başına bakarken, ‘Gregor kızı öldürüyor,’ düşüncesi geçti kafasından. Gregor pencerenin yanına oturmuştu. Eğinin her hareketinde, siyah, karmakarışık kâkülleri sarsılıyordu.

İhtiyar ani bir hiddete kapılarak, “Bırak şunu be, şeytan götüresi!” diye bağırdı. Gregor korkuyla başını kaldırdı.

“Sivriltecek iki uç kaldı baba.”

“Bırak dedim sana! Ağaç kesmeye hazırlan. Daha kızaklara el bile sürülmemiş, sen orada oturmuş iğne sivriltiyorsun,” diye alçak sesle ekledi ve kapıda bir an durakladı; bir şeyler daha söylemek istediği belliydi. Ama dışarı çıktı. Gregor, hırsının geri kalanını da Piyotr’dan çıkardığını duyuyordu babasının.

Gregor kaputunu sırtına geçirirken avluda bağırان babasının sesi kulağına çalındı:

“Hâlâ sığırlara su vermedin mi tembel? Çitin dibindeki balyayla kim oynamış? O balyaya ilişilmeyecek demedim mi? İyi otların hepsini bitireceksiniz! Allah belanızı versin, sonra baharda ne vereceksiniz öküzlere?”

Perşembe günü şafaktan iki saat kadar önce, İlyiniçna, Darya’yı uyandırdı:

“Kalk! Ocağı tutuşturma vakti geldi!”

Darya sırtında gömleği ile sobaya koştu, birkaç kibrit bulup ateşi tutuşturdu.

Sigarasını yakan Piyotr, öksürerek, karısını dürtüp, “Kıyılda biraz!” dedi.

Hâlâ yarı uykulu olan Darya, “Ama gidip şu Natalya’yı kaldırmazlar! İki parça mı olacağım ben?” diye asık bir suratla söylendi.

Piyotr ona, “Git kendin kaldır,” dedi, ama onun demesine zaten hacet kalmamıştı, zira Natalya çoktan kalkmıştı. Sırtına hırkasını geçirip tezek getirmeye gitti.

Eltisi, Natalya’ya, “Biraz çıra getir,” diye emretti.

Mutfakta güçlükle dolaşan İlyiniçna, kısık sesiyle, “Dunya’ya söyle de su getirsin, Darya, duydun mu?” diye seslendi.

Mutfak taze hamur mayası, koşum takımları ve sıcak insan vücudu kokuyordu. Darya ayaklarında keçe çizimleri, mutfakta oradan oraya dolaşıyor, çanak çömleği yerleştiriyordu; pembe gömleğinin altında ufak memeleri yürürken hoplayıp titriyordu. Evlilik vücudunu zerrece bozmamıştı. İnce, uzun, bir söğüt dalı kadar esnek Darya hâlâ kız gibi duruyordu.

Omuzlarını kıvıra kıvıra yürür; kocası bağırarak olursa güler; huysuz dudaklarının ince kenarları altından dişleri bir sıra inci gibi görünürdü.

“Daha gecedен biraz tezek getirmen gerekirdi. Sobada kururlardı,” diye homurdandı İlyiniçna.

“Unuttum anne. Ne yapayım, elimde değil,” diye cevap verdi Darya.

Daha yemek hazır olmadan şafak söktü. Panteley acele acele gelip kahvaltısının başına oturdu, sulu lahana çorbasını üflelemeye başladı. Gregor, suratı bir karış asık, çene kasları inip kalkarak ağır ağır yi-

yordu. Piyotr, babasına çaktırmadan, diş ağrısı çeken, yüzü şişmiş Dünya'ya takılıyordu.

Sokaktan kızak sesleri geliyordu. Şafağın alacakaranlığında öküzlerin çektiği kızaklar ırmak boyuna gidiyordu. Gregor'la Piyotr kendi kızaklarına öküzleri koşturmak için dışarı çıktı. Gregor çıkarken karısının hediyesi olan yumuşak bir atkıyı boynuna bağladı ve kupkuru, buzlu havayı ciğerlerine çekerken yutkundu. Cırtlak sesiyle bağırarak bir kuzgun uçuş tepelerinden. Buzlu hareketsizlik içinde ağır ağır çırpınan kanatlarının hışırtısı ta uzaktan duyuluyordu. Piyotr kuşun ardından bakarken, "Güneye uçuyor," dedi, "sıcak yerlere."

Ufak, buzlu bir bulutun ardından, şen bir kız gülücüğü gibi incecik bir ay parçası donuk donuk pırıldıyordu. Bacalardan dümdüz çıkan dumanlar, ulaşılmaz yüksekliklere, bir bıçak ağzını andıran hilalin sivri ucuna doğru uzuyordu.

Melehov'ların evinin karşısına düşen yerde ırmak daha iyice donmamıştı. Irmağın kıyısında ise buzlar adamakıllı sertleşmiş, kar birikintilerinin altından yeşil yeşil görünüyordu. Ama Kara Kıyı'ya çarpan akıntıların döndüğü orta yerde, çürük beyazlığın içinde, buzlar arasında bir boşluk tehditkâr bir şekilde kara kara esniyordu. Orada kışlayan yaban ördekleri suyun üzerinde benek benek duruyordu.

Panteley oğullarından önce çıkıp yaşlı öküzlerle gitti. Irmağa inen bayırda Piyotr'la Gregor, Anikuşka'ya yetişti. Dizginleri bodur ve hastalıklı bir kadın olan karısı kullanıyor, Anikuşka ise sırtına geniş, yeşil bir atkı almış, kızağın yanında yürüyordu; kızağın bir kenarından yepyeni bir balta sapı çıkmıştı dışarıya.

"Merhaba komşu, inşallah karını da beraber götürmüyorsundur?" diye seslendi ona Piyotr.

Isınmak için durmadan zıplayan Anikuşka, iki kardeşin yanına gitti.

"Götürüyorum elbette, beni ısıtsın diye."

"O seni ısıtmaz, çok zayıf."

"Doğru, ne yapayım, yulafla besliyorum yine de şişmanlamıyor!"

Gregor kızaktan yere atlayarak, "Aynı yerde mi keseceğiz?" diye sordu.

"Evet, eğer bana bir sigara vererseniz."

“Sen hep böyle beleşçisindir zaten Anikuşka.”

“Hayatta en tatlı şeyler, dilencilikle ve çalarak elde edilen şeylerdir,” diye kıkır kıkır güldü Anikuşka; gülerken de tüysüz, kadınsı yüzü buruştu.

Üçü birden arabada gidiyordu. Orman buzdan bir dantel ve el değmemiş bir beyazlıkla donanmıştı. Ön tarafta oturan Anikuşka, başının üstündeki dallara bir kırbaç salladı. İğne kadar sivri kar kristalleri yağmur gibi karısının üzerine döküldü.

Kadın üstünden karları silkelerken, “Oyun oynama, şeytan!” diye bağırdı.

Piyotr öküzünü hızlandırmak için kırbacının ucunu hayvanın karnının altına sokmaya çalışırken, “Karını baş aşağı kara göm,” diye bağırdı.

Yolun bir dönemecinde, boyunduruk vurulmuş iki öküzünü köye doğru süren Stepan Astakov’la karşılaştılar. Stepan yürürken, keçe çizmelerinin deri tabanı karın üstünde gıcır gıcır ediyordu. Kıvırcık kâkülleleri, kürklü başlığının altından beyaz bir üzüm salkımı gibi sarkıyordu.

Anikuşka onun yanından geçerken, “Hey, yolunu mu kaybettin Stepan?” diye bağırdı.

“Yolunu kaybedenin Allah belasını versin! Yuvarlandık, kızığın ayağı bir köke takılıp koptu. Onun için geri dönmek zorunda kaldım.” Stepan iğrenç bir küfür savurdu ve Piyotr’un yanından geçerken şimşek şimşek çakan açık renk gözlerini kıstı.

Anikuşka geriye dönüp, “Kızığını orada mı bıraktın?” diye sordu.

Bu lafı duymazlığa gelen Stepan, yoldan ayrılan öküzlerinin sırtında kamçısını şaklatırken, yanından geçen Gregor’a uzun uzun ve yiyecekmiş gibi baktı.

Grup, biraz ileride, yolun ortasına bırakılmış bir kızağa rastladı. Aksinya kızağın yanında dikiliyordu. Sol eliyle sırtındaki koyun postundan gocuğun eteğini tutarak onlardan tarafa bakıyordu.

“Çekil yolumdan, yoksa çiğnerim seni. Oho, tam bana göre karısın!” diye bağırdı Anikuşka. Aksinya gülümseyerek bir adım kenara çekildi ve devrilmiş kızağın kenarına oturdu.

“Kendi karın var ya yanında.”

“Evet, domuz kuyruğuna girmiş diken gibi iğneleyip duruyor beni, yoksa seni de alırdım yanıma.”

“Çok teşekkür ederim.”

Piyotr, Aksinya’ya yaklaşınca geri dönüp Gregor’a kaçamak bir göz attı. Gregor her hareketinden heyecan ve umut taşarak belli belirsiz gülümsüyordu.

Piyotr yün eldiven içindeki elini kasketine götürüp selam vererek, “Sağlığın daim ola, komşu,” dedi Aksinya’ya.

“Sağ ol.”

“Ne oldu, kızak mı kırıldı?” diye sordu Piyotr.

Aksinya, Piyotr’a bakmaksızın, ayağa kalkıp Gregor’a doğru dönerek, “Evet,” diye cevap verdi hafif bir sesle. Gregor yaklaşınca, “Gregor Panteleyeviç, seninle konuşmak istiyorum,” dedi.

Gregor, Piyotr’a kendi öküzlerine de bakmasını söyleyerek Aksinya’ya döndü. Piyotr anlamlı anlamlı gülümseyerek öküzleri sürdü, yoluna devam etti.

Her ikisi de birbirini süzerek konuşmadan durdu. Aksinya ihtiyatla çevresine bakındıktan sonra, yaşlı siyah gözlerini tekrar Gregor’a çevirdi. Utanç ve sevinç yanaklarını al al etmiş, dudaklarını kurutmuştu. Hızlı hızlı soluyordu.

Yoldaki bir dönemeçte, Piyotr’la Anikuşka, kahverengi meşe gövdelerinin ardında kayboldu.

Gregor, Aksinya’nın gözlerinin içine baktı ve orada her şeyi göze almış inatçı bir kıvılcım gördü.

Aksinya kesin bir dille, “Grişa,” dedi, “ne istersen yap ama ben sensiz yapamıyorum.” Sonra dudaklarını sıkıp cevap bekledi.

Gregor cevap vermedi. Orman bir sessizliğin içine hapsedilmiş gibiydi. Gregor’un kulaklarında donuk bir boşluğun yankıları çınladı. Kızak ayaklarının pırıl pırıl parlattığı yolun yüzü, kurşuni bir paçavra gibi gök, taş gibi sessiz, ölüm uyuşukluğu içindeki orman...

Yakınlarında aniden öten bir kuzgunun sesi Gregor’u bir anlık uyuşukluğundan kurtarır gibi oldu. Başını kaldırıp sessiz sessiz kanat çırparak uzaklaşan kuşun ardından baktı. Kendi sesini duymak onu şaşırttı:

“Hava ısınacak. Kuzgun sıcak yerlere uçuyor.”

Âdeta kendi kendini sarsıp uyandırır gibi boğuk bir sesle güldü: “İşte...” Sarhoş bakışlarını gizli gizli Aksinya’ya çevirdi ve birdenbire onu tutup kendine doğru çekti.

IX

KİŞ süresince Lukeşka’nın evinde, Stokman’ın odasında ufak bir köylü grubu her akşam toplandı. Bu grupta Hristonya, değirmenden Uşak (yağlı bir ceketini omuzlarına atmış), yüzünden gülümsemesi hiç düşmeyen (ve üç aydır boş gezen) David, makinist İvan Alekseyeviç Kotliyarov, ara sıra, kundura tamircisi Filka ve her zaman, daha askerliğini yapmamış genç bir Kazak olan Mişa Koşevoy bulunurdu.

Başlangıçta bu grup kâğıt oynayarak vakit geçiriyordu. Sonradan Stokman ihtiyatla, Nekrasov’un bir şiir kitabını çıkardı ortaya. Kitabı yüksek sesle okumaya başladılar ve beğendiler. Nekrasov’dan sonra Nikitin’i okumaya devam ettiler. Noel yaklaştığı sıralarda bir akşam da Stokman, yapraklarının kenarları kıvrılmış, ciltsiz ufak bir kitabın okunmasını önerdi. Kilisenin okuluna gitmiş olan ve yüksek sesle okuyabilen Koşevoy, kitabın yağlı sayfalarına küçümseyerek baktı.

“Sen bu kitapla yemek pişirirsin be yahu, o kadar yağlı,” dedi iğrenerek.

Hristonya kahkahadan kırıldı; David pırıl pırıl gülümsedi. Ama Stokman onların gülmelerinin geçmesini bekledi, sonra, “Oku şu kitabı, Mişa,” dedi. “İlgi çekici bir kitaptır. Kazaklar üzerinedir başından sonuna kadar.”

Başını masanın üzerine eğen Koşevoy acele acele okudu:

“*Don Kazaklarının Kısa Tarihi*,” sonra ne diyeceklerini bekleyerek çevresindekilere baktı. Kotliyarov, “Oku!” dedi.

Üç gece kitabın üzerine kapandılar, geçmişteki Kazakların özgür yaşamlarını okudular, Pugaçev’i, Stenka Razin’i, Kondrati Bulavin’i öğrendiler. Nihayet son devirlere gelip dayandılar. Eserin bilinmeyen yazarı, Kazakların sürdürdüğü sefil yaşantıya ateş püskürüyor; idarecilere, sisteme, Çarlık Hükümetine ve kendilerini hükümdarlarına uşak gibi kiralayan Kazaklara çatıyordu. Dinleyiciler heyecan-

la kendi aralarında tartışmaya başladı. Başı tavanın kirişine değen Hristonya boru gibi sesiyle konuşuyordu. Stokman kapının yanında oturmuş, gözlerinin içi gülerek piposunu tütürüyordu.

“Doğru söylüyor! Baştan aşağı, hepsi doğru!” diye gürlledi Hristonya.

Koşevoy kollarını şaşkın şaşkın yana açıp, yakışıklı yüzünü buruşturarak, “Kazakların böyle utanç verici bir duruma getirilmesinde biz Kazakların bir kabahati yok ki,” dedi.

Tıknaz yapılı, omuzları da kalçaları da geniş, hemen hemen dört köşe bir adamdı Koşevoy. Dökme demir bedeninden tuğla kırmızısı sağlam bir boyun yükseliyor, bu boynun üzerinde biçimli başı, o kadınsı yumuşaklıktaki yanakları, ufacık ağzı ve altın sarısı kıvrıkcık saçlarının altındaki siyah gözleriyle yabancı kalıyordu.

İnce uzun bir Kazak olan makinist Kotliyarov, sapına kadar Kazak geleneklerine bağlı bir adamdı; nitekim Kazakları hararetle savunurken, yuvarlak, patlak gözleri alev püskürüyordu:

“Sen mujiğin birisin Hristonya, senin damarlarında bir kova su, onun içinde de bir damla Kazak kanı var. Senin anan Voronej’li bir mujikle çiftleşmiş.”

“Aptalsın, aptalsın sen be kardeş!” diye gürlledi Hristonya. “Ben hakkı savunuyorum.”

Kotliyarov kurnaz kurnaz, “Ben, Hassa Alayında askerlik yapmadım,” dedi. “Onların hepsi de aptaldır.”

“Ordunun geri kalan kısmında da iflah olmayacak bazıları var ama.”

“Kapat çeneni, mujik!”

“Mujikler de senin gibi insan değil mi?”

“Onlar mujik işte, içine çalı çırpı doldurulmuş hasırdan yapılmış onlar.”

Hristonya, güneyli şivesi daha kuvvetli ortaya çıkacak şekilde, “Ben Petersburg’da askerliğimi yaparken çok şeyler gördüm kardeş,” dedi. “Bir seferinde, çarın sarayında nöbetçiydik, hem içerisini hem dışarısını bekliyorduk. At üstünde duvarları boydan boya dolaşırdık; iki atlı bu yana, iki atlı da öbür yana. Karşılaştığımız vakit şöyle sorardık: ‘Her yer sakın mi, hiçbir yerde nizamsızlık yok mu?’

Ondan sonra da dolaşmamıza devam ederdik. Durup konuşmamıza izin verilmezdi. Bizi de görünüşümüze bakarak seçmişlerdi. Kapıda nöbet bekleme sıramız geldiği zaman ise yüzce de vücutça da tıpatıp benzeyen çiftlere ayırırıldardı bizi. Hatta bir seferinde aptal berber benim sakalımı boyamaya bile kalktı. Bizim bölükten, saçları kestane doru bir Kazakla nöbet tutacaktım. O saç rengini nereden bulmuş, eğer biliyorsam kahrolayım, ateşte filan kavrulmuş olmalı. Bütün alayı aradılar, onun gibi bir tanesini daha bulamadılar. Onun üzerine birlik komutanı sakalımı boyasın diye beni berbere yolladı. Sonradan aynaya baktığım vakit az kalsın kalbim duracaktı. Sanki tutuşmuş yanıyordum. Vallahi yalan söylemiyorum. Parmaklarımı yakar diye dokundurmaya korkuyordum!”

“Bak, yine tıraşa başladı, koca geveze. Biz neyden konuşuyorduk yahu?” diye onun lafını kesti Kotliyarov.

“Halktan.”

“Hah, işte bize halktan bahset sen. Bize ne senin sakalından!”

“Ha, dediğim gibi, bir seferinde dışarıda nöbet sıram gelmişti. Arkadaşımla beraber at üstünde dolaşıyorduk, birden köşeden bir sürü öğrenci çıktı koşarak. Sinek gibi kalabalıktılar! Bizi görür görmez hep bir ağızdan, ‘Yuuh!’ diye bağıldılar. Sonra yine, ‘Yuuh!’ Ve daha biz ne olduğumuzu anlamadan çevremizi sardılar. ‘Ne dolaşıyorsunuz öyle Kazaklar?’ diye sordular. Ben de, ‘Nöbet tutuyoruz, hem sen şu dizginleri bırak bakalım delikanlı,’ dedim ve elimle kılıcıma pat pat vurdum. İçlerinden biri, ‘Yanlış anlama Kazak,’ dedi, ‘ben de Kamenskaya yöresindenim, burada üniversitede ya da oniversitede, ne dersen de işte, okuyorum,’ dedi. Biz de atlarımızı sürüp geçtik, o sırada koca burunlu bir herif cebinden on ruble çıkardı ve, ‘Ölmüş babamın şerefine içersin bununla,’ dedi. Sonra cebinden bir resim çıkardı, ‘Bak, benim babam bu,’ dedi, ‘sende kalsın, hatıra diye saklarsın.’ Eh, biz de reddetmedik, aldık. Dolaşmaya devam ettik yine. Tam o sırada sarayın arka kapılarının oradan, yanında bir süvari birliğiyle bir teğmen dörtnala bize doğru geldi. ‘Ne var, ne oldu?’ diye bağırды. Ben de öğrencilerin üstümüze geldiğini, bizimle konuşmaya başladığını, talimat gereğince onlara kılıç çalacak olduğumuzu, ama bize ilişmedikleri için atımızı sürüp geçtiğimizi

anlattım. Nöbet bittikten sonra onbaşıya, on ruble para kazandığımızı, ihtiyarın şerefine içki içmek istediğimizi söyleyerek ona resmi gösterdik. Akşama onbaşı biraz votka getirdi, böylece bir iki gün hoşça vakit geçirdik. Ama sonradan, bize yutturdukları numarayı öğrendik. Meğerse o genç öğrenci, o piç, bize Almanya'nın en büyük baş belasının resmini vermiş. Resmi yatağımın başucuna asmıştım; kır sakalları, temiz bir yüzü vardı adamın. Ama teğmen resmi görüp sordu, 'Nereden buldun o resmi köpoğlu?' Ben de anlattım. Bunun üzerine bana küfretmeye, suratımı yumruklamaya başladı. 'Kimdir bu biliyor musun? Onların atamanı, Karl...' Hay canına tükürdüğüm, unuttum bak adını. Neydi bakayım?.."

Stokman yüzünde beliren geniş bir gülümsemeyle, "Karl Marx mı?" diye hatırlattı.

Hristonya sevinçle, "Tamam," dedi, "Karl Marx. Benim başımı adamakıllı belaya soktu. Bazen Çareviç Aleksey'le öğretmenleri muhafızların odasına gelirdi. Ya resmi görselerdi, ne olurdu o vakit?"

Kotliyarov kıkır kıkır gülererek, "Bir de sen mujikleri övüyorsun," dedi, "bak ne oyun oynamışlar sana!"

"Ama o on rubleyle içtik ya. Sakallı Karl'ın şerefine içtik, ama olsun, içtik ya!"

Stokman ağızlığıyla oynayarak, "Şerefine içilmeye layıktır o," dedi ve gülümsedi.

Koşevoy, "Neden? Ne hayır yapmış?" diye sordu.

"Başka zaman anlatırım, şimdi geç oldu." Stokman ağızlığını iki parmağının arasında tutup, elini öbür elinin üzerine vurarak izmariti çıkardı.

Uzun süre ince eleyip sık dokuduktan, iyice tarttıktan sonra on Kazak, Stokman'ın tamirhanesinde düzenli olarak buluşmaya başladı. Stokman grubun ruhuydu ve dosdoğru, sadece kendisinin iyice anlayabildiği bir amaca ulaşmaya çalışıyordu. Anlayışı kıt, kavrayışı zayıf, basit kafaların içine bir ağaç kurdu gibi işliyor, bu kafaların içine, var olan sisteme karşı öfke ve nefret tohumları ekiyordu. Başlangıçta hançer gibi soğuk bir güvensizlikle karşılaştı, ama o yılacak takımından değildi. Nasıl olsa bu da zamanla giderilirdi.

SOL yakanın kumluk yamacı üzerinde, yukarı Don'un en eski ilçesi olan Vyeşenskaya uzanır. Eskiden Çigonaki diye anılan bu ilçe, I. Petro zamanında yağmaya uğradıktan sonra başka bir yere taşınmış ve Vyeşenskaya adını almıştı. Burası vaktiyle, Voronej'den Azak'a kadarki büyük su yolu üzerinde önemli bir halkaymış.

Vyeşenskaya'nın karşısına rastlayan kısımda Don, bir Tatar yayı gibi bükülür, keskin bir dönüşle sağa kıvrılır ve Bazki köyü önünde tekrar görkemle doğrularak, yeşile çalan mavi sularını batı yakasının kıraç tepelerinin eteklerinden, sağ yakadaki sıkışık köylerden, sol yakadaki tek tük ilçelerden geçirip, denize, mavi Azak Denizine döker.

Ust-Koperskaya'da Koper kolunu, Ust-Medveditskaya'da Medveditsa kolunu alıp derinleşerek, bir sürü kalabalık ve gürültülü ilçelerin, köylerin arasından gürül gürül akar.

Vyeşenskaya ilçesi sarı kum birikintileri arasındadır. Çıplak, bitki diye bir şey bulunmayan, soğuk bir yerdir burası. Meydan yerinde eskilikten kurşuni bir renk almış köhne bir kilise vardır ve meydana ırmağa paralel altı tane yol çıkar. Don'un Bazki'ye doğru kıvrıldığı yerde, yağışsız mevsimde Don kadar geniş bir gölden ayrılan bir kol, bir kavak koruluğunun içine girer. Vyeşenskaya'nın öte ucu bir eğimle göle iner. Buradaki, her yanını altın sarısı dikenler bürümüş daha ufak bir meydanlıkta, gölün öbür yakasındaki kavakların yeşil rengine uygun, yeşil kubbeleri, yeşil çatısıyla bir kilise daha vardır.

Köyün ilerisinde, kuzeye doğru, safran rengi kumlarla örtülü kıraç topraklar, bodur bir çam koruluğu ve kırmızı killi topraktan suları kırmızı akan derecikler uzanır. Bu ıssız topraklarda tek tük vahalar halinde köyler, meralar ve funda gibi söğütler göze çarpar.

Aralık ayında, bir pazar günü bölgenin çeşitli köylerinden gelen genç Kazaklardan beş yüz kişilik bir kalabalık, kilisenin dışında, meydanda toplandı. Ayın bitti; yaşlı, heybetli bir Kazak olan ve kıdem sırmaları bulunan başçavuş bir emir verdi, genç Kazaklar itiş kakış ikişerli uzun sıralar halinde dizildi. Çavuşlar onları hizaya sokmak için koşuşup duruyordu.

Çavuş, boru gibi sesiyle, "Sıralar!" diye bağırdı ve eliyle anlaşıl-mayan bir hareket yaparak sert bir sesle, "Dörder olun!" dedi.

Resmî giyinmiş, sırtında yepyeni bir subay kaputu bulunan ataman, mahmuzlarını şakırddata şakırddata, arkasında askerî polisler olduğu halde kilisenin avlusuna girdi.

Mitka Korşunov'la yan yana duran Gregor Melehov, Mitka'nın fısıldadığını duydu:

“Çizmelerim fena halde vuruyor.”

“Sabret, seni ataman yapacaklar.”

“Biraz sonra içeri gireceğiz.”

Sanki bunu doğrularcasına, başçavuş bir iki adım geri çekildi, topukları üzerinde keskin bir dönüş yaptı ve bağırdı:

“Sağa dön. İleri, marş!”

Kol, ardına kadar açık kapıdan içeri doldu ve kilisenin kubbesi ayak sesleriyle çın çın öttü.

Gregor, papazın okuduğu bağlılık yeminini dinlemiyordu bile. Ayaklarını sıkkan yeni çizmelerinin verdiği acıyla yüzünü buruşturan Mitka Korşunov onun yanında duruyordu. Gregor'un yukarı kalkık kolu uyuşmaya başlıyor, kafasının içinden zonklaya zonklaya bir sürü düşünce geçiyordu. Çarmıha gerili İsa heykelinin önüne gelip, bir sürü dudaktan artakalan nemle ıslanmış gümüşü öperken, Aksinya'yı ve karısını düşündü. Çatal çatal, ani bir şimşek gibi, gözlerinin önünde bir orman hayali belirdi; kahverengi gövdeli ağaçların dalları bembeyaz tüyler ve Aksinya'nın yazmasının altından görünen siyah gözlerinin ıslak pırıltılarıyla yüklüydü...

Tören sona erdikten sonra tekrar meydana çıkarılıp yeniden sıra oldular. Burnunu sümkürüp parmaklarını gizli gizli kaputunun kenarına silen çavuş onlara seslendi:

“Sizler artık çocuk değilsiniz, birer Kazak'sınız. Yemininizi ettiniz, bundan böyle neyin ne olduğunu anlamanız gerekir. Büyüyüp birer Kazak oldunuz, onun için şerefınızı korumanız, ananıza, babanıza ve geri kalan büyüklerinize itaat etmeniz lazım. Bir zamanlar çocuktunuz, eğlendiğiniz kadar eğlendiniz, istediğiniz kadar oynadınız –sokakta çelik çomak oynardınız herhalde– ama artık aklınızda sadece yapacağınız askerlik olmalı. Bir yıla kadar sizleri askere çağıracaklar...” Buraya gelince çavuş tekrar sümkürdü. Parmakları-

nın üzerindeki sümügü silkeleyip attı ve tavşan tüyü eldivenlerini çekip lafını bitirdi:

“Babalarınız, analarınız da teçhizatınızı sağlamayı düşünmelidir. Sizlere orduya gidecek birer at almaları ve... genel olarak... Eh, artık evlerinize dönün. Tanrı yardımcınız olsun evlatlarım.”

Gregor’la Mitka, kendi köylerinden başka delikanlılara katıldı ve evlerine dönmek üzere hep birlikte yola çıktılar.

Don boyunca yürüyerek döndüler. Bazki köyünün üzerine kulübelerin sobalarından çıkan duman bir sis gibi çökmüştü; uzaktan uzağa çan sesleri geliyordu. Mitka bir çitten söktüğü budaklı sopaya dayanarak en arkadan topallaya topallaya yürüyordu.

Delikanlılardan biri, “Çıkar çizmeni,” diye akıl öğretti.

Mitka ikircikli bir tavırla, “Buz ayağımı dondurur,” diye cevap verdi.

“Çorabını çıkarma sen de.”

Mitka karların üzerine oturup çizmesini çıkardı. Ağırlığını çizmesiz ayağının üzerine vererek yoluna devam etti. Sık örgülü çorap, gevrek karların üzerinde belirgin bir iz bırakıyordu. Sarsak kafalı, bodur Aleksey Beşnyak, “Hangi yoldan gideceğiz?” diye sordu.

Gregor hepsinin yerine cevap vererek, “Don boyunca,” dedi.

Şakalaşa şakalaşa yollarına devam ettiler. Birbirlerini itip yere yuvarladılar. Her biri bir kere alta gitti, ötekiler de tepesine yığıldı alttakinin. Bazki ile Gromkovski arasında, Don’u karşıdan karşıya geçmekte olan bir kurdu ilkin Mitka gördü.

“Bakın çocuklar, bir kurt!”

Genç Kazaklar bağrışıp çağrışmaya, ıslık öttürmeye başladı. Kurt sıçradı, sonra karşı kıyıya yakın bir noktada onlara yan dönüp durdu.

“Yakalayın şunu!”

“Hadi!”

“Mitka, seni çorapla yürür gördü de sana bakıyor.”

“Amma kalın ensesi var!”

“Bakın, gidiyor!”

Boz renkli hayvan, bir an sanki granitten yontulmuş gibi kıpırdamadan durdu, sonra sıçraya sıçraya koşup kıyıdaki söğütlerin arasında kayboldu.

Köye vardıklarında alacakaranlık çökmüştü. Gregor buzlu yoldan ayrılıp evine giden patıkaya saptı. Avluda kullanılmayan bir kızak duruyordu; çitin yanındaki çalı çırpı yığınının tepesinde serçeler cıvıldaşıyordu. Burnuna ev kokusu, kurum kokusu, ahırların nemli kokusu çalındı.

Gregor basamakları çıkıp pencereden içeriye bir göz attı. Tavana asılı lamba odanın içine sarı bir aydınlık veriyordu. Gregor, kapının yanında duran çalı süpürgesiyle çizmelerinin karını süpürdü ve üzerinden buğular tüterek mutfağa girdi.

“Döndüm işte.”

“Çabuk döndün. Allah bilir donmuşsundur,” diye telaşlı ve aceleci bir tavırla cevap verdi Piyotr.

Panteley dirseklerini dizlerine dayamış, başını elleri arasına almış oturuyordu. Darya, iniltili sesler çıkaran çıkırığın başında yün eğiriyordu. Masanın yanında, arkası dönük vaziyette duran Natalya, o girdiği halde dönmedi. Gözlerini alelacele mutfakta dolaştıran Gregor, sonunda bakışlarını Piyotr’a dikti. Ağabeyinin yüzündeki telaşlı ifade Gregor’a bir şeyler geçtiğini anlattı.

“Yeminini ettin mi?”

“Hıı hıı.”

Gregor sokak elbisesini ağır ağır, oyalanarak çıkarırken, bu soğuk ve sessiz karşılamaya neden olabilecek bütün olasılıkları kafasından geçiriyordu. Misafir odasından çıkan İlyiniçna’nın yüzünden de bütün heyecanı okunuyordu.

Gregor sıraya, babasının yanına otururken, ‘Sebeup, Natalya olacak,’ diye geçirdi aklından.

Annesi, Darya’ya gözleriyle Gregor’u işaret ederek, “Ona biraz yemek getir,” dedi. Darya yün eğirirken söylediği şarkısını yarıda kesti ve o genç kız vücuduyla kıırta kıırta ocağa gitti. Mutfaktaki ölü sessizliğini arada bir hızlı hızlı soluyan keçinin ve yeni doğmuş yavrusunun sesi bozuyordu.

Gregor çorbasını yudumlarırken Natalya’ya baktı. Ama yüzünü göremedi; yan oturuyordu Natalya, başını da örgüsüne eğmişti. Genel sessizlikten sinirlenip ilk konuşan Panteley oldu. Yapmacık bir öksürükle, “Natalya annesiyle babasının yanına dönmekten söz ediyor,” dedi.

Gregor ekmek kırıntılarını eze eze top yapıyordu, hiç cevap vermedi.

“Nedir sebebi?” diye sordu babası; patlamanın ilk işareti olarak alt dudağı titriyordu Panteley’in.

Gregor sofradan kalkıp haç çıkarırken, “Bilmiyorum,” diye cevap verdi.

Babası sesini yükselterek, “Ama ben biliyorum!” dedi.

İlyiniçna, “Bağırma, bağırma!” diye araya girdi.

Piyotr pencerenin yanından odanın ortasına doğru gelirken, “Evet, bağırmana sebep yok,” dedi. “Ona kalmış bir iş. İsterse burada oturur, istemezse oturmaz; eğer istemiyorsa, eh... Tanrı yardımcısı olsun!”

“Ben onu ayıplamıyorum. Kocasını bırakıp gitmesi Tanrı katında tabii ki gūnahtır, haysiyet kırıcıdır, ama ona kabahat bulmuyorum. Kabahat onun değil, bu köpoğlusunun,” dedi Panteley, o sırada sobanın yanında ısınan Gregor’u işaret ederek.

Gregor, “Kime ne kötölük ettim?” diye sordu.

“Bilmiyor musun? Bilmiyor musun, iblis?”

“Hayır bilmiyorum.”

Panteley sırayı devirip ayağı fırlatarak doğruca Gregor’un yanına vardı. Natalya’nın elinden ördüğü çorap düştü, şişleri takır takur yere yuvarlandı. Sesi duyar duymaz, sobanın yanı başından bir kedi fırladı, başını yana eğip pençesini kıvrarak, yün yumağını oynaya oynaya sandığa doğru yuvarlamaya başladı.

İhtiyar ağır ağır ve tane tane, “Sana şunu diyorum ben,” diye başladı. “Eğer Natalya ile yaşamayacaksan, bu evden çıkarsın, ayakların seni nereye götürürse oraya gidersin. Sana söylemek istediğim bu işte.” Sakin bir sesle, “Ayakların nereye götürürse oraya git,” diye tekrarladı, sonra dönüp sırayı yerden kaldırdı.

Dunya yatağın üstüne oturmuş, korkudan fal taşı gibi açılan gözlerini bir ona bir ötekine çeviriyordu.

Sesi çatlak ve boğuk çıkan Gregor, “Baba, bunu öfkeyle söylemiyorum,” dedi. “Ben kendi isteğimle evlenmedim, beni everen sensin. Natalya’ya gelince, ona engel olduğum yok. Eğer istiyorsa gider babasının evine.”

“Sen kendin çek arabanı.”

“Çekeceğim!”

“Cehennemin dibine kadar yolun var!”

“Gidiyorum. Gidiyorum, acele etme.”

Gregor, karyolanın üzerinde duran gocuğunun kolunu yakaladı; burun kanatları inip inip kalkıyor, bütün vücudu, tıpkı babasınıninki gibi kaynayan bir öfkeyle zangır zangır titriyordu. Her ikisinin de damarlarında aynı Türk ve Kazak kanı kaynıyordu ve baba oğulun o anki benzerlikleri inanılmayacak derecedeydi.

İlyiniçna, Gregor’u kolundan yakalayıp, “Nereye gidiyorsun?” diye inledi. Ama Gregor onu kuvvetle itip kürk başlığını kaptı.

İhtiyar Panteley kapıyı ardına kadar açarak, “Bırak gitsin!” diye gürledi. “Bırak gitsin günahkâr domuz! Gitsin, Allahın cezası! Hadi, hadi git! Defol!”

Gregor koşarak merdivene atıldı, son duyduğu ses, Natalya’nın kendini hiç tutmadan hıçkıra hıçkıra ağlaması oldu.

Buzlu gece köyü pençesine almıştı. Simsiyah gökten iğne uçlu kar taneleri dökülüyordu; Don üzerinde sıkışan buzların sesi kulaklarında top gibi patlıyordu. Gregor nefes nefese avlu kapısından koşarak çıktı. Köyün öbür başından birbirine karışan köpek havlamaları geliyor, buzlu pus arasından sarı sarı ışıklar parlıyordu.

Yoldan aşağı doğru amaçsız bir şekilde yürüdü Gregor. Astakov’ların simsiyah pencereleri elmas gibi parlıyordu.

Bahçe kapısından Natalya’nın, “Grişa!” diye seslendiğini duydu. “Cehennemin dibine!” diye dişlerini gıcırdatıp adımlarını hızlandırdı Gregor.

“Grişa, geri dön.”

Gregor sarhoş gibi sendeleyerek önüne çıkan ilk yola saptı ve son defa olarak arkasından bağırان Natalya’yı duydu:

“Grişa, sevgilim...”

Meydanı çabucak geçip yolların kesiştiği çatalağzında, geceyi nerede geçireceğini düşünerek durdu. Mişa Koşevoy’da karar kıldı. Mişa tepenin yamacında, üstü sazla örtülü küçük kulübesinde annesi, kız kardeşi ve iki küçük erkek kardeşiyle otururdu. Gregor, Mişa’ların avlusuna girip ufak pencereyi vurdu.

“Kim o?”

“Mişa evde mi?”

“Evet, kim istiyor?”

“Benim, Gregor Melehov.”

Biraz sonra, uykusundan uyandırılan Mişa kapıyı açtı.

“Sen misin Grişa?”

“Benim.”

“Gecenin bu vaktinde ne istiyorsun?”

“Gireyim de içeride konuşuruz.”

Holde Mişa’nın dirseğinden yakalayan Gregor, aklına söyleyecek doğru dürüst bir kelime gelmediği için kendi kendine küfrederek fısıldadı:

“Geceyi senin yanında geçirmek istiyorum. Bizimkilerden ayrıldım. Bana bir yer verebilir misin? Neresi olsa olur.”

“Bir yer buluruz. Mesele nedir?”

“Sonra anlatırım... Buranın kapısı nerede? Göremiyorum.”

Gregor’a peykenin üzerinde bir yatak yaptılar. Gregor, kızıyla aynı yatakta yatan Mişa’nın annesinin fısıltılarını duymamak için başını gocuğuna sokmuş, yattığı yerde düşünüyordu. ‘Acaba şimdi evde neler oluyor,’ diye merak ediyordu. Natalya babasının evine gidecek miydi? Eee, hayatında yeni bir sayfa açılıyordu. Nereye gidecekti? Cevabı da çarçabuk geliverdi aklına. Yarın Aksinya’yı çağır-tacak ve onu alıp Kuban’a, uzaklara, çok... çok uzaklara gidecekti...

Gregor’un kapalı gözlerinin önünden dalga dalga bozkırlar, bilinmeyen, soğuk köyler ve ilçeler akıp geçiyordu. Sıra sıra tepele-rin ardında, uzun boz renkli yolun ötelerinde, masmavi göğüyle ve Aksinya’nın aşkıyla bir periler diyarını andıran, onun geç kalmış aşkının isyankâr gücüyle daha da çekici görünen, hoş karşılanacağı bir ülke duruyordu.

Yaklaşmakta olan bilinmeyen Gregor’un uykusunu kaçırmıştı. İyiden iyiye dalmadan önce, içine bu büyük sıkıntıyı veren şeyin ne olduğunu hatırlamak için kafasını zorladı. Bu uyuşukluk halinde, düşünceleri, akıntıyla giden bir kayık gibi kayarcasına akıp geçiyor, sonra birdenbire, yine sanki kayık bir kumluğa bindirmiş gibi takılıp kalıyordu. Bütün çabalarını boşa çıkaran bu engeli aşmak için çabaladı durdu. Yolunun üstüne çıkan bu engel neydi?

Sabah kalktı ve derhal, bu engelin askerliği olduğunu hatırladı. Aksinya'yı alıp nasıl gidebilirdi? Bahara eğitim kampına gidecek, güzün de kura neferi olarak orduya katılacaktı.

Biraz kahvaltı etti ve Mişa'yı hole çekti.

"Mişa, benim için Astakov'lara gidersin değil mi?" dedi. "Aksinya'ya bu akşam hava karardıktan sonra yel değirmeninin oraya gelmesini söyle."

Mişa ikircikle, "Ya Stepan ne olacak?" diye sordu.

"Bir iş için filan geldiğini söyle."

"Peki, giderim."

"Aksinya'ya söyle, mutlaka gelsin."

"Olur, olur."

Akşam olunca Gregor yel değirmenine gidip yere oturdu, bir sigara yaktı; sigarayı kolunun yeni içinde saklıyordu. Değirmenin ötesinde rüzgâr kurumuş mısır sapları arasında hışırtıyla esiyordu. Yel değirmeninin zincire vurulmuş, hareketsiz kanatlarından birinde yırtılan bir branda parçası yapraklanıyordu. Sanki bir türlü uçamayıp, değirmenin çevresinde kanat çırparak dolanan bir kuş sesini andırıyordu. Aksinya görünmedi. Güneş batıda solgun, yaldızlı bir leylak rengi içinde batmış, doğudan serin bir rüzgâr çıkmıştı; karanlık, söğütler arasında dolaşan ay ışığını yavaş yavaş bastırıyordu. Mavi çizgilerle yol yol parçalanmış kızıl gök, değirmenin tepesinde zifiri karanlıktı; köyün üzerinde hareketli günün son sesleri dalgalanıyordu.

Gregor arka arkaya üç tane sigara içti, son izmariti çiğnenmiş karın üzerine attı ve sinirli bir heyecanla çevresine baktı. Değirmenden köye giden, yarı erimiş araba tekerleği izleri karın üzerinde koyu koyu duruyordu. Görünürde kimsecikler yoktu. Gregor kalktı, gerindi ve Mişa'ların penceresinde çağırır gibi göz kırpan ışığa doğru yürüdü. Dışlerinin arasından ısıklık öttürerek tam avluya yaklaştığı sırada Aksinya'yla burun buruna geldi. Kadının koştuğu anlaşılıyordu. Soluk soluğaydı ve tertemiz nefesinde hafiften, kış rüzgârının, belki biraz da bozkır otlarının kokusu duyuluyordu.

"Bekledim durdum, gelmeyeceksin sandım."

"Stepan'ı savamadım bir türlü."

"Donduracaktın beni, alçak!"

“Ben ateş gibiyim, seni ısıtırım.” Yün astarlı mantosunun önünü açıp, meşeleri saran şerbetçiotları gibi Gregor’u sarmaladı.

“Niye çağırttın beni?”

“Çek kollarını üzerimden, biri geçer bakarsın.”

“Ailenle kavga etmedin ya inşallah?”

“Bıraktım onları. Geceyi Mişa’nın yanında geçirdim. Başiboş it gibi, yerim yurdum yok artık.”

Aksinya kollarını gevşeterek, “Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu. Ürpererek mantosuna sıkı sıkı sarındı.

“Gel şuraya, çitin yanına gidelim Grişa. Böyle yolun ortasında duramayız.”

Yoldan ayrıldılar, Gregor çitin üzerinde birikmiş karları eliyle süpürerek, soğuktan taş kesilmiş dallara yaslandı:

“Natalya evine döndü mü, biliyor musun?”

“Bilmem... Gidecektir sanırım. Nasıl kalır burada?”

Gregor, Aksinya’nın donmuş elini kendi gocuğunun kolu içine soktu ve onun narin bileğini sıkarak, “Peki, biz ne olacağız?” diye sordu.

“Bilmem, sevgilim. Sen ne istersen.”

“Stepan’ı bırakır mısın?”

“Gözümü kırpmadan. İstersen, hemen bu akşam.”

“Bir yerde bir iş bulur, geçinir gideriz.”

“Senin yanında olayım da, isterlerse beni arabaya koşsunlar Grişa. Seninle beraber olduktan sonra her şeye razıyım.”

Sokulmuş birbirlerini ısıtıyorlardı. Gregor’un yerinden kıpırdamaya niyeti yoktu; gözkapakları inik, başını rüzgâra çevirmiş, burun kanatları açılıp kapanıyordu. Aksinya burnunu onun koltuğunun altına sokmuş, Gregor’un o alışık olduğu, başını döndüren ter kokusunu içine çekiyor ve o rezilcesine şehvetli dudaklarında, Gregor’un gözlerinden gizlediği, gerçekleşmiş bir mutluluğun sevinçli gülümseyişi titreşiyordu.

Gregor’un parmaklarının kavradığı yerde Aksinya’nın bileği terlemişti; Gregor elinin yerini değiştirerek, “Yarın gidip Mokov’u göreceğim,” dedi. Aksinya cevap vermedi, başını da kaldırmadı. Yüzündeki gülümseme durulan bir rüzgâr gibi kayboldu ve irile-

şen gözlerindeki gizli korku ve endişe, yüzüne ürkmüş bir hayvanın ifadesini verdi. Gebe olduğunu hatırlayarak, ‘Ona söyleyeyim mi acaba?’ diye aklından geçirdi. ‘Söylemeliyim,’ diye karar verdi, ama hemen arkasından korkuyla ürpererek, bu müthiş düşünceyi kafasından kovdu. O kadınlık içgüdüleriyle şimdi bunu söylemenin sırası olmadığını sezdi; Gregor’u belki de ebediyen kaybedebileceğini akıl etti ve yüreğinin altında kıpırdayan çocuğun Gregor’a mı, yoksa Stepan’a mı ait olduğunu bir türlü kestiremediği için vicdanını kandırdı, söylemedi.

Gregor onu gocuğunun içine alarak, “Niye titriyorsun? Üşüdün mü?” diye sordu.

“Biraz üşüdüm... Gitmeliyim Grişa. Sonra Stepan gelir, beni evde bulamaz.”

“Nereye gitti Stepan?”

“Anikay’lara, kâğıt oynamaya.”

Ayrıldılar. Aksinya’nın dudaklarının baştan çıkarıcı kokusu Gregor’un dudaklarının üstünde kaldı; kış rüzgârının kokusu ya da belki, bahar sağanaklarından sonra bozkır otlarından yayılan, eskiden kalma, hafif bir koku...

Aksinya ara yola saptı, öne doğru eğilerek koşar adım uzaklaştı. Bir kuyunun yanında, sonbahar çamurlarının, sığırların ayakları altında çiğnene çiğnene vıcık vıcık bir hal aldığı yerde, buz tutmuş bir keseğin üzerinde ayağı kayarak tökezledi; karnında yırtılırcasına bir sancı hissederek çite tutundu. Sancı geçti, ama yan tarafında, canlı, hareket eden bir şey öfkeli bir şekilde durup durup tepindi.

XI

ERTESİ sabah Gregor, Mokov’u görmeye gitti. Mokov dükkândan yeni dönmüş, meşe rengi pahalı duvar kâğıtlarıyla kaplı yemek odasında Atyopin’le oturuyor, tavşan kanı rengindeki demli çayını yudumluyordu. Gregor kasketini holde bırakıp içeri girdi.

“Sizinle biraz konuşmak istiyorum Sergey Platanoviç.”

“Ah, Panteley Melehov’un oğlusunuz değil mi? Ne istiyorsunuz?”

“Bana bir iş verip veremeyeceğinizi öğrenmeye geldim.”

Gregor konuşurken kapı gıcırdadı ve omzunda teğmen apoleti olan haki pelerinli genç bir subay girdi içeri. Gregor onun, geçen yaz Mitka'nın yarışta geçtiği genç Listnitski olduğunu hatırladı. Mokov subaya bir sandalye uzatıp Gregor'a döndü tekrar.

"Babanızın maddi durumu çok mu kötüleşti de oğlunu iş arama-ya gönderiyor?" diye sordu.

"Artık onunla oturmuyorum."

"Ayrıldınız mı babanızdan?"

"Evet."

"Vallahi, sizi memnuniyetle alırdım. Sizin ailenizin çalışkan insanlar olduğunu bilirim, ama korkarım ki size göre bir işim yok."

Listnitski sandalyesini masaya yaklaştırarak, "Mesele nedir?" diye sordu.

"Bu delikanlı iş arıyormuş."

"Atlara bakabilir misin? Araba sürebilir misin?" diye sordu subay çayını karıştırırken.

"Yapabilirim. Kendi altı atımıza ben bakardım."

"Ben de bir arabacı arıyorum. Şartların nedir?"

"Fazla bir şey istemiyorum."

"O halde yarın bizim konağa gel, babamı gör. Evi biliyorsun değil mi? Yagodnoye'de, buradan on iki verst çeker."

"Evet, biliyorum."

"O halde yarın sabah gel de meseleyi halledelim."

Gregor kapıya gitti. Kolu çevirirken durakladı ve "Sizinle özel olarak biraz konuşmak isterdim Asaletlim," dedi.

Listnitski, Gregor'un peşinden loş hole çıktı. Balkona açılan kapının renkli camlarından içeriye pembe bir ışık süzülüyordu.

"Evet, nedir?"

Yarı karanlıkta kızaran yüzü koyu bir renk alan Gregor, "Yalnız başıma değilim..." dedi. "Yanımda bir de kadın var... acaba ona da bir iş verebilir misiniz?"

Listnitski kaşlarını kaldırıp gülümseyerek, "Karın mı?" diye sordu.

"Başkasının."

"Oo, anladım. Pekâlâ, onu da uşakların aşçısı yaparız. Peki, ama kocası nerede?"

“Burada, köyde?”

“Demek başkasının karısını çaldın, ha?”

“Kendisi gelmek istedi.”

“Romantik bir macera! Pekâlâ, yarın gel. Şimdi gidebilirsin.”

Gregor ertesi sabah saat sekizde Yagodnoye’ye vardı. Sıvaları dö-külen tuğla bir duvarla çevriliydi konak. Koskoca avluda düzensiz bir şekilde kurulmuş eklenti yapılar vardı: rengârenk kiremitlerle, çatısına 1910 yazılmış kiremit damlı bir kanat, uşak evi, hamam, ahırlar, kümes, sığırların durduğu sundurma, upuzun bir samanlık ve arabalık.

Konak koskocaman eski bir yapıydı; her yanını yabani asmalar sarmıştı. Yapının arkasında gri bir duvar gibi çıplak kavaklar ve kahverengi tepelerinden boş kara karga yuvaları sarkan söğüt ağaç-ları yükseliyordu.

Avluya giren Gregor’u bir Kırım borzoyları* sürüsü karşıladı. Gregor’u ilk koklayıp, başı önde arkasından giden, gözleri nezleli, topal bir kancık oldu. Uşak evinde bir aşçı, çilli yüzlü bir hizmetçi kızla atışıyordu. Kapının önündeki basamağa, tütün dumanlarından bir bulut içinde, peltek yaşlı bir köylü oturmuştu. Hizmetçi, Gregor’u içeriye aldı. Hol pis pis, bir sindi mi kolay kolay çıkmayan köpek postu kokuyordu. Bir masanın üzerinde, bir çifte kınıyla kenarları yeşil ipek püsküllü bir av çantası duruyordu.

Hizmetçi yandaki kapının aralığından, “Küçük bey sizi görecekt,” diye seslendi Gregor’a.

Gregor çamurlu çizmelerine korka korka baktı ve içeri girdi. List-nitski, pencerenin önündeki karyolada yatıyordu. Kuştüyü yorganı-nın üzerinde, içinde tütün ve tütünle ilgili edevatın bulunduğu bir kutu duruyordu. Subay, kendine bir sigara sardı, beyaz gömleğinin yakasını ilikledi ve “Tam zamanında geldin,” dedi. “Bekle, babam bir dakikaya kadar gelecek.”

Gregor kapının yanında dikiliyordu. Biraz sonra holde ayak ses-leri duyuldu ve kapının aralığından bas bir ses, pes perdeden, “Uyu-yor musun Yevgeni?” diye sordu.

“Girin.”

* Borzoy: Ruskurt köpeği. -çev.

İçeriye, ayaklarında siyah keçeden Kafkas çizmeleri olan bir ihtiyar adam girdi. Gregor ona göz ucuyla baktı. Adamın ince, kanca gibi kıvrık burnuyla, burnunun altında tütünden sapsarı kesilmiş beyaz bıyıklarının kıvrımları hemen dikkatini çekti. İhtiyar Listnitski uzun boylu, geniş omuzlu, ama kuru bir adamdı. Yakası, esmer kırışıklarla dolu boynunun çevresinde ilmik gibi duran, devetüyü rengi uzun, bol bir ceket giymişti. Donuk gözleri birbirine yakındı.

“Baba, işte size sözünü ettiğim arabacı bu. Delikanlı temiz bir aileden geliyor.”

İhtiyar direk direk çıkan sesiyle, “Kimin oğlu bu?” diye sordu.

“Melehov’un.”

“Hangi Melehov’un?”

“Panteley Melehov’un.”

“Prokofey’i tanırdım, Panteley’i de hatırlıyorum. Topal, değil mi?”

Gregor dimdik esas vaziyeti alarak, “Evet Ekselans,” diye cevap verdi. Babasının Rus-Türk Savaşı kahramanı emekli General Listnitski hakkında anlattıklarını hatırladı.

İhtiyar, “Neden iş arıyorsun?” diye sordu.

“Babamla oturmuyorum Ekselans.”

“Eğer kendini kiralarsan ne biçim bir Kazak olursun sonra sen? Ayrıldığıın zaman baban sana para vermedi mi?”

“Hayır, Ekselans.”

“Hım, o zaman iş değişir. Karına da mı iş istiyorsun?”

Genç Listnitski’nin karyolasından bir gıcırta yükseldi. Gregor o tarafa bakınca, subayın kendisine göz kırparak, evet de, gibilerden başıyla işaret ettiğini gördü.

“Evet, Ekselans.”

“Bırak şu ekselansları. Sevmem bunları ben. Aylığınız sekiz ruble olacak. İkinize birden bu kadar. Karın uşaklarla mevsimlik işçilere aşçılık yapacak. İşine geliyor mu?”

“Evet.”

“Yarın taşınırsınız buraya. Eski arabacının yerinde kalacaksınız.”

Listnitski, incecik ayaklarını halının üzerine indirirken, “Dünkü av nasıl gitti?” diye sordu babasına.

“Gremyaçı’daki dereden bir tilki kaldırdık, ormana kadar sürdük, ama ihtiyar bir tilkiymiş, köpekleri atlattı.”

“Kazbek hâlâ topallıyor mu?”

“Ayağını incitmiş olacak. Acele et Yevgeni, kahvaltın soğuyor.”

İhtiyar, Gregor’a dönüp kemikli parmaklarını şaklattı:

“Koşar adım marş! Saat sekizde burada ol.”

Gregor evden çıktı. Samanlığın öte yanında, kardan temizlenmiş toprak parçasının üzerinde borzolar yatmış, güneşleniyordu. Nezleli gözlü kart kancık topallaya topallaya Gregor’un yanına gelip, arkasından kokladı onu ve başı hâlâ önde bir süre ardından gittikten sonra bırakıp döndü.

XII

AKSİNYA yemeğini erkenden pişirdi, işini bitirdi. Ocağı temizledi, bulaşıkları yıkadı ve avluya bakan pencereden dışarıya bir göz attı. Stepan kendi avlularını Melehov’larınkinden ayıran çitin dibindeki odun yığınlarının yanında duruyordu. Dudaklarının kenarından yarıya kadar içilmiş bir sigara sarkıyordu. Sundurmanın sol yanı çökmekte olduğundan, Stepan, bunu onarmak için destek yapmaya yarayacak odun seçiyordu.

O sabah Aksinya yanakları al al, gözlerinde gencecik bir pırıltıyla kalkmıştı. Stepan değişikliği fark etmiş, kahvaltısını yaparken de sormaktan kendini alamamıştı:

“Ne oldu sana?”

Aksinya kıpkırmızı kesilerek soruyu tekrarlamıştı:

“Ne oldu?”

“Yüzün sanki yağlanmış gibi pırıl pırıl parlıyor da...”

“Ateşin sıcağından.” Sonra başını çevirip gizliden gizliye pencereden dışarı bakmıştı; Mişa Koşevoy’un kız kardeşinin gelip gelmediğini anlamak istiyordu.

Ama kız ancak akşama doğru geldi. Beklemekten içi içini yemiş olan Aksinya birden fırladı:

“Beni mi istiyorsun Maşutka?”

“Bir dakika dışarı gel.”

Stepan badanalı ocağın üstüne asılmış bir ayna parçasının önünde durmuş, sığır boynuzundan yapılma kısa bir tarakla kâküllerini ve kumral bıyıklarını tarıyordu. Aksinya sabırsızlıkla ona baktı.

“Yoksa dışarı mı çıkacaksın, ha?”

Stepan hemen cevap vermedi. Tarağını pantolonunun cebine koydu, ocağın rafında duran bir deste oyun kâğıdıyla tütün kesesini aldı. Sonra, “Biraz Anikuşka'lara gidiyorum,” dedi.

“Zaten ne zaman evde oturursun sen? Her gece kâğıt oynamakla geçiyor ömrün. Her Allahın gecesi.”

“Pekâlâ, pekâlâ, çok duyduk bu lafları.”

“Yirmibir mi oynayacaksın yine?”

“Öf, bırak be Aksinya. Bak, biri seni görmeye gelmiş.”

Aksinya yan yan giderek hole çıktı. Kırmızı, çilli suratlı Maşutka onu gülümseyerek karşıladı.

“Grişa döndü.”

“Hava kararır kararmaz bizim eve gelecekmişsin, öyle söyledi.”

Aksinya kızın elini yakalayarak onu kapının dışına çekti.

“Yavaş, yavaş sesle söyle şekerim! Başka bir şey söylemedi mi?”

“Eşyani da toplayıp getirmeni söyledi.”

Aksinya ateş gibi yanmaya, zangır zangır sarsılmaya başladı; dizlerinin titremesine bir türlü engel olamıyordu. Döndü, mutfağın kapısına doğru baktı.

“Yarabbim, nasıl yapacağım?.. Bu kadar çabuk mu? Pekâlâ... dur, de ki ona, mümkün olduğu kadar çabuk geleceğim. Peki, ama beni nerede karşılayacak?”

“Bizim eve geleceksin.”

“A, olmaz!”

“Peki, ben söylerim, çıkar seni dışarıda bekler.”

Aksinya içeri girdiği sırada Stepan gocuğunu giyiyordu. Sigarasından iki nefes çekerken, “Ne istiyormuş?” diye sordu.

“Kim?”

“Koşevoy'un kızı.”

“O mu, kendisine bir etek biçmemi istiyor.”

Stepan sigarasını ağzından çıkarmadan külünü üfleyerek kapıya doğru yürüdü.

Aksinya hemencecik buz tutmuş pencereye koştu, sedirin önünde dizlerinin üstüne çöktü. Karda, bahçe kapısına doğru açılmış iz üzerinde, Stepan'ın ayak sesleri uzaklaşıyordu. Rüzgâr Stepan'ın si-

garasından bir kıvılcım alıp, geriye, pencereye doğru uçurdu. Camda, buzların erimiş olduğu yuvarlak kısımdan bakan Aksinya, onun kürk başlığıyla esmer yanağını görür gibi oldu.

Sonra telaşla sandığından hırkalarını, etekliklerini, yazmalarını –bütün çeyizini– çıkarıp, büyük bir şalın içine doldurdu. Nefes nefese, gözleri uğramış bir halde mutfaktan son defa geçti, ışığı söndürüp merdivenlerde soluğu aldı. Melehov’ların evinden birisi sığırlara bakmaya çıktı. Ayak sesleri dininceye kadar bekledi, sonra kapının zincirini vurdu ve Don kıyısına doğru koşarak gitti. Yazmasının altından çıkan perçemleri yanaklarını gıdıklıyordu. Yan sokaklardan geçip, Koşevoy’un evine doğru elinde bohçasıyla koşarken gücü ke-sildi, ayakları birbirine dolaşmaya başladı. Gregor onu avlu kapısında bekliyordu. Bohçayı Aksinya’nın elinden aldı ve hiç sesini çıkarmadan bozkıra doğru öne düştü.

Harman yerini geçtikten sonra Aksinya adımlarını yavaşlatıp, Gregor’u kolundan yakaladı. “Dur bir dakika,” dedi.

“Niye? Bu gece ay geç batacak, acele etmeliyiz.”

Aksinya sancıdan iki büklüm, “Dur, Grişa!” dedi ve olduğu yerde kaldı.

Gregor geriye dönüp, “Ne var, ne oluyor?” diye sordu.

“İçimde... bir şey. Herhalde ağır kaldırmışım.” Kurumuş dudaklarını diliyle ıslattı, acıdan gözlerini kısıtı, gözlerinin önünde yıldızlar uçuşmaya başlarken, parmaklarını karnında geçirdi. Bir an öyle iki büklüm, perişan bir halde kaldı, sonra saçlarını yazmasının altına tıkarak tekrar yola koyuldu.

“Şimdi iyiyim, hadi gel.”

Gregor karanlıkta gülümseyerek, “Daha seni nereye götürdüğümü bile sormadın,” dedi. “Belki de seni atmak için en yakın uçuruma götürüyordum.”

“Artık benim için hepsi bir. Nasıl olsa geri dönemem.” Sesi kederli bir gülüşle titredi.

O gece Stepan her zamanki gibi gece yarısı eve döndü. Önce ahıra gitti, yerlere dökülen otları tekrar yemliğe attı, atın yularını çıkardı, sonra eve girdi. Kapıdaki zinciri çözerken, ‘Herhalde gece ziyaretine gitmiş,’ diye düşündü. Mutfığa girdi, kapıyı çarçabuk kapadı ve bir

cibrit çaktı. O akşam oyunda kazandığı için sakin, keyfi yerindeydi. Lambayı yaktı, hayretler içinde mutfaktaki dağınıklığa baktı, ama nedenini tahmin edemedi. Biraz şaşkın, yatak odasına gitti; kapağı açık sandık kara kara esniyordu. Yerde, Aksinya'nın aceleden unutulmuş eski bir hırka duruyordu. Stepan gocuğunu yırtarcasına çıkarıp ışık getirmek üzere mutfığa koştu. Yatak odasının dört bir yanına göz gezdirdi ve sonunda anladı. Lambayı bıraktı, ne yaptığının pek farkında olmaksızın duvardan kılıcını aldı, parmaklarındaki damarlar kabaracak kadar sıktı kılıcın kabzasını. Aksinya'nın mavili sarılı hırkasını kılıcının ucuyla kaldırdı, havaya fırlattı ve hırka düşerken bir kılıç darbesiyle, hırkayı havada ikiye biçti.

Canı yanmış bir kurt gibiydi; hırsından mosmor bir halde hırka parçalarını tavana attı, tekrar attı, tekrar attı; keskin çelik bunları havada keserken ısıklar çalıyordu.

Sonra kılıcın kabzasındaki düğümlü püskülü koparıp kılıcını bir kenara fırlattı; mutfığa gitti, masanın başına çöktü. Kafasını önüne eğdi, tir tir titreyen demir gibi parmaklarıyla masanın temizlenmemiş üstünü okşadı, okşadı...

XIII

BELA geldi mi, hiçbir vakit tek başına gelmez. Gregor'un evden ayrıldığı gecenin sabahı, Het Baba'nın dikkatsizliği yüzünden, Miron Korşunov'un cins boğası, en güzel kısırağını gırtlığından boy-nuzladı. Het Baba, beti benzi atmış, titreyerek, koş a koş a eve geldi:

“Felaket, efendi! Boğa, Allah cezasını versin, namussuz boğa...”

Miron telaşla, “Ee, ne olmuş boğaya?” diye sordu.

“Kısırağın canına okudu. Süstü* onu...”

Miron yarı giyinik vaziyette avluya koştu. Kuyunun başında Mitka, beş yaşındaki al boğayı odunla dövüyordu. Boğa başını yere eğmiş, gerdanı yerlere değerek ayaklarıyla karları eşeliyor, kuyruğunun çevresinde gümüşü tozlar kaldırıyor. Dayağın karşısında yılacağı yerde dik dik böğürüyor, art ayaklarıyla saldırmaya hazırlanır gibi tepiniyordu. Mitka, kendisini kemerinden yakalayıp sürükle-

* Süsmek: Boynuz vurmak.

meşe çalışan Mikhay'a aldırmaksızın hayvanın burnuna, yanlarına yapıştırıp duruyordu.

“Geri çekil Mitka... Tanrı aşkına. Süsecek seni! Efendi, neden bir şey söylemiyorsun şuna?”

Miron kuyunun yanına koştu. Çitin yanında duran kısırağın zavallı başı aşağı sarkmıştı. Kalkıp kalkıp inen yağız böğürleri terden sırlıslılandı ve göğsünden aşağı kan akıyordu. Açık kestane doru sırtı ile böğürleri ürperiyor, hayvan titrek inilti koyveriyordu. Miron koşup atın göğsüne baktı. Gırtlığının hemen altında açılmış, bir insan eli sığacak kadar büyük ve kızıla boyanmış yaradan, hayvanın soluk borusu görünüyordu. Miron atın kâkülünden yakalayıp başını kaldırdı. Hayvancağız pırıl pırıl parlayan menekşe rengi gözlerini sahibine çevirmiş, sanki sessizce, ‘Şimdi ne olacak?’ der gibi bakıyordu. Ve Miron ona cevap verircesine, “Koş söyle birisine, meşe kabuğu soyup getirsin. Çabuk!” diye bağırdı.

Het Baba, kirli boynundaki âdem elması titreye titreye, ağacın birinden kabuk soymaya koştu. Mitka, avluda dönüp duran boğadan gözünü ayırmaksızın babasının yanına geldi.

Babası, “Kısırağı kâkülünden tut,” diye emretti. “Birisi koşup biraz sicim getirsin. Çabuk! Yoksa kulağının tozuna yapıştırıyım mı?”

Acı duymasın diye sicimi kısırağın kadife gibi yumuşak ve tüylü üst dudağına sıkıca sardılar.

İhtiyar Grişaka seke seke yanlarına geldi. Boyalı bir çanağın içinde, meşe palamudu renginde, kaynatılmış bir bitki suyu getirildi.

“Soğutun bunu,” diye cırtlak sesiyle konuştu Grişaka. “Çok sıcak değil mi? Miron, dediğimi duydun mu?”

“İçeri gir baba. Üşüteceksin burada.”

“Sana soğutun diyorum bunu. Kısırağı öldürmek mi istiyorsun?”

Yara yıkanıp temizlendi. Miron soğuktan donan parmaklarıyla bir çuvaldıza ham deriden yapılma sıırım geçirip yarayı güzelce dikti. Eve girmek için daha arkasını dönmeden karısı mutfaktan yel yeperek geldi; telaşı pörsük, iri yanaklarından okunuyordu. Kocasını yan tarafa çağırırdı:

“Natalya geldi, Miron!.. Ah, Tanrım!”

Miron rengi uçarak, “Yine ne oldu?” diye sordu.

“Gregor. Evi terk etmiş!” Lukiniçna, uçmaya hazırlanan bir karga gibi kollarını iki yana açmış, ellerini eteklerine çarpa çarpa inleyip duruyordu:

“Bütün köye rezil olduk! Tanrım, ne felaket! Ah!..”

Miron, Natalya’yı başında bir sal, sırtında kısa kışlık paltosuyla mutfığın ortasında dikilir buldu. Yanakları kıpkırmızı kesilmiş, gözlerinde iki damla yaş belirmişti kızın.

Babası mutfığa girerken, “Ne arıyorsun burada?” diye gürledi. “Kocan dayak mı attı? Geçinemiyor musunuz?”

Natalya kuru gözyaşlarını yutarak, “Bırakıp gitti!” diye inledi, sallandı ve babasının önünde dizlerinin üzerine düştü. “Babacığım, hayatım mahvoldu... Geri al beni... Gregor o kadınla gitti. Bıraktı beni. Babacığım, yerlerde çiğnendim ben!” diye hıçkıra hıçkıra ve babasının kızıl sakalına doğru yalvarırcasına bakarak, kesik kesik cümlelerle anlattı.

“Dur, dur bakalım hele...”

“Orada yaşamamın anlamı kalmadı artık! Geri al beni!” Dizlerinin üzerinde sürüne sürüne sandığın yanına gidip başını annesinin kollarına bıraktı. Yazması kaymış, düz, siyah saçları pespembe kulaklarının üstüne düşmüştü. Böyle zamanlarda gözyaşları mayıs sağanakları gibi olur. Natalya’nın annesi kızının başını çökük karnına bastırdı, onu avutmak için analık gayretiyle saçma sapan bir şeyler mırıldandı; öte yandan, çılgına dönen Miron dışarıya koştu.

“İki kızak koşun!” diye bağırdı.

Basamakta, bir tavuğun üstüne tünemiş harıl harıl iş çıkarmakta olan horoz onun bağırmasından korkup aşağı atladı ve öfkeli öfkeli ciyaklayarak, samanlığa doğru telaşla kaçtı.

“İki kızak koşun!” Miron merdivenin korkuluğunu tekmeleye tekmeleye artık işe yaramaz bir hale getirdi. Miron ancak, ahırdan çarçabuk bir çift at çıkarıp, hayvanların koşumlarını takan Het Baba’yı gördükten sonra eve girdi.

Natalya’nın eşyalarını almak için Melehov’lara Mitka ile Het Baba gitti. Het Baba dalgınlığından az daha bir yavru domuzu eziyordu. ‘Belki de efendi şimdi kırsığı unuttur,’ diye aklından geçirip

sevindi ve dizginleri boşalttı. ‘Ama ihtiyar şeytandır o, hiç unutmaz,’ diye de kendi kendisiyle alay ederken, kırbacının ucunu atın karnının altındaki en nazik yerine sokmak için uzattı.

XIV

YEVGENİ Listnitski, Ataman Hassa Alayında teğmendi. Subaylar arası engelli at yarışları sırasında düşüp sol kolunu kırdıktan sonra, hastaneden çıkınca hava değişimi almış ve altı hafta için babasının yanına gitmişti.

İhtiyar General, Yagodnoye’de tek başına yaşıyordu. Karısını 1880’de Varşova yakınlarında arabayla giderlerken kaybetmişti. Kazak generaline açılan ateş generali tutmamış, ama arabayı delik deşik ederek karısıyla arabacıyı öldürmüştü. Listnitski iki yaşındaki oğlu Yevgeni’yle yalnız kalmıştı. Bu olaydan kısa bir zaman sonra general emekliye ayrılmış, dedesine 1812 Savaşı’nda gösterdiği yararlıktan ötürü bağışlanan, Saratov vilayetindeki kırk bin dönümlük topraklarını bırakarak Yagodnoye’ye taşınmış, orada kaskatı ilkelere bağlı, çok sade bir hayat sürmüştü.

Oğlu Yevgeni’yi, yaşı gelir gelmez askerî okula vermiş, kendisi de çiftlikle uğraşmaya başlamıştı. İmparatorun harasından saf kan damızlıklar almış, onları İngiltere’den ve Provalski haralarından gelme mükemmel kısıraklara çiftleştirip yeni bir cins yetiştirmişti. Kendi harasında sığır yetiştirmiş, toprak satın almış, (emekçiler kiralayarak) tahıl ekmiş, güzleri ve kışları borzoylarıyla avlanarak geçirmiş, ara sıra da yemek salonuna kapanarak haftalarca içmişti. Midesinden rahatsızlanmış ve doktoru ona herhangi katı bir şey yemesini yasaklamıştı; yiyeceklerinden bütün besini çiğneyip emerek alır, posasını da, şahsi uşağı Venyamin’in tuttuğu bir gümüş tepsiye tükürürdü.

Venyamin kafasının üzerinde bir küme halinde duran gür, kara saçlarıyla, esmer, yarım akıllı bir köylüydü. Altı yıldan beri Listnitski’nin hizmetindeydi. İhtiyarın yanı başında ilk kez beklemek zorunda kaldığı vakit, ihtiyarın çiğnediği yiyecekleri tükürmesi midesini bulandırmıştı. Ama sonradan alışmıştı.

Malikânenin öbür sakinleri, aşçı Lukerya, çok yaşlı ahır uşağı Saşka ve çoban Tikon’dur. Koca götüyle kabarmamış sarı bir hamur

yığınınına benzeyen tombul suratlı, çiçekbozuğu Lukerya, ilk günden itibaren Aksinya'yı ocağın başına yaklaştırmadı.

“Efendi yazın dışarıdan işçi aldığı vakit, yemeği sen pişirirsin. Şimdi ben ilgilenirim bu işlerle.”

Aksinya'ya haftada üç kere evin döşemelerini yıkamak, sayısız kümes hayvanını beslemek ve kümesi temiz tutmak işi verildi. İsteyerek çalışıyor, herkesi, hatta aşçıyı bile hoşnut etmeye uğraşıyordu. Gregor zamanının çoğunu kütüklerden yapılmış kocaman ahırda, Saşka ile geçiriyordu. İhtiyar adamın saçları kır bir yumak halindeydi, ama yine de herkes onu, senli benli, “Saşka” adıyla çağırırdı. Olasıdır ki, yirmi yıldan fazladır hizmet ettiği ihtiyar Listnitski bile unutmuştu onun soyadını. Saşka gençliğinde arabacılık yapmış, ama ihtiyarlayıp da elleri tutmaz, gözleri görmez olunca ahıra verilmişti. Tıknaz bir adamdı; yeşile çalan kır saçları (elinin üstündeki kıllar bile kırdı), gençliğinde yediği bir sopayla yassılmış bir burnu vardı. Çocuksu bir gülümseme yüzünden hiç eksik olmaz, dünyaya o hilesiz gözlerini kırpıştıra kırpıştıra bakardı. Yüzünün bir havariyi andıran ifadesini, kırık burnuyla sarkık alt dudağı bozuyordu.

Askerliğini yaptığı sırada bir gün sarhoş olmuş, votka yerine bir yudum kezzap almıştı yanlışıyla. Yakıcı sıvı alt dudağını yiyip çenesine kadar sarkıtmış, parlak, pembe bir yara izi bırakmıştı. Saşka votkaya çok düşküncü ve kafayı bulduğu zaman sanki evin efendisi kendisiymiş gibi avluda bir aşağı bir yukarı gezinirdi. İhtiyar Listnitski'nin yatak odasının penceresinin altına gider, ayaklarını yere vurarak, bas bas bağırırdı:

“Mikolay Lekseyeviç! Mikolay Lekseyeviç!”

Eğer ihtiyar Listnitski yatak odasıdaysa hemen pencereye çıkardı.

“Sarhoşsun sen, işe yaramaz herif!” diye kükrerdi.

Saşka pantolonunu çekiştirir, ona göz kırpar ve gülümserdi. Gülümsemesi, buruşuk sol gözünün altından, ağzının sağ kenarında başlayan pembe yara izine kadar çapraz bir şekilde boydan boya yayılırdı; çarpık bir gülümsemeydi bu, ama yine de tatlıydı.

İnce, kirli parmağını tehditkâr bir şekilde sallayarak, “Mikolay Lekseyeviç, Ekselans, ben seni bilirim!” derdi.

Efendisi hoşgörüle gülümser, nikotinden sararmış beş parmağıyla birden pos bıyıklarını burarken, “Hadi git yat!” derdi.

Ahır uşağı gidip çitin parmaklıklarına dayanır ve gülerdi:

“Beni içeriye alamazsın!” derdi. “Mikolay Lekseyeviç, sen de bana benziyorsun. Senle ben birbirimizi biliriz; balık suyu nasıl bilirse, öyle biliriz birbirimizi. Senle ben zenginiz. Ah!” Buraya gelince ne kadar zengin olduğunu anlatmak için kollarını yana açardı:

“Bizi herkes tanır bütün Don bölgesinde. Biz...” Saşka’nın sesi birden kederli, sevgi dolu bir ifadeye bürünürdü, “Seninle benim, Ekselans, her şeyimiz yerinde, yalnız bir burunlarımız berbat işte.”

Efendisi kakhahadan mosmor kesilip bıyıklarını burarken, “Nedenmiş o?” diye sorardı.

Saşka gözlerini hızlı hızlı kırpıştırıp dudaklarını yalayarak, havlar gibi, “Votkadan!” diye bağıırdı. “İçme, Mikolay Lekseyeviç, içme, yoksa ikimiz de iflas edeceğiz. Sen de ben de. Varımızı yoğunu içkiye vereceğiz!”

İhtiyar Listnitski pencereden bir yirmi kapıklık atarak, “Git, bunu da içkiye ver!” der, Saşka parayı havada yakalayıp kasketinin içine saklayarak cırtlak sesiyle bağıırdı:

“Eh, Allahısmarladık General.”

Efendisi, arkasından ne çıkacağını bildiği için, gülümseyerek, “Atlara su verdin mi?” diye sorardı.

“Ah, seni pis iblis seni! Gidi domuzun evladı!” Saşka öfkesinden morarır, sesi çatal çatal çıkardı. “Saşka atları suvarmayı unutacak ha! Gebersem bile yine de sürüne sürüne gider atlara bir kova suyu veririm. O da kalkmış...”

İhtiyar adam yersiz sorulan soruya fena halde öfkelenir, yumruklarını sallayıp küfrederek çeker giderdi. Onun yaptığı her şey affedilirdi, hatta içkisi ve efendisiyle senli benli oluşu bile. Bir ahır uşağı olarak onun gibisi bulunamazdı. Yaz kış ahırda, boş bir bölmede yatarı. O hem ahır uşağı hem de at doktoruydu; baharda birtakım otlar toplar, bozkırdan, vadiden kökler çıkarırdı ilaç kaynatmak için. Ahırın duvarlarında hevenk hevenk kurutulmuş otlar asılıydı, soluğan hastalığını iyi etmeye civanperçemi otu, engerek sokmasına karşı merhem olarak yılan gözü, ayaklar için kara yaprak, yaralara sürmek

için söğütlerin köklerinde biten minicik beyaz bir ot ve atların çeşitli hastalık ve dertlerine karşı daha bir sürü pek az bilinen deva.

Saşka'nın yattığı bölmede, yaz kış insanın genzini gıcıklayan anlaşılmaması güç bir koku, havada sallanan ince bir örümcek ağı gibi hiç eksik olmazdı. Tahta kadar sert basılmış otların üstüne atılan bir velense ile at teri kokan kendi gocuğu, kalın tahtadan yatağının üstünde döşek ve yatak takımı vazifesi görürdü. Bir kaputla gocuk, ihtiyarın dünyadaki bütün varı yoğuydu.

İriyarı, kalın kafalı bir Kazak olan Tikon, Lukerya'yla yaşar ve kadını gereksiz yere Saşka'dan kıskanırdı. Her ay bir kere, ihtiyarı yağlı gömleğinin düğmesinden tutarak konağın arkasına çekerti.

"Moruk, benim kadınıma sakın göz koyayım deme!"

Saşka anlamlı anlamlı göz kırpar, "Söz veremem, ama..." derdi.

"Uzak dur ondan!" diye yalvarırdı Tikon.

"O çopur suratı hoşuma gidiyor delikanlı. Sen bana çopur suratlı bir orospu ver, votka bile istemem. Suratları ne kadar çopur olursa, erkek milletine o kadar düşkün olur bu çapkınlar."

"Yaşına bak da kendinden utan... Üstelik de doktor olacaksın; atlara bakar, onların her derdinden anlarsın bir de."

"Ben her türlü doktorluktan anlarım," diye dayatırdı Saşka.

"Uzak dur ondan dede. Doğru değil."

"Günün birinde şu Lukerya'yı elime geçireceğim delikanlı. Sahip olacağım ona evladım. Sen Lukerya'ya şimdiden veda et, onu senden alıp kaçıracağım. Üzümlü kek gibi mübarek kadın, yalnız üzümleri çıkarılmış işte. Tam bana göre!"

Tikon içini çekip cebinden birkaç bozukluk çıkarırken, "Sakın görmeyeyim, yoksa öldürürüm seni," derdi. Ve bu her ay böyle devam eder giderdi.

Yagodnoye'de yaşam bir uyuşukluk, bir rehavet içinde ufalanıp gidiyordu. Malikâne bütün işlek yollardan uzak bir vadideydi, sonbahar gelir gelmez de civar köylerle ulaşım kesilirdi. Kışın inlerinden çıkan kurt sürüleri gelir, ulumalarıyla atları ürkütürdü. Tikon, efendisinin çiftesini alarak onları korkutup kaçırmaya gider, Lukerya da koca kıcını kaba bir battaniyeye sarıp, yağlı çopur suratının içinde kaybolan gözleriyle oturur, merakla silah seslerini bek-

lerdi. Böyle zamanlarda Lukerya'nın hayal evi, çirkin, dazlak kafalı Tikon'u gözünü budaktan esirgemeyen yakışıklı bir delikanlı haline sokar ve servis kapısı açılıp da Tikon bir buhar bulutuyla içeri girince, Lukerya hemen ona yatakta yer açar, kumrular gibi mırıldanarak erkeğini sıcacık kollarının arasına alırdı.

Yazları Yagodnoye'de işçilerin sesleri gece geç vakitlere kadar bir uğultu halinde yükselirdi. Beyefendi, yüz on dönüm kadar toprağa birkaç çeşit tahıl ekmişti; bunların hasadını kaldırmak için de işçi tutardı. Ara sıra Yevgeni gelir, meyve bahçesinde, otlakta dolaşır, canı sıkılırdı. Sabahları gider, ufak gölde balık tutarak vakit geçirirdi. Orta boylu, basık göğüslü olan Yevgeni'nin başının sağ tarafında Kazak usulü bir kâkülü vardı; bedenine oturan bir subay gömleği giyerdi.

Gregor hizmete başladığının ilk günlerinde sık sık genç efendisinin yanında bulunuyordu. Bir gün Venyamin, uşakların dairesine gelip kıvırcık başını eğerek, "Küçük bey seni istiyor Gregor," dedi.

Gregor, birçok sefer olduğu gibi Yevgeni'nin odasına gidip kapının yanında ayakta durdu. Efendisi ona bir sandalye gösterdi. Gregor sandalyenin ucuna ilişti.

"Nasıl, atlarımızı beğendin mi?"

"Güzel atlar. Kır çok güzel."

"Ona bol bol idman yaptır, ama dörtнала kaldırma."

"Saşka Dede de aynı şeyi söyledi."

"Çetin nasıl?"

"Doru mu? Çok güzel bir at. Yalnız nalı gevşemiş biraz, onu yenisinden nallamak gerekecek."

Küçük bey duman rengi gözlerini kısarak, "Mayısta eğitim kampına gideceksin değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Ben atamanla konuşurum. Gitmene gerek kalmaz."

"Teşekkür ederim efendim."

Bir anlık bir sessizlik oldu. Yevgeni üniformasının düğmelerini çözüp, bir kadın göğsünü andıran bembeyaz göğsünü kaşıdı.

"Kocasının Aksinya'yı senden almasından korkmuyor musun?"

"Hayır, geri almaz onu artık."

"Nereden biliyorsun?"

“Geçen gün mih almaya indiğimde köyde birisine rastladım. Stepan’ın içkiye vurduğunu söyledi. Artık Aksinya’yı istemediğini, daha ateşli birisini bulacağını söylemiş.”

Listnitski, Gregor’un başının üzerinden ötelere doğru bakarken, gülümseyerek, “Aksinya hoş bir kadın,” dedi; gülümseyişinde çapkınca bir hal vardı.

Gregor, “Fena değildir,” diye onu onayladı ve yüzü bulutlandı.

Yevgeni’nin hava değişimi bitmek üzereydi. Artık boynunda askı taşımıyor, kolunu rahatça bükebiliyordu.

Son birkaç gün vaktinin büyük kısmını Gregor’un odasında geçirdi Yevgeni. Aksinya, kalın bir kir tabakası kaplamış duvarları boyamış, pencere pervazlarını fırçalamış, yer tahtalarındaki lekeleri tuğla kırığıyla kazımişti. Boş, ama sevimli odada kadın elinin sıcaklığı ve insanı saran bir hava vardı. Subay, moda uygun kısa kaputunu omuzlarına atar, ziyaretleri için Gregor’un atlarla ilgilendiği saatleri seçerdi. Önce mutfağa uğrar, bir iki dakika Lukerya’yla şakalaşır, sonra öteki odaya geçerdi. Bir taburenin üzerine oturur, sırtını kamburlaştırıp gülümseyerek, hayâsız bakışlarını Aksinya’ya dikerdi. Aksinya onun orada bulunuşundan sıkılır, elindeki yün şişleri titremeye başlardı.

Yevgeni sigarasını tüttüre tüttüre odayı masmavi bir dumanla doldurur, “Ee, Aksinya, işler nasıl gidiyor bakalım?” diye sorardı.

“Çok iyi gidiyor, teşekkür ederim.”

Aksinya gözlerini kaldırır, teğmenin, isteğini belli eden saydam bakışlarıyla karşılaşınca kıpkırmızı kesilirdi. Yevgeni’nin o çırılçıplak bakışları tatsız, tatsız olduğu kadar da sinir bozucuydu. Aksinya bir an önce odadan kaçmak için bahaneler arayarak Yevgeni’nin sorularına kaçamaklı cevaplar verirdi.

“Gidip ördeklere yem vermem gerek.”

“Acelesi yok. Beklesin ördekler.” Yevgeni gülümser, dar külot pantolonunun içinde bacakları titrer ve Aksinya’yı, geçmişine ilişkin sorularla bunaltmaya devam ederdi. Sorularını sorarken, babasının kine benzeyen sesini biraz daha kalınlaştırarak, billur kadar duru gözlerini dikip şehvetli şehvetli, yalvarır gibi konuşurdu.

Gregor geldiği zaman, Yevgeni’nin gözlerindeki ateş söner, Gregor’a bir sigara ikram eder, çarçabuk kalkar giderdi.

Gregor, Aksinya'nın yüzüne bakmaksızın sorardı:

“Ne istiyormuş?”

Subayın bakışlarını hatırlayan Aksinya, zoraki bir gülümsemeyle, “Nereden bileyim?” derdi. “Geldi, böyle oturdu Grişa,” (Yevgeni'nin sırtını nasıl kamburlaştırarak oturduğunu gösterirdi) “oturdu, oturdu, içime fenalıklar geldi.”

“Sen mi davet ettin onu?” derken Gregor'un gözleri öfkeyle kısılırdı.

“Ne diye davet edecekmişim?”

“Ayağını denk al, yoksa bir gün onu merdivenden aşağı tekmeyle atarım.”

Aksinya, Gregor'a gülümseyerek bakar ve onun bu sözü gösteriş olsun diye mi, yoksa ciddi mi söylediğine karar veremezdi.

XV

PERHİZİN dördüncü haftasında kış şiddetini kaybetti. Don, yavaş yavaş çözülmeye, ince buzlar kenarlara doğru çekilmeye başladı; yukarıdan aşağıya erimeye başlayan buzlar gri bir renk alıp sünger gibi kabardı. Akşam vakti, çok eskiden beri kabul edilmiş bir söylentiye göre havanın dona çekeceğine işaret eden, hafif bir mırıltı geldi tepelerden, ama aslında donlar çözülmeye başlamıştı bile. Sabahleyin ısıracı bir don havası vardı, ama öğleye doğru yer yer buzlar kalkmış, toprak ortaya çıkmış, insanın burun deliklerine mart kokusu ve çürümüş ot kokusu gelmeye başlamıştı.

Miron Korşunov tarla sürme mevsimine hazırlanmakta ağırdan alıyor, uzamaya başlayan günleri sundurmada, tırmıkların dişlerini sivriltilip araba tekerleklerini onarak geçiriyordu. İhtiyar Grişaka genellikle Perhizin dördüncü haftasında oruç tutardı. Soğuktan mosmor bir halde kiliseden eve döner, gelini Lukiniçna'ya yakınırdı:

“Şu papaz sinirimi bozuyor. Beş para etmez. Yumurta yüklemiş arabacı kadar ağır yürütüyor ayini.”

“Paskalya'dan önceki hafta tutsan orucu daha iyi edersin, o zaman havalar da daha sıcak olur.”

Grişaka, “Natalya'yı çağır,” derdi, “söyleyeyim de bana daha sıcak tutacak bir çift çorap örsün.”

Natalya hâlâ Gregor'un bir gün ona döneceğine inanıyordu; onu özlüyor, bekliyor ve kulağına fısıldanan uyarıcı, makul laflara aldır-mıyordu. Gecelerini, uzandığı yatağında, haksız yere ve beklenme-dik bir şekilde uğradığı hakaretin altında yıkılmış bir halde, ezik bir özlem içinde geçiriyordu. Üzüntüsüne yeni üzüntüler eklenmiş-ti; ardından başka üzüntülerin de gelmesini buz gibi dehşet içinde, ormanda çırpınan yaralı bir kuş gibi, kızlık odasında yürek çar-pıntıları içinde gezinerek bekliyordu. Eve döndüğü ilk günden beri kardeşi Mitka ona garip garip bakmaya başlamıştı; sonunda bir gün Natalya'yı sundurmada yakalayıp, açık açık sordu:

"Hâlâ Grişa'ya tutkun musun?"

"Sana ne?"

"Seni biraz neşelendirmek istiyorum."

Natalya onun gözlerinin içine baktı ve bu gözlerde gördüğü ifa-de ona dehşet verdi. Mitka'nın yeşil kedi gözleri pırıldıyor, incecik yarıkları sundurmanın loş aydınlığında yağlı yağlı parlıyordu. Na-talya kapıyı hızla vurarak dedesinin odasına kaçtı, orada durup güm güm atan kalbini dinledi. Ertesi gün Mitka, avluda karşısına çıktı Natalya'nın. Mitka taze otları alt üst etmekte olduğu için, düz saçla-rına ve kürk başlığına takılmış ot sapları sarkıyordu başından. Na-talya da köpekleri domuzların teknesi başından kovuyordu.

"Kendini üzme Natalya..."

Natalya kendini korumak için ellerini kaldırarak, "Babama söy-lerim," diye bağırdı.

"Aptalın birisin sen!"

"Uzak dur, hayvan!"

"Ne bağıırıyorsun?"

"Çekil Mitka! Yoksa hemen gidip babama söylerim. Hangi cesa-retle bana öyle bakıyorsun? Sende hiç utanma yok mu? Yer yarılp da nasıl içine girmiyorsun, hayret!"

"Girmiyorum işte, girmiyorum!" Mitka ayağını yere vurarak sö-züne kuvvet verirken, bir yandan da Natalya'ya doğru sokuldu.

"Yaklaşma bana Mitka!"

"Şimdi yaklaşmayacağım, ama geceleyin geleceğim. Yemin ede-rim ki geleceğim!"

Natalya tir tir titreyerek avludan ayrıldı. O gece yatağını sandığının üzerine yaptı ve yanına küçük kız kardeşini de aldı. Bütün gece kıpır kıpır döndü durdu; gözleriyle karanlığı yarmaya çalışarak kulaklarını dikti, en ufak bir ses duyar duymaz çığlıklarıyla bütün evi ayağa kaldırmaya hazır bekledi. Ama sessizliği, yan odada uyuyan Grişaka'nın horultusuyla, kız kardeşinin ara sıra çıkardığı hırıltıdan başka bir şey bozmadı.

Yaşam yumağı yalnız kadınların bildiği bu sürekli ve avutulmaz kederle dolu günler içinde çözölmeye devam etti.

Evlenme girişimi dolayısıyla yakın zaman önce uğradığı hakaretin etkisinden kurtulamayan Mitka, kötü, huysuz bir insan olmuştu. Her akşam evden çıkıyor, ta şafak vakti dönüyordu. Kocaları askerde ya da uzaktayken gönül eğlendirmek isteyen kadınlarla düşüp kalkıyor, kâğıt oynamaya Stepan Astakov'un evine gidiyordu. Babası onun davranışlarını gözünden kaçırmıyor, ama şimdilik hiçbir şey söylemiyordu.

Natalya Paskalya Yortusundan birkaç gün önce Mokov'un dükkânında Panteley'le karşılaştı. Panteley seslendi ona:

“Dur bir dakika!”

Natalya durdu. Ona uzaktan uzağa Gregor'u hatırlatan kayınbabasının yüzünü görünce yüreği bir özlemle burkuldu.

İhtiyar sanki kendisi bir suç işlemiş gibi ona alelacele bakıp gözlerini indirerek, “Neden ara sıra uğrayıp biz ihtiyarların hatırını sormuyorsun?” dedi. “Karım özledi seni... Eh, nasılsın bakalım?”

Natalya sıkılganlığını attı:

“Teşekkür ederim...” dedi ve bir an duraksadıktan sonra (“Baba!” demek gelmişti içinden), “Panteley Prokofyeviç,” diye ekledi. “Evde işler başımdan aşkın.”

İhtiyar başını acı acı sallayarak, “Oğlumuz Grişa... Ah!” dedi. “Bizi yüzüstü bıraktı, haydut. Birlikte ne de güzel yaşıyorduk.”

Natalya, boğazına bir gıcık düğümlenerek, cırtlak bir sesle, “Ne yapalım babacığım,” dedi, “demek kısmet değilmiş.”

Natalya'nın gözlerinin dolduğunu gören Panteley sıkıntılı bir şekilde kıpır kıpır kıpırdanmaya başladı. Dudaklarını büken Natalya gözyaşlarını tutmak için kendini zorluyordu.

“Allahaismarladık yavrum,” dedi Panteley. “Onun için üzme kendini, üzme o köpoğlusunu için! Senin serçe parmağının tırnağına bile layık değil o. Belki geri döner. Onu görmek isterdim. Onu bir elime geçirmek isterdim.”

Natalya başını göğsüne eğerek ayrıldı. Panteley koşmaya hazırlanıyormuş gibi sık sık ayak değiştirerek olduğu yerde duruyordu. Natalya köşeyi dönerken, başını çevirip geriye baktı; ihtiyar adam değneğine dayanmış topallaya topallaya meydanın öbür yanına doğru yürüyordu.

XVI

BAHAR yaklaşırken Stokman'ın tamirhanesindeki toplantılar da seyrekleşti. Köylüler tarlada çalışma hazırlıklarını yaptığı için yalnızca değirmenden makinist İvan Alekseyeviç ile Uşak geliyor, David'i de yanlarında getiriyordu. Paskalya'dan önceki perşembe akşamı erkenden tamirhanede toplandılar. Stokman sedire oturmuş elli kapiklik bir paradan yaptığı gümüş yüzüğü eğeliyordu. Pencereden giren güneş ışınları yerde kare şeklinde, tozlu, sarı ile pembe karışımı bir aydınlık yapıyordu. Makinist eline bir kerpeten alarak evirip çevirmeye başladı.

“Geçen gün bir piston hakkında fikrini almak için efendiye çıkmıştım,” dedi. “Pistonu Millerovo'ya göndermek gerekecek, burada tamir edemiyoruz. Bu kadar bir çatlak var pistonda.” İvan Alekseyeviç pistondaki çatlağın boyunu serçe parmağıyla gösterdi.

Stokman eğelediği paradan etrafa gümüş tozlar saçarak, “Millerovo'da bir fabrika var değil mi?” diye sordu.

“Bir dökümhane var. Geçen yıl birkaç gün orada kalmam gerekmişti.”

“Çok işçisi var mı?”

“Dört yüz kadar sanırım.”

Stokman düşünceli bir tavırla sordu:

“Ne biçim adamlar?”

“İşleri iş onların. Hiç de senin proleterlerinden değiller. Bir yığın gübre.”

Kısa kalın parmaklarını dizlerinin altına almış, Stokman'ın yanında oturmakta olan Uşak, "Nedenmiş o?" diye sordu. Değirmen işçisi David, çizmeleriyle ezdiği kuru talaşların hışırtısını duymaktan aldığı keyifle gülümseyerek bir aşağı bir yukarı geziniyordu odada. Sanki diz boyu kuru yapraklarla örtülü bir dere boyunda geziniyormuş da, kırmızı yapraklar ayaklarının altında yumuşak yumuşak rahatça eğilirken, ayaklarının dibinden ıslak otlar diri diri dikiliyormuş gibi geliyordu ona.

"Hepsinin hali vakti yerinde de ondan. Her birinin ufak da olsa kendi evi, bir karısı var; her türlü rahatı yerinde. Hiç değilse, onların yarısı çıkarları için Protestan olmuştur, vaizleri de mal sahibinin kendisi; aralarından su sızmaz bunların, üstlerindeki pisliği de çapa ile kazıyamazsın."

David bilmediği kelimenin üzerine basa basa, "İvan Alekseyeviç, nedir bu Protestanlar?" diye sordu.

"Protestanlar mı? Onlar da kendi usullerince Tanrıya tapar. Katolikler gibi bir çeşit mezhep."

Uşak, "Her aptalın kendine göre bir deliliği vardır," diye ekledi.

İvan Alekseyeviç, "Dediğim gibi, Sergey Platonoviç'i görmeye gittim," diye hikâyesine devam etti: "Atyopin de oradaydı, o yüzden bana dışarıda beklememi söyledi. Oturup beklerken kapıdan konuşmalarına kulak misafiri oldum. Mokov, yakında Almanlarla savaş çıkacağını söyledi; bir kitapta okumuş. Ama Atyopin, Rusya'yla Almanya arasında savaş olamayacağını söyledi."

İvan Alekseyeviç, Atyopin'in peltek telaffuzunu o kadar güzel taklit etti ki, David kesik bir kahkaha attı, ama Uşak'ın yüzündeki alaycı ifadeyi görünce hemen sustu.

"Almanya'yla savaş olmaz, çünkü Almanya karnını doyurmak için bizim tahılımıza muhtaç," diye İvan Alekseyeviç duyduğu konuşmayı nakletmeye devam etti: "Arkasından bir üçüncü ses duydum; sonradan onun ihtiyar Listnitski'nin oğlu, şu subay olduğunu anladım. O, 'Almanya ile Fransa arasında üzüm bağları yüzünden bir savaş çıkacak, ama ucu bize dokunmaz,' dedi." İvan, Stokman'a dönerek, "Ne dersin Osip Davidoviç?" diye sordu.

Stokman açık avucunun içindeki yüzüğe dikkatle bakarak, "Benim pek müneccimliğim yoktur," diye cevap verdi.

Uşak, “Savaş başlarsa biz de mutlaka katılırız,” diye fikir beyan etti. “İstesen de istemesen de saçımızdan tutup sürüklerler bizi savaş.”

Stokman kerpeteni nazik bir şekilde makinistin elinden alırken, “Mesele şu çocuklar,” dedi. Durumu iyice anlatmak niyetiyle, ciddi bir şekilde konuşuyordu. Uşak, sedire iyice yerleşti, David’in dudakları gerilerek sağlam dişlerini meydana çıkardı. Stokman o canlı, özlü üslubuyla, kapitalist devletler arasındaki pazar ve sömürge mücadelesini anlattı. Sözlerini bitirdiği zaman İvan Alekseyeviç öfkeyle sordu: “Peki ama biz ne oluyoruz?”

Stokman gülümseyerek, “Başkaları kafayı çekecek, ama sizin başlarınız ağrıyacak,” dedi.

Uşak alaycı bir tavırla, “Çocuk olmasana,” dedi. “Atasözünü bilirsin, ‘Efendiler kavga eder, uşakların kâkülleri titrer.’”

İvan Alekseyeviç bir türlü baş eğmeyen, büyük bir düşünceyi alışıya etmeye çalışıyormuşçasına kaşlarını çatarak, “Hıh,” dedi.

David, “Bu Listnitski de neden bu kadar sık uğruyor Mokov’a? Kızı için mi, ha?” diye sordu.

Uşak, garazkâr bir ifadeyle, “Korşunov yumurcağı oradan ağzının payını aldı zaten,” diye lafa karıştı.

“İvan Alekseyeviç, duydun mu? Neden burnunu o kadar sokuyor şu subay oraya?” diye tekrarladı David.

İvan Alekseyeviç dizlerinin arkasına bir kırbaç yemiş gibi birden irkildi.

“Ha? Ne diyorsun?”

“Ooo, uyuyor seninki. Listnitski’den bahsediyoruz.”

“İstasyona gidiyormuş subay. Evet, bakın size daha başka havadis de vereyim. Evden ayrıldığımda kimi görsem beğenirsiniz? Gregor Melehov’u! Elinde kırbaç, dışarıda duruyordu. ‘Ne yapıyorsun burada Gregor?’ dedim. ‘Teğmen Listnitski’yi Millerovo İstasyonuna götürüyorum,’ dedi.”

“Listnitski’nin arabacılığını yapıyor,” diye açıkladı David.

“Zengin sofrasındaki kırıntılarla geçiniyor işte!”

“Zincire vurulmuş köpeğe benziyorsun Uşak, herkese hırlıyorsun.”

Konuşma, hızını kaybetti. İvan Alekseyeviç gitmek üzere kalktı.

Uşak son bir kez daha takılarak, “Acelen ne, ayine mi katılacaksınız?” dedi.

“Ben her Allahın günü birkaç kere katılıyorum ayine.”

Stokman konuklarını kapıya kadar geçirdi, sonra tamirhanesinin kapısını kilitleyip evine geçti.

Paskalya Yortusunun başladığı pazardan önceki gece, göğü kara kara bulutlar kapladı ve yağmur başladı. Köyün üstüne çiğ bir karanlık bütün ağırlığıyla çöktü. Hava kararmaya yüz tuttuğu sırada Don da yuvarlana yuvarlana uzaklaşan uzun iniltiler çıkararak çatırdamaya başladı ve sıkışan buzlar yüzünden ilk buz tepeciği suyun üzerinde yükseldi. Buz, dört verstlik bir mesafe içinde bir anda parçalandı ve akıntı aşağı sürüklendi. Kilisenin köylüleri ayine çağıran çanı bir fon müziği gibi makamla çalarken, buz yığınları birbirine ve kıyılara çarparak parçalanıyordu. Don’un sola döndüğü ilk kıvrımda sular bent gibi birikti. Üst üste yığılan buz parçalarının çıkardığı çatırtılar ta köye kadar ulaşıyordu. Daha şimdiden yer yer çamurlu su birikintileriyle dolan kilise alanından, içeride ayin yapanların yavaş sesle ettiği dualar duyuluyor; kafesli pencerelerde, bayram sevinciyle titreşen ışıklar pırıldarken avlunun karanlıklarında delikanlılar kızları sıkıştırıp öpüyor, birbirlerinin kulağına açık saçık hikâyeler fısıldıyordu.

Kilise bekçisinin evi, bölgenin dört bir yanındaki köylerden gelen Kazaklarla dolmuştu. Yorgunluktan ve havasızlıktan bitkin haldeki insanlar sıraların üzerinde, hatta yerlerde kıvrılmış uyuyordu.

Çürük basamaklara oturmuş adamlar sigaralarını tütürürken, havadan, kış ürününden söz ediyorlardı.

“Siz tarlaya ne zaman çıkacaksınız?”

“Herhalde Paskalya’dan sonra.”

“Sizin işiniz kolay, oraların toprakları kumludur.”

“Bir kısmı öyle, dere boyunun beri yanında bir tuz havuzu var.”

“Şimdi toprak iyice emecek suyu.”

“Biz geçen yıl sürdüğümüzde kıkırdak gibiydi toprak, bütün yol boyunca sert ve yapışkandı.”

Basamaktan tiz bir ses, “Dunya, neredesin?” diye seslendi.

Kilise kapısının oradan kısık bir erkek sesi duyuluyordu:

“Öpüşecek başka yer mi bulamadınız!.. Defolun be pis yumurcaklar! Amma kafa be!”

Karanlıktan, kararsız, genç bir ses cevap verdi:

“Sen git de kendi avlundaki kancığı öp! Kendine bir eş bulamıyor musun?”

“Kancık mı? Ben sana öğre...”

Koşuşan vıcık vıcık ayak sesleri, etek hışırtıları...

Damdan cam sesini andıran şırıltılarla su damlıyordu. Tekrar o kara ve çamurlu toprak gibi yapışkan ses pes perdeden duyuldu:

“Prohor’un pulluklarından birini almak istedim, on iki ruble verdim, vermedi. Onda ucuza mal verecek göz yok zaten...”

Don’dan kesintisiz bir çatırtı, bir hışırtı ve ısıklık sesi geldi; sanki süslenmiş püslenmiş vardakosta* bir orospu geniş eteklerini hışırdatta hışırdatta geçiyordu.

Gece yarısı Mitka Korşunov, bindiği çıplak atı yapışkan karanlığın içinde, nal şakırtılarıyla ortalığı inlete inlete sürerek kiliseye geldi. Gem kolunu atın yelesinin üzerine bağladı, hayvanın tüten sağrısına bir şaplak attı. At toynaklarının çıkardığı vıcık vıcık sesi bir süre dinledi, sonra kemerini düzelterek avluya girdi. Kapının ağzında kasketini çıkarıp dindar bir tavırla başını eğdi ve kadınları yara yara mihraba doğru ilerledi. Kazaklar sol tarafta simsiyah bir yığın halinde toplanmıştı; sağ tarafta alacalı bulacalı kadınlar kalabalığı vardı. Mitka babasını ön sırada buldu ve onu dirseğinden tutup kulağına fısıldadı:

“Baba, bir dakika dışarı gelsene.”

Kalın bir perde gibi inen birbirine karışmış kokular içinden geçip kilisenin dışına çıkmaya çalışırken, Mitka’nın burun kanatları titredi. Yanan mumların çıkardığı duman, kadınların terli vücutlarından yayılan koku, yalnız Noel’de ve yortularda giyilen elbiselerin mezarlığı andıran pis kokuları, yaş deri, naftalin ve oruçlu karınların çıkardığı osuruk kokuları midesini bulandırmıştı.

Sundurmada, Mitka ağzını babasının kulağına yaklaştırdı:

“Natalya ölüyor!”

* Vardakosta: İri yarı ve gösterişli (kadın).

GREGOR, Yevgeni'yle istasyona yaptığı yolculuktan Paskalya'dan önceki pazar günü döndü. Çözölmeye başlayan donlar yüzünden yer yer karların kalkmış olduğunu gördü; yol bir iki gün içinde bozulmuştu.

İstasyondan yirmi beş verst kadar uzaktaki bir Ukrayna köyünde, bir ırmağı geçerken az kalsın atlarını kaybediyordu. Köye sabah erken varmıştı. Bir gece önce ırmağın buzları çözölüp parçalanmış, akıntıyla sürüklenmeye, kabaran ırmak da köpük köpük çamurlu sularıyla sokakları tehdit etmeye başlamıştı. Atlara yem vermek için yol üstünde indiğı han, ırmağın öte tarafında kalıyordu. Gregor, suların gece yükselebileceğini düşünerek ırmağı geçmeye karar verdi.

Gidişte, buzların üzerinden geçtiğı noktaya vardı ve ırmağın yatağını aştığını gördü. Suların ortasında kırık bir çit parçasıyla yarım bir araba tekerleğı anafora kapılmış dönüyordu. Kıyıda, üzerinde kar kalmamış kumlarda taze kızak izleri görölüyordu. Benek benek köpük içinde kalan terli atları durdurdu, izlere daha yakından bakmak için yere atladı. Kıyıda izler biraz sola kıvrılıyor ve suyun içinde kayboluyordu. Gözleriyle karşı kıyıya kadar olan mesafeyi ölçtü; en çok elli adımdı. Koşumları kontrol etmek için atların yanına gitti. O sırada en berideki kulübeden çıkan yaşlı bir Ukraynalı onun yanına geldi.

Gregor elinde tuttuğı dizginlerle kaynayan kahverengi seli işaret ederek, "Geçmeye elverişli bir yer var mı?" diye sordu.

"Bu sabah geçenler oldu."

"Derin mi?"

"Hayır, ama kızağına su girebilir."

Gregor dizginleri topladı, kırbacını elinde hazır tutup sert bir komutla atları dehledi. Atlar homurdanıp hırslı hırslı soluyarak, istemeye istemeye ilerledi. Gregor ayakta, kamçısını şaklattı.

Sol yandaki doru, başını ileri alıp kayışlara asıldı. Gregor, hayvanın ayaklarına baktı; su, kızağın ön tarafında kaynaşıyordu. Su önceleri atların dizkapaklarına kadar yükseliverdi. Gregor onları geri çevirmeye çabaladı, ama atlar dizginlere itaat etmeyip canlarını kurtarma gayretiyle yüzmeye başladı. Kızağın kıcı akıntıyla döndü, hayvanların başları akıntıya karşı kaldı. Su dalga dalga hayvanların

sirtından aşıyor, kızak da sarsıla sarsıla onları kuvvetle akıntı aşağı çekiyordu.

Ukraynalı kıyı boyunca bir yandan koşuyor, bir yandan da kürk-lü başlığını sallayarak, "Hey! Hey! Sağa!" diye bağırıyordu.

Gregor çılgın gibi bağırarak atları durmadan gayrete getiriyordu. Sürüklenen kızağın arkasında köpüklü anafolar oluşuyordu. Kızağın ayakları, gece sürüklenip giden köprüden kalma bir kazığa çarpınca, kızak hayret edilecek kadar rahat bir şekilde tersyüz oluverdi. Gregor nefesini tutarak baş aşağı suya daldı, ama dizginleri elinden bırakmadı. Sallanan kızak onu öteye itti ve su Gregor'u inatla aşağı doğru çekmeye başladı. Dizginleri bırakıp kızağın ayaklarından birini yakalamayı başardı, kızağın kenarına tutuna tutuna, falakaya kadar çekti aldı kendisini. Tam falakanın demirli ucunu yakalayacağı sırada, akıntıya karşı mücadele etmekte olan doru at bir ileri hamle sırasında art ayağıyla Gregor'un dizine çarptı. Soluğu kesilen Gregor kızağı bırakıp koşum kayışlarına el attı. Attan öteye doğru sürüklendiğini, ellerinin gücünü kaybettiğini hissetti. Soğuk iliklerine kadar işlemişti; atın başına ulaşmayı başardı, ölüm korkusuyla dehşete düşen hayvan, deli deli bakan kan çanağına dönmüş gözle-rini Gregor'un irileşen gözbebeklerine dikti.

Kayganlaşmış deri dizginleri tekrar tekrar eline geçirmeye çalıştı, ama her seferinde dizginler parmaklarının arasından kaydı. Bacakları birdenbire yere değdi. Sürüklene sürüklene kendini kıyıya aldı, ayakları üzerinde sendeleyerek doğrulmaya çalışırken atlarından biri onu göğüsleyip yere yıktı.

Atlar Gregor'un üzerinden geçti, kızağı deli gibi sudan çekip çıkardı ve birkaç adım ötede üzerlerinde duman tüte tüte, yorgunluktan tir tir titreyerek durdular. Hiçbir acı duymayan Gregor ayağa fırladı; soğuk her yanını dayanılmayacak kadar sıcak bir kuştüyü gibi sarmıştı. Atlardan daha çok titreyen Gregor, bacaklarının süttten yeni kesilmiş bir bebek kadar güçsüz olduğunu hissetti. Yavaş yavaş aklını başına topladı, kızağı döndürüp ayaklarının üstüne oturttu ve hayvanları ısıtmak için dört nala kaldırarak sürdü. Köyün yoluna, sanki düşmana saldırır gibi uçarak girdi ve ilk gördüğü bahçe kapısından içeri hızını kesmeden daldı.

Ev sahibi konuksever bir Ukraynalı çıktı; oğlunu atlara bakmaya gönderip kendisi de Gregor'un soyunmasına yardım etti. İtiraz kabul etmez bir sesle karısına ocağı yakmasını emretti. Gregor elbiseleri kururken, ev sahibinin pantolonunu giyerek ocağın üzerine uzandı. Etsiz bir lahana çorbası içtikten sonra da yatıp uyudu.

Şafak sökmeden çok önce tekrar yola çıktı. Önünde daha yüz otuz beş verstlik yol vardı ve her dakikası kıymetliydi. Yakında bozkır bahar selleriyle geçilmez bir hal alacaktı; eriyen karlar her küçük dereyi ya da dere yatağını kükreyen bir sel haline getirmişti.

Karın eridiği kara topraklı yol atları tüketiyordu. Gregor sabah ayazının dondurduğu yolun üstünde kızıağı sürerek, yolundan dört verst kadar sapa düşen bir köye vardı. Atlar ter içinde tütüyor, arkada kızak ayaklarının toprakta bıraktığı izler pırıl pırıl parlıyordu. Gregor kızıağı orada bırakıp, atlardan birinin çıplak sırtına atladı, ötekini de yedeğine alarak tekrar yola çıktı. Yortudan önceki pazar günü sabahı Yagodnoye'ye vardı.

İhtiyar Listnitski onun yolculuk hikâyesini dikkatle dinledi ve atları görmek için dışarı çıktı. Saşka, çökmüş böğürlerine öfkeli gözlerle baktığı hayvanları avluda bir aşağı bir yukarı götürüp getiriyordu.

Efendi, "Hayvanlar ne durumda?" diye sordu. "Güçlerini tüketmemişlerdir inşallah?"

"Hayır. Dorunun göğsünde, göğüs kayışının sürtündüğü yerde bir yara var, ama bir şey değil," diye cevap verdi Saşka atları durdurmadan.

Listnitski, Gregor'a eliyle işaret ederek, "Git biraz dinlen," dedi. Gregor odasına çekildi, ama sadece bir gece dinlenebildi. Ertesi sabah, sırtına yeni bir saten gömlek giymiş olan Venyamin, yüzü pırıl pırıl parlayarak Gregor'un odasına gelip seslendi:

"Gregor, efendi seni istiyor. Hemen."

General, ayağında pantiflerle* salonda bir aşağı bir yukarı gezinip duruyordu. Ancak Gregor iki kere öksürdükten sonra başını çevirip baktı.

"Ne istiyorsun?"

* Pantif: Mest, potin.

“Beni çağırtnmışsınız.”

“Ha, evet! Git aygırla benim atı kapat. Lukerya’ya söyle köpeklere yemek vermesin. Ava çıkacaklar.”

Gregor odadan ayrılmak üzere döndü. Efendisi bağırarak durdurdu onu, “Duydun mu? Sen de benimle geliyorsun.”

Aksinya, Gregor’un kaputunun cebine bir çörek koyarken sinirli sinirli söylendi:

“İnsanın karnını doyurmasına bile izin vermez. Allah belasını versin onun. Hiç değilse boyun atkını tak Grişa.”

Gregor eyerlerini vurduğu atları çitin yanına götürdü ve köpeklerle bir ıslık çaldı. Listnitski dışarı çıktı; mavi süetten bir ceket giymiş, beline de işlemeli deriden bir kemer takmıştı. Omuzunda mantar kılıf içinde nikelajlı bir matara asılıydı; koluna geçirdiği kamçı, ardından bir yılan gibi sallanıyordu.

Efendisinin ata binmesi için dizginlerden tutan Gregor, ihtiyar Listnitski’nin kemikli vücudunu ne kadar rahatlıkla kaldırıp eyere oturduğunu görerek hayret etti. Listnitski eldivenli elinde dizginleri keyifli bir şekilde toparlarken, “Arkamdan ayrılma,” diye sert bir emir verdi.

Gregor aygırını sürdü. Art ayakları nallanmamış olduğu için hayvan buz kırıklarına bastıkça kayıyor, art ayakları üzerine çöküyordu. İhtiyar general, hafifçe öne eğik ama sağlam oturuyordu eyerde.

Gregor ona yaklaşp, “Ne tarafa gidiyoruz?” diye sordu.

İhtiyar, kalın sesiyle, “Olşanski Deresine,” diye cevap verdi.

Atlar oldukça hızlı yol alıyordu. Aygır gem koluna asıldı, kısa boynunu yay gibi büküp yan yan bakarak binicisinin dizini ısırmaaya çalıştı. Yükseltinin tepesine vardıkları zaman Listnitski atını tırısıa kaldırdı. Köpek sürüsü Gregor’un peşinden geliyordu; ihtiyar kara kancık, burnu aygırın kuyruğuna sürünecek kadar yakından izliyordu. Aygır, art ayakları üzerinde çökerek, çiftesini köpeğe yapıştırmak için geri kalmaya çalıştı, ama kancık hemen durup aradaki mesafeyi korudu ve başını kaldırarak, çevresine göz gezdiren Gregor’a, ihtiyar bir kadın gibi şikâyetçi bakışlarla baktı.

Hedefleri olan Olşanski Deresine yarım saatte vardılar. Listnitski atını dere boyunca uzanan fundalıklar arasında sürüyordu. Gregor

ise, sellerin yıkadığı dere boyuna inmiş, akıntının açtığı sürü sürü çukurlardan sakına sakına ilerliyordu. Arada bir başını kaldırıp bakıyor ve rüzgârda çırpınan, yaprakları dökülmüş akçaağaç korusunun çelik mavisi arasından Listnitski'nin keskin çizgili vücudunu görüyordu. Üzengileri üzerinde kalkıp ileri doğru çıkan ihtiyarın mavi kemerli ceketinin sırtı kırışıyordu. Köpekler arkada bir küme halinde, dalgalı araziye koşarak aşıyordu. Gregor sarp dere yatağını geçerken eyerinin üstünde sandalye oturuşuna geçti.

'Bir sigara içsem,' diye düşündü, 'dizginleri bırakır, tütün kesemi çıkarırım.' Gregor eldivenlerini sıyırıp elini cebine soktu, sigara kâğıdını aradı.

Sırtın öbür tarafından tabanca patlaması gibi bir ses duyuldu:

"Koş peşinden!"

Gregor başını kaldırıp bakınca, kamçısını kaldıran Listnitski'nin bayırı dörtnala tırmandığını gördü...

"Koş peşinden!"

Dere yatağının sazlıkları, çalılıkları arasından, tüyleri dökülmekte olan bir bozkurt, karnı yere değercesine hızla kaçmaktaydı. Bir hendeğin üzerinden atladı, durdu, birden dönüp arkasına baktı ve köpekleri gördü. Köpekler at nalı biçiminde yayılıp kurdun peşine düşmüştü; önünü kesip derenin öbür tarafındaki ormana kaçmasını önlemek istiyorlardı.

Kurt zemberek gibi fırlayarak ufak bir tepeciği aştı ve doğru ormanın yolunu tuttu. Gücünü kısa adımlarla idare eden ihtiyar kancık, kurdun yolunu kesmeye çalışıyordu; bir başka köpek, sürünün içinde en iyi ve en yırtıcılarından biri de arkadan yaklaşıyordu kurdun. Kurt bir an duraksadı ve o sırada dere yatağından araziye çıkan Gregor kurdu gözden kaybetti. Tepeciğin üzerine çıkıp da çevreyi iyice görebildiği sırada, kurt bozkırda epey uzaklaşmış, yakındaki başka bir dereye doğru gidiyordu. Gregor, köpeklerin fundalar arasından kurdun peşinde koştuğunu, hafif sağa doğru kırmış olan Listnitski'nin de atını ha bire kamçıladığını gördü. Kurt dere yatağına ulaştığında köpekler de ona yetişmek üzereydi, hele içlerinden biri, beyaz tüylü Atmaca adlı bir köpek, kurdun butlarına asılmış beyaz bir çaput gibi duruyordu uzaktan.

“Koş peşinden!” Bu ses Gregor’a kadar ulaştı.

Gregor ilerisinde neler olduğunu boş yere görmeye çalışarak atını dörtnala kaldırdı. Islık çalan rüzgâr nedeniyle gözlerinden sel gibi yaş boşanıyor, kulakları sağırlaşıyordu. Birden içinde, av heyecanının bir alev gibi tutuştuğunu hissetti. Atının boynuna doğru yatıp doludizgin uçmaya başladı. Dere yatağına vardığında kurt da köpekler de görünürde yoktu. Bir iki dakika sonra Listnitski onu geçerken dizginleri sert bir şekilde çekerek bağırdı:

“Hangi tarafa gittiler?”

“Dere yatağına sanıyorum.”

“Sen onları soldan çevir. Düş peşlerine!”

İhtiyar, topuklarını atın böğürlerine gömdü ve sağa doğru sürüp gitti. Gregor çukurca bir kısma indi, bir yandan kamçı sallayıp bir yandan bağırarak atını bir buçuk verst kadar dörtnala sürdü. Atın toynaklarının yerden kaldırdığı ıslak, yapışkan toprak havalanıp yüzüne çarpıyordu. Uzun dere yatağı sağa kıvrılıyor ve üç kola ayrılıyordu. Gregor birinci çatalı aştı, o zaman bozkırda kurdu kovalayan köpekler zincirini gördü. Hayvan sık meşelerle ve akçaağaçlarıyla kaplı dere yatağının içinden sürülüp çıkarılmış, şimdi çalılar ve dedikenleriyle örtülü koyağa doğru gidiyordu.

Gregor üzengilerin üzerinde kalktı, rüzgârdan yanan gözlerindeki yaşları kolunun yeniyle silerek baktı arkalarından. Bir an gözü sol tarafa kayınca, kendi köyünün yakınlarındaki bozkırda bulunduğunu anladı. Hemen yakında, güzün Natalya’yla birlikte sürdükleri eğri büğrü dörtgen tarla uzanıyordu. Aygırı bile sürüm tarlalardan geçirdi ve hayvanın kesekler üzerinde kayarak tökezlendiği o birkaç dakika içinde, biraz önce uyanan av zevkinin ateşi söndü, küllendi. Bu sefer, ter içinde kalan atını daha usul sürerek, Listnitski’nin bakıp bakmadığını anlamak için çevresine göz gezdirdi ve atını yavaşlattı.

Biraz ötede çiftçilerin kamp yerleri görülüyordu; az daha ileride üç çift öküz, taze, kadife gibi toprağın üzerinde bir sabanı çekiyordu.

‘Bizim köyden bunlar, ya, tabii. Bu tarla kimindi? Anikuşka’nınki miydi yoksa?’ Gregor sabanın arkasında yürüyen adamı tanımaya çalışarak gözlerini kıstı.

İki Kazak'ın sabanları bırakıp yakındaki dere yatağına doğru kaçan kurdun önünü kesmek için koştuğunu gördü.

İyice eskimiş, kırmızı şeritli kasketinin kayışını çenesinin altından geçirmiş olanı, elinde demir bir çubuk sallıyordu. Kurt birdenbire, derin bir saban izinin içine siniverdi. En öndeki köpek uçar gibi gelip ön ayakları iki büklüm, kurdun üzerine çöktü. Onun peşinden gelen ihtiyar kancık, saban izlerinin kenarındaki kesekler üzerinde kış üstü kızaklayarak durmak istedi, ama zamanında duramayarak kurda bindirdi. Kovalanan hayvan başını şiddetle silkeledi, kancık yuvarlana yuvarlana öteye fırladı. Artık hep birden kurdun üzerine saldıran köpekler, sürülü tarlada bir bohça gibi birkaç adım sürüklendi. Gregor efendisinden yarım dakika önce yere indi. Av bıçağını çekerek dizlerinin üzerine çöktü.

Elinde demir çubuğu sallayan Kazak, Gregor'un çok iyi tanıdığı bir sesle, "Oraya! Tam gırtlığına," diye bağırdı ve soluk soluğa yetişip kurdun karnına yapışan köpeklerden birini sürükleye sürükleye uzaklaştırdıktan sonra Gregor'un yanına çöktü, kurdun ön ayaklarını bir avucunun içine kısırdı. Gregor, hayvanın pösteki gibi tüylelerini aralayıp gırtlığını yakaladı ve bıçağı sürdü.

Eylerden yere hoplayan ihtiyar Listnitski, "Köpekleri! Köpekleri! Kovalayın onları," diye bağırdı.

Gregor köpekleri güçlkle uzaklaştırdıktan sonra başını kaldırıp efendisine baktı. Biraz ötede Stepan Astakov duruyordu. Yüzü garip bir şekilde seğiriyor, elinde tuttuğu demir çubuğu evirip çeviriyordu.

Listnitski, Stepan'a dönerek, "Sen neredensin adamım?" diye sordu.

Stepan bir anlık bir duraksamadan sonra, "Tatarski'denim," diye cevap verdi ve Gregor'dan tarafa bir adım attı.

"Adın ne?" diye sordu Listnitski.

"Astakov."

"Evine ne zaman döneceksin delikanlım?"

"Bu gece."

Listnitski ayağıyla kurdu işaret etti. Can çekişen hayvanın çeneleri hafif hafif atıyordu. Kahverengiye çalan bir tüy parçası yapışmış art ayaklarından biri havaya dikilip katılmıştı.

“Leşi bize getir,” dedi Listnitski. “Kaça mal olursa, öderim sana.” Morarmış suratındaki terleri boyun atkısıyla kuruladı, arkasını döndü ve omzuna asılı matarayı kaydırıp aldı.

Gregor aygırının başına gitti. Ayağını üzengiye basarken, dönüp geriye baktı. Stepan elinde olmaksızın tir tir titreyerek koca yumruklarını göğsüne bastırmış ona doğru geliyordu.

XVIII

PASKALYA Yortusundan önceki cuma gecesi kadınlar, çene çalmak için Korşunov’ların komşusu Pelageya Maydannikova’da toplandı. Kocasını Gavril, Paskalya dolayısıyla Lodz’dan izin almaya çalıştığını yazmıştı. Pelageya, Paskalya’dan önceki pazartesi günü duvarları badana etmiş, kulübeye çeki düzen vermiş, perşembeden itibaren de bahçe kapısına çıkıp çitin yanı başında, yalınayak, başıkabak, yüzünde gebeliğin bütün belirtileriyle, kocasının yolunu gözlemeye başlamıştı. Elini siper ettiği gözlerini yola diker, kocası geliyor mu diye bakardı. Gavril, alayından evvelki yıl dönmüş, yanında da karısına hediye olarak Polonya basması getirmişti. Karısının yanında dört gün kalmış, beşinci gün içip içip sarhoş olmuş, Lehçe, Almanca küfürler savurmuş ve gözyaşlarını silerek Polonya hakkında ta 1831’den kalma bir eski Kazak şarkısı tutturmuştu. Arkadaşlarıyla kardeşleri de akşam yemeğinden önce votka çekerek onunla beraber oturup şarkı söylemişti.

Polonya çok zengin bir ülkedir dediler,
Oysa biz gördük, öylesine yoksul ki
Ve bu, sözü geçen Polonya’da bir han vardır,
Bir Polonya hanı, sahibi de Polonya’nın kralı.
İşte sözü geçen bu handa üç delikanlı,
Biri Prusyalı biri Polonez, biri Don Kazak’ı,
kafaları çekmişler.

Prusyalı votka içmiş, parasını ödemiş.
Polonez votka içmiş, o da birazcık vermiş.
Kazak, o da içmiş ve han eskisi kadar fakirleşmiş.
Ondan sonra kalkmış, mahmuzlarını şakırdata
şakırdata dolaşmış.

Hancı kız bakmış, Kazak'ın gözleri onda.
“Ah, benim hanımım gel, gel benimle yaşa,
Ne eker ne biçerler, ama çok da şık giyinirler.
Gel benimle yaşa, durgun Don boylarında,
Don'da insanların hayatı benzemez sizinkine,
Yün örmez, yün eğirmezler, ne eker ne biçerler,
Ne eker ne biçerler, ama çok da şık giyinirler.”

Yemekten sonra ailesine veda edip sürmüş gitmiş Gavrila. O günden sonra da Pelageya eteğinin ucunu gözler olmuş.

Natalya Korşunova'ya nasıl çocuk sahibi olduğunu anlattı Pelageya:

“Gavrila gelmeden birkaç gün önce bir rüya gördüm,” dedi. “Otlakta yürüyordum, geçen bayram sattığımız inek var ya, onu önümde gördüm. Memelerinin ucundan süt damlayarak yürüyordu. Yarabbim, nasıl oldu da bu kadar kötü sağdım bu hayvanı, diye düşündüm. Ertesi gün ihtiyar Drojdika biraz maya almaya uğramıştı bana, ben de rüyamı ona anlattım. O da bana, biraz mum kırıp topak haline getirdikten sonra inek pisliği içine gömmemi söyledi, zira kem göz benim penceremden bakıyormuş. Hemen dediğini yapmak için koştum, ama mumu bulamadım. Bir tane mum vardı bende, herhalde çocuklar zehirli örümcek yakalamak için almış olacaktı. Derken Gavrila geldi, başımıza belayı aldık böylece. Halbuki ondan önce üç yıl çocuk kapmadan idare etmiştim, bir de şimdi halime bak!” Şişkin karnını dürttü.

Pelageya kocasını beklerken üzüldüğü, sinirleniyordu. Kendi başına sıkıldığı için, cuma akşamını kendisiyle birlikte geçirsinler diye arkadaşlarını davet etmişti. Natalya örgüsünü bitirmediği bir yün çorapla geldi, zira bahara çıkınca Grişaka Dede soğuğu daha çok hissetmeye başlamıştı. Natalya'da doğal olmayan bir neşe vardı; ötekilerin şakalarına gereğinden fazla gülüyor, böylelikle kocasına duyduğu özlemi onlardan gizlemeye çalışıyordu. Pelageya ocağın üzerine oturmuş, çıplak, mor damarlı bacaklarını sallandırmış, huysuz taze Froşya'ya takılıyordu:

“Nasıl oldu da dövdün kocanı Froşya?”

“Bilmiyor musun nasıl olduğunu? Sırtına, kafasına, neresi elime gelirse.”

“Onu demek istemedim. Nasıl oldu bu iş demek istedim.”

“Bayağı oldu işte,” diye isteksiz cevap verdi Froсяa.

Uzun boylu, sıska bir kadın, “Kocanı başka bir kadınla yakalasan dilini tutar mıydın?” diye sordu mahsustan.

“Hadi, anlat Froсяa.”

“Anlatacak bir şey yok...”

“Aman, hadi canım, aramızda yabancı yok.”

Froсяa bir ayçiçeğı kabuğunu avucuна tükürüp gülümsedi:

“Öteden beri kocamın dışarı çıkıp gezmelere gitmesi dikkatimi çekiyordu. Derken birisi de bana onun, Don’un öbür yakasından bir şıfıntıyla değirmende kırıştırdığını söyledi. Ben de gidip onları değirmenin yanında buldum.”

Sıska kadın onun lafını kesip Natalya’ya dönerek, “Senin kocandan haber var mı Natalya?” diye sordu.

Natalya fısıltı halinde, “Yagodnoye’de,” diye cevap verdi.

“Onunla yaşamayı düşünüyor musun yoksa düşünmüyor musun?”

Ev sahibesi lafa karışarak, “O düşünür belki, ama kocası düşünmez,” dedi. Natalya kanının sıcak sıcak yüzüne çıktığını hissetti. Örmekte olduğu çoraba eğdi başını ve kaşlarının altından göz ucuyla baktı kadınlara. Utançtan yüzünün kızardığını kadınlardan saklamayacağını anlayınca, kucağındaki yün yumağını yere yuvarladı mahsustan, ama bunu o kadar beceriksizce yaptı ki, numarayı anlamayan kalmadı. Sonra Natalya eğildi ve soğuk döşemeleri elleriyle yoklamaya başladı.

Kadınlardan biri ona acıdığını belli eden bir ifadeyle, “Boş ver onu be kadın! Madem boynun var senin, o boyna her zaman için bir boyunduruk bulursun,” diye nasihat etti.

Natalya’nın yapmacık canlılığı rüzgârda uçan bir kıvılcım gibi sö-nüverdi. Kadınların konuşmaları, son rezaletlere, onun bunun sırları üzerine gevezeliklere, dedikodulara döküldü. Natalya sessiz sedasız örgüsüne devam etti. Kendisini zorlayarak herkes dağılana kadar o da oturdu, sonra kafasında yarı biçim almış bir kararla eve döndü. Durumunun (zira Natalya hâlâ Gregor’un bütün bütün gittiğine inanmadığı gibi, onu affedip tekrar kabul etmeye de hazırdı) utancı onu yeni bir adım atmaya sürükledi. Gregor dönmemek üzere mi gitmiş-

ti, yoksa fikrini değiştirecek miydi anlamak için ona gizlice mektup göndermeye karar verdi. Eve vardığında Grişaka'yı küçük odasında, yağlı, deri kaplı bir İncil okurken buldu. Babası mutfakta balık ağı tamir ediyor, bir yandan da Mikhay'ın anlattığı, yakınlarda işlenen cinayetin hikâyesini dinliyordu. Annesi çocukları yatırmıştı ve ocağın üzerindeki raf gibi çıkıntının üstünde uyuyakalmıştı; kirli tabanları yere doğru sarkıyordu. Natalya hırkasını çıkardı ve ne yapacağını bilmeden evin içinde dolaşmaya başladı. Ön odanın bir köşesinde kendir tohumları vardı, oradan fare sesleriyle tıkırtılar geliyordu.

Natalya dedesinin odasında bir an durup ikonların altındaki dinsel kitaplar yığınınına dalgın dalgın baktı.

“Dedeciğim, biraz kâğıdın var mı?”

Grişaka çatılan kaşlarından ötürü alnı kırışarak, “Ne biçim kâğıt?” diye sordu.

“Yazmak için bir kâğıt.”

İhtiyar bir dua kitabını karıştırdı, içinden ağır günlük kokusu sinmiş, buruşuk bir tabaka kâğıt çıkardı.

“Ya kalem?”

“Babandan iste. Hadi git kızım, rahatsız etme beni.”

Natalya babasından güdük bir kurşunkalem aldı, masanın başına oturdu ve o kadar zamandır kendisine azap veren, yüreğini kemiren, uyuşuk bir acı duymasına yol açan düşünceler yeniden kafasını kurcalamaya başladı.

Şöyle yazdı:

Gregor Panteleyeviç;

Nasıl yaşayacağım, söyle bana; hayatım tamamıyla bitti mi, bitmedi mi bileyim. Sana hiçbir kötülük etmedim ve beni serbest bırakmanı, bütün bütün benden uzaklaştığını söylemeni bekledim, ama sen başını alıp gittiğinden beri bir mezar kadar sessizsin.

O anın öfkesi içinde uzaklaştığını sanmıştım, onun için de geri dönmeni bekledim, ama ikinizin arasına girmek istemem. İki kişi mutsuz olacağına bir kişi olsun, daha iyi... Bir seferlik olsun acı da cevap yaz. Böylelikle ben de ne düşüneceğimi bileyim, şimdi ise ne yapacağımı şaşırmış durumdayım.

Bana kızma Grişa, Tanrı aşkına.

Natalya

Ertesi sabah Natalya, Het Baba'ya votka vaat ederek mektubu Yagodnoye'ye onun götürmesini sağladı. Yaklaşmakta olan içki nöbeti dolayısıyla canı sıkkın olan Het Baba, hemen avluya bir at çekip efendisine haber bile vermeden Yagodnoye'nin yolunu tuttu.

Atın üzerinde pek acemi duruyordu; Kazakların arasında herhangi bir yabancı da öyledir ya! Atını tırısı kaldırmış giderken yırıktık pırtık dirsekleri sarsılıyordu. Sokakta oynayan Kazak çocukları onu alaylı çığlıklarla yolcu etti:

“Pis Ukraynalı!”

“Dikkat et de düşme sakın!”

“Çite tırmanmış köpeğe benziyor!”

Het Baba akşam üzeri döndü. Beraberinde mavi bir kesekâğıdı parçası da getirmişti; kâğıdı cebinden çıkarırken Natalya'ya göz kırptı.

“Yol çok berbattı. Öyle sarsıldım ki, kâracığirim kopacaktı az daha.”

Natalya notu okudu, yüzü kül gibi oldu. Kâğıda karalanmış dört kelime, etleri parçalayan keskin dişler gibi kalbine işledi.

Yalnız yaşa!

Gregor Melehov

Natalya ayakta durabileceğine güvenemiyormuşçasına acele eve girip yatağına yattı. Annesi, Paskalya Yortusunun başlayacağı pazar sabahına paskalya çöreğini hazır etmek için, akşama kadar kızsın diye ocağı yakıyordu.

“Natalya, gel bana yardım et,” diye kızına seslendi.

“Başım ağrıyor anne, biraz uzanacağım.”

Annesi başını kapı arasından uzattı:

“Biraz turşu suyu iç, hemen iyi gelir.”

Natalya soğuk dudaklarını kupkuru diliyle yaladı ve hiç cevap vermedi.

Başını sıcak, yünlü bir şalla örtüp, dertop olmuş vücudu hafif ürpertilerle sarsılarak akşama kadar yattı. Natalya kalkıp mutfağı geçtiğinde, Miron'la Grişaka kiliseye gitmek için evden çıkmak üzereydi. Natalya'nın düzgün taranmış saçlarının altında, şakaklarında boncuk boncuk terler parlıyordu; gözleri sağlıksız, yağlı bir perde inmiş gibi donuktu.

Miron düğmelerini iliklerken kızına baktı:

“Tam da hastalanacak zamanı buldun kızım. Hadi bizimle ayine gel.”

“Siz gidin, ben arkanızdan gelirim.”

“Biz eve dönerken herhalde, değil mi?”

“Hayır, giyinir giyinmez gelirim.”

Erkekler çıktı. Natalya’yla Lukiniçna mutfakta kaldı. Natalya isteksiz isteksiz bir sandığın yanına gidiyor, bir yatağının başına dönüyor, kafasında aynı azap verici düşüncelerle dudakları bir şeyler fısıldayarak, görmeyen gözlerle sandıktaki karmakarışık elbise yığınının bakıyordu. Lukiniçna onun hangi elbiseyi giyeceğine karar veremediğini düşündü, analık şefkatiyle tavsiyede bulundu:

“Benim mavi etekliğimi giy yavrucuğum. Senin üstüne tam uyar. Çıkarayım mı sana onu?”

Natalya’ya Paskalya için yeni elbise dikilmemişti; evlenmeden önce kızının nasıl kendi koyu mavi dar etekliğini giymekten hoşlandığını hatırlayarak, aynı zamanda da Natalya’nın ne giyeceğim diye kaygılandığını sanarak, mavi etekliğini alsın diye zorladı onu.

“Hayır, bununla gideceğim!”

Natalya özenle yeşil etekliğini çıkardı, ama birdenbire, Gregor kendisini damat adayı olarak ziyaret ettiği ve samanlığın yanında onu ilk uçucu öpücükle utandırdığı zaman da bu etekliği giydiğini hatırladı.

Annesi ellerini yanlarına vurarak, “Natalya, neyin var senin?” dedi.

Natalya içinden gelen bağırma isteğini bastırdı, kendine hâkim olarak hışırtilı tok bir sesle güldü:

“Bugün bana ne oldu bilmiyorum.”

“Ah Natalya, ben dikkat ettim...”

“Ee, neye dikkat ettin bakalım anneciğim?” diye beklenmedik bir asabiyetle bağırarak Natalya, yeşil etekliği elinde buruşturdu.

“Bu böyle gitmeyecek; sana bir koca lazım.”

“Bir tanesi yetti de arttı bile!”

Natalya odasına gitti, giyindi. Genç bir kız gibi inceydi; solgun yanaklarına mavimsi, kederli bir kırmızılık yayılmıştı. Annesi, “Hadi sen git, ben daha hazırlanmadım,” dedi.

Natalya kol yeninin içine bir mendil sokup çıktı. Irmakta yüzen kırık buzların gürültüsüyle, çözülmekte olan buzların insanı sarmalayan nemli kokusunu rüzgâr ona kadar getiriyordu. Natalya sol eliyle eteğini kaldırıp, inci mavisi gibi parıldayan kirli su birikintilerinin üzerinden atlaya atlaya kiliseye vardı. Yolda giderken, bayramı ve her şeyi belli belirsiz parça parça kafasından geçirerek, daha önceki nispeten sakin zihin durumunu yeniden kazanmaya çalıştı. Ama düşünceleri inatla, göğsünde sakladığı, birkaç kelime karalanmış mavi kâğıt parçasına, Gregor'a, şimdi kendisine rahat rahat gülmekte ve belki de acımakta olan mutlu kadına gitti hep.

Kilisenin avlusuna girerken birkaç delikanlı yolunu kesti. Natalya onların etrafından dolaşp geçti ve arkasından fısıldaştıklarını duydu:

“Kim bu? Gördün mü?”

“Natalya Korşunova.”

“Fıtığı varmış diyorlar. Kocasından bırakmış onu.”

‘Yalan. Kayınbabasıyla, topal Panteley’le oynayırmış.’

“Ya, demek öyle! Gregor o yüzden mi kaçtı evinden?”

“Tabii ya! Kız hâlâ devam ediyor...”

Arkasından kulaklarına gelen hayâsızca, pis fısıltılarla, eğri büğrü taşlar üzerinde tökezleye tökezleye kilisenin sundurmasına ulaştı. Natalya dönüp ilerideki avlu kapısına doğru yönelirken, sundurma-daki kızlar kıkır kıkır gülüştü. Natalya sarhoş gibi sendeleyerek eve koştu. Avlu kapısında bir an durup soluk aldı, ayakları etekliğine dolaşp sendeleyerek eve girdi ve kan çıkarıncaya kadar dudaklarını ısırdı. Açık mor renkli karanlığın içinden, sundurmanın kapı ağzı kara kara esniyordu. Müthiş bir kararla son gücünü de topladı, kapıya doğru koşup hızla eşiği aştı. Sundurma kuru ve serindi; meşin koşum ve küflü ot kokuyordu. Hiçbir şey düşünmeksizin ve hiçbir şey hissetmeksizin, hakarete uğramış perişan ruhunu pençeleyen kasvetli bir özlemle, el yordamıyla ilerleyerek köşeye doğru gitti. Oradan bir orak alıp sapından tuttu (hareketlerinde kararlılıktan doğan bir güven ve kesinlik vardı) ve başını geriye atıp, kararlılıktan doğan ani bir sevinç ateşiyle, orağın ucunu gırtlığına dayayıp çekti. Yakıcı, şiddetli acıyla, vurulmuş gibi yere düştü ve amacına iyice ulaşama-

diğini fark ederek, emekleye emekleye sürüklendi, sonra dizlerinin üzerinde doğruldu. Göğsüne akan kandan dehşete düşmüş bir halde, titreyen parmaklarıyla hırkasının düğmelerini acele acele, koparırcasına açtı, bir eliyle dipdiri, gergin memesini yana çekip, öbür eliyle orağın ucunu göğsüne dayadı. Dizleri üzerinde duvara yaklaştı, orağın kör ucunu duvara dayayıp, kollarını başının arkasına alarak göğsünü orağa doğru kuvvetle yasladı, yasladı... Yırtılan etin kesilen lahana sesine benzer iğrenç gıcirtısını iyiden iyiye duydu, müthiş bir acı göğsünden gırtlığına doğru yükseldi; Natalya'nın çın çın ötmeye başlayan kulaklarının içine iğneler batır gibi oldu.

Mutfak kapısı gıcırdadı. Lukiniçna yoklaya yoklaya basamakları indi. Çan kulesinden, Kilise çanlarının düzenli sesi geliyordu. Dikilmiş, dev gibi buz parçaları, ardı arkası kesilmeyen gıcirtılı sesleriyle Don'dan aşağı durmadan akıp gidiyordu. Çözülen ırmak, yatağından taşarak, buzdan bukağılarını neşe içinde Azak Denizine sürüklüyordu.

XIX

STEPAN, Gregor'un yanına vardı, üzeniyi tutup atın terli böğ-rüne sıkıca dayandı.

"Ee, nasılsın bakalım Gregor?"

"Çok şükür!"

"Ee, ne diyorsun, ha?"

"Neye ne diyorum?"

"Başka birinin karısını kaçırdın... Bari keyfini çıkarıyor musun?"

"Bırak üzeniyi."

"Korkma! Vuracak değilim sana."

Kıpkırmızı kesilen Gregor sesini yükseltti:

"Korktuğum yok! Yalnız, vurmaya da kalkışayım deme!"

"Bugün dövüşmem seninle. Canım istemiyor... Yalnız bu sözümü iyi belle Gregor, er geç seni öldüreceğim."

"Kör adamın dediği gibi, 'görürüz'."

"Sen benim sözlerime iyice kulak ver. Bana kötülük ettin, iğdiş domuzun hayatına çevirdin hayatımı. Şuraya bak..." deyip, pis avuçlarını açarak uzattı ellerini.

“Tarla sürüyorum, ama Tanrı bilir neye sürüyorum. Bana lazım mı? Biraz dişimi sıkar, idare eder, atlatırdım kışı bu şekilde. Beni yıkan yalnızlık işte. Bana büyük kötülük ettin Gregor.”

“Boş yere sızlanma bana. Tok açın halinden anlamaz.”

Stepan gözlerini Gregor’un yüzüne dikerek, “Doğru,” diye onayladı. Sonra birden, göz kenarlarını kırış kırış eden çocuksu bir gülümseme yayıldı yüzüne:

“Yalnız bir tek şeye üzülüyorum delikanlı, çok üzülüyorum... Hani evvelki yıl günah çıkarma gününden önceki köy dövüşünü hatırladın mı?”

“Hayır, hatırlamadım.”

“Hani çırpıcıyı öldürdükleri gün. Şu bekârlarla evli erkekler arasındaki kavgayı, hatırlamıyor musun? Nasıl senin peşinden koştuğumu hatırlamadın mı? O zaman gencecik, çelimsiz bir şeydin; benim yanımda yeşil bir dal sayılırdın. O vakit kıyamamıştım sana ama sen kaçarken bir tane yapıştırsaydım, ikiye bölerdim seni. Çok hızlı kaçıyordun, zemberek gibiydin; ama kaburgalarına bir yumruk çaksaydım o vakit, sen bugün hayatta olmazdın.”

“Bunun için hiç üzme canını sen, nasıl olsa bir gün yine kapışırız.”

Stepan bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi alnını ovuşturdu. Atını dizginlerinden yedeğine alan ihtiyar Listnitski, Gregor’a seslendi. Stepan sol elinde tuttuğu üzengiye hâlâ bırakmadan atla birlikte yürüdü. Gregor onun hiçbir hareketini gözden kaçırmıyordu. Adamın kumral pos bıyıklarına, çenesinde çalı gibi uzamış tıraşına, askerî kasketinin çatlamış rugan kayışına baktı. Akan terin yer yer beyaz izler bıraktığı pis suratında, kederli ve Gregor’un alışık olmadığı garip bir ifade vardı. Gregor bakarken, ona öyle geldi ki, sanki bir tepeden, yağmurlu bir peçeye bürünmüş uzaklardaki bozkırı seyrediyordu. Stepan’ın kirli yüz çizgilerinde kurşuni bir yorgunluk ve boşluk okunuyordu. Stepan hoşça kal demeksizin adımlarını yavaşlatıp geride kaldı. Gregor atını âdeta ile yürütmeye devam etti.

“Dur bir dakika. Nasıl... Nasıl, Aksinya?”

Gregor kırbacının ucuyla vurup çizmesine yapışan bir toprak parçasını düşürürken, “İyidir, iyi,” diye cevap verdi.

Aygırı durdurdu, dönüp geriye baktı. Stepan yana açtığı bacaklarıyla toprağa çakılı gibi duruyor ve ağzına aldığı bir ot sapını çiğniyordu. Gregor bu adama, içinde bir anlık, tarifsiz bir acıma duydu, ama kıskançlığı baskın çıktı. Başını çevirerek bağırdı:

“Üzme kendini, seni özlemiyor!”

“Öyle mi?”

Gregor dizginlerin ucuyla atın kulaklarının arasına vurup, cevap vermeksizin dörtlüğe uzaklaştı.

XX

AKSİNYA gebe olduğunu Gregor’a ancak gebeliğinin altıncı ayında, artık saklanmasına olanak kalmadığı zaman itiraf etti. Karnında taşıdığı çocuğun kendisinden olduğuna Gregor ya inanmazsa diye, korkusundan bu kadar uzun zaman gizlemişti. Gebeliğin kuşkulu bekleyişle geçen ilk aylarında Aksinya ara sıra hastalanmış, ama Gregor buna ya dikkat etmemiş ya da nedeni üzerinde tahmin yürütmemişti.

Bir akşam telaşla, hem de Gregor’un yüzü nasıl bir ifade alacak diye heyecanla bakarak anlattı ona. Ama Gregor pencereye doğru dönüp sinirli sinirli öksürdü.

“Neden daha önce söylemedin bana?”

“Korktum Grişa. Beni yüzüstü bırakırsın diye düşündüm...”

Gregor parmaklarıyla karyolanın arkasında trampet çalarak sordu:

“Yakın mı doğum?”

“Ağustos başlarında sanıyorum.”

“Stepan’dan mı?”

“Hayır, senden!”

“Sen öyle de!”

“Kendin hesaplasana. Ağaçların kesildiği günden bu yana...”

“Aksinya, yalan söyleme! Stepan’ın bile olsa senin elinden ne gelirdi ki? Ben senden dürüst bir cevap istiyorum.”

Aksinya öfkeli gözyaşları dökerek sedire çöktü ve kurulu gibi söylenmeye başladı:

“Onunla bunca yıl yaşadım da hiçbir şey olmadı! Kendin düşün-sene bir kere! Ben sakat bir kadın değilim... Mutlaka senden kaptım çocuğu... Sen de...”

Gregor bu mesele üzerine başka bir şey konuşmadı. Aksinya’ya davranışında bir başkalık yer aldı; kadından ihtiyatlı bir şekilde kaçınmaya, hafif alaycılıkla karışık bir acıma duygusu beslemeye başladı. Aksinya da kendi kabuğuna çekildi, hiçbir yardım, hiçbir lütuf istemedi. Yazın, Aksinya’nın güzelliği kaybolur gibi oldu, ama gel-belik onun biçimli vücudunu hemen hemen hiç bozmadı; genellikle topluca olan vücudu durumunu koruyordu; yüzü de incelmeye rağmen, için için yanan gözleri yepyeni bir güzellik almıştı. O yıl malikâneye önceki yıllara oranla daha az sayıda işçi alındığı için, Aksinya aşçılık görevini rahatlıkla başarıyordu.

İhtiyar Saşka da yaşlılığının verdiği kaprisli bir düşkünlükle Aksinya’ya bağlanmıştı. Bunun nedeni belki de Aksinya’nın ona kızı gibi bakmasından ileri geliyordu. Kadın, Saşka’nın çamaşırlarını yıkar, gömleklerini tamir eder, sofrada önüne yumuşak yemekler koyardı. İhtiyar Saşka atlarına baktıktan sonra mutfağa gelir, su getirir, domuzlar için patates ezer, ne kadar ufak tefek iş varsa hepsini yapar ve Aksinya’nın çevresinde dört dönerken, dişetlerini göstererek şöyle derdi:

“Sen bana iyi davranıyorsun, ben de bunun karşılığını vereceğim sana Aksinya. Eğer bir kadın bakmasaydı bana, ölür giderdim. Bitler yiyip bitiriyordu beni. Eğer bir şey isteyecek olursan, beni çağır yeter.”

Yevgeni arabacısının bahar eğitim kampına katılmamasını sağladığı için, Gregor yonca biçme işinde çalışıyor, ihtiyar Listnitski’yi arada sırada arabayla bölge merkezine götürüyor ve zamanının çoğunu onunla birlikte toy avında geçiriyordu. Üzüntüsüz, rahat hayat onu bozmaya başladı. Tembelleşti, topladı; artık yaşından büyük gösteriyordu. Kafasındaki biricik tasa, yaklaşmakta olan askerliği idi. Ne atı vardı ne teçhizatı, üstelik babasından da bir şey bekleyemezdi. Kendisi ve Aksinya için aldığı aylığı biriktiriyordu; babasından dilenmeye gerek kalmadan kendi parasıyla bir at alabileceğini umarak tütününü bile kısmıştı. İhtiyar Listnitski de ona yardım edeceği vaa-dinde bulunmuştu. Nitekim babasının kendisine yardım etmeyeceği

konusundaki önyargısı doğru çıktı. Temmuz ayının sonunda Piyotr kardeşini ziyarete geldi ve konuşma arasında babasının ona hâlâ eskisi kadar kızgın olduğunu ve at alması için ona yardım etmeyeceğini bildirdiğini söyledi.

“Gitsin, yerel komutanlıktan at istesin,” demişti babası.

Gregor, “kendi” kelimesinin üzerine basarak, “Merak etmesin, ben kendi atımla gideceğim askere,” dedi.

Piyotr bıyığını dişleyerek, “Nasıl alacaksın atı?” diye sordu. “Göbek mi atacaksın kazanmak için?”

“Göbek de atarım, dilenirim de, daha olmazsa çalarım.”

“Yaşşa, delikanlı!”

Gregor daha ciddi bir tavırla, “Kendi kazandığım parayla alacağım atı,” dedi.

Piyotr merdiven basamağına oturmuş, Gregor’a işi, yediği içtiği, aylığı hakkında sorular soruyor, bir yandan başını sallayıp beğendiğini anlatırken bir yandan da bıyıklarını kemiriyordu. Sorularını bitirip ayrılmak üzere dönerken, kardeşine şöyle dedi:

“Artık eve dönsen daha iyi edersin. Yaptığın gösteriş yeter, daha fazla ısrar etmenin anlamı yok. Bu şekilde daha çok mu para kazanacağını sanıyorsun?”

“Hayır, sanmıyorum.”

“Onunla birlikte kalmak niyetinde misin?”

“Kiminle?”

“İşte, buradakiyle.”

“Evet. Niye sordun?”

“Hiç, merak ettim de.”

Gregor ağabeyini uğurlarken dayanamayıp sordu:

“Ev ne âlemde?”

Merdiven parmaklığına bağladığı atının dizginlerini çözerken güldü Piyotr.

“Tavşanın ne kadar çok deliği varsa, senin de o kadar evin var! Her şey yolunda evde. Annem seni özledi. Otları biçip eve aldık, üç araba yükü tuttu.”

Gregor, ağabeyinin bindiği yaşlı kısrağa kaygılı gözlerle bakarak sordu:

“Bu yıl kulun yok mu?”

“Hayır kardeşim, boş bu yıl. Ama Hristonya’dan aldığımız doru kulunladı. Aygır verdi, hem de güzel bir aygır. Uzun bacakları, sağlam bukağılıkları, güçlü bir göğsü var. İyi bir at olacak.”

Gregor içini çekti:

“Köyü özledim. Burada hiç akarsu göremezsin. Korkunç bir çukur burası!”

Piyotr kısırağın kemikli sırtına otururken, “Gel, görmeye gel bizi,” dedi.

“Bir gün gelirim.”

“Eh, hoşça kal.”

“Yolun açık olsun.”

Piyotr avludan çıkmışken bir şey hatırlayarak dönüp, hâlâ merdivende duran Gregor’a seslendi:

“Natalya... Unutmuştum... Müthiş bir şey...”

Avlunun üzerinde akbaba gibi dönen rüzgâr, cümlesinin sonunu Gregor’un kulaklarından ötelere sürükledi. Piyotr’la atı ince bir toz bulutunun içinde kaldı, Gregor omuzlarını silkip ahıra doğru yürüdü.

O yaz havalar kuraktı. Azıcık yağmur düşmüş, ekinler erkenden yetişmişti. Çavdar kaldırılır kaldırılmaz, arpalar olgunlaşıp sararıvermişti. Dört ırgatla birlikte hasadı kaldırmaya Gregor gitti.

O gün işini erken bitiren Aksinya, Gregor’dan kendisini de götürmesini istemişti. Gregor her ne kadar onu caydırmaya çalıştıysa da, Aksinya çarçabuk başına bir örtü atmış ve adamların bindiği arabanın arkasından koşup yetişmişti.

Aksinya’nın özlem ve sevinçli bir sabırsızlık, Gregor’un da belli belirsiz bir korkuyla beklediği olay, hasat sırasında başlarına geldi. Belirtileri hisseden Aksinya, tırmığı bir yana atıp bağlanmış bir başak demetinin dibine uzandı. Sancıları hemen başladı. Aksinya dümdüz yattığı yerde, simsiyah olan dilini ısıırıyordu. Orak makinesinin üstündeki işçiler Aksinya’nın yanından geçerken ona bağırırdı. İçlerinden, burnunda cerahatli bir yara ve ağaçtan oyulmuş benzeyen sarı yüzünde bir sürü kırışık olan gençten biri Aksinya’ya seslendi:

“Hey, oradaki! Kalk, yoksa eriyip gideceksin!”

Gregor adamlardan birini kendi yerine makinenin başına bıraktı ve Aksinya'nın yanına gitti.

“Ne oldu?”

Elinde olmaksızın dudakları acıyla kıvrılan Aksinya boğuk bir sesle, “Sancılarım başladı...” dedi.

“Sana gelme demiştim, kahpenin dölü. Ne yapacağız şimdi?”

“Kızma bana Grişa!.. Ah!.. Ah!.. Grişa atı koş arabaya. Eve dönmem lazım... Nasıl olur burada... Kazakların arasında...” diye inledi Aksinya; sancı, kadını demir kısı kacının içine almıştı.

Gregor atın başına koştu. At, biraz ötedeki bir çukurlukta otluyordu. Gregor arabayla birlikte Aksinya'nın yanına döndüğünde, o ıkına sıkına elleriyle dizlerinin üzerinde emekler gibi doğrulmuş, başını tozlu bir arpa yığınının doğru uzatmış, sancı çekerken çiğnediği iğne gibi başak kulaklarını tükürüyordu. İri iri açılan gözlerinin boş bakışlarını Gregor'a çevirdi; yürek parçalayıcı korkunç çığlıklarını işçiler duymasın diye, buruşturup ağzına tıktığı gömleğine dişlerini geçirmişti.

Gregor onu kucaklayıp arabaya yatırdı ve atı son hızla malikâneye sürdü.

“Ah! Hızlı gitme... Ah, öldüm! Sar...sıyorsun beni...” Başı ha bire arabanın döşemesine çarpan Aksinya çığlık çığlığa bağıırıyordu.

Gregor dönüp arkasına bile bakmıyor, bir yandan dizginlerin ucunu başının üzerinde savuruyor, bir yandan da basıyordu kırbacı.

Aksinya avuçlarını yanaklarına bastırmış, fal taşı gibi açılan gözlerini devire devire, az kullanılan arızalı yol üzerinde sıçrayıp sarılan arabanın içinde oradan oraya savrulup duruyordu. Gregor atı hiç yavaşlatmadan dörtlü sürüyordu; cilalanmış billur gibi göğes asılı duran, göz kamaştırıcı beyaz bulutu örten hamut, gözlerinin önünde bir iniyor, bir çıkıyordu. Bir aralık Aksinya'nın kulakları sağır eden çığlıkları kesildi. Tekerlek gürültüleri arasında, arabanın döşeme tahtalarına çarpan kafası güm güm ötüyordu. Gregor önce Aksinya'nın sessizliğine aldırış etmedi, ama biraz sonra başını çevirip baktı. Aksinya, suratı feci bir şekilde çarpılmış, arabanın yan tahtasına dayanan yanağı yamulmuş, çenesi kıyıya atılmış bir balık gibi açılıp açılıp kapanarak uzanmış yatıyordu. Alnından akan ter derine batmış göz çukurlarına doluyordu. Gregor geriye dönüp

onun başını kaldırdı, altına buruşuk kasketini koydu. Aksinya ona göz ucuyla bakarak, inanmış bir sesle, “Öleceğim Grişa,” dedi. “Yapacak hiçbir şey yok!”

Gregor’un ta sırtından ayaklarının ucuna kadar buz gibi bir ürper-ti dolaştı. Aksinya’ya cesaret verecek, onu rahat ettirecek sözler aradı, ama bulamadı. Dudakları haşın bir ifadeyle kıvrıldı ve kükredi:

“Saçmalama be aptal!”

Sonra başını iki yana salladı ve geriye doğru yaslanarak Aksinya’nın ayağını sıktı:

“Aksinya, benim küçük güvercinim...”

Sancı bir an dindi, Aksinya’yı bıraktı, ama tekrar ve iki misli şid-detle geldi. Karnının yırtıldığını sanan Aksinya vücudunu bir yay gibi bükerek, gittikçe yükselen, dehşet verici bir çığlıkla Gregor’un kulaklarının zarını patlattı. Gregor çılgın gibi atı kamçıladı.

Demeye kalmadı, araba tekerleklerinin takırtısı arasında, Gregor Aksinya’nın incecik, cılız sesini duydu:

“Grişa!”

Gregor dizginleri çekip atı durdurdu ve başını geriye çevirdi; kolları yana açılmış, bir kan gölünün içinde yatıyordu Aksinya. Bacaklarının arasında canlı bir şey kıpırıyor, viyaklıyordu. Gregor deli gibi arabadan aşağı atladı, düşe kalka geriye gitti. Gözlerini Aksinya’nın hızlı hızlı soluyan ateş gibi ağzına dikti ve kadının söylediklerini duymaktan çok tahmin etti:

“Göbek bağını ısırip kopar... pamuklu bezle bağla... gömleğinden yırt bezi...”

Gregor pamuklu gömleğinin kolundan titrek parmaklarıyla şeritler yırttı, gözlerini acı verecek kadar yumarak göbek bağını dişle-riyle kesti ve kanayan ucunu bez şeritle dikkatle bağladı.

XXI

RAGODNOYE malikânesi geniş, susuz vadinin yamacına bir ur gibi yapışmıştı. Rüzgâr değişik şekilde, kuzeyden ya da güneyden esti; güneş göğün mavimtırak beyazlığı içinde kayarcasına sü-rüklendi; yazın hemen ardından güz, yaprak dökümü hışırtılarıyla

geldi; kış karıyla, buzuyla bastırıldı, ama Yagodnoye kör uyuşukluğu içine gömülü kaldı. İşte, ikiz kardeşler kadar birbirine benzeyen günler böylece ardı ardına gelip geçti ve malikânenin bütün dünyadan kopmuş durumunda hiçbir değişiklik olmadı.

Gözlerinin etrafında gözlük gibi kırmızı halkalar bulunan kara kara dedikoducu ördekler o paytak yürüyüşleriyle yine dolaştı avluda; Afrika hindileri boncuk yağmuru gibi dağıldı etrafa; cicili bicili tüyleriyle tavus kuşları ahırın damından kısık kısık, kediler gibi miyavladı. İhtiyar general her türlü kuşa meraklıydı, hatta bir tane sakat turna bile besliyordu. Kasım ayında güneye doğru uçan yaban turnalarının uzaktan uzağa çağrışlarını duyan kuş, özlemin bakır sesli haykırışıyla insanın yüreğini sızlatırdı. Ama uçamazdı, zira kanadının biri, işe yaramaz bir halde yanında sarkardı. General pencerede durup, kuşun boynunu uzatarak zıplaya zıplaya kanat titretişini seyrederken, kül rengi bıyıklarının saçakları altından kocaman ağzını açarak güler ve kalın sesli kahkahaları beyaz duvarlı boş salonda yankılanırdı.

Venjamin, saçları kabarık başını her zamanki gibi yüksek tutuyor ve bütün günlerini holde tek başına, kendi kendine kâğıt oynayarak geçiriyordu. Tikon, çopur suratlı metresini Saşka'dan her zamanki kadar kıskandığı gibi, onu gündelik işçilerden, Gregor'dan, efendiden, hatta Lukerya'nın dul kalbinden taşan bütün şefkatini verdiği turnadan bile kıskanıyordu. İhtiyar Saşka da sık sık kafayı çekip, ihtiyar Listnitski'nin penceresi altına giderek yirmi kapik dileniyordu.

Gregor'un orada kaldığı bütün süre içinde, Yagodnoye'deki sıkıcı, tekdüze yaşantının küflü uyuşukluğunu sadece iki olay bozdu: Aksinya'nın çocuğunun doğusuyla, cins bir erkek kazın kayboluşu. Yagodnoye sakinleri kıza, Aksinya'nın bebeğine çarçabuk alışveriş, kazın tüylerinden birkaç tanesini de çayırda bulunca, hayvanı bir tilkinin kaçırmış olduğu sonucuna vararak, tekrar sakin yaşantılarına döndüler.

Efendi sabahları kalkınca Venyamin'i çağırırdı:

“Dün gece hiç rüya gördün mü?”

“A, tabii, çok güzel bir rüya gördüm.”

Listnitski kendisine bir sigara sararken sert bir sesle emrederdi:

“Anlat bakalım.”

Venjamin de anlatırdı rüyasını. Eğer rüya ilgi çekici olmaz ya da korkunç çıkarsa, Listnitski küplere binerdi:

“Eşşek herif! Budalaca rüyaları budalalar görür zaten!”

Venjamin de neşeli, eğlendirici rüyalar icat etmeye başladı. Ama bu iş kolay olmadı onun için. Neşeli rüyalarını icat etmeye günlerce öncesinden koyulur, oturur oyun kâğıtlarını –sahibinin yanakları kadar yağlı oyun kâğıtlarını– karıştıra karıştıra düşünür, düşünür, gözlerini hiç kıpırdatmadan bir yere diker, kafasını zorlaya zorlaya nihayet istediği gibi rüyaları bir araya getirebildiği bir noktaya ulaşırdı. Sabahleyin kalktığı vakit belleğini zorlar, hayalinden geçirdiklerini hatırlamaya çalışır, ama geride karanlıktan, simsiyah karanlıktan başka bir şey yoktur. Hiçbir rüya görmemiştir, uykusunda bir tek yüzle bile karşılaşmamıştır.

Venjamin’in safça icatlarının haznesi çarçabuk tükeniverdiğinden, onun aynı şeyi tekrarladığını fark eden efendinin tepesinin taşı atardı.

“Atla ilgili bu rüyayı bana geçen perşembe anlattın sen, Allahın belası!”

“Tekrar gördüm o rüyayı Nikolay Alekseyeviç! Yemin ederim ki tekrar gördüm!” diye Venjamin sakın sakın yalan söylerdi.

Aralık ayında Gregor, Vyeşenskaya’daki kaymakamlığa çağrıldı. Orada kendisine at alması için yüz ruble, kura erleri arasına katılmak üzere Noel’den iki gün sonra Mankova köyünde bulunması için de talimat verdiler.

Gregor, Yagodnoye’ye oldukça heyecanlı döndü. Noel yaklaşıyordu, onun ise henüz hiçbir şeyi hazır değildi. Hükümetten aldığı yüz rubleye kendi biriktirdiği parayı da katarak, yüz kırk rubleye bir at satın aldı. Yanında Saşka’yı da götürdü, birlikte, ele güne çıkarılabilecek, altı yaşında bir doru at aldılar; hayvanın bir tanecik kusuru vardı, ama o da belli değildi. İhtiyar Saşka sakalını parmaklarıyla tarayarak, “Sen bundan ucuzunu alamazsın, hükümet adamları da bunun ayıbını göremez! O kadar gözü açık değildir onlar!” dedi.

Gregor, Yagodnoye’ye atının sırtında döndü ve yol boyunca hayvanın her tür yürüyüşünü denedi.

Noel'e bir hafta kala, Panteley aniden Yagodnoye'ye çıkageldi. Kızağı avluya sokmadı, avlu kapısının dışında bırakıp atını kapıya bağladı ve paltosunun yakasının üzerinden simsiyah bir kütük gibi sarkan sakalındaki buz zerreciklerini ovalaya ovalaya, topallayarak uşaklar dairesine doğru yürüdü. O sırada tesadüfen pencereden bakmakta olan Gregor, babasının geldiğini gördü.

“Ben, şey... Babam!”

Her nedense Aksinya doğru beşiğe koşup yavrusunu sardı, sarmaladı. Panteley bir miktar soğuk havayla birlikte topallaya topallaya girdi içeri. Kürk başlığını sıyırdı, ikona doğru dönüp haç çıkardı ve ağır ağır odaya göz gezdirdi.

“Günaydın!”

“Günaydın baba!” diye cevap veren Gregor, oturduğu sedirden kalkarak odanın ortasına doğru ilerledi.

Panteley soğuktan donmuş elini Gregor'a uzattı ve gocuğunun önünü kapayarak sedirin ucuna ilaştı. Beşiğin yanında put gibi diki-len Aksinya üzerinde gözleri hiç durmadı.

“Askerliğe hazırlanıyor musun?”

“Tabii.”

Panteley sorgu dolu bakışlarını Gregor'a dikip, uzun boylu konuşmadan durdu.

“Üstündekileri çıkar baba, donmuşsundur herhalde.”

“Önemi yok.”

“Semaveri hazırlayalım.”

“Teşekkür ederim.”

İhtiyar adam gocuğunun üzerindeki eskiden kalma bir çamur lekesini tırnağıyla kazıyarak ekledi:

“Teçhizatını getirdim senin; iki kaput, bir eyer, bir iki tane de pantolon. Hepsi kızağın içinde.”

Gregor dışarı çıktı, kızaktan, içinde teçhizatının bulunduğu iki çuvalı aldı. Geri döndüğü vakit babası sedirden kalktı.

“Ne zaman gidiyorsun?” diye sordu oğluna.

“Noel'in ertesi günü. Daha gitmiyorsun, değil mi baba?”

“Erken dönmek istiyorum.”

Panteley, Gregor'a veda etti ve hâlâ Aksinya'nın gözleriyle karşılaşmaktan kaçınarak kapıya doğru gitti. Kapının mandalını kaldı-

rırken, gözlerini beşikten tarafa çevirerek, “Annen selamlarını yolladı,” dedi. Bir an sustuktan sonra, ağır ağır ekledi:

“Mankova’ya ben de seninle gideceğim. Geldiğimde hazır ol.”

Panteley ellerini sıcak yün eldivenlerinin içine sokup dışarı çıktı. Aksinya utancının verdiği ıstırapla sapsarı olmuştu, ağzını açmıyordu. Gregor odada bir aşağı bir yukarı dolaşüyor, Aksinya’nın önünden geçerken göz ucuyla ona bakıyor ve her gidiş gelişinde gıcırtilı bir tahtaya basıyordu.

Noel günü Gregor, efendisini kızakla Vyeşenskaya’ya götürdü. Listnitski sabah duasına katıldı, oranın büyük toprak sahiplerinden olan yeğeninde kahvaltı etti, sonra da Gregor’a dönüş yolculuğu için kızıağı hazırlamasını emretti. Gregor bol domuz etli lahana çorbasını daha bitirmemişti, ama derhal kalkıp ahıra gitti ve baklakırı rahvan atı hafif kızıağa koştu.

Rüzgâr, ince, ısırıcı kar tanelerini sürüklüyor, avluda gümüşü bir ayaz ılık çalıyor, çitin ötesindeki ağaçlardan yumuşak, ak saçlı kırıklar sarkıyordu. Rüzgâr bir kırığı sarsıp yere düşürdü, dağılan kırığı güneş ışınlarını bir gökkuşağının renk cümbüşü içinde yansıttı. Çatıda, tüten bacanın yanında üşümüş alakargalar gıkliyordu. Kar üzerinde gıcırtilı ayak seslerinden ürken kargalar havalandı, evin etrafında kumru renkli kar taneleri gibi dönüp batıya, menekşe rengi sabah göğüne karşı ana çizgileri belirgin bir biçimde izdüşüm veren kiliseye doğru uçtular.

Gregor evin merdivenlerine çıkan hizmetçiye, “Efendiye haber ver, kızak hazır,” diye bağırdı.

Listnitski dışarı çıktı, kızıağa bindi, bıyıklarını kürkünün samur yakası içine çekti. Gregor efendisinin bacaklarını sarıp sarmaladı, kadife astarlı kurt postunu düzeltti.

Listnitski ata bakarak, “Kızıştır şunu,” dedi.

Gregor oturduğu yerde geriye doğru yaslandı, titreyen dizginleri elinde sımsıkı tutarak kızak izlerine baktı ve kış başlarında kızıağı acemice kullandığı için efendisinden kulak tozuna yediği, hiç de hafif olmayan yumruğu kaygıyla hatırladı. Don’a doğru inerlerken Gregor dizginleri bıraktı, rüzgârın yaktığı yanaklarını eldiveniyle ovaladı.

Yagodnoye’ye iki saatte vardılar. Listnitski yol boyunca konuşmamış, yalnızca sigarasını sararken durması için Gregor’un sırtına

ara sıra parmağıyla vurmuştu. Listnitski ancak eve yaklaştıkları sırada, tepeyi inerlerken konuştu:

“Yarın sabah erkenden mi?”

Gregor yan döndü, donmuş dudaklarını güçlkle ayırdı. Soğuktan kaskatı kesilen dili şişmiş ve dişlerinin gerisine yapışmış gibi geldi ona.

Güçlkle, “Evet,” diye cevap verebildi.

“Bütün paranı aldın mı?”

“Evet.”

“Karın için merak etme, bizim yanımızda güven içindedir. İyi bir asker olmaya bak; senin deden çok iyi bir Kazak’tı. Hem gözünü aç –rüzgârdan saklamak için yüzünü kürkünün yakası içine sokan Listnitski’nin sesi boğuldu– dedene ve babana layık olacak şekilde ayarla davranışlarını. Baban, İmparatorluk geçit töreninde usta binicilik gösterilerinde birincilik ödülünü almıştı değil mi?”

“Evet.”

İhtiyar adam Gregor’a nasihat edencesine sert bir ses tonuyla, “Ona göre işte!” diye bağladı cümlesini ve yüzünü bir kere daha kürkünün içine gömdü.

Avluda Gregor atı Saşka’ya teslim etti ve uşaklar dairesine gitmek için arkasını döndü.

“Baban geldi,” diye seslendi Saşka onun arkasından.

Gregor, Panteley’i masaya oturmuş kızılıcık peltesi yerken buldu. Babasının kızarmış yüzüne bakarak, ‘Akşamdan kalma!’ diye geçirdi aklından.

“Demek döndün asker?”

Gregor ellerini birbirine vurarak, “Döndüm,” diye cevap verdi. Aksinya’ya dönerek de ekledi:

“Başlıgımı çözüver, parmaklarım kütük kesildi.”

Babası çiğnemesine ara vermeksizin, “Rüzgârı karşıdan almış olacaksın,” diye homurdandı.

Bu sefer babası daha yumuşak bir hava içindeydi, kendi evindeymiş gibi emir verdi Aksinya’ya:

“Esirgeme ekmeği, biraz daha kes,” dedi.

Yemeğini bitirdikten sonra kalktı, sigara içmek için avluya çıkmak üzere kapıya doğru yürüdü. Beşiğin yanından geçerken, sanki kazara olmuş gibi, beşiği bir iki kere salladı ve sordu:

“Kazak mı?”

Gregor’un yerine Aksinya, “Kız,” diye cevap verdi ve ihtiyarın yüzünde beliren hoşnutsuzluğu fark ederek telaşla ekledi:

“Grişa’nın kopyası!”

Panteley, zıbınları içinden çıkan ufacık, esmer kafayı işgüzar bir tavırla inceleyerek, sesinde belli bir gururla, “Ee, bizim kanımızdan...” dedi. “Eh, hem, hadi bakalım!”

Gregor, “Nasıl geldin baba?” diye sordu.

“Kısrağı, bir de Piyotr’un atını koştum.”

“Bir tanesini kullansaydın yeterdi, buradan Mankovo’ya da yanına benim hayvanı koşardık.”

“Aygırı zorlamayalım, iyi hayvandır, biliyorsun.”

Her ikisini de aynı düşünce rahatsız ediyordu, ama yine de havadan sudan konuştular. Aksinya konuşmalara hiç katılmadan karyolanın kenarında oturuyordu. Dolgun göğüsleri bluzunun altında kabarık kabarık, gergin duruyordu. Doğurduğundan bu yana dikkati çekecek kadar toplamış, üzerine yeni, kendinden emin, mutlu bir hava gelmişti.

Epeyce geç yattılar. Aksinya, Gregor’un yanına sokulurken gömleği gözyaşları ve göğüslerinden taştan sütle sıırılsıklam oldu.

“Hasretinden kuruyup gideceğim. Sensiz ne yapacağım ben?”

“Bir şey olmazsın,” diye mırıldandı Gregor.

“Uzun geceler... Çocuk uyanır... Bir düşün Grişa! Dört yıl!”

“Dediklerine göre eskiden yirmi beş yılmiş askerlik!”

“Eskiden bana ne?”

“Hadi hadi, yeter artık!”

“Askerliğe lanet ediyorum.”

“İzin alır, gelirim.”

“İzin alırmış!” diye inleyen Aksinya, hıçkırarak burnunu gömleğine sildi.

“O zamana kadar Don’dan çok sular akar.”

“Eee, bu kadar da zırlamak olmaz! Güz yağmuruna benziyorsun, nefes aldırдың yok.”

“Benim yerimde sen olsaydın.”

Gregor şafak sökmeden az önce uykuya daldı. Aksinya kalktı, çocuğuna meme verdi, sonra tekrar yattı. Dirseklerine dayanıp gözlerini kırpmadan Gregor’un yüzünü seyretti ve ona uzun uzun veda etti. Gregor’u birlikte Kuban’a kaçmak için kandırmaya çalıştığı geceyi hatırladı; o zaman da tıpkı şimdiki gibiydi durum, yalnız o gece fazladan, pencerenin dışında, mehtabın avluyu yıkayan aydınlığı vardı. Aynıydı, Gregor da hem aynıydı hem değildi. Her ikisi de artlarında geçen günlerin çiğnediği uzun bir yol bırakmıştı.

Gregor yattığı yerde döndü, “Olşanski köyünde...” diye bir şeyler mırıldandı, sonra sustu. Aksinya uyumaya çalıştı, ama tıpkı rüzgârın bir tınazı dağıttığı gibi, düşünceleri de bütün uykusunu dağıttı. Ta şafak sökene kadar, Gregor’un yarım kalan cümlesi üzerinde düşünüp anlamını çıkarmaya çalışarak uyanık kaldı. Gün ışığı, buz tutmuş camlar üzerinde köpük köpük parlamaya başlar başlamaz Panteley uyandı.

“Gregor, hadi kalk, gün ağarıyor.”

Aksinya yatağın üzerinde diz çökerek, etekliğini giydi ve içini çekerek kibriti aramaya koyuldu.

Onlar kahvaltılarını yapıp eşyalarını toplayana kadar şafak iyice söktü. Çitin siyah kazıkları gözle görülür hale geldi; ahırın çatısı göğün buğulu menekşe rengine karşı kara kara heyula gibi yükseldi. Gregor, Aksinya’nın kederli ve ateşli öpücüklerinden kendini zorla kurtarıp, Saşka’yla öbür uşaklara Allahaismarladık demeye giderken, Panteley de atlarını kızağa koşturmak için dışarı çıktı.

Aksinya çocuğunu iyice sarıp sarmalayıp, son defa güle güle demek için yavrusunu da yanına aldı, dışarı çıktı. Gregor kızının nemli, minik alına dudaklarını hafifçe dokundurdu ve atının başına gitti.

Panteley atlarını son bir defa daha gözden geçirirken, “Kızağa gel,” diye seslendi oğluna.

“Hayır, ben kendi atıma bineceğim.”

Gregor özellikle ağırdan alarak kolanı sıktı, ata bindi ve dizginleri elinde topladı. Aksinya eliyle üzengiye dokunarak durmadan konuşuyordu:

“Grişa dur... Bir şey söyleyeceğim...” Alnını kırıştıırarak, şaşkın şaşkın ne söyleyeceğini hatırlamaya çalışırken, bir yandan da tir tir titriyordu.

“Eh, hoşça kal... Çocuğa iyi bak... Gitmem lazım, bak, babam uzaklaştı bile.”

“Dur, canım benim!” Aksinya sol eliyle buz gibi üzeni demirini yakaladı, sağ koluyla bebeği göğsüne bastırđı; iri iri açılmış, kırp-madan bakan gözlerinden sel gibi inen yaşları elleri dolu olduğu için silemedi.

Evin merdiveninde Venyamin göründü.

“Gregor, efendi seni istiyor!”

Gregor bir küfür savurdu, kamçısını salladı ve çıktı avludan. Aksinya, kürelenmiş kar yığınlarının üzerinde tökezleye tökezleye onun ardından koştu.

Gregor tepenin başında babasına yetişti. Bütün gücünü harcayarak dönüp geriye baktı. Aksinya çocuğunu göğsüne bastırmış, al şalı rüzęarda yapraklanarak hâlâ avlu kapısının yanında duruyordu.

Gregor atını babasının kızıağıyla yan yana sürdü. Birkaç dakika sonra ihtiyar, sırtını kızıağı çeken atlara çevirip sordu:

“Demek karınla yaşamaya niyetin yok?”

“Yine mi o eski hikâye? Bu meseleyi halletmiştik...”

“Yaşamayacaksın demek!”

“Hayır, yaşamayacağım!”

“Onun kendisine kıymaya kalktığını duymadın herhalde!”

“Duydum. Köyden birine rastlamıştım.”

“Ya Tanrı katında?”

“Canım, baba, dökülen süt için ağlamakta fayda yok ki...”

“Bırak ukalalığı şimdi,” diye parladı Panteley, “ben senin iyiliğin için konuşuyorum.”

“Geride ocuğum var benim. Konuşmakta fayda ne? Ötekini bana yamayamazsın artık...”

“Başka bir adamın çocuğunu büyütmediğinden emin misin?”

Gregor bembeyaz oldu; babası bir yaraya dokunmuştu. ocuk doğduğundan beri Gregor kafasının içinde azap verici bir kuşku beslemekte, ama bunu Aksinya’dan da gizlemekteydi. Geceleri, Ak-

sinya uyurken beşiğın yanına gidip gözlerini çocuğa dikerek onun esmer, kırmızı yüzünde kendi yüz çizgilerini aradığı, sonra yine aynı kuşku içinde yatağına döndüğü çok olmuştu. Stepan da yağız, en aşağı kendisi kadar esmer bir adamdı, onun için çocuğun damarlarında kimin kanının dolaştığını nereden bilebilirdi Gregor? Bazen çocuğun kendisine benzediğini düşünür, bazen de o kadar Stepan'a benzetirdi ki, bu ona ıstırap verirdi. Çocuğa hiçbir sevgi beslemiyordu; hatta Aksinya'yı doğum sancıları içinde tarladan getirdiği sırada yaşadığı anları hatırladıkça bir düşmanlık bile duyuyordu. Bir keresinde, Aksinya'nın işi olduğu için çocuğun ıslanan altını değiştirmek Gregor'a düşmüştü. Bu işi yaparken, şiddetli, yüreğini yakan bir heyecan duymuştu. Gizli gizli beşiğın üzerine eğilmiş, bebeğin pespembe, minicik ayak parmaklarını dişlerinin arasına almıştı.

Şimdi babası insafsızca bu yarayı deşmişti işte. Avucunu eyerin ön kaşına dayayan Gregor dalgın dalgın cevap verdi:

“Kimin olursa olsun, bırakacak değilim çocuğu.”

Panteley önüne dönmeden kamçısını salladı atlara:

“Natalya'nın güzelliği bozuldu. Felçliler gibi başı hep bir yana eğik duruyor. Besbelli kırışlerden birini kesmiş.” Panteley sustu.

Kızağın karı yaran ayakları gıcır gıcır ötüyordu; Gregor'un atının toynakları birbirine çarptıkça çat çat sesler çıkarıyordu.

Gregor atının yelesine takılan dikenini dikkatle almaya uğraşırken, “Peki şimdi nasıl?” diye sordu.

“Eh, atlattı sayılır. Yedi ay yattı. Hamsin Yortusundan önceki pazar günü az daha gidiyordu. Peder Pankrati, duasını etmeye geldi. Sonra sonra toparlanmaya başladı Natalya. Kendisini orakla öldürmeye kalkmış, ama eli titremiş de kalbini tutturamamış. Yoksa sonu olurdu...”

Gregor üzengilerin üzerinde kalkıp kamçısını sallayarak, “Tepe-den aşağı hızla inelim,” dedi. At, toynaklarıyla kızağın üzerine karlar fırlatarak ileri atıldı ve tırısı kalktı.

Gregor'un ardından arayı açmaksızın gelen Panteley bağırdı:

“Natalya'yı bizim eve alıyoruz, kadın kendi ailesinin yanında oturmak istemiyor. Geçen gün gördüm, bize gelmesini söyledim ona.”

Gregor cevap vermedi. Tek kelime konuşmadan, öylece, en yakın köye kadar gittiler, babası da artık o konu üzerinde durmadı bir daha.

O gün yetmiş verst yol aldılar. Mankovo'ya ertesi akşam hava kararırken vardılar.

Panteley önüne ilk çıkan adama sordu:

“Vyeşenskaya'lı Kazaklar acaba ne yandalar?”

“Anayoldan doğru gidin.”

Girdikleri evde babalarıyla birlikte kalan beş kura eri vardı.

Panteley atları sundurmanın altına çekerken sordu:

“Hangi köydensiniz?”

Karanlıktan kalın bir ses cevap verdi:

“Çir'den.”

“Köyünüzü sordum ben.”

“Kargin'den olan da var, Napolov'dan da, Lihovidova'dan da. Ya siz neredensiniz?”

Gregor eyeri alıp atının terli sırtını eliyle yoklarken, “Ananın örekesinden!” dedi gülerek.

Ertesi sabah Vyeşenskaya ilçesi atamanı Dudarev, Vyeşenskaya kura erlerini sağlık kuruluna çıkardı. Gregor kendi köyünden, aynı kura efradına dahil delikanlılar gördü.

Daha sabahtan, çok süslü bir eyeri ve koşumları olan yüksek, doru bir ata binen Mitka Korşunov, sol eliyle yana yıkık kasketini tutarak, misafirhanenin kapısında dikilen Gregor'un önünden merhaba bile demeden geçmişti.

Kura efradı kaymakamlığın soğuk odasında sırayla soyundu. Yazıcılarla polis komiser muavini ortalıkta vızır vızır dolaşıyordu. Eyalet atamanının kısa, rugan çizmeli yaveri acele acele geçip gitti. Yaverin siyah taşlı yüzüğüyle, hafif şişmiş ve kanlanmış güzel kara gözleri, teninin beyazlığını, sırmalarının pırıltısını daha da belirginleştiriyordu.

İçeri odadan doktorun emirleri ve parça parça konuşmalar duyuluyordu:

“Altmış dokuz.”

Kapıya yakın bir yerden, içkiden kısılmış bir ses çatlak çatlak seslendi:

“Pavel İvanoviç, bana bir sabit kalem versenize.”

“Göğüs ölçüsü...”

“Evet, ırsi olduğu belli...”

“Frengi diye yaz.”

“Çek elini be! Karı mısın sen!”

“Güzel bir vücut yapısı var.”

“... Bütün köye bulaştırır. Özel önlemler alınmalı. Ben durumu Ekselansa da rapor ettim zaten.”

“Pavel İvanoviç, şu herifin vücut yapısına bakınız.”

“Vay, vay, vay!”

Gregor, başka köyden kızıl saçlı, uzun boylu bir delikanlının yanında soyundu. Bir yazıcı dışarı çıktı, gömleğinin arkası kırışacak kadar omuzlarını gererek, Gregor’la öteki delikanlıyı muayene odasına çağırdı.

Çorabını çıkarmakla meşgul olan kızıl saçlı, kızarak, “Hadi, çabuk!” dedi.

Soğuktan sırtındaki tüyler diken diken olan Gregor içeri girdi. Esmer vücudu meşe gibiydi. Kılı bacaklarına bakınca sıkıldı. Köşede, geniş omuzlu bir delikanlı çırılçıplak baskülün üstüne çıkmıştı. Sağlık memuru olması gereken birisi, baskül kolundaki ağırlıkları ileri geri oynattı, bağırarak bir sayı bildirdi ve delikanlıya aşağı inmesini söyledi.

Sağlık muayenesinin sıkıcı işlemleri Gregor’un sinirine dokundu. Beyaz gömlekli, kır saçlı bir doktor stetoskobuyla Gregor’un sırtını, göğsünü dinledi. Daha gençten bir doktor da onun gözkapaklarını ters çevirdi, dilini muayene etti. Arkasında, bağa çerçeveli gözlükleri olan bir üçüncüsü telaşlı telaşlı ellerini ovuşturuyordu.

“Basküle!” diye emir verdi bir subay.

Gregor baskülün soğuk demirine bastı.

“Seksen üç kilo.”

“Nee! O kadar boylu da değil üstelik,” diyen kır saçlı doktor Gregor’u kolundan tutup çevirdi.

Daha genç olanı öksürerek, “Hayret edilecek şey!” dedi.

Masada oturan bir subay şaşarak, “Ne kadar?” diye sordu.

Kır saçlı doktor, “Seksen üç kilo,” diye cevap verdi.

Askerlik şubesi başkanı, dana yalamış gibi pırıl pırıl, dümdüz taranmış siyah saçlı başını, masada yanında oturan adama doğru eğerek, “Onu, Hassa Alayına versek mi?” diye sordu.

“Herifte haydut suratı var... Çok yabani...”

Albay rütbeli bir subay, parmaklarını masanın üzerinde trampet çalar gibi sabırsız sabırsız oynatarak, “Hey, arkanı dön! Nedir o sırtındaki?” diye bağırdı. Kır saçlı doktor bir şeyler geveledi, Gregor vücudunun titremesine engel olmaya çalışarak sırtını dönüp cevap verdi:

“Baharda üşütmüştüm, kan çıbanı.”

Muayene sonunda, masada oturan subaylar Gregor’un sıradan bir alaya verilmesi gerektiğine karar verdi.

“On İkinci Alay, Melehov. Duydun mu?” dediler. Gregor kapıya doğru giderken, arkasından iğrenerek fısıldaştıklarını duydu:

“İmkânı yok. Düşün bir kere, İmparator böyle bir suratı görse ne olur? Yalnız gözleri yeter...”

“Herif melez. Muhakkak doğuludur.”

“Vücudu da pis. Ya o çıbanlar...”

Gregor’un köyünden olup da sıralarını bekleyen öbür delikanlılar hemen onun çevresini aldı:

“Nasıl geçti Grişa?”

“Hangi alay?”

“Hassa Alayı mı, ha?”

“Ne kadar geldin tartıda?”

Tek ayağının üzerinde sıçrayarak pantolonunu giymeye uğraşan Gregor, hırlar gibi, “Çekilin başımdan be!” dedi. “Hangi alay? On İkinci Alay işte!”

Yazıcı başını kapıdan uzatıp sağa sola çevirerek, “Korşunov, Dimitri; Kargin, İvan,” diye seslendi.

Kaputunun düğmelerini yürürken ilikleyen Gregor, merdivenleri koşarak indi.

Ilık rüzgâr, erimeye başlayan kar kokuyordu; yol, yer yer kardan temizlenmiş, tütüyordu. Tavuklar sokakta karşıdan karşıya kanat çırpıp çırpıp, gıdaklayarak kaçıyor, çamurlu su birikintisinde kazlar sapırtılarla dolaşıyordu; suyun içindeki turuncu ayakları kırağı çalmış güz yapraklarına benziyordu.

Atların muayenesi ertesi gün yapıldı. Kilise duvarının önüne, uzun bir sıra halinde hepsini dizdiler meydan yerinde. Subaylar telaşlı telaşlı dolaşıyordu; bir veteriner cerrahla sağlık memuru at sırasını bir baştan bir başa geçti. Vyeşenskaya atamanı Dudarev kantarın başından, meydanın ortasındaki, muayene sonuçlarının kaydedildiği masaya koşarak gitti. Bir yüzbaşıyla harıl harıl konuşmaya dalmış bir inzibat subayı geçti.

Sıraya göre yüz sekizinci olan Gregor atını kantara götürdü. Cerrahla sağlık memuru hayvanın her tarafını ölçtü, sonra da tarttı. Hayvan daha kantardan aşağı indirilmeden, cerrah becerikli bir şekilde atın üst dudağını kavramıştı bile; dizlerine baktı, elleriyle atın göğüs kaslarını yokladı ve güçlü parmaklarını atın vücudunda bir örümcek gibi dolaştırarak, bacaklarına geldi. Dizkapaklarını yokladı, kirişlerine tık tık vurdu, parmaklarıyla inciklerini sıktı. Muayenesini bitirince, rüzgârda uçuşan beyaz gömleğinden karbonik asit kokusu saça saça yürüdü geçti.

Gregor'un atını çürüğe çıkardılar. Saşka'nın tahminleri tutmamış, deneyimli veteriner, ihtiyarın sözünü ettiği gizli kusuru bulacak kadar gözü açık çıkmıştı. Gregor hemen babasına ne yapmak gerektiğini danıştı, telaşlı telaşlı konuştular ve daha yarım saat geçmeden, Gregor, Piyotr'un atını kantara çıkardı. Veteriner, atı hemen hemen muayene bile etmeden kabul etti.

Gregor atını biraz öteye çekti, nispeten kuru bir yer bulup haşayı* toprağa serdi, teçhizatını da üstüne koydu. Atı tutan babası, kendi gibi oğlunu uğurlamaya gelen başka bir ihtiyarla konuşuyordu. Yanlarından, arkasında bir grup subay olduğu halde, astragan kalpaklı, kır saçlı, uzun boylu bir general geçti.

Panteley, Gregor'u arkasından dürterek, "İşte eyalet atamanı bu," diye fısıldadı.

"General galiba?"

"Tümgeneral Malceyev. Çok sert hergelenin biridir ha!"

Çeşitli alaylar ve bataryalardan bir subay kalabalığı atamanın hemen ardından gidiyordu. Omuzları ve kalçaları geniş bir topçu

* Haşa: Eyerin altına konulan kalın kumaş, keçe.

binbaşısı, yüksek sesle, Ataman Alayından bir Hassa subayıyla konuşuyordu:

“... Vay canına! O kadar hayret verici bir çelişki ki! Bir Estonya köyü, halkının çoğunluğu sarışın, halbuki bu kız tam bir çelişki! Hem tek de değildi bu kız! Artık onun hakkında ne tahminler yürütmedik, ne tahminler, ama sonradan öğrendik ki, meğerse yirmi yıl önce...” Subaylar, Gregor’un yere yaydığı haşanın üzerine teçhizatını dizmekte olduğu noktadan geçerken, rüzgâr ağızlarından çıkan son kelimeleri bir kahkaha tufanı arasında kulağına kadar getirdi...

“Anlaşılan senin şu Hassa Alayından bir grup o köyde konaklamış.”

Bir yazıcı, mürekkep lekeli, titreyen parmaklarıyla ceketinin düğmelerini ilikleyerek koşar adım geçti yanından, komiser muavini de onun arkasından bağırdı:

“Üç kopya olacak dedim sana. Canına okurum!”

Gregor subaylarla memurların kendisine yabancı gelen yüzlerine uzun uzun baktı. Bir yaver yorgun bakışlarını Gregor’a dikti, sonra Gregor’un dikkatli bakışıyla karşılaşınca gözlerini başka tarafa çevirdi. Bir şeyden ötürü telaşlı görünen yaşlı bir yüzbaşı âdeta koşarak yanından geçti Gregor’un; adam sarı dişleriyle üst dudağını ısıırıyordu. Gregor, yüzbaşının kızıla çalan kaşının kenarında bir damarın gözkapağını oynatarak attığını gördü.

Gregor, yeşil renkli ön ve art kaşlarına heybeleri bağlanmış kakkamalı eyerini, iki askerî kaputuyla iki pantolonunu, askerî gömleğini, iki çift çizmesini, çamaşırlarını, yedi yüz elli gram peksimetini, bir kutu konserve sığır etini, dövülmüş yulafı ve yönetmeliğe uygun miktarda başka yiyeceklerini yeni haşasının üzerine yaymıştı. Ağızları açık duran heybelerde yağlı bir bez parçasına sarılı dört tane at nalı, nal mıhları, birkaç iğne ve bir miktar iplikle birlikte, bir askerî dikiş kutusu ve havlu bulunuyordu.

Giyecekleriyle teçhizatına son bir kere daha göz gezdirdi ve yere çömelip takım kayışlarının çamurlanan uçlarını kolunun yeniyle temizledi. Meydanın öbür ucundan, askerî heyet, yere yaydıkları haşalarının arkasına çekilen Kazak sıralarının önünden ağır ağır geçerek ilerliyordu. Subaylarla ataman, teçhizat muayenesini titizlikle yapıyor, heybelerin içini iyice görmek için açık renk kaputlarının uçları-

nı toplayarak çömeliyor, dikiş kutusunun içindekileri baş aşağı edip boşaltıyor, peksimet torbalarını elleriyle tartıyorlardı.

Gregor'un yanında duran genç bir Kazak, askerlik şubesi başkanını işaret ederek, "Şu uzun boyluya bakın çocuklar," dedi, "kokarca yuvasına dalmış it gibi karıştırıyor."

"Vay iblis vay! Heybenin içini dışına çıkardı be!"

"Bir uygunsuzluk var orada herhalde, yoksa yapmazdı."

"Nal mihlalarını mı sayıyor nedir?"

"İte bak!"

Heyet yaklaştıkça konuşmalar da yavaş yavaş kesildi. Birkaç kişi sonra sıra Gregor'a geliyordu. Eyalet atamanı sol elinde bir eldiven tutuyor, sağ kolunu da dirseğini kırmadan sallıyordu. Gregor toparlandı. Babası arkasından öksürdü. Rüzgâr, meydanın üzerinden at sidiği ve erimiş kar kokusu getiriyordu. Güneş akşamdan kalma bir ayyaş gibi somurtkan bakıyordu.

Subaylar Gregor'un yanındaki adamın önünde durdu, sonra birer birer onun yanına geldiler.

"Soyadın, adın?"

"Melehov, Gregor."

İnzibat subayı kaputu kemerinden tutup kaldırdı, astarını yokladı, acele acele kopçalarını saydı; süvari asteğmeni apoleti taşıyan bir başka subay, pantolonun iyi cins kumaşını parmakları arasında yokladı. Bir üçüncüsü eğilip heybelerin içini karıştırdı; o kadar çok eğilmişti ki, rüzgâr arkadan kaputunun eteklerini kaldırıp başına geçirdi. İnzibat subayı, nal mihlaları bulunan paçavrayı, sanki elini yakmasından korkuyormuş gibi, baş ve işaret parmakları arasında ihtiyatla tutarak mırıl mırıl mihlaları saydı.

Bezin ucundan öfkeyle çekiştirerek, "Neden yirmi üç tane mih var burada? Ne demek bu?" dedi.

"Hiç de değil, Asaletlim. Yirmi dört tanedir."

"Ne, kör müyüm ben?"

Gregor aceleyle bezin katlanmış köşesini açtı ve yirmi dördüncü mihı çıkardı. Bunu yaparken, kaba, esmer parmakları subayın kar gibi beyaz eline hafifçe değdi. Subay elini sanki vurmuşlar gibi hız-

la çekti, kaputunun kenarına sildi, tiksintiyle yüzünü buruşturarak eldivenini giydi.

Gregor bunu fark etti ve acı bir gülümsemeyle doğruldu. Göz göze geldiler; subayın tıraş yaralarıyla dolu yüzü pancar kesildi ve sesini yükseltti:

“Ne biçim bakış, o ne biçim bakış Kazak? Takım kayışların neden muntazam değil? Kantarmalar neden doğru değil? Ne demektir bu? Sen Kazak mısın yoksa mujik mi? Nerede senin baban?”

Panteley atın dizgininden çekip bacağına sürüyerek bir adım öne çıktı.

O sabah kumarda kaybettiği için sinirleri bozuk olan subay, “Kazak yönetmeliğini bilmiyor musun sen?” diye bütün öfkesini ondan aldı.

Eyalet atamanı yanlarına yaklaştı, o vakit subay yatışır gibi oldu. Ataman çizmesinin ucunu eyer yastığının altına doğru soktu, bir hıçkırdı ve yandakine geçti. Gregor’un verildiği alayın ulaştırma subayı, Gregor’un nesi var nesi yoksa hepsini, ta dikiş kutusunun içindekilere varana kadar, yumuşak bir tavırla ortaya döktü ve sigarasını yakarken kibritini rüzgârdan korumak için geri geri giderek oradan en son o ayrıldı.

Bir gün sonra kırmızı yük vagonları at, Kazak ve at yemi yüküyle Çertkov İstasyonundan Voronej’e hareket etti. Vagonlardan birinde Gregor ayakta duruyordu. Vagonun açık kapısı önünden Gregor’un tanımadığı kır manzaraları kayarak geçiyordu; uzaklarda mavimsi, genç bir orman atlıkarınca gibi hızla dönüyordu. Gregor’un arkasında atlar hatır hatır ot yiyor ve altlarında döşemenin oynadığını hissettikçe toynak değiştiriyordu. Vagon pelinotu, at teri ve baharda eriyen kar kokuyordu. Uzakta mavimsi, düşünceli ve hafiften pırıldayan Çobanyıldızı gibi erişilmez bir orman şeridi ufukta seriliyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I

1914 Martının ılık, neşeli bir bahar gününde Natalya kayınbabasının evine döndü. Panteley, bozuk çiti, ince tüylü kiremit rengi söğüt dallarıyla onarıyordu. Çatılardan sarkan gümüşü saçak buzlarından sular damlıyor, daha evvelden sızan suların saçakların altındaki izleri katran lekeleri gibi duruyordu. Pembe yüzlü ılık bir güneş, karları erimeye başlayan tepeleri okşuyor, toprak kabarıyordu; Don'un ötesindeki tepenin ardında yükselen çıplak, kıraç sırtlarda yeşeren taze çayırklar yeşil damarlı mermer gibi duruyordu.

Oldukça incelmış ve değişmiş olan Natalya, kayınbabasına arkadan yaklaştı, yara izi bulunan hafif çarpık boynunu azıcık eğerek, "Günaydın baba," dedi.

"Natalyuşka! Hoş geldin kızım, hoş geldin!"

Panteley sevincinden şaşkına dönmüş bir haldeydi. Söğüt dalları elinden düştü. "Neden bize hiç uğramadın? İçeri gel, anamız çok sevinecek seni görünce."

"Baba, gelişimin..." Natalya elini kararsızlıkla uzatırken başını yana çevirdi. "Eğer beni kovmazsanız, hep sizin yanınızda kalmak istiyorum," diye ekledi.

"Neden kalmayacakmışsın kızım? Sen bizim yabancımız mısın? Bak, Gregor mektubunda senden söz ediyor. Senden haber vermemizi istemiş."

Mutfığa girdiler. Panteley total bacağı üzerinde sevinçle sekiyordu. İlyiniçna, Natalya'yı kucaklarken ağlamaya başladı.

"Sana bir çocuk lazım," diye fısıldadı. "O zaman yine sana döner. Sana biraz çörek getireyim, ister misin?"

Dunya yüzü al al olmuş, gülümseyerek koşa koşa geldi. Natalya'nın dizlerine sarıldı. "Seni utanmaz! Hepimizi unuttun!" diye sitem etti Natalya'ya.

Babası sert bir sesle, "Haydi oradan, deli bozuk!" diye çıkıştı Dunya'ya.

Natalya, Dunya'nın ellerinden tutup kollarını yana açarken, onun gözlerinin içine bakarak, "Ne kadar da büyümüşsün!" diye mırıldandı.

Birbirlerinin sözünü keserek hep bir ağızdan konuşuyorlardı. Yanağını avucuna dayamış olan İlyiniçna, son gördüğünden bu yana çok değişmiş bulduğu Natalya'ya üzülen bakıyordu.

Dunya, Natalya'nın ellerine yapışarak, "Hep bizde kalmak üzere mi geldin?" diye sordu.

"Bilmiyorum, bakalım..."

"Ne demek, benim gelinim başka yerde mi kalacaktı yani? Bizimle oturacaksın," diye kararını bildiren İlyiniçna, koca bir tabak dolusu çöreği masanın ortasına doğru sürdü.

Natalya kayınbabasının evine uzun boylu düşünüp taşındıktan sonra gelmişti. Önce babası onu bırakmak istememişti. Natalya gitmekten söz edince küplere binmiş, onu kararından caydırmak için bağırıp çağırmıştı. Ne var ki Natalya'ya da kendi anasıyla babasının yüzüne bakmak güç geliyordu; kendini öldürmeye kalkıştıktan sonra onların arasında hemen hemen bir yabancı gibi kaldığını hissediyordu. Öte yandan Panteley de Gregor'u askere gönderdikten sonra, kendi evlerine gelsin diye Natalya'nın başının etini yemişti, zira kızı geri alıp Gregor'la barıştırmayı kafasına koymuştu.

O mart gününden sonra Natalya, Melehov'larda oturdu. Piyotr ona arkadaşça, ağabeyce davranıyordu; yalnız ara sıra yan yan bakıyordu, ama Dunya'nın bağlılığı ve ihtiyarların ana baba gibi davranmaları bu yan bakmaların acısını hafifletmeye bol bol yetiyordu.

Daha Natalya'nın eve gelişinin ertesi günü, Panteley, Dunya'yı çağırıp Gregor'a bir mektup yazdırdı:

Oğlumuz Gregor Panteleyeviç'e selam ederiz!

Ben ve annen Vasilisa İlyiniçna yürekten sevgilerimizi yollar, sana hayır dua ederiz. Ağabeyin Piyotr Panteleyeviç'le karısı Darya Matveyevna sana selam eder, sağlık ve afiyette olmanı diler ve de karde-

şin Dünya ile bütün ev selam eder. Şubat ayının beşinde gönderdiğin mektubu aldık, çok teşekkür ederiz. Atının tırnak sürttüğünü yazıyorsun, biraz domuz yağı sürüver, nasıl yapacağını bilirsin; yerler kaygan değilse, don yoksa, sakın art ayaklarını nallama hayvanın. Karın Natalya Mironovna bizimle oturuyor, sağlığı ve rahatı yerindedir. Annen sana biraz vişne kurusu, bir çift yün çorap ve ayrıca yağlı domuz pastırmasıyla başka şeyler yolluyor. Hepimiz sağlık ve afiyetteyiz, yalnız Darya'nın bebeği öldü. Geçen gün Piyotr'la sundurmanın çatısını onardık, Piyotr atına iyi bakmanı tembih ediyor. İnekler buzağıladı, ihtiyar kısarak da kulunlayacağa benzer, bölge harasından bir aygıra çekirmiştik. Askerlik haberlerine, subayların sende hoşnut kaldığına hep sevindik. Vazifeni tam yap. Çara hizmet, boşa hizmet değildir. Natalya bundan böyle bizimle oturacak, sen yine bir düşün bunu. Kötü bir haber daha: Perhizden birkaç gün önce üç koyunumuzu kurt parçaladı. Hadi şimdi sağlıcakla kal ve Tanrıya emanet ol. Karını aklından çıkarma, bu benden emirdir sana. O iyi bir kadın ve senin nikâhlındır. Doğru yolu bırakma, babanı dinle.

Baban,

Başçavuş Panteley Melehov

Gregor'un alayı, Rusya-Avusturya sınırından beş verst kadar uzakta, Radzivillovo denilen küçük bir yerde görevlendirilmişti. Gregor eve çok seyrek mektup yazıyordu. Natalya'nın babasının evinde oturmaya başladığını bildiren mektuba, kelimeleri dikkatle seçerek cevap yazdı ve babasından, Natalya'ya selamlarını iletmesini istedi. Mektuplarının hepsinde ne suya ne sabuna dokunan kapalı bir ifade vardı. Panteley bunları Dünya ile Piyotr'a defalarca okutur, kelimelerin altındaki anlamı çıkarmak için düşünür dururdu. Paskalya'dan az önce Gregor'a bir mektup yazıp, askerden dönüşünde karısıyla mı, yoksa Aksinya'yla mı oturacağını kesin olarak sordu.

Gregor cevabını geciktirdi. Ondan ancak Hamsin Yortusundan sonraki pazar günü kısa bir cevap alabildiler. Dünya kelimelerin sonunu yutarak, mektubu çarçabuk okudu; Panteley bir sürü selam, kelam arasında asıl söylenmek istenen şeyi güçlkle anlayabildi. Gregor mektubun sonunda Natalya meselesine dokunuyordu:

Bana Natalya'yla yaşıyıp yaşamayacağımı soruyorsunuz, ama ben de diyorum ki, babacığım, bir defa kopan bir şey yerine yapıştırılmaz. Ben artık Natalya'yla nasıl barışabilirim! Siz de biliyorsunuz ki çocuğum var benim. Hiçbir söz veremem, bunun sözünü bile etmek zor geliyor bana. Geçen gün herifin biri sınırda kaçakçılık yaparken yakalandı, biz de gördük adamı. Yakında Avusturyalılarla savaş çıkacağını söyledi; Avusturyalıların çarı, savaşı nereden başlatacağına ve hangi toprağı kendisine ayracağına bakmak için sınıra gelmiş. Savaş çıkarsa belki ben hayatta bile olmam, onun için önceden hiçbir şeyi karara bağlayamayız.

Natalya, kayınbabasıyla anasının evinde çalışıyor, kocasının bir gün kendisine döneceğı umudunu yüreğinden eksik etmiyordu. Gregor'a bir mektup bile yazmadı, ama aile içinde Gregor'dan gelecek mektupları onun kadar acı çekerek, onun kadar dört gözle bekleyen de yoktu.

Köyde yaşam bozulmayan akışı içinde geçiyor, askerliğini bitiren Kazaklar tezkere alıp dönüyor, hafta içinde sıkıcı işler, zamanı azar azar yutuyor, pazar sabahları bütün köyün aileleri sürü sepet kiliseye taşınyordu: Asker gömleklerini, bayramlık pantolonlarını giyen Kazaklar, kol yenleri kabarık büzgülü, nakışlı bluzları ve yerleri süpüren uzun, rengârenk eteklikleriyle kadınlar.

Meydanlıkta okları havaya dikili boş arabalar durur, atlar hafiften kişner, çeşit çeşit insanlar gider gelirdi; itfaiye arabasının bulunduğu sundurmanın yanında, Bulgar göçmenler, uzun sıralar halinde yığıdıkları sebzelerini satardı; onların arkasında bir alay çocuk koşuşur, azametli tavırlarıyla pazar yerini süzen semersiz develeri seyrederlerdi. Her taraf, kırmızı şeritli kasketlerini giymiş Kazaklar, pırıl pırıl yazmalarını takmış kadınlarla dolardı. Yeşil, cam gibi uykulu gözleriyle develer, bitmek tükenmek bilmez yorgunluklarını, kuyu başlarında geviş getirerek çıkarırdı.

Akşam vakti sokaklar ayak patırtıları, şarkılar ve armonikaların eşliğinde yapılan danslarla inlerdi ve son sesler ancak gece geç saatlerde kesilirdi.

Akşam misafirliğine hiç gitmeyen Natalya, oturur, Dünya'nın çocukça hikâyelerini dinlerdi. Dünya fark edilmeden büyüyor, bi-

çimli, kendine göre de güzel bir kız oluyordu. Erken yetişen bir elma gibi olgunlaşmıştı Dünya. O yıl, yaşça büyük kız arkadaşları Dünya'dan daha önce ergenlik çağına ulaştıklarını unutarak, onu da kendi aralarına aldı. Dünya da babası gibi güçlü kuvvetliydi. On beş yaşında, halen çocuksu görünüşünü kaybetmemiş, kemikli bir vücudu vardı. Saf çocukluk ve serpilmekte olan gençlik arası, acınacak bir şeydi; mini mini göğüsleri yavaş yavaş irileşiyor, bluzunun altından dikkati çekecek kadar kabarıyordu günden güne. Uzun, hafif çekik göz çukurlarının içindeki siyah gözleri hâlâ utangaç, ama hâlâ yaramaz yaramaz pırıldıyordu. Akşamları dışarıdan geldiğinde Natalya'ya masum sırlarını açardı; ama yalnız Natalya'ya.

“Natalya, sana bir şey söylemek istiyorum...”

“İyi ya, söylesene!”

“Hani zahire ambarının oradaki kocaman kütük var ya, işte dün Mişa Koşevoy akşama kadar benimle beraber oturdu orada.”

“Neden kızardın öyle?”

“Yo, kızarmadım!”

“İstersen aynaya bak; alev alev yanıyor yüzün.”

“Sen utandırıyorsun beni tabii, ondan.”

“Peki öyleyse, hadi anlat, ben ağzımı açmayacağım.”

Dunya, esmer avuçlarıyla kızaran yanaklarını ovalar, parmaklarını şakaklarına bastırır, gencecik sesiyle sebepsiz yere çın çın öten bir kahkaha atardı.

“Bana, minicik bir kır çiçeğine benzediğimi söyledi.”

Natalya geçmişte ayaklar altında çiğnenen mutluluğunu unutup, başkasının sevincine ortak olarak, “Evet, devam et!” diye cesaret verirdi ona.

“Ben de dedim ki, ‘Yalan söyleme, Mişa!’ O da doğru söylediğine yemin etti.”

Dunya başını sallayarak odayı çın çın çınlatan kahkahasını koy-verirdi. Siyah, kalın saç örgüleri omuzlarından sırtına doğru birer kertenkele gibi sarkardı.

“Başka ne dedi?”

“Yadigâr olarak mendilimi istedi benden.”

“Verdin mi?”

“Yo, Verir miyim! ‘Git konuştuğun kadından iste,’ dedim. Onu Yerofeyev’in geliniyle görmüşler; kötü bir kadın, hep erkeklerle kıştırıyor.”

“Mişa’dan uzak dursan iyi edersin.”

“Uzak duracağım,” diyen Dünya, dudaklarının ucuna gelen gülümsemeyi saklamaya çalışarak hikâyesine devam ederdi:

“Sonra öbür iki kızla beraber üçümüz eve dönerken peşimize ay-
yaş Mikay Dede takıldı. ‘Öpün beni de her birinize iki kapık vere-
yim,’ diye bağırdı. Niyura da elindeki dalla suratına bir vurdu, on-
dan sonra hepimiz kaçtık.”

O yaz havalar kurak gidiyordu. Köyün yakınlarındaki bölümde Don çekilmişti; vaktiyle akıntının hızlı olduğu yerde, karşıya yürü-
yerek geçilebilecek bir sığlık belirmişti; öküzler sırtları ıslanmadan
geçiyordu buradan. Geceleri sıra sıra tepelerden köyün üzerine nem-
li, boğucu bir sıcaklık iner, rüzgâr havayı kavrulmuş ot kokusuyla
doldururdu. Bozkırdaki kurumuş otlar yanıyordu; Don’un dik ya-
maçlı kıyılarına genzi yakan bir duman inmişti. Geceleri ırmağın
üzerinde bulutlar koyulaşır, uzaktan uzağa uğursuz gök gürültüle-
ri duyulurdu; şimşekler göğü kırık kırık morumsu parçalara böler,
ama kavrulmuş toprağın susuzluğunu giderecek bir damla yağmur
düşmezdi.

Kilisenin çan kulesinde her gece bir baykuş ötüp dururdu. Hay-
kırıları yüreklere dehşet salarak köyün üzerinde yankılar yapar ve
baykuş çan kulesinden uçup mezarlığa giderek, kahverengi otlar bü-
rümüş mezar tümseklerinin tepesinde uğursuz uğursuz inlerdi.

Baykuşun mezarlıktan gelen çığlıklarını dinleyen ihtiyarlar ke-
hanette bulunurdu:

“Yine bir felaket dolaşüyor üstümüzde!”

“Savaş çıkacak. Türk Savaşından önce de bir baykuş aynen bu
şekilde ötmüştü.”

“Belki de yine kolera salgını olacaktır.”

“Baykuş kiliseden mezarlığa doğru uçtu mu, bu kötüye alamettir.”

Mezarlığın yanı başında oturan Martin Şamil, üst üste iki gece
mezarlığın çiti dibinde pusuya yatıp uğursuz baykuşu bekledi, ama
göze görünmeyen esrarengiz kuş hiç ses çıkarmadan onun tepe-

sinden uçup, mezarlığın öbür başındaki bir haçın üstüne tünedi ve uğursuz çığlıklarıyla, uyuyan köyü yine dehşete saldı. Martin galiz bir küfür savurup göbeğini sarkıtmış simsiyah buluta doğru silahını ateşledi ve eve döndü. Vardığında, ürkek, zayıf, nahif, aynı zamanda da tavşan kadar doğurgan karısı ona çıkıştı:

“Sen budalanın birisin, akıllanacağın da yok!” dedi. “Kuştan sana ne, seni ilgilendirir mi? Ya Tanrı seni cezalandırırsa? Bak şurada bir ay kaldı doğurmama, ya senin yüzünden doğum yapamazsam?”

“Kapat çeneni kadın!” diye Martin tersledi onu. “Sana bir şey olmaz, korkma! Bu kuşun işi ne burada, hepimizin tüylerini diken diken ediyor! Üstümüze lanet yağdırıyor, iblis! Savaş çıkarsa beni hemen askere alırlar, bir de şu doğurduğun eniklere bak!” Eliyle çocukların uyuduğu köşeyi işaret etti.

Pazar yerinde ihtiyarlarla konuşan Panteley ciddi bir tavırla haberi verdi:

“Bizim Gregor, Avusturya çarının sınıra gelip, bütün birliklerinin bir yere toplanarak Moskova’yla Petersburg üzerine yürümeleri için emir verdiğini yazıyor.”

Geçmişteki savaşları hatırlayan ihtiyarlar birbirlerinin korkusunu paylaştı.

İçlerinden biri itiraz etti:

“Savaş mavaş çıkacağı yok. Şu hasada baksanıza!”

“Hasadın savaşla ilgisi yok. Bana kalırsa bütün belayı çıkaran şu öğrenciler.”

“Hem çıksa da en son öğrenen biz oluruz çıktığını. Peki ama kiminle olacak savaş?”

“Türklerle, deniz yüzünden. Denizin nasıl bölüneceği konusunda bir türlü anlaşmaya yanaşmıyorlar.”

“O kadar zor mu yani? Bizim otağı ayırdığımız gibi ikiye ayırsınlar denizi.”

Konuşma şakaya döküldü, ihtiyarlar işlerine gitti.

Erken biten çayır yoncaları biçilmeyi bekliyordu. Don’un ötesindeki soluk renkli yoncalar bozkır yoncası gibi değildi; zayıf, koku-suzdu. Toprak aynı topraktı, ama otların çektiği su başka başkaydı. Bozkırdaki kara toprak o kadar sert ve sıkıydı ki, sığırların toynak-

larının izi bile kalmazdı üstünde. Bu toprakta biten otlar da güçlü, güzel kokulu olurdu. Ne var ki Don kıyısı boyunca uzanan toprak nemli ve çürüktü; orada biten bodur, seyrek otlara sığırlar bile öyle her zaman başlarını çevirip bakmazdı. Tam yonca biçme ve kurutma işleri başlayacağı sırada, köyü baştanbaşa sarsan bir olay yer oldu. İlçe emniyet amiri, yanında bir sorgu yargıcı ve köyde şimdiye kadar kimsenin görmediği bir üniforma giymiş, kara kara dişleri olan bir subayla birlikte geldi. Atamanı çağırttılar, tanık topladılar, sonra da doğruca şaşı Lukerya'nın evine gittiler. Yolun güneş alan yanından yürüyorlar, ataman da onların önünde horoz gibi seğirtiyordu. Sorgu yargıcı tozlu çizmeleriyle güneş vuran yerlere basarak atamanı sorguya çekiyordu:

“Stokman evde mi?”

“Evet efendim.”

“Geçimini nasıl sağlar bu adam?”

“Zanaatkârdır, tezgâhının başında...”

“Hiç şüpheli bir halini gördün mü?”

“Hiç görmedim.”

Emniyet amiri şapkasını eline almış, kalın üniformasının içinde nefes nefeseydi; burnunun dibinde, kaşlarının arasındaki bir sivilceyi sıktı. Ufak tefek subay kızarmış gözlerini kırpıştıra kırpıştıra, bir saman çöpüyle kararmış dişlerini karıştırıyordu.

Sorgu yargıcı atamanı kolundan çekip yavaşlatarak sordu:

“Hiç misafir geldiği olur mu bu Stokman’a?”

“Olur. Ara sıra kâğıt oynarlar.”

“Kimdir gelenler?”

“En çok, değirmenden işçiler gelir.”

“Yani kim?”

“Makinist, kantarcı, değirmenci David; bazen de bizim Kazaklardan birkaç kişi.”

Sorgu yargıcı durdu, geride kalan subayı bekledi. Gömleğinin düğmelerinden biriyle oynayarak ona bir şeyler söyledi, sonra işaret ederek atamanı yanına çağırdı.

Ataman nefes nefese seğirterek geldi. Boynundaki şişkin damarları atıyordu.

“İki tane görevli al yanına, bahsettiğin adamları tutukla. Köy odasına getir onları, biz de bir iki dakikaya kadar geliyoruz. Anladın mı?”

Ataman hazır ola geçerken öyle bir dikildi ki, üniformasının dik yakası içinde boyun damarları oklava gibi kabardı, ağzından homurtu halinde bir iki kelime çıktı ve aldığı talimatı yerine getirmek üzere döndü gitti.

Stokman, yeleğinin düğmeleri açık, sırtını kapıya vererek oturmuş, kıl testereyle kontrplaktan model kesiyordu.

“Lütfen ayağa kalkınız; tutuklusunuz.”

“Sebep?”

“İki odanız mı var?”

“Evet.”

“Arayacağız odaları.”

Subay paspasa takılan mahmuzunu kurtardı, yürüyüp masanın yanına geldi ve kaşlarını çatarak, elinin altına gelen ilk kitabı aldı.

“Şu sandığın anahtarlarını istiyorum.”

“Bu ziyaretinizin sebebini öğrenebilir miyim?”

“Sonra sizinle bol bol konuşmak için vaktimiz olacak.”

Stokman’ın karısı öteki odanın kapı aralığından başını uzatıp baktı, sonra içeri çekildi. Sorgu yargıcıyla kâtibi, kadının ardından odaya girdi.

Subay elinde tuttuğu sarı kaplı bir kitabı göstererek sordu Stokman’a:

“Nedir bu?”

Stokman omuzlarını silkerek, “Bir kitap,” diye cevap verdi.

“Nüktelerini daha uygun bir zamana sakla. Doğru dürüst cevap ver bana.”

Stokman yüzünde beliren pis bir gülümsemeye engel olmak için kendisini zorlayarak sırtını ocağa dayadı. İlçe emniyet amiri, subayın omzunun üzerinden kitaba bir göz atarak Stokman’a döndü:

“Bu kitabı okuyor musun?”

Stokman tok bir sesle, “Konusu ilgilendirdi beni,” diye cevap verirken, ufak bir tarakla siyah sakalını tam ortadan ikiye ayırdı.

“Anlaşıyor!”

Subay, kitabın sayfalarına şöyle bir göz gezdirdi ve masanın üzerine fırlattı. Bir ikincisine baktı, onu bırakıp üçüncüsünün kapağını okuduktan sonra tekrar Stokman'a döndü:

"Bu tip kitaplardan başka var mı? Nerede saklıyorsun?"

Stokman nişan alır gibi bir gözünü kısarak cevap verdi:

"Olanların hepsini gördünüz."

Subay elindeki kitabı ona doğru sallayarak, "Yalan söylüyorsun!" diye karşılık verdi.

"Benim isteğim..."

"Odaları arayın!"

Emniyet amiri kılıcının kabzasını tutarak sandığa doğru yürüdü. Olanlardan iyice ürktüğü anlaşılan çöpür suratlı Kazak muhafız, sandığın içindeki elbise ve çamaşırları karıştırıp duruyordu.

Stokman bir gözünü kısıp öbür gözüyle subayın iki kaşı arasına nişan alarak, "Sizden terbiyeli bir davranış istiyorum," diyebilirdi sonunda.

"Kes sesini efendi."

Adamlar altüst edilebilecek ne varsa altüst etti. Tamirhanede de arama yapıldı. İşini pek hevesle gören sorgu yargıcı, yumruğunun kemikli tarafıyla vurarak duvarları bile yokladı.

Arama bittikten sonra Stokman'ı köy odasına götürdüler. Stokman, bir elini eski ceketinin yaka kıvrımının altına sokmuş, öbür elini âdeta parmaklarındaki çamuru silkeliyormuş gibi sallayarak, Kazak muhafızın önünde, yolun ortasından yürüyordu. Ötekiler duvar dibinden, güneş alan yerden gidiyordu; sorgu yargıcı çimlerden yeşillenmiş çizmeleriyle yine güneşin parça parça vurduğu noktalara basıyordu. Bu sefer şapkası elinde değildi; onu başına giymiş, safi kıkırdaktan ibaret kulaklarına kadar geçirmişti.

Tutuklular içinde en son Stokman sorguya çekildi. Elleri hâlâ yağ içinde olan İvan Alekseyeviç, durmadan gülümseyen David, ceketini omuzlarına atmış Uşak ve Mişa Koşevoy'un sorguları bitmiş, topluca sofaya çıkarılmış, başlarına da Kazak muhafızlar dikilmişti.

Dosyasını karıştırmakta olan sorgu yargıcı Stokman'a döndü:

"Değirmendeki arbedeyle ilgili olarak seni sorguya çektiğim vakit, Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'ne kayıtlı olduğunu neden gizlemiştin?"

Stokman hiç sesini çıkarmadan, gözlerini sorgu yargıcının başının üstünden ötelere dikmiş bakıyordu.

Tutuklunun susmasına sinirlenen sorgu yargıcı, “Şu kadarı kesinlikle bellidir. Yaptığın işin tam karşılığını alacaksın,” diye bağırdı.

Stokman sıkıntılı bir tavırla, “Lütfen sorgulamanıza başlayın,” dedi ve orada duran bir tabureye bakarak, oturmak için izin istedi. Sorgu yargıcı hiç sesini çıkarmadı, ama izin almaksızın gayet sakin gidip oturan Stokman’a yiyecek gibi baktı.

“Buraya ne zaman geldin?”

“Geçen yıl.”

“Örgütten aldığın talimat üzerine mi?”

“Hiçbir talimat almış değilim.”

“Partine ne zamandan beri kayıtlısın?”

“Neden bahsediyorsunuz siz?”

“Rus Sosyal Demotrat İşçi Partisi’ne ne zamandan beri kayıtlı olduğunu soruyorum.”

“Ben zannediyorum ki...”

“Senin ne zannettiğin bana vız gelir. Soruya cevap ver. İnkâr etmekte fayda yok, hatta bu senin için daha da tehlikeli.”

Sorgu yargıcı dosyadan bir belge çıkardı, masanın üzerine koydu, işaret parmağını dimdik kâğıdın üstüne bastırdı.

“Senin, adı geçen partinin üyesi olduğunu doğrulayan bir rapor var burada; Rostov’dan alındı bu rapor.”

Stokman gözlerini çabucak raporun üzerinde gezdirdi, bir an öyle durdu, sonra dizini ovuşturarak kesin bir sesle cevap verdi:

“1907’den beri.”

“Anlaşıldı! Seni buraya partinin yolladığını inkâr ediyorsun demek!”

“Evet.”

“O halde neden geldin buraya?”

“Burada çilingir yokmuş diye duydum.”

“Peki, ama özellikle bu bölgeyi seçişin neden?”

“Aynı sebepten.”

“Burada kalışın sırasında ya da başka bir vakit örgütünle hiç temasın oldu mu?”

“Hayır.”

“Buraya geldiğini biliyorlar mı?”

“Sanırım.”

Sorgu yargıcı sedef saplı çakısıyla kurşunkaleminin ucunu sivriltti, dudaklarını büzerek sordu:

“Partinin üyelerinden herhangi biriyle mektuplaşıyor musun?”

“Hayır.”

“Ya arama sırasında ele geçen mektup nedir?”

“O mektup, herhangi bir devrimci örgütle hiçbir ilgisi bulunmayan bir arkadaşımдан.”

“Rostov’dan hiç talimat aldın mı?”

“Hayır.”

“Değirmende çalışan işçiler senin evinde ne diye toplanıyor?”

Stokman sanki bu kadar da budalaca soru olur mu gibilerden omuzlarını silktilti.

“Kış geceleri gelirlerdi, birlikte vakit geçirirdik. Kâğıt oynardık...”

“Yasaklanmış kitapları da okurdunuz, değil mi?” diye hatırlattı yargıç.

“Hayır. Gelenlerin hiçbirinin okuması yoktu.”

“Hiç değilse, değirmenin makinistiyle ötekiler bu gerçeği inkâr etmiyor.”

“Doğru değil.”

“Bana kalırsa senin bu işlere aklın...”

Stokman bunu duyunca gülümsedi, lafını unutan yargıç sözünü şöyle tamamladı:

“Sende hiç akıl yok. Kendi aleyhine olmasına rağmen inkârda direnip duruyorsun. Kazakları hükümete karşı kışkırtmak üzere moral bozucu faaliyetlerde bulunman için seni partinin buraya gönderdiği gün gibi açık. Bu numaralara ne gerek var anlamıyorum! Bu senin suçunu hafifletmez...”

“Bunlar hep sizin tahminleriniz. Bir sigara içebilir miyim? Teşekkür ederim. Üstelik hiçbir temele dayanmayan tahminler.”

Yargıç elini ufak bir kitabın üzerine koyup, adını kapatarak, “Bu kitabı evine gelen işçilere okudun mu?” diye sordu. Elinin üzerinden “Plehanov”, adı görölüyordu.

Stokman, “Şiir okuduk biz,” diye cevap verdi ve kemik ağızlığı parmaklarının arasında sıkıca tutarak, bir nefes çekip üfledi.

Ertesi sabah posta tarantası*, arkada, sakalı yakasına gömülmüş kestirmekte olan Stokman’la birlikte köyden ayrıldı. Stokman’ın iki yanında kılıçlı iki Kazak muhafız sıkışık bir vaziyette oturuyordu. Bunlardan kıvırcık saçlı, çöpür suratlısı, iskarmoza benzeyen kirli parmaklarıyla Stokman’ı dirseğinden sıkı sıkı yakalamış, öteki eliyle de kılıcının yer yer ezik kınını tutarak arada yan gözle ürkek ürkek bakıyordu Stokman’a. Köy yolunda sert sarsıntılarla ilerliyordu araba. Melehov’ların avlusunun önünde, şala sarınmış ufak tefek bir kadın, sırtını çite dayamış arabayı bekliyordu.

Tarantas hızla geçerken, kadın ellerini göğsüne bastırıp arkasından koştu.

“Osip! Osip Davidoviç! Ah, ne yapacağım...”

Stokman ona el sallamak istedi, ama çöpür suratlı Kazak hemen yerinden fırlayıp onun koluna yapışarak boğuk, yabani bir sesle bağırdı:

“Otur aşağı, yoksa biçerim seni!”

Kazak basit hayatında ilk kez, çara karşı gelmeye cüret eden bir insan görüyordu.

II

MANKOVO’DAN Radzivillova adlı ufak kasabaya kadarki uzun yol Gregor’un arkasında, gri, ele geçmez bir sis içinde kalmıştı. Gregor ara sıra yolu gözünde canlandırmaya çalışıyor, ama ancak, o da hayal meyal, istasyon binalarını, sarsılan döşemelerin altından duyduğu tren tekerlerinin takırtısını, at ve ot kokularını, altlarından kayarcasına geçip giden sonsuz demiryolunu, lokomotiften çıkan dumanı, bir de Voronej’de mi yoksa Kiev’de mi, nerede olduğunu kestiremediği, istasyonda gördüğü bir jandarmanın sakallı suratını hatırlayabiliyordu.

Trenden indirildikleri yerde bir sürü subay, tertemiz tıraşlı, gri kaputlu bir sürü adam vardı; bunlar onun anlayamadığı bir dil ko-

* Tarantas: Dört tekerlekli, yaysız bir Rus arabası. -çev.

nuşuyordu. Atların trenden indirilmesi uzun bir zaman aldı, nihayet bu iş de bittikten sonra, ulaştırma subayının yardımcısı dört yüzden fazla Kazak'ı hayvan hastanesine götürdü. Uzun uzun işlemlerden sonra atların muayenesi tamamlandı. Kazaklar takımlara ayrıldı. Astsubaylar vızır vızır dolaşıyordu ortalıkta. Birinci Takım doru donlu atlardan, İkinci Takım kestane doru atlardan, Üçüncü Takım yanık kestane dorulardan kuruldu. Gregor doru ve al donlu atlardan kurulan Dördüncü Takıma verildi. Beşinci Takım tamamıyla kula* atlardan, Altıncı Takım da tamamıyla yağız atlardan kurulmuştu. Takımlar başçavuşların emrine verildi, başçavuşlar da takımlarını alıp civardaki köylerde ve büyük çiftliklerde konaklayan çeşitli süvari bölüklerine götürdü.

Güleryüzlü, patlak gözlü ve kolunda kıdem sırmaları olan başçavuş atıyla Gregor'un önünden geçerken sordu:

“Hangi ilçedensin sen?”

“Vyeşenskaya'dan.”

“Kuyruksuz köpeksin yani, öyle mi?”**

Öbür ilçelerden gelen Kazaklar sinsi sinsi güldü. Gregor da haka-reti gık demeden yuttu.

Gregor'un takımı şoseyi tuttu. Daha önce doğru dürüst şose görmemiş olan Don atları, önce kulaklarını kıstılar, hırslı hırslı soluyarak, buz tutmuş bir ırmağı geçer gibi sakınan adımlarla ilerlediler, ama çok geçmeden alıştılar, yeni nallanmış toynakları çatur çatur ötmeye başladı. Kazakların yabancı olduğu Polonya toprakları eğri büğrü uzanan korularla kesilmişti. Hava sıcak ve kapalıydı; kalın bir buluttan perdenin ardına çekilmiş güneş bile yabancı, bilmedik bir güneş gibi geliyordu onlara.

İstasyondan dört verst kadar uzaktaki Radzivillova malikânesine yarım saatte vardılar.

Genç bir Kazak, bahçede yaprakları dökülmüş ağaçları işaret ederek, “Bu köyün adı nedir?” diye başçavuşa sordu.

“Ne köyü? Sen burada unut artık o Kazak köylerini delikanlı, Don bölgesi değil burası.”

* Kula: Gövdesi sarı veya kirli sarı renkte, yele, kuyruk ve bacağın alt kısmındaki kılların koyu renkte olduğu at donu.

** Her ilçenin bir takma adı vardı. Vyeşenskaya da “Köpekler” diye anılıyordu.

“Nedir öyleyse amca?”

“Ben mi senin amcan oluyorum? Senden de iyi yeğen olur ya! Burası delikanlı, Prenses Urusova’nın malikânesidir. Bizim Dördüncü Bölük burada konaklıyor.”

Gregor karamsar bir tavırla atının boynunu okşarken, güzel bir yapı olan iki katlı konağa, tahtadan yapılmış çite, çiftlik binalarının kendisine yabancı gelen biçimlerine baktı. Yalnız meyve bahçesinin yanından geçerken, çıplak ağaçlar ona tıpkı uzak Don ülkesindeki ağaçların diliyle fısıldadı.

Şimdi Kazaklar yaşamın en can sıkıcı, en bunaltıcı yanını görüyordu. Hiçbir iş yapmayan delikanlılar az sonra sıla hasretine tutuldu; zamanlarının büyük bölümünü çene çalarak geçiriyorlardı. Gregor’un takımı, evin kiremit damlı büyücek bir kanadına yerleştirilmişti; pencerelerin altına serili ot minderlerde yatıyorlardı. Çatlak camlara yapıştırılan kâğıt şeritler, geceleri esen meltemde, uzaktan uzağa çobanların boruları gibi ses çıkarır, horultular arasında bu sesi dinleyen Gregor, kalkıp ahıra giderek atını eyerlediği gibi sürmek, ta evine varana kadar sürmek için karşı konulmaz bir isteğin içinden taşıdığını hissederdi.

Kalk borusu beşte çalardı; günün ilk görevi atları temizleyip tımar etmektir. Atların yemlendiği yarım saatlik kısa bir zaman içinde yarım yamalak konuşma fırsatı bulurlardı.

“Yahu bu cehennem hayatı be çocuklar!”

“Ben dayanamam buna.”

“Ya başçavuş! Ne domuz şey! Atların toynaklarını yıkatıyor bize!”

“Şimdi evde çörek pişiriyorlardır... Büyük Perhizin arife günü bugün.”

“Bir kız olsa da azıcık oynasaydım, ah!”

“Dün gece bir rüya gördüm çocuklar; babamla çayırda ot biçiyor-muşuz; köylüler papatya misali yayılmış harman yerine.”

Buzağı gibi yumuşak bakan gözleriyle sakın tabiatlı bir genç olan Prohor Zikov rüyasını anlatmaya devam etti:

“Biçtik, biçtik... İçime bir neşe doldu, bir neşe!..”

“Bahse girerim, şimdi karım, ‘Acaba Nikolay’ım şu anda ne yapıyor?’ diyor.”

“Hahaha! Olsa olsa kayınbabasıyla kırıştırıyordur!”

“Ama bu seninki de şimdi...”

“Kocası uzakta oldu mu başka erkeği denemeyecek kadın yoktur dünyada.”

“Ne üzülüyorsun be! Kadın dediğin bir güğüm süt değil ya! Döndüğümüzde bize de nasıl olsa bir şeyler kalır.”

Aklı fikri belden aşağıda olan, saygı nedir bilmeyen, bölüğün en şen adamı, ar damarı çatlamış Yegor Zarkov manalı manalı gülümseyip göz kırparak konuşmaya karıştı:

“Bak şuna emin ol, baban karını rahat bırakmayacaktır. Yaman ittir senin baban.” Pırıl pırıl bakışlarını dinleyicilerinin üzerinde dolaştırarak, “Bakın size bir hikâye anlatayım,” diye konuşmasını sürdürdü:

“Moruğun biri gelininin peşinde koşar, ona hiç rahat vermezmiş, ama bir türlü oğlundan fırsat bulamazmış. Moruk da ne yapsın! Geceleyin avluya çıkıp kapıyı açmış. Sığırlar hep kaçmış. Oğluna varmış, demiş ki, ‘Ne yaptın ulan, seni bilmem ne! Neden kapamadın avlu kapısını?.. Bak sığırlar kaçtı işte! Hadi, git peşlerinden de çevir şunları.’ Anlıyorsun ya, oğlu gidince, o da fırsattan istifade gelini- ni kısıtıracak. Ama oğlu tembelin biriymiş. ‘Hadi sen git de çevir hayvanları,’ demiş karısına. Karısı çıkmış, oğul yattığı yerde kulak kabartmış. Babası ocağın üzerinden usulca kaymış aşağı, dizleriyle ellerinin üstünde sokulmuş yatağa doğru. Ama oğlu akıllıymış. Raftan bir oklava almış eline, beklemiş. Babası yatağa iyice sokulup da elini atar atmaz, kafası budur diye yapıştırmış oklavayı oğlan. ‘Çekil ulan,’ diye bağırmış, ‘yeme battaniyemi namussuz.’ Meğerse, evde buzağı besliyorlarmış, buzağının da âdeti, onu bunu ağzına alıp çiğnemek. İşte oğlan da buzağıya vuruyorum numarasına getirmiş. Moruk gerisin geri dönüp dizleriyle ellerinin üstünde güç bela ocağın yanına varmış, kafasındaki kaz yumurtası kadar şişi korka korka yoklamış eliyle. Sonunda, dayanamamış, ‘İvan be,’ demiş, ‘kime vurdun demin öyle?’ İvan da, ‘Canım şu buzağıya işte,’ diye cevap vermiş. Moruk nerdeyse gözlerinden yaşlar boşanacak halde, ‘Ulan,’ demiş, ‘sığırları hep böyle tepelersen nasıl ağa olursun sen?’”

“Yaman kıtır atıyorsun be Zarkov!”

“Prangaya vurmali seni, çopur şeytan.”

“Bu da nesi, pazar yeri mi burası? Dağılın bakalım!” diye bağır-
dı yanlarına gelen başçavuş. Kazaklar güle şakalaşa atlarının başına
gitti.

Çay molasından sonra talim vardı. Astsubaylar bağırıp duruyordu:

“Karnını çek içeri pis herif!”

“Sağa dön, ileri marş!”

“Kıta, dur!”

“İleri marş!”

“Sol baştaki, hey, ne biçim duruyorsun öyle? Lanet...”

Talimde subaylar sigaralarını tüttürerek yanda durur, işe pek sey-
rek karışırdı. Gregor, pırıl pırıl giyimli kuşamlı subaylara, güzel dikil-
miş gri kaputlarına, vücutlarına tıpatıp uyan üniformalarına baktıkça
onlarla kendisi arasında aşılmaz bir duvarın varlığını hissedirdi. On-
ların tamamıyla farklı, rahat, düzenli yaşayışları, çamur derdi, bit der-
di ya da başçavuşun yumruğunu yeme korkusu olmadan, Kazakların
yaşayışından bambaşka, bir sükûn içinde akıp gidiyordu.

Radzivillova’ya gelişlerinin üçüncü günü meydana gelen bir olay
Gregor’un üzerinde, aslında bütün genç Kazakların üzerinde çok
kötü bir izlenim bıraktı. Binicilik eğitimi görüyorlardı. Sık sık ha-
yale dalıp, akli uzaklardaki Kazak köyüne giden, dana bakışlı sakın
delikanlı Prohor Zikov’un bindiği at da hırslı, huysuz bir hayvandı;
her nasılsa tam yanından geçen başçavuşun atını tepti. O kadar kuv-
vetli oturmayan çifte, hayvanın sol bacağına derisini sıyırmıştı azı-
cık. Ama başçavuş atını doğru Prohor’un üzerine sürüp kamçısıyla
delikanlının suratına vurarak bağırdı:

“Gözünü neden açıp da gittiğin yere bakmıyorsun köpoğlusu?
Gösteririm ben sana... Seni üç gün üst üste nöbete vereyim de gör!”

Bölük komutanı olayı görmüş, ama arkasını dönmüştü. Kılıcı-
nın kabzasından sallanan püskülle oynayarak sıkıntıdan esniyordu.
Prohor dudakları titreyerek şişen yanağındaki kanı sildi.

Gregor atını araya sokarken, subaylardan yana baktı, ama onlar
hiçbir şey olmamış gibi çene çalmaya devam ediyorlardı. Beş gün
sonra Gregor kuyunun içine bir kova düşürdü. Başçavuş atmaca gibi
üzerine varıp yumruğunu kaldırdı. Gregor kuyunun ağzından, aşı-

ğıya, pırıldayan suya bakarak, sert bir sesle, “Sakın dokunayım deme bana,” dedi.

“Ne? Çabuk in aşağı da çıkar kovayı ulan piç kurusu! Çabuk, yoksa suratını darmadağın ederim senin!”

Gregor başını kaldırmaksızın, tane tane, “Çıkaracağım, ama sen bana dokunmaya kalkma sakın,” dedi.

Eğer kuyunun başında birkaç Kazak olsaydı, başçavuş mutlaka döverdi Gregor’u, ama Kazaklar ağılda, atlarının başında oldukları için konuşmayı duyamıyorlardı. Başçavuş gerideki Kazaklardan yana başını çevirdikten sonra, patlak gözleriyle öfkesinden deli gibi bakarak Gregor’a yaklaştı:

“Sen kendini ne zannediyorsun? Üstünle böyle konuşmaya nasıl cesaret edebiliyorsun?”

“Bela arama Semyon Yegorov.”

“Beni tehdit mi ediyorsun? Senin...”

Gregor başını kuyunun ağzından kaldırarak, “Buraya bak,” dedi. “Eğer bana vuracak olursan bil ki seni öldürürüm! Anladın mı?”

Başçavuşun sazan balığına benzeyen ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kaldı, ama hiç cevap veremedi. Cezalandırma fırsatını kaçırmıştı. Gregor’un kül kesilen yüzü hayra alamet görünmüyordu. Başçavuş iyice afallamıştı. Kuyunun başından uzaklaştı, giderken bir de kaydı çamurda, iyice uzaklaştıktan sonra dönüp yumruğunu salladı.

“Seni bölük komutanına rapor edeceğim,” diye bağırdı. “Rapor edeceğim seni!”

Her nedense Gregor hakkında bir şey söylemedi komutana. Ama aradan on beş gün geçtikten sonra ikide bir kabahat bulmaya, sırası gelmeden Gregor’u nöbete koymaya başladı.

Korkunç, monoton hayat genç Kazakların maneviyatını berbat ediyordu. Gün batana kadar piyade ve süvari talimi görür, akşam olunca da atlarını tımar edip yemlerini verirlerdi. Saat onda, yoklama ve nöbet dağıtımından sonra dua için toplanırlar ve başçavuş patlak gözlerini, önünde sıralanan Kazakların üzerinde dolaştırarak, makamla Rabbin Duası’nı okurdu.

Sabah aynı işler yeniden başlardı; günler bezelye taneleri gibi birbirinin aynıydı.

Koskoca malikânede topu topu iki kadın vardı; vekilharcın karısıyla, yine vekilharcın genç ve güzel hizmetçisi Franya. Franya sık sık evle ablak suratlı bölük aşçısının emrindeki mutfak arasında koşarak gider gelirdi. Kızın koşarken dalgalanan etekliğinin hiçbir hareketini kaçırmayan Kazaklar, talim yerinden onu seyrederken göz kırparlar, özellikle yüksek sesle iç çekerlerdi. Kazaklarla subayların gözlerini kendisinden ayırmadığını hisseden kız, üç yüz çift gözün şehvetli bakışları altında koşa koşa gidip gelirken, sırayla her takıma ve özellikle subaylara gülümser, kalçalarını da kışkırtıcı biçimde oynatıp kırıttırdı. Her ne kadar hepsi onun ilgisini çekmeye çalışsa da, söylenildiğine göre bu ilgiyi ancak bölük komutanı kazanabilmişti.

Bahar başlarında bir gün Gregor tavla nöbeti tutuyordu. Gregor hep tavlanın ucunda duruyordu; burada bulunan subay atları, yakınlarına bağlanmış bir kısarak yüzünden huysuzlanıyordu. Gregor biraz önce bölük komutanının atına kamçısını tattırmış, şimdi de kendi atıyla uğraşıyordu. Berelenmiş art ayağını yerden kaldıran hayvan, bir yandan sahibini göz ucuyla süzerken, bir yandan da otunu yemeye devam ediyordu. Hayvanın yularının boyunu ayarlayan Gregor'un kulağına tam o sırada, tavlanın karanlık olan öte ucundan bir debelenme sesi ve boğuk bir çığlık geldi. Bu tuhaf sestten irkilten Gregor bölmelerin önünden hızla geçerek o yana seğırtti. Birinin tavla kapısını çarparak kapatmasıyla Gregor ansızın zifiri karanlıkta kaldı ve kısık bir ses duydu:

“Acele edin çocuklar!”

Gregor adımlarını açıp bağırdı:

“Kim var orada?”

Bir an sonra, el yordamıyla kapıya doğru gitmeye çalışan çavuşlardan birine tosladı. Çavuş elini Gregor'un omuzuna koyarak, “Sen misin Gregor?” diye fısıldadı.

“Dur! Ne oluyor burada?”

Çavuş suçluluk sezilen sesiyle kıs kıs gülerek Gregor'un kolundan yakaladı: “Biz... Hey, nereye gidiyorsun?” Gregor kolunu çekip kurtararak koştu gitti, kapıyı ardına kadar açtı. Bomboş avluda kuyruğu düşmüş bir tavuk, aşçının ertesi gün vekilharca pişireceği çorba için

kendisini düşündüğünden habersiz, yumurtlamak için gübreleri eşeleyip duruyordu.

Işık bir an için Gregor'un gözlerini kamaştırdı; elini gözlerine si-per edip, seslerin gittikçe yükseldiği, tavlanın karanlık köşesinden yana döndü. Seslere doğru koşunca, pantolonunun düğmelerini ilik-lemekte olan Zarkov'la burun buruna geldi.

"Ne bu... Ne yapıyorsun ulan sen burada?"

Zarkov pis nefesini Gregor'un yüzüne doğru üfleyerek, "Acele et," diye fısıldadı. "Aman ne tatlı... Franya'yı oraya çektiler... Yatırdılar aşağı!" Zarkov'un pis sırtması birdenbire kesiliverdi; Gregor'dan yediği yumrukla, tavlanın kütükten duvarına doğru balıklama uçtu. Gregor seslerin geldiği yana koşarken, karanlığa alışan gözlerinde korku vardı. Köşede Birinci Takımdan kalabalık bir Kazak grubu gördü. Ses çıkarmadan kendisine yol aç-a aç-a aralarından geçti ve Franya'yı hareketsiz yerde buldu; başı bir velenseye sarılmış, elbisesi yırtılarak ta memelerinin üstüne çekilmiş, karanlıkta bembeyaz du-ran bacakları korkunç bir görünüşle ve rezilce yana açılmıştı. Kızın üzerinden yeni kalkan bir Kazak, arkasından gelene yer vermek için aptal aptal sırtarak geri çekiliyordu. Gregor etrafı parçalarcasına kendisine yol açarak geriye döndü, kapıya doğru koştu, bağıra bağı-ra başçavuşu çağırdı. Ama öbür Kazaklar hemen arkasından koştu, kapının yanında yakaladı onu. Elleriyle ağzını kapatıp sürüye sürü-ye geri çektiler. Gregor, adamlardan birinin gömleğini boydan boya yırttı, bir başkasının karnına tekmeyle yapıştırdı, ama ötekiler onu yere bastırdı. Franya'ya yaptıkları gibi onun da başına bir velense sardılar, ellerini arkadan bağlayıp boş bir yemliğin içine attılar. Bu arada, sesleri tanınmasın diye Kazaklar fısıltıyla konuşmuştu. Ekşi ekşi kokan velensenin içinde boğulma raddesine gelen Gregor bağır-mayı denedi, yemlikleri ayıran bölmeyi tekmeledi. Kulağına köşe-den fısıltılar, Kazaklar girip çıktıkça açılıp kapanan kapının gıcirtısı geliyordu. Onu yirmi dakika kadar sonra serbest bıraktılar. Kapıda başçavuşla, başka bir takımdan iki Kazak duruyordu.

Başçavuş göz kırıp omzu üzerinden geriye bakarken, "Ağzını açayım demel!" diye tembih etti.

Başka bir takımdan Dubok adında bir Kazak da sırtarak ekledi:

“Lakırdı kaçırırsan ağzından, kulaklarını koparırsın!”

İki Kazak içeri girip Franya’yı bohça gibi kaldırdı (kızın bacakları eteğinin altında yana açılmış durumda kaskatı kesilmişti), yemliğin üzerine çıkarak, duvarda, düşen kütüklerden birinin yerindeki boşluktan ittiler dışarıya. Duvarın öte yanı meyve bahçesine bakıyordu. Atlara ait her bölmenin tepesinde ufak, kirli bir pencere vardı. Kazaklardan bir kısmı, Franya ne yapacak diye bakmak için bölmelerin duvarlarına tırmandı, ötekiler de acele acele tavlardan çıkıp gitti. Hayvanca bir meraka kapılan Gregor da çatı kirişlerinden birine tutunup kendini pencereye doğru çekti, pencereden aşağı baktı. Düzinelerle göz, kirli pencerelerden, duvarın dibinde yatan kızın üzerine dikilmişti. Franya sırtüstü yatıyor, bacakları bir makas gibi açılıp kapanıyordu; parmaklarıyla duvarın dibindeki karları kazıyordu. Gregor onun yüzünü göremiyor, ama pencerelere tırmanmış Kazakların usul usul çıkan soluklarını, ayaklarının altında ezilen kuru otların yumuşak, tatlı çıtırtısını duyuyordu.

Franya orada uzun bir süre yattı, sonunda güç bela elleriyle dizleri üstünde doğrulabildi. Gregor, kızın kollarının kendisini güçlükle taşıdığını, zangır zangır titrediğini açıkça gördü. Sallanarak ayağa kalktı Franya; saç baş darmadağınık, değişmiş, düşmanca bakışlarını ağır ağır ve uzun uzun pencerelerin üzerinde dolaştırdı.

Bir eliyle tavlânın duvarına, öbür eliyle hanımellerinin ince dallarına tutuna tutuna sendeleyerek yürüdü.

Gregor bölmenin üzerinden yere atladı, boğazını ovaladı; boğulacak gibi olmuştu. Kapıda, sonradan kimin olduğunu hatırlayamadığı bir ses son derece kesin bir tonla fısıldadı:

“Bir kelime kaçır ağzından... İsa hakkı için, gebertiriz seni!”

İçtimada Gregor’un kaputunda bir düşmanın eksik olduğunu gören bölük komutanı sordu:

“Kiminle güreştin? Sen ne diyorsun bu haline, ha?”

Gregor kopan düşmanın yerinde kalan ufak, yuvarlak deliğe baktı; hatırladığı olayla perişan bir halde, yıllardan beri ilk kez içinden ağlamak geldi.

BOZKIRIN üstüne temmuz sıcağının çiğ ışıkları içinde yüzen, nemli, boğucu bir hava çökmüştü. Olgunlaşmış buğday başakları henüz biçilmemiş, altın tozuna bulanmış bir buğu denizinde yüzüyordu. Biçerbağların bıçakları el değmeyecek kadar kızmıştı. Mavimtırak sarı bir alevle tutuşan gökyüzü, bakınca gözleri acıtıyordu. Buğday tarlalarının bittiği yerde safran sarısı yonca tarlaları başlıyordu.

Bütün köy halkı, çavdar biçmek için bozkıra göçmüştü. Atlar sıcağından ve keskin kokulu tozdan boğulacak gibi soluyor, biçerbağları çekerken huysuzlanıyordu. Arada sırada ırmaktan doğru esen hava, bozkırın üzerinden ince bir toz bulutu kaldırıyor, güneş, renkli bir pus içine sarınıyordu.

Sabahtan beri biçerbağların tablasından yabayla buğday aktaran Piyotr yarım kova su içmişti. O ılık, tatsız sıvıyı içtikten bir dakika sonra yine kuruyuveriyordu gırtlığı. Gömleği sıırıslılam olmuş, yüzünden şırırlı şırırlı ter akıyor, kulakları çınlayıp duruyordu. Yüzünü gözünü yazmasıyla iyice sarıp sarmalamış olan Darya, gömleğinin düğmelerini çözmüş, başakları toplayıp demet yapıyordu. Gölge vuran göğüslerinin arasından koyu renkli, iri iri ter damlaları süzülüyordu. Atları yedeğinde Natalya çekiyordu. Yanakları güneşten yanmış, pancar gibi olmuştu; kızgın güneşin altında gözleri yaşarıyordu. Islak gömleği sırtına yapışan Panteley, biçilen ekinler arasında bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyordu. Sakalı, eriyip göğsüne doğru akan kara gres yağı gibi görünüyordu.

Oradan arabayla geçen Hristonya bağırdı:

“Nasıl, terliyor musun?”

Panteley topallayarak bir adım attı, gömleğinin ucuyla terli karnını silerek, “Sırıslıklam oldum!” diye cevap verdi.

Darya, “Piyotr!” diye seslendi. “Duralım artık.”

“Şu sırayı da bitirelim...”

“Hava serinleyene kadar bekleyelim. Bittim artık.”

Natalya atları durdurdu; sanki makineyi çeken oymuş gibi, göğsü inip inip kalkıyordu. Darya, kabarmış esmer ayaklarıyla biçilmiş

ekinlerin toprakta kalan kısa diplerine basmamaya dikkat ederek onlara doğru geldi.

“Piyotr, gölet buradan çok uzak değil, ha?”

“Değil! Üç verst kadar bir şey!”

“Ah, bir dalıp çıkmak için neler vermezdim şimdi!”

“Siz oraya gidip gelene kadar...” diye içini çekti Natalya.

“Ne diye yürüyecekmisiz be! Atları çözer bineriz.”

Piyotr bir buğday demetini bağlayan babasına doğru kuşkulu kuşkulu baktı ve omuzlarını silkti:

“Pekâlâ, çöz bakalım atları.”

Darya hayvanların koşumlarını çözüp çevik bir hareketle kısrağın sırtına atladı. Natalya çatlamış dudaklarıyla gülümseyerek kendi atını biçerbağların yanına götürdü, makinenin üstüne çıkarak ata binmeye çalıştı. Piyotr onun yanına gidip binmesine yardım etti. Birlikte yola çıktılar. Ata Kazak usulü binen Darya en önde tırısı kaldırmış sürüyordu hayvanını. Yazması geriye kaymış, eteği çıplak dizlerinin üzerine sıyrılarak gerilmişti.

Piyotr onun ardından bağırmaktan kendini alamadı:

“Dikkat et de kışın yara olmasın!”

Darya fütursuzca seslendi geriye:

“Sen merak etme!”

Tarlalara giden yolu geçerlerken Piyotr sol yanına bakınca, köyden doğru, şosede bir toz bulutunun ta uzakta hızla yer değiştirmekte olduğunu gördü.

Gözlerini kısarak, “Bir atlı geliyor,” dedi Natalya’ya.

Natalya hayretle, “Hem de ne hızlı geliyor! Şu toza baksana!” diye cevap verdi.

Piyotr karısına seslendi:

“Kim bu gelen yahu, Darya! Çek dizginleri de bakalım kimmiş şu atlı!”

Toz bulutu bir çukurlukta kayboldu, sonra öbür taraftan yine çıktı. Şimdi atlı, toz bulutunun içinden az çok seçilebiliyordu. Piyotr kirli elini hasır şapkasının kenarına götürmüş, gözüne siper ederek dikkatle bakıyordu.

“Bu hıza uzun süre hiçbir at dayanamaz. Çatlatacak hayvanı!” Kaşlarını çatıp elini indirdi; yüzünde kaygılı bir ifade belirip kayboldu.

Artık atlı iyice görülebiliyordu. Atını doludizgin süren binici, sol eliyle kasketini tutuyor, sağ yanında toza bulanmış kırmızı bir bayrak dalgalanıyordu. Patika üzerinden onlara o kadar yakın geçti ki, Piyotr adamın atının soluklarını duydu. Adam yanlarından geçerken bağırdı:

“Silah başına!”

Atından fırlayan sabun köpüğüne benzer sarı bir köpük parçası, geride bir nal izinin içine düştü. Piyotr gözlerini ayırmadan atlının arkasından baktı. Gittikçe uzaklaşan adamın ardından hayretle bakarken, hayvanın soluk sesi ve sırlıslık, çelik gibi parıltıyan sağrısı Piyotr’un belleğine çakıldı kaldı.

Üzerlerine çöken felaketin niteliğini kafasında hâlâ iyice toparlayamayan Piyotr, toz bulutu içinde uçuşan köpüklere aptal aptal baktı, sonra çevresindeki inişli çıkışlı bozkırda dolaştırdı gözlerini. Dört bir yandan Kazaklar, biçilmiş ekin şeritleri üzerinden köye doğru koşuyordu; bozkırın öbür ucunda, ta karşı bayırlarda, atlıları belli eden ufak toz bulutları kalkıyordu. Yol boyunca köye doğru upuzun bir toz bulutu ilerliyordu. Çağdışı olmayan Kazaklar işlerini bırakıp atlarını çözmüş, dörtnala köyün yolunu tutmuşlardı. Piyotr, Hristonya’nın Hassa Alayından kalma cenk atını arabadan çözüp sırtına atladığını, omzunun üzerinden geriye bir göz attıktan sonra hücum dörtnalıyla sürdürdüğünü gördü.

Korku dolu gözlerini Piyotr’a çeviren Natalya yarı inler gibi, “Nedir olanlar?” diye sordu. Natalya’nın tuzaga düşmüş tavşanı andıran bakışıyla irkilerek kendine geldi Piyotr. Atını dörtnala sürüp biçerbağların yanına vardı, daha durmadan yere atladı, çalışırken çıkardığı pantolonunu ayağına çekti, babasına el sallayıp, buram buram tüten bozkırı çiçek açmış gibi benekleyen toz bulutlarına katılmak üzere ileri fırladı.

KÖY meydanına vardığında, boz bir renge bulanmış sıkışık bir kalabalığın toplanmış olduğunu gördü. Birçoğu askerî üniformalarını giymiş, teçhizatını kuşanmıştı bile. Ataman Alayına bağlı Kazakların mavi askerî kasketleri ötekilerden bir baş yüksek duruyordu; tıpkı avluda dolaşan ufacık tefecik kümes hayvanlarının arasına karışan iribaş kazlar gibi.

Köyün meyhanesi kapalıydı. Askerlik şubesi başkanının asık suratından kaygılı bir ifade okunuyordu. Bayramlıklarını giyen kadınlar yol boyunca bir çit gibi sıra olmuştu. Herkesin ağzında aynı kelime vardı: “Seferberlik”. Mest olmuş, heyecanlı yüzler. İnsanların heyecanı atlara da geçmişti; hayvanlar hırslı hırslı soluyor, ileri geri oynuyor, tepişiyordu. Bütün meydan boş şişelerle, ucuz şekerlemelerin kâğıtlarıyla dolmuştu. Havada koyu bir toz bulutu yüzüyordu.

Piyotr eyerli atını dizgininden çekerek ilerledi. Kilisenin parmaklığına yakın, Ataman Alayından irikıyım esmer bir Kazak durmuş, mavi şalvarının düğmelerini ilikliyordu; ağzını bir karış açmış, bembeyaz dişlerini göstererek gülümserken, ufak tefek, ya karısı ya da sevgilisi olacak tıknazca bir kadın ona veriştiriyordu:

“Sen o orospuyla gezersin ha, bak ben sana gösteririm!”

Sarhoştı kadın; darmadağınık saçlarının arasında ayçiçeği kabukları vardı, çiçekli yazması açılmış, sarkıyordu. Hassa neferi kemerini sıktı, geniş geniş sırttı ve kıcının üstüne oturdu yere; o halinde bile bol şalvarının dizlerinin altına rastlayan kısmından yaşını doldurmuş bir dana rahat rahat geçerci.

“Uzak dur Maska.”

“Seni koca utanmaz hain! Karı budalası seni!”

“Ne olmuş yani!”

“Gösteririm ben sana!”

Onun yanında kızıl sakallı bir başçavuş, bir topçuyla tartışıyordu.

“Bundan bir şey çıkmaz, korkma sen!” diye güvence veriyordu ötekine. “Bir iki gün seferber olur, sonra yine evlerimize döneriz.”

“Ama ya savaş çıkarsa?”

“Pöh, amma da yaptın be dostum! Hangi ülke bize karşı durabilir?”

Biraz ötedeki bir grupta yaşlıca, yakışıklı bir Kazak ateşli bir tartışmaya dalmıştı:

“Bundan bize ne? Gitsinler, kendileri dövüşsünler canları istiyor-sa! Biz daha hasadımızı bitirmedik.”

“Yazık vallahi! Böyle bir günde, bir yıllık hasadını kaldırabilir insan, halbuki biz burada böyle dikilmişiz.”

“Ekinlerin arasına sığırlar da girer şimdi!”

“Arpayı biçmeye de daha yeni başlamıştık!”

“Avusturya çarı öldürülmüş diyorlar.”

“Hayır, veliahtı öldürmüşler.”

“Ama atamanın dediğine bakılırsa, bizi ne olur ne olmaz diye çağırılmışlar.”

“Paçamızı kaptırdık ya bir kere, siz ona bakın arkadaşlar.”

Yaşlıca bir Kazak üzüntüyle, “On iki ay sonra çağdışı oluyordum,” dedi.

“Seni ne yapacaklar be dede?”

“Merak etme, askerler kırılmaya başlasın, o zaman ihtiyarları da almaya başlarlar.”

“Meyhane de kapandı!”

“Ne dersiniz, Marfutka’ya gidelim mi? Ondan bir fıçı dolusu alabiliriz!”

Teftiş başladı. Üç tane Kazak, kan lekeleri içinde, zil zurna sarhoş bir dördüncüsünü köy odasına götürüyordu. Sarhoş Kazak kendisini geriye attı, gömleğinin göğsünü yırtarak açtı, gözlerini devire devire bağırdı:

“Gösteririm ben o mujiklere! Kanlarını içeceğim onların! Don Kazak’ının ne demek olduğunu anlarlar!”

Herifin çevresini alan kalabalık, onun dediklerini onaylarcasına güldü.

“Doğru söylüyorsun, tepele kerataları!”

“Ne diye yakalamışlar bunu?”

“Mujiklerin üstüne yürümüş!”

“Eh, onlar hak etmiştir.”

“Onlara biraz daha ders verelim!”

“1905’te onları tepeledikleri vakit ben de vardım. Görülecek şeydi!”

“Savaş çıkacak. Bizi yine bunların üzerine sürecekler.”

“Yetsin artık yahu! Bu iş için ya adam kiralsınlar ya da bıraksınlar polis yapsın bu işleri. Yakışmıyor bize.”

Mokov’un dükkânı dolup dolup taşıyordu. En ortada İvan Tomilin, kafayı çekmiş, dükkân sahipleriyle kavga ediyordu. Mokov, onu yatıştırmaya çalışıyordu. Ortağı Atypin kapı ağzına çıkmıştı. “Nedir yahu bu?” diye çıktı Mokov. “Tecavüz sayılır bu vallahi! Oğlum, koş atamana haber ver!”

Tomilin terli ellerini pantolonuna silerek, kaşlarını çatmış duran tüccarın göğsüne yaslandı, hakaret dolu bir sesle:

“Faizlerinle bizi sıkıp sıkıp limona çevirdin, ulan domuz, bir de şimdi kalkmış kafa tutuyorsun. Suratını dağıtacağım senin! Biz Kazakların alın terini çalışıyorsun, şişko salyangoz!”

Köy atamanı, çevresini saran Kazakları yatıştırmak için harıl harıl laf yetiştirmeye uğraşıyordu:

“Savaş mı? Yok canım, savaş mavaş yok. Askerlik Dairesi Reisi Hazretlerinin dediklerine göre seferberlik bir tatbikattan ibaret. Telaşlanmaya gerek yok.”

“İyi, iyi! Eve döner dönmez tarlalarımıza koşarız!”

“Hükümet ne düşünüyor bu iş için? Daha yüz dönümden fazla ekinimi kaldıramadım tarladan.”

“Tomoşka! Git, bizimkilere haber ver, yarın eve döneceğiz.”

“Galiba bir bildiri asmışlar. Hadi gidip bakalım.”

Gece geç vakitlere kadar meydan gürültücü, heyecanlı kalabalıklarla dolup taşı.

• • •

Dört gün kadar sonra askerî trenlerin kırmızı vagonları Kazak alaylarını, Kazak bataryalarını Rusya-Avusturya sınırına taşıyordu.

“Savaş!..”

Bölmelerden, atların burunlarından çıkan gürültülü soluklar duyuluyor, keskin fışkı kokusu geliyordu.

Vagonlarda hep aynı konuşmalar ve aşağı yukarı hep şu çeşit şarkılar duyuluyordu:

Don, uyanmış kaynıyor,
Uslu, sakın Don,
Hükümdarın emrine uymuş,
Gidiyor, marş, ileri.

İstasyonlarda Kazaklara sorgu dolu ve şefkatle bakıyorlardı. Millet, Kazakların yanları şeritli pantolonlarını, tarlalardan yeni ayrılmış yanık yüzlerini seyrediyordu.

“Savaş!..”

Gazeteler haberi çılglık çılgılığa veriyordu. İstasyonlarda kadınlar Kazaklara mendil sallıyor, gülümsüyor, şeker ve sigara atıyordu. Yalnız bir keresinde, tren daha Voronej’e varmadan önce, yarı sarhoş ihtiyar bir demiryolu işçisi, Piyotr Melehov’un yirmi dokuz Kazakla birlikte sıkıştığı vagondan içeri başını uzatıp sordu:

“Gidiyor musunuz?”

“Evet. Hadi atla, sen de bizimle gel dede,” diye cevap verdi Kazaklardan biri.

“Vah evladım... Mezbahalık öküzler!” diye karşılık veren ihtiyar, sitemli sitemli başını salladı.

V

1914 Haziranının dördüncü haftasında tümen kurmay başkanlığının emriyle, Gregor Melehov’un alayı manevralara katılmak üzere Rovno kasabasına nakledildi. Süvari birliklerinden başka iki de piyade tümeni konmuştu civara. Dördüncü Bölük Vladislavka köyüne yerleşti. On beş gün sonra, sürekli manevralardan yorgun düşen Gregor’la Dördüncü Bölükten başka Kazaklar çadırlarında yataarken, üstegmen Polkovnikov alay karargâhından atını dörtnala sürerek döndü.

Prohor Zikov düşünceli bir tavırla, “Galiba yine nakil var,” dedi ve uzandığı yerde içtima borusunun sesini beklemeye başladı.

Takım çavuşu, pantolonunu diktiği iğneyi kasketinin astarına geçirirken cevap verdi:

“Öyle görünüyor; bir dakika nefes aldıldıkları yok bize.”

“Başçavuşun söylediğine bakılırsa, tugay komutanı bizi teftiş gelecekmiş.”

Bir iki dakika ya geçmiş ya geçmemişti ki, borazancı silah başı borusu çaldı. Kazaklar ayağa fırladı.

Prohor dört dönüp aranarak, “Tütün kesem nerde?” diye söyleniyordu.

“At başına!”

Gregor koşarken, “Senin tütün kesesinin canı cehenneme,” diye bağırdı.

Başçavuş koşa koşa eğitim alanına geldi, kılıcının kabzasını tutarak doğru atların bağlandığı yere seğırtti. Yönetmelikte gösterilen zaman içinde eyerlenmişti atlar. Gregor acele acele çadır kazıklarını sökerken, çavuş fırsatını bulup kulağına fısıldadı:

“Bu sefer sahiden savaş var evlat!”

“Şaka ediyorsun!”

“Vallahi etmiyorum! Başçavuş söyledi.”

Bölük komutanı en başta olmak üzere bütün bölük yola dizildi. Komutanın komutu, sıradan sıraya, geriye doğru tekrarlına tekrarlına gitti:

“Takım kolu düzeninde!”

Atlar köyden çıkıp tırısı kalkarak şoseye girerken toynakları çatır çatır öttü yerde. Yakınlardaki bir köyden ayrılan Birinci ve Beşinci Bölüklerin de istasyona doğru ilerlediği görülüyordu.

Bir gün sonra alay, Avusturya sınırından otuz beş verst kadar gerideki bir istasyonda trenden indirildi. İstasyondaki birkaç huş ağacının arkasından şafak söküyordu. Sabah, güzel olacağı benziyordu. Lokomotif rayların üzerinde tıslayarak hareket etti, tekerleklerin tıktırtısı birbirini kovaladı. Ruslar sabah çiyinin cilasası altında parlıyordu. Dördüncü Bölüğün Kazakları atlarını dizginlerinden tutup, yedeklerine alarak vagonlardan çıkardı ve demiryolunu kesen şose üzerinde atlarına binip, yürüyüş kolu düzeninde hareket etti. Sabahın yırtılmaya başlayan menekşe rengi karanlığında, sesleri tekinsiz yankılar yapıyordu. Yüzler, atların vücut çizgileri, kasvetli karanlığın içinden belli belirsiz biçimlenerek çıkıyordu.

“Hangi bölük bu?”

“Sen kimsin? Nereden geliyorsun?”

“Gösteririm sana kim olduğumu! Bir subayla böyle konuşmaya nasıl cesaret ediyorsun?”

“Affedersiniz, Asaletlim, tanıyamadım sizi.”

“Hadi, hadi devam et yoluna!”

“Ne sallanıyorsunuz be! Haydi, kıpırdayın biraz.”

“Sizin Üçüncü Süvari Bölüğü nerde Başçavuş?”

“Bölük, geriden yanaş!”

Sıralarda fısıldaşmalar:

“Geriden yanaşmış! Allah kahretsin, iki gecedir uyumamışız zaten.”

“Bir nefes versene Siyomka, dünden beri sigara içmedim.”

“Atının başını tutsana...”

“Göğüs kayışını dişleyip kopardı namussuz.”

“Benimki de önden bir nal düşürdü.”

Biraz ileride, trenden daha önce indirilen Birinci Bölük yollarını tıkadı bir süre. İleride atların silüeti griye çalan mavi göğe karşı çini mürekkebiyle çizilmiş gibi açık seçik duruyordu. Mızrakları başsız ayçiçeği saplarına benziyordu. Arada sırada bir üzengi şakırtısı ya da bir eyer gıcırtısı duyuluyordu.

Prohor Zikov, Gregor’un yanında at sürüyordu. Gregor’un yüzüne bakarak fısıldadı:

“Melehov, korkmuyorsun değil mi?”

“Korkacak ne var?”

“Bugün savaşa katılırız belki de.”

“Olsun, ne çıkar?”

Prohor, çiyden ıslanmış dizginleriyle sinirli sinirli oynayarak, “Ama ben korkuyorum,” diye itiraf etti. “Dün gece gözümü kırpmadım!”

Bölük tekrar yola koyuldu; atlar ölçülü adımlarla ilerliyor, mızraklar ritmik hareketlerle dalgalanarak kayarcasına geçiyordu. Gregor dizginleri koyverip kestirmeye başladı. Kestirirken de, atının yaylanarak attığı adımlar yüzünden eyerinin üstünde sallanmıyormuş da, sıcacık ve karanlık bir yolda, büyük bir neşeyle ve bir kuş hafifliğiyle kendisi yürüyormuş gibi geldi ona. Prohor yanında durmadan konuşuyor konuşuyor, ama sesi eyer gıcırtılarına, atların toynak seslerine karışıyor ve hiçbir şey düşünmeksizin kestiren Gregor’u rahatsız etmiyordu.

Bölük bir yan yola saptı. Sessizlik kulaklarında çınlıyordu. Yol kenarında, başakları çiyle buğulanmış olgun yulaflar yükseliyordu. Atlar alçakta kalan başaklara uzanmak için başlarını eğiyor, binicilerinin elinden dizginleri çekiyordu. Ilık, tatlı bir gün ışığı Gregor'un uykusuzluktan şişmiş gözkapaklarının arasından süzüldü. Başını kaldırdı ve Prohor'un bir araba tekerleği gıcirtısını andıran tekdüze sesini duydu.

Yulaf tarlalarının ta ötelerinden gelen ve gök gürültüsüne benzeyen bir gürültüyle aniden ayıldı.

Zikov haykırışa yakın bir sesle, "Top ateşi!" dedi ve dana bakışlı gözlerinde korku bulutları belirdi. Gregor başını iyice dikti. Önünde takım çavuşunun gri kaputu, atın sağrısıyla birlikte inip kalkıyordu; yolun her iki yanında biçilmemiş ekin tarlaları uzanıyordu; bir tarlakuşu telgraf direği boyu kadar yükselip yükselip iniyordu. Bütün bölük heyecanlanmıştı; top sesi bölüğün içinden bir elektrik akımı gibi geçmişti. Kamçı yemişçesine hareketlenen üsteğmen Polkovnikov, bölüğü İngiliz süratlisine kaldırdı. Bir yol kavşağının ilerisinde, terk edilmiş bir hanın bulunduğu yerde, mültecilerin arabalarıyla karşılaştılar. Pırıl pırıl üniformaları içinde bir ağır süvari bölüğü geçip gitti yanlarından. Cins bir kulaya binmiş olan yüzbaşları, Kazaklara alaylı alaylı bakıp atını mahmuzladı. Gregor'un bölüğü biraz sonra, çamurlu, bataklık bir çukurluğa saplanmış bir obüs bataryasıyla karşılaştı. İriyari, çopur yüzlü bir topçu neferi, muhtemelen hanın çitinden söktüğü bir kucak kaplama tahtasıyla yanlarından geçti.

Biraz ileride bir piyade alayına yetiştiler. Kaputlarını katlayıp sırt çantalarının çevresine bağlamış olan erler, cebri yürüyüşle gidiyordu. Güneş, askerlerin yemek kaplarının üzerinde parıldıyor, süngüleri ıslık ıslık yanıyordu. En sondaki bölükten ufak tefek, cin gibi bir onbaşı yerden bir kesek alıp Gregor'a fırlattı:

"Hey, tut! Avusturyalıların kafasına atarsın!"

"Oynama, çekirge!" diye cevap veren Gregor, uçarak gelen keseği kamçısıyla havada biçti.

"Bizden selam söyleyin onlara Kazaklar!"

"Siz kendi ağzınızla söylersiniz."

Yürüyüş kolunun ön tarafından birisi açık saçık bir türkü tutturdud; kadın gibi koca kıçlı bir piyade eri süvari kolunun yanında, kısa, kalın butlarına eliyle vura vura yürüyordu. Subaylar güldü. Yaklaşmakta olan tehlikeyi ta içlerinde hissetmeleri onları askerlere daha çok yaklaştırmış, daha hoşgörülü yapmıştı.

Bundan sonra süvari kolu hep kırkayaklar gibi ilerleyen piyade birliklerine, bataryalara, nakliye arabalarına, sıhhiye arabalarına rastlamaya başladı artık. Yaklaşmakta olan savaşın ölüm kokan nefesi duyuluyordu havada.

Biraz sonra alay komutanı Albay Kaledin yanında komutan vekili olduğu halde, bir köye girmek üzere olan Dördüncü Bölüğe arkadan yetişti. Bölüğün yanından geçerlerken, Gregor, komutan vekilinin Kaledin'e, "Bu köy haritada işaretlenmemiş Vasily Maksimoviç! Kötü bir durumla karşı karşıya kalabiliriz," dediğini duydu.

Gregor albayın cevabını duyamadı.

Yaver dörtnala yanından geçti gitti. Atı sol art ayağı üzerinde yapıyordu hamlelerini. Gregor mekanik bir şekilde, atın cins bir hayvan olduğunu gösteren noktalarına baktı.

Alay yürüyüş hızını durmadan değiştirmekteydi, atlar terlemeye başlamıştı. Uzakta, hafif bir eğimin alt tarafındaki bir köyün ufak kulübeleri belirdi. Köyün öbür yanında, ağaçların gri tepeleri mavi gök kubbeyi delen bir koru vardı. Ağaçlıkların ötesinden top sesleriyle karışık, arka arkaya patlayan tüfek sesleri geliyordu. Atların kulakları dikildi. Ta uzaklarda, dağılan şarapnellerin dumanları yüzüyordu havada; piyade tüfeği ateşi bir hızlanıp bir yavaşlayarak, ağır ağır, bölüğün sağına doğru kayıyordu.

Gregor safi kulak kesilmiş, gergin sinirleri bir duyum demeti halinde her çıkan sesi dinliyordu. Prohor Zikov eyerinde durmadan kımıldıyor, ha bire söyleniyordu:

"Gregor şu tüfek sesleri tıpkı çocukların merdiven parmaklıklarına çomak sürtmesini andırıyor, değil mi?"

"Kes sesini be, saksağan sen de."

Bölük köye girdi. Askerler avlulara dolmaya başladı. Korkudan ve şaşkınlıktan perişan yüzleriyle köylüler, kaçmak için eşyalarını topluyordu. Gregor geçerken, askerlerin bir sundurmanın çatısını ateşe

verdiğini gördü, ama evin sahibi olan kır saçlı Beyaz Rus üzerine çöken ani felaketin ağırlığı altında ezilmiş, onlara dikkat bile etmeksizin geçip gitmişti. Gregor adamın ailesinin bir arabaya kırmızı kılıflı yastıklar, eski püskü mobilyalar yüklediklerini gördü; adam da, ihtimal ki yıllardan beri avluda durmakta olan ve hiçbir değeri bulunmayan kırık bir tekerlek çemberini kucaklamış, dikkatle taşıyordu. Gregor, arabalara çiçek saksılarını, ikonları doldurup da gerekli ve değerli eşyalarını evde bırakan kadınların aptallığına hayret etti. Sokakta, bir şilteden dökülen kuştüyleri minicik bir kar fırtınası yaratıyordu. Havada genzi yakan bir kurum ve küflü mahzen kokusu vardı.

Köyün ucunda kendilerine doğru koşan bir Yahudi'ye rastladılar. İnce dudaklı ağzı bir çığlıkla kocaman açılmıştı!

“Kazak efendi! Kazak efendi! Aman Tanrım!”

Yahudi'nin önünde kısa boylu, yuvarlak kafalı bir Kazak, ona hiç aldırış etmeden kamçısını sallayarak atını tırısı kaldırmış sürüyordu.

İkinci Bölükten bir üsteğmen, “Dur!” diye bağırdı Kazak’a.

Kazak eyerin ön kaşı üzerine yatarak atını dörtnala kaldırıp ara sokağa saptı.

“Dur, haydut. Hangi alaydansın?”

Kazak'ın yuvarlak kafası atın boynuna doğru daha çok sokuldu. Doludizgin yüksek bir çite doğru sürdü hayvanı, at adımlarını ayarladı ve güzel bir atlayışla çiti aştı.

Başçavuş, “Burada Dokuzuncu Alay konaklıyor komutanım. Kazak da Dokuzuncu Alayın malı,” dedi.

Üsteğmen kaşlarını çatarak, “Canı cehenneme,” dedi ve üzengisine asılan Yahudi'ye dönerek, “Neyini aldı?” diye sordu.

“Subay efendi, saatimi, saatimi...” Yahudi gözlerini kırıştırtarak, yaklaşmakta olan subaylara çevirdi kızıl sakallı yüzünü.

Üsteğmen ayağıyla Yahudi'yi itip üzengiye kurtardı ve atını sürdü.

Bıyık altından gülümseyerek, “Nasıl olsa Almanlar alacaktı geldikleri zaman,” dedi.

Yahudi şaşkın şaşkın yolun ortasında kalakaldı. Yanağı seğiriyordu.

Bölük komutanı kamçısını havaya kaldırarak, “Yol ver bakalım Mişon usta,” diye bağırdı.

Nal şakırtıları, eyer gıcirtıları içinde Dördüncü Bölük geçti. Kazaklar şaşkın Yahudi'ye takılıyor, aralarında konuşuyordu:

“Bizim gibiler de çalmadan edemez.”

“Eline ne geçerse kaldırır Kazak.”

“Onlar da mallarına sahip çıksın.”

“Atik oğlandı ama!”

“Çiti de nasıl aştı, tazı gibi.”

Başçavuş Kargin bölüğün gerisinde kaldı ve Kazakların kopardığı bir kahkaha tufanı arasında, mızrağını indirip doğrultarak bağırdı:

“Koş bakalım Mişon efendi, yoksa şimdi...”

Ödü patlayan Yahudi kaçmaya başladı. Ardından yetişen başçavuş, kamçısıyla bir tane yapıştırdı Yahudi'ye. Gregor Yahudi'nin sendelediğini, avuçlarıyla yüzünü kapatarak başçavuşa doğru döndüğünü gördü. Adamın parmaklarının arasından kan sızıyordu.

Yahudi hıçkırarak, “Niye vurdun?” diye sordu.

Başçavuş atını sürüp geçerken, düğme gibi gözleri yağlı yağlı pırldayarak bağırdı:

“Seni ziynetsiz bırakmadım işte, sersem!”

İstihkâm grubu köyün ötesine, bataklık sazı ve sarı nilüferlerle kaplı geniş bir hendeğin üzerine ayaklı köprü kuruyordu. Hemen oracıkta duran bir arabanın motoru zangır zangır titreyerek çalışıyor, şoför motorun etrafında dört dönüyordu. Otomobilin arka tarafında keçi sakallı, kır saçlı, sarkık yanaklı bir general yarı uzanmış vaziyette oturuyordu. Yarbay Kaledin'le istihkâm tabur komutanı arabanın yanında hazır ol vaziyetinde duruyordu. General harita çantasının kayışını yakalamış, istihkâm subayına çıkışıyordu:

“Bu işi dün bitirmek için emir almıştınız. Susunuz! Malzemeyi daha önce tedarik etmeniz gerekirdi. Susunuz!” diye gürledi tekrar, ama subay değil ağzını açmak, dudaklarını bile kıpırdatmamıştı.

“Ben nasıl geçeceğim şimdi karşıya? Cevap verin yüzbaşı, nasıl geçeceğim?”

Aynı arabada oturan genç, siyah bıyıklı general de purosunu tütürerek gülümsüyordu. İstihkâm yüzbaşısı eğilerek, eliyle köprünün bir yanını gösterdi.

Bölük köprüye gelince, atlar hendeğin içine doğru sürüldü. Hayvanlar dizlerine kadar kahverengimsi siyah çamura gömüldü, üzerlerine köprüden bembeyaz tüy gibi talaşlar döküldü.

Bölük Avusturya sınırını öğleyin aştı. Sınır karakolunun siyah-beyaz boyalı kırık engeli üzerinden atlayarak geçti atlar. Sağda bir top sesi gürledi. Uzakta, güneşin dik gelen ışınları altında bir çiftliğin kırmızı kiremitli damı görünüyordu. Her yanı kaplayan kalın toz bulutu ağızda acımtırak bir tat bırakıyordu. Alay komutanı ileri keşif kollarının çıkarılması için emirler verdi. Dördüncü Bölükten Teğmen Semyonov'un komutasında Üçüncü Takım çıkarıldı keşif kolu olarak. Bölüklere ayrılan alay arkada, gri bir toz bulutunun ardında kaldı. Yirmi kadar Kazak'tan oluşan bir müfreze, arızalı yoldan ilerleyerek çiftliğin yanından geçti.

Teğmen keşif kolunun başında üç verst kadar ilerledi ve paftasını incelemek için durdu. Kazaklar bir araya toplanıp sigaralarını yaktı. Gregor kolan kayışını sıkamak için yere indi, ama başçavuş yaygarayı bastı:

“Ne yapıyorsun be, deli? Çabuk, at bin!”

Teğmen bir sigara yakıp dürbününün merceklelerini dikkatle sildi. Öğle sıcağında, bir vadi uzanıyordu gözlerinin önünde. Sağ tarafta, göğe baş veren ormanın içine demiryolu sivri bir kargı gibi dalıyordu. Bir buçuk verst kadar ötede bir köy, köyün ilerisinde de bir çayın oluk gibi derin ve killi kıyı setleriyle, suyun serin, cam gibi yüzeyi görünüyordu. Teğmen dürbünüyle dikkatle bakarak, ölüm sessizliği içindeki köy sokaklarını inceledi; ama sokaklar bir mezarlık kadar ıssızdı. Sadece mavi bir kurdele gibi uzanan su, meydan okurcasına göz kırpıyordu.

Subay köyü gözleriyle işaret ederek, “Buranın Korolyovka olması gerek!” dedi.

Başçavuş atını teğmenin atına yaklaştırdı, cevap vermedi ama yüzünün ifadesiyle açıktan açığa, ‘Sen benden daha iyi bilirsin! Beni sadece daha ufak meseleler ilgilendirir,’ diyordu sanki.

Subay dürbünü kaldırıp dişi ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturarak, kararsız bir tavırla, “Oraya gideceğiz,” dedi.

“Tam içlerine düşürebiliriz komutanım!”

“Dikkat ederiz.”

Prohor Zikov, Gregor’un yanından bir santim ayrılmıyordu. Atlarını dikkatle sürerek ıssız köy sokaklarına indiler. Her pencere onlara bir tuzağı hatırlatıyor, her açık ambar kapısı içlerinde bir yalnızlık hissi uyandırarak sırtlarından aşağı soğuk ürpertiler yayıyordu. Bütün gözler mıknatıslanmış gibi çitlere, hendeklere çevriliyordu. Av hayvanları gibi, mavi kış gecelerinde insanların oturduğu yerlere sokulan kurtlar gibi ilerliyorlardı, ama sokak bomboştu. İnsana ne yapacağını şaşırtan bir sessizlik vardı. Açık bir pencereden bir saatin masum tik takları duyuldu; saat başını vuran çan, tabanca sesi gibi çınladı; Gregor, subayın irkilerek hızla elini tabancasına götürdüğünü gördü.

Köyde bir tek canlı kalmamıştı. Keşif kolu çayı geçti. Atların karnlarına kadar çıkıyordu su; atlar suya istekli istekli girdi ve içmeye çalıştı, ama binicileri dizginleri çekip ileri sürdü onları. Gregor da bulanık suya susuzluktan yanarak baktı. Su hemen ayaklarının altındaydı, ama Gregor’un suya erişmesine olanak yoktu; karşı konulmaz bir güçle çekiyordu su Gregor’u. Eğer mümkün olsaydı, Gregor öylece, elbiseleriyle eyerinin üstünden kendini suya atacak, terle ıslanmış göğsü ve sırtı soğuktan ürperinceye kadar suyun içinde yatacaktı.

Köyün ötesindeki sırta çıkınca uzaklarda bir kasaba gördüler. Kare şeklinde blok evler, tuğla yapılar, bahçeler, kiliselerin çan kuleleri... Subay, atını bayırın ta tepesine sürüp dürbününü gözlerine dayadı.

Sol elinin parmakları sinirli sinirli oynarken, “İşte, oradalar!” diye bağırdı.

Başçavuş da, arkasından tek kol düzeninde gelen öteki Kazaklarla birlikte, güneşin vurduğu sırta çıkıp baktı. Kasabanın çevresinde gidip gelen minicik şekiller gördüler. Yan sokakların girişine arabalardan barikatlar kurulmuştu; sağa sola dörtнала atlılar gidip geliyordu. Elini güneşe siper ederek gözlerini kısmış bakan Gregor, kendisine yabancı, gri üniformaları bile seçebildi. Kasabanın önünde yeni kazılmış hendekler kahverengi çizgiler halinde uzayıp gidiyor, hendeklerin yanı başında insanlar kıvıl kıvıl kaynaşıyordu.

Prohor hayretle, “Amma da kalabalık be!” dedi.

Hepsi de aynı duygunun pençesindeki öteki Kazaklar ses etmedi. Gregor hızlanan yürek atışlarını dinledi ve şu anda, bu yabancıları görünce duyduğu hissin, manevralar sırasında düşmanla karşılaştığı zaman duyduğu hisse hiç de benzemediğini fark etti.

Başçavuş, Kazakları hızla gerisin geri sırttan aşağı indirdi. Teğmen sahra defterine kurşunkalemle birkaç not aldı, sonra işaret ederek Gregor'u yanına çağırdı:

“Melehov!”

“Buyur!”

Gregor yere indi, uzun süre at binmekten uyuşmuş bacaklarıyla subayın yanına gitti. Subay ona katlanmış bir kâğıt verdi.

“En iyi at senin atın. Bunu alay komutanına götür. Dörtnala!”

Gregor kâğıdı göğüs cebine koydu, atının yanına dönerken kasketinin kayışını çenesinin altından geçirdi. Subay, Gregor at binene kadar bekledi, sonra kol saatine baktı.

Gregor raporla birlikte alaya vardığında, alay Korolyovka köyüne iyice yaklaşmıştı. Raporu okuyan alay komutanı yaverine bir emir verdi, yaver de dörtnala Birinci Bölüğe doğru sürdü atını.

Dördüncü Bölük, Korolyovka'dan akarak geçti ve öte yandaki araziye çıkar çıkmaz, tıpkı talim meydanında olduğu gibi çabucak avcı hattına yayıldı. Teğmen Semyonov erleriyle birlikte döndü geldi. Atlar, atsineklerini kovmak için başlarını sallıyor, sürekli bir gem, kantarma şakırtısı duyuluyordu. Köyden geçen Birinci Bölüğün öğle sessizliğini bozan gürültüsü yükseliyordu.

Üsteğmen Polkovnikov oynak atını ön safa doğru sürdü. Dizginleri sıkıca bir eline alıp, öteki elini kılıcının kabzasına indirdi. Gregor nefesini tutarak komutu bekledi. Birinci Bölük hücum düzeni alırken, sol kanatta at toynaklarının çıkardığı patırtı yükseldi.

Subay kılıcını kınından çekti; kılıç mavimtırak bir ışık gibi parladı. “Bölüük!”

Subay kılıcını önce sağa sonra sola salladı, nihayet önünden, atının başının üstünden ve hayvanın tam iki kulağı arasından ileri uzattı. Gregor ikinci komutun ne olabileceğini düşünmeye çalıştı. “Mızraklar hazır ol! Kılıç çek! Hücum, dörtnala... İleriii!” Komutları art arda sıralayan subay, dizginleri koyuverdi.

Bin toynağın çıkardığı g mb rt den yer gök inledi.  n saflarda bulunan Gregor'un atı, bir sel gibi geriden kopan atların önünde sürüklenip d rt nala kalkarak doludizgin ileri atıldığında, Gregor daha mızrağını hazır duruma getirememişti bile. Komutan, Gregor'un önünde yol alırken, boz topraktan fon üzerinde alçalıp yükseliyordu. S r l  toprağın simsiyah bir kamayı andıran saban izi, karşı konulmaz bir hızla Gregor'a doğru kayıyor, kayıyordu. Birinci Bölükten dalga dalga yayılan tüyler ürpertici bir savaş narası yükseldi, Dördüncü Bölük aynı narayı tekrarladı. Toprak, atların gerilen karınları altından  deta sürünerek geçiyordu. Gregor kulaklarındaki r zg rın uğultusu arasında, uzaktan uzağ  tüfek sesleri duydu. İlk mermi göğün mavi boşluğunu yara yara, başlarının üzerinden ıslık çalarak geçti. Gregor, mızrağının sıcak namlusunu b ğr ne sıkıca bastırmıştı; öyle bastırmıştı ki, büğrü acımaya, eli terlemeye başladı. Islık çalarak geçen mermilerden korunmak için başını atının terli boynuna doğru eğiyor, hayvanın keskin ter kokusu burun deliklerine doluyordu. Bir dürbünün buğulu merceklerinden bakar gibi, siperlerin kahverengi kenarlarını, gri elbiseli askerlerin kasabaya doğru kaçtıklarını gördü. Bir makineli tüfek yelpaze gibi tarıyor, ıslık çalan mermilerini hiç durmadan Kazaklara yağdırıyordu; önlerinde, atların toynakları dibinde, mermiler toprağı hallaç pamuğ  gibi atıyordu.

H cumdan  nce Gregor'un damarlarındaki kanı hızla dolaştıran şey, şimdi sanki taş kesilmişti içinde; kulaklarındaki  ınlamadan ve sol ayağının parmaklarındaki sızıdan başka hiçbir şey hissetmiyordu. Korkudan bütün canlılığını kaybeden düşünceleri, kafasının içinde donmuş ağır bir yığın gibi kaskatı kesilmişti.

Atından ilk düşen sancaktar Liyahovski oldu. Prohor onun tam üzerine geliyordu. Gregor başını çevirip geriye baktı ve gördüklerinin bir bölümü, ayrı bir parça halinde, cam üzerine elmasla kazılırcasına belleğine kazındı. Prohor'un atı, yuvarlanan sancaktarın üzerinden sıçrarken ağızını açıp tökezledi. Mancınıkla fırlatılmış gibi atının üzerinden uçan Prohor tepe üstü yere düştü ve geriden gelen atlının nalları altında ezildi. Gregor hiçbir çığlık duymadı, ama Prohor'un yüzünden, o çarpılmış ağızından, yerlerinden uğra-

miş o dana bakışlı gözlerinin halinden, onun insan sesine benzemeyen çığlıklar atmakta olduğunu anladı. Başkaları da düştü; Kazaklar da, atlar da... Gregor rüzgârdan yaşaran gözlerine inen saydam perde arasından, ileride siperlerinden uğramış kaçan, toprağa gri bir örtü gibi yayılmış Avusturyalılara bakıyordu.

Köyden düzenli bir biçimde kopan bölük şimdi parça parça dağılmıştı. Ödekiler, aralarında Gregor da olduğu halde neredeyse siperlere varmıştı; ötekiler epeyce geride kalmıştı.

Uzun boylu, kır kaşlı, kasketini gözlerinin üzerine kadar çekmiş bir Avusturyalı çok yakından ve tam hedefe nişan alarak ateş etti. Kurşunun sıcaklığı Gregor'un yanağını yaktı. Gregor mızrağını adamın gövdesine sokarken, aynı zamanda bütün gücüyle dizginlere asıldı. Darbe o kadar hızlı olmuştu ki, mızrağın namlusu ta yarıya kadar Avusturyalının vücuduna girmişti. Gregor çabuk davranamadı, mızrağını çekip kurtaramadı. Mızrağın ucundaki çırpınmanın sarsıntısını elinde hissetti ve geriye doğru yıkılmış, sadece sakalsız çenesinin ucu seçilen Avusturyalının, mızrağı göğsünün üzerinde yakalayıp tırmaladığını gördü. Gregor mızrağı bıraktı, kılıcının kabzasına el attı, uyuşmuş parmaklarıyla kavradı.

Avusturyalılar kasabanın sokaklarına doğru kaçıyordu. Kazak atları, gri üniformaları sırtlarına yapışmış Avusturyalıların peşine düştü.

Gregor mızrağını bıraktıktan sonra ilk olarak, nedense atını geriye doğru çevirdi ve dudakları hırlar gibi aralanmış olan başçavuşun yanı başından dörtlüye geçip gittiğini gördü. Gregor kılıcının namlusuyla atının sağrısına yanlamasına vurdu; hayvan boynunu bir yay gibi büktü, sonra yıldırım hızıyla ileri atılarak Gregor'u sokağın içine doğru götürdü.

Avusturyalının biri silahını atmış, buruşuk kasketini eline almış, bir bahçe parmaklığının dibinden sendeleye sendeleye koşuyordu. Gregor askerin ensesini ve gömleğinin terden sıırıslam olmuş yakasını gördü. Atıyla ona yetişti, savaşın çılgınlığı içinde kılıcını başının üzerinde döndürdü. Avusturyalı yolun sol tarafında, parmaklığın hemen dibinden koşuyordu, bu durumda Gregor'un onu tepeden aşağı biçmesi zordu. Ama Gregor, eyerin üzerinde sola doğ-

ru yatıp, kılıcını meyilli tutarak adamın şakağına vurdu. Avusturyalı gık demeden elini yarasına götürdü, fırıldak gibi dönerek, sırtını parmaklığa dayadı. Gregor onu geçti, ileriden atının başını çevirdi ve hızını azaltarak Avusturyalının üzerine geldi. Askerin dehşetten çarpılmış köşeli yüzü dökme demir gibi simsiyah kesilmişti. Kolları yana sarkmış, kül kesilen dudakları titriyordu. Kılıç şakağını sıyırdığı için, kesilen deri yanağının üzerine kırmızı bir bez parçası gibi sarkmıştı. Üniformasına şırıl şırıl kanlar akıyordu. Gregor'un gözleri Avusturyalının dehşet içinde bakan gözleriyle karşılaştı. Asker ağır ağır dizlerinin üzerine çöküyordu; gırtlığından boğuk bir hırıltı çıktı. Gregor gözlerini yumarak kılıcını yukarıdan aşağı salladı. Darbe, adamın kafatasını ikiye böldü. Asker kollarını yana açarak yuvarlandı, parçalanmış kafatası tok bir ses çıkararak kaldırımın kenarına çarptı. Kafatasının çıkardığı sestten ürken Gregor'un atı bir homurtu koyvererek yolun ortasına doğru geri geri gitti.

Sokaklarda tek tük silah sesleri duyuluyordu. Köpük içinde kalmış, binicisi ölmüş bir at Gregor'un yanından dörtnala geçti. Ölen Kazak'ın bir ayağı üzengiye takılmıştı ve at, Kazak'ın yara bere içindeki, ötesi berisi ezilmiş cesedini taşlar üzerinde sürükleyerek koşuyordu. Gregor sadece Kazak'ın kenarları sırmalı pantolonunu ve yırtılarak başının üzerinde dertop olmuş gömleğini görebildi.

Kafasında kurşun gibi bir ağırlık hissetti. Atının üzerinden kayarak yere indi, başını hızlı hızlı sarstı. Üçüncü Bölüğün Kazakları dörtnala geçip gitti. Yaralı birini bir kaputun içinde taşıyarak yanından geçirdiler. Önlerine Avusturyalı tutsakları katmış bir grup hızla geçti. Avusturyalılar, bir araya toplanmış gri renkli bir sürüyü andırıyor, nalçalı çizimleri kaldırımın üzerinde neşesiz şakırtılar çıkarıyordu.

Bu tutsak kümesi Gregor'un gözüne kil rengi bir pelte yığını gibi göründü. Atının dizginlerini bıraktı, öldürdüğü Avusturyalı askerin yanına gitti. Adam, dövme demirden süslemeli parmaklığın dibinde, düştüğü yerde yatıyordu; kirli avucu sadaka dilenir gibi açılmıştı. Gregor onun yüzüne baktı. Genç, bıyıkları olmasına rağmen çocuksu bir yüzdü bu; can acısıyla çarpılmış ağzı bu yüze ıstıraplı (bu ıstırap fiziksel açıdan mı, yoksa mutsuz geçen bir hayattan mıydı?) bir ifade veriyordu.

Yolun tam ortasından geçen tanımadığı bir Kazak subayı, “Hey, bana bak!” diye seslendi.

Gregor başını kaldırıp baktı ve sendeleye sendeleye atına doğru yürüdü. Adımları ağır ve sarsaktı; sanki dayanılmaz bir yük vardı sırtında. Tiksinti ve şaşkınlık ruhunu ezmişti Gregor’un. Üzengiye eliyle tuttu, ama ağırlaşan bacağına uzun süre kaldırıp basamadı üzengiye.

VI

TATARSKI’DEN, komşu köylerden yedek olarak silah altına alınan ilk Kazak kafilesi evlerinden ayrıldıktan sonraki ilk geceyi ufak bir köyde geçirdi. Tatarski’nin alt ucundan toplananlarla üst ucundan toplananlar ayrı ayrı gruplar halinde bir araya getirilmişti. Böylece Piyotr Melehov, Anikuşka, Hristonya, Stepan Astakov, İvan Tomilin ve daha başkaları hep aynı konağa verildi. Kazaklar, konak olarak ayrılan evin mutfağına, ön odasına battaniyelerini serip uyumak üzere uzanmış, gecenin son sigarasını tellendiriyorlardı. Uzun boylu, eli ayağı tutmaz, Türk Savaşına katılmış bir ihtiyar olan evin efendisi onlarla laflıyordu:

“Demek savaşa gidiyorsunuz askerler?”

“Evet dede, savaşa gidiyoruz.”

“Türk Savaşına benzemeyecek bu galiba, hiç sanmıyorum benzeyeceğini. Şimdiki silahlar başka!”

“Hepsi bir. Hepsi de aynı bokun soyu. O zamanki silahlar nasıl adam öldürdüyse, bu seferkiler de öldürecek,” diye, kime karşı olduğu bilinmeyen bir öfkeyle homurdandı Tomilin.

“Budalaca konuşuyorsun delikanlı. Bu seferki savaş başka türlü olacak.”

Hristonya tembel tembel esneyip, tırnağıyla ağızlığından izmari-ti çıkarırken, “Tabii başka olacak,” diye doğruladı onu.

Piyotr Melehov, “Biraz dövüşeceğiz işte,” diye esnedi ve esnerken açık ağzının önünde haç çıkarıp kaputunu başına çekti.

“Evlatlarım, sizden bir tek şey istiyorum. Ve ciddi olarak istiyorum bunu,” dedi ihtiyar. “Sözüme iyi kulak verin, unutmayın! Eğer

bu ölümlü savaştan sağ salim çıkmak istiyorsanız, insanlık yasasını çiğnemeyeceksiniz.”

Stepan Astakov güvensiz bir ifadeyle gülümseyerek, “Hangi ya-saymış o?” diye sordu. Savaş çıktığını duyduğu günden beri yüzü gülmeye başlamıştı. Savaş onu çağırıyor, herkesi saran genel heyecan ve acı ona kendi acısını unutturuyordu.

“İşte şu yasa: Başkasının malına el atmayın, bu bir. Tanrı korku-suna sahip insanlar olarak, hiçbir kadına kötülük etmeyin, bu da iki. Ayrıca bazı duaları da bilmeniz gerek.”

Kazaklar yerlerinde doğrulup hep bir ağızdan konuşmaya baş-ladı:

“Başkasının malına el atmak şöyle dursun, biz kendi malımızdan olmayalım da!”

“Kadınlara niye dokunmayacakmısınız? Zorlamazsın, ama ya ken-di isterse?”

“Kadınsız kalmak da zor iş be!”

“Ne demezsin!”

“Ey, şu dualar neymiş bakalım?”

İhtiyar sert bakışlarını onlara dikerek cevap verdi:

“Bir kadına bile elinizi sürmeyeceksiniz. Asla! Eğer kendinize hâkim olamazsanız, ya başınız gider ya da yaralanırsınız. Sonradan pişman olursunuz, ama artık çok geç. Şimdi duaları söyleyeceğim size. Ben Türk Savaşına katıldığımda, ölümü heybe gibi dizlerimin dibinde taşıdım da yine sağ salim çıktım savaştan bu dualar sayesinde.”

“Haydi, kalkın da yazın bakalım!” diye emir verdi. “Yarın horoz ötmeden yola çıkacaksınız değil mi?”

İhtiyar kâğıdı masanın üzerine yaydı, orada bıraktı. Yerinden ilk kalkan Anikuşka oldu; kırpışan ışığın gölgeleri, tıraşlı, kadınsı yü-zünde oynayıyordu. Stepan’dan başka herkes oturdu yazdı duaları. Anikuşka duaları yazdığı kâğıdı kıvrıp göğsündeki haçın ipine bağ-larken Stepan takıldı ona:

“Bitlere iyi bir yuva hazırladın, haç yeteri kadar sıcak değil miydi?”

İhtiyar sert bir tavırla onun sözünü keserek, “Eğer senin inancın yoksa hiç değilse dilini tut delikanlı!” dedi. “Ne başkalarının işine karış ne de başkalarının inançlarıyla alay et. Günahtır.”

Stepan sırttı, ama sesini de kesti. Kazakların kopya ettiği dualar üç taneydi; isteyen istediğini seçebilirdi.

SİLAHLARA KARŞI DUA

Tanrı bizlerden razı olsun. Dağların üstünde ata benzer beyaz bir kaya var. Sular nasıl kayanın içine işlemezse, kurşun, ok, Tanrının bu kuluna, bana, arkadaşlarıma ve atıma işlemesin. Çekiç örsten nasıl geri dönerse, kurşun da benden öyle geri seksin. Değirmen taşları nasıl dönerse oklar da öylece bana değmeden dönsün. Güneş ve ay nasıl parlaksa, Tanrının kulu olan ben de onlar parladıkça güçlü olayım. Bu dağların ardında bir kale vardır, bu kalenin kapısını kilitleyip anahtarını denize atacağım. Onu ne büyücülerin, ne cadıların, ne rahiplerin ne de rahibelerin görebileceği, Altör denilen beyaz taşın altına koyacağım. Denizin suları nasıl dökülmezse, sarı kum taneleri nasıl sayılamazsa, Tanrının kulu olan bana da öylece bir zarar gelmesin. Baba, oğul ve Kutsal Ruh adına. Amin.

SAVAŞ DUASI

Engin bir deniz vardır ve bu denizin içinden beyaz bir kaya, Altör yükselir. Bu kayanın üzerinde taştan, kocaman bir adam durur. Tanrının kulu olan beni ve arkadaşlarımı doğudan batıya, yerden göğe taşla ört. Keskin kılıçtan, paladan koru beni; keskin çelikten, mızrak ucundan, su verilmiş verilmemiş çelik hançerden, bıçaktan, baltadan koru beni; beni top ateşinden, yağlı kurşundan, öldürücü silahlardan, kartalların, kuğuların, kazların, turnaların ya da kuzgunların teleklerinden, tüy takılmış bütün oklardan koru. Beni, Türklerle, Kırımlılarla, Avusturyalılarla, Tatarlarla, Letonyalılarla, Almanlarla ve Kalmuklarla yapılan bütün savaşlarda koru. Kutsal atalarımız, gökyüzünün güçleri, Tanrının kulu olan beni koru. Amin.

HÜCUM DUASI

Yücelerin yücesi, Tanrının ve Rabbimiz İsa Mesih'in Kutsal Anası. Yanında arkadaşlarıyla muharebeye katılan bu kulunu koru Yarabbi. Onları bulutla kuşat, gökten yağdıracığın taştan dolularla koru. Selanikli Aziz Dimitri, Tanrının kulu olan beni ve arkadaşlarımı dört bir yandan koru; kötü adamların elini kolunu bağla ki ateş edemesinler, mızrak saplayamasınlar, savaş baltasının ağzıyla da ter-

siyle de vuramasın, baltayla kesemesinler; kılıçlarıyla ne kesebilirsin ne de saplayabilirsinler; hançer sokamaları, parçalayamaları; ne ihtiyarı ne genci, ne siyahı ne beyazı, ne kâfiri ne büyücüsü ne de sihirbazı. Hepsi benim önümde şimdi; bu yetimin, bu âcizin, Tanrının bu kulunun önünde. Denizde, okyanusta ve Bünyan Adasında demir bir direk vardır; direğin üzerinde, demirden bir aşaya dayanmış, demirden bir adam durur ve demirden, çelikten, kurşundan, çinkodan ve türlü madenden yıldırımların bekçisidir o, “Git, demir, seni doğuran toprağın koynuna gir. Tanrının bu kuluna ve arkadaşlarına ve atına dokunma. Oklar, ormana gidin; telekler, hangi kuştan alındınızsa ona dönün; tutkal, denizdeki balığa dökül.” Bu kulunu altın bir kalkanla çelikten, demirden, kurşundan, top ateşinden, mızraktan ve bıçaktan koru. Vücudum zırhtan kavi olsun. Amin.

Kazaklar duaları, annelerinin kendilerine verdiği küçük ikonlar ve içinde memleketlerinin toprağı bulunan minik çıkınlarla birlikte bağlayarak, gömleklerinin altına gizlediler. Ama ölüm, duaları taşıyanlara da taşımayanlara da aynı şekilde geldi. Galiçya’da, Doğu Prusya’da, Karpatlar’da ve Romanya’daki savaş meydanlarında; Kazak atlarının nallarından iz kalan ve üzerinde kızıl savaş alevlerinin yükseldiğı bütün topraklarda cesetleri çürüyüp gitti.

VII

 YEŞENSKAYA da dâhil olmak üzere, Don’un yukarı kısımlarındaki bucaklardan gelen Kazaklar genellikle On Birinci ve On İkinci Kazak alaylarıyla, Ataman Hassa Alayına verilirdi. Ama her nedense 1914 kurallarının bir kısmı, başlıca Ust-Medveditskaya bölgesi Kazaklarından meydana gelen Üçüncü Don Kazakları Alayına verildi. Bu kuraya ayrılanlar arasında Mitka Korşunov da vardı.

Üçüncü Don Kazakları Alayı, Üçüncü Süvari Tümeninin bazı birlikleriyle birlikte Vilno’da konaklamıştı. Haziran ayında bir gün, çeşitli bölükler şehirden ayrılıp çayıra çıktı.

Hava kapalı ama sıcaktı. Gökyüzünde kayan bulutlar üst üste yığılıp güneşi kapatıyordu. Alay, yürüyüş kolunda ilerliyordu. Bando, yürüyüş kolunun başında ortalığı velveleye veriyor, başlarında hafif

yazlık kasketleri, kıta üniformalarını giymiş subaylar en arkadan toplu halde ve sigara dumanlarından bir bulut içinde geliyordu.

Yolun her iki tarafında çayır biçen köylüler, rengârenk elbisele-riyle köylü kadınlar durup, yoldan geçen Kazak kıtalarını seyrediyordu. Atlar sıcaktan terliyor, apış aralarında sarımtırak bir köpük belirliyor ve güneydoğudan esen hafif meltem serinleteceği yerde, buram buram tüten sıcaklığın etkisini daha da artırıyordu.

Yolun yarısında ufak bir köye yaklaştıkları sırada, bir yaşında ufacak bir tay çitin ardından çıkıp tırısı kalkarak geldi, sürü sürü atları görünce incecik sesiyle kişnedi, sonra zıplaya zıplaya gidip Birinci Taburun başına geçti. Çalı gibi kuyruğunu yana savurdu, o güzel toynaklarından dökülen tozlar, ezilmiş otların üzerine saçıldı. Zıplaya zıplaya Birinci Bölüğün önüne düşen tay, burnunu aptal aptal başçavuşun atının apışına soktu geriden. Aygır irkilerek bir sıçradı, ama körpecik yavruya acıdı, çifte atmadı.

Başçavuş kamçısını sallayarak, “Defol, hişt, budala!” diye bağırdı. Tayın o kadar sevimli, o kadar sokulgan hali vardı ki, öbür Kazaklar gülmekten kendilerini alamadı. O sırada beklenmedik bir şey oldu. Tay arsız arsız sıraların arasına giriverince kol dağıldı, yanaşık düzenini kaybetti. Atlar huysuzlanıp binicilerine itaat etmemeye başladı. Koca koca hayvanların arasına sıkışan tay, yanındaki atı ısırma kalkıştı.

Bölük komutanı dörtnala geldi:

“Ne oluyor orada?” diye kükredi.

Kazaklar keyifli keyifli gülerek kamçılarıyla tayı uzaklaştırmaya çalışırlarken, hırslı hırslı soluyan atlar da bu kuş beyinliye yan yan bakıyordu. Arkadan gelenler de sıkıştırınca, yürüyüş düzeni diye bir şey kalmadı. Tabur komutanının ta gerilerden dörtnala öfke içinde geldiği görülüyordu.

Bölük komutanı atını çark ettirerek karışıklığın ta ortasına sürüp, “Nedir bu hal?” diye bağırdı.

“Bir tay...”

“Aramıza karıştı.”

“Kurtulamıyoruz bir türlü bu şeytandan!”

“Basın kamçıyı, okşamayı bırakın!”

Şapşal şapşal sıritan Kazaklar huysuzlanan hayvanlarına hâkim olmaya çalıştı.

“Başçavuş! Bölük komutanı, neler oluyor burada? Birliklerinizi düzene sokunuz! Hiç böyle şey de görmedim!”

Bölük komutanı atını kargaşalığın içinden çıkardı, o sırada atın art ayakları yol kenarındaki bir hendeğin içine kaydı. Komutan atı mahmuzladı, hayvan sıçrayıp hendeğin pazılar ve papatyalarla kaplı kenarına çıktı. Ötede subaylar grubu durmuştu. Yarbay başını geriye atmış, matarasını ağzına dayamış, elinin birini de babacan bir tavırla eyerin kaşına yaslamıştı.

Başçavuş bölüğü darmadağın edip küfürler savurarak tayı yoldan sürdü çıkardı. Bölük yeniden yürüyüş düzenine girdi ve yüz elli çift göz, üzengilerinin üzerinde kalkmış, tayı kovalayan başçavuşu seyretti. Ama tay olduğu yerde kazıklıyor, başçavuşun dev gibi aygırına şaşırtmaca veriyor, sonra tekrar zıplaya zıplaya uzaklaşıyor, böylece başçavuş bir türlü kamçısını vuramıyordu taya; sadece arada bir kuyruğuna değdirebiliyordu. Kamçı tayın kuyruğuna değince, kuyruk hemen tayın art bacaklarının arasına giriyor, ama bir an sonra tekrar dikilerek rüzgârda kahramanca dalgalanıyordu.

Subaylar da dâhil bütün bölük kahkahadan kırılıyordu. Hatta yüzbaşının kasvetli suratında bile, dudaklarının çarpık bükülüşüyle, gülümsemeyi andıran bir ifade belirdi.

Mitka Korşunov, Don üzerindeki bucaklardan gelen Mihail İvankov ve Kozma Kruşkov’la birlikte, en öndeki bölüğün üçüncü sırasında gidiyordu. Geniş omuzlu, ablak suratlı İvankov konuşmuyordu; yuvarlak omuzlu, hafifçe çopur ve “deve” takma adıyla tanınan Kruşkov ikide bir Mitka’nın bir kusurunu buluyordu. Kruşkov “eski” yani yaş haddine uğramasına az kalmış bir Kazak’tı ve alayın yazılı olmayan kurallarına göre, bütün öteki “eski” Kazaklar gibi o da gençlere çıkışmak, emir vermek ve hatta ufacak kabahatlerden ötürü “kamçıyı basmak” hakkına sahipti. Geleneksel kurala göre ceza olarak 1913 kura efradına on üç, 1914 efradına on dört kamçı vurulurdu. Sistem, genç Kazakların sadece rütbeye değil, aynı zamanda yaşa da saygı göstermelerini sağlıyor gerekçesiyle, subaylar ve çavuşlar tarafından da destekleniyordu.

Yakın zamanlarda onbaşılığa yükseltilen Kruşkov, kamburunu çıkararak kuş gibi tünemişti eyerinin üstünde. Gözlerini kısıp şişman karınlı gri bir buluta doğru baktı ve bölük komutanı Yüzbaşı Popov'un konuşmasını taklit ederek, kelimeleri yaya yaya sordu Mitka'ya:

"Ey... sööle bakalım Korşunov, bizim bööölük komutanına ne de-
erler?"

Dik başlılığı ve itaatsizliği yüzünden kamçının tadını sık sık tatmış olan Mitka saygılı bir tavırla cevap verdi:

"Yüzbaşı Popov, onbaşım!"

"Ne?"

"Yüzbaşı Popov, onbaşım!"

"Ben onu sormuyorum sana. Biz Kazaklar kendi aramızda ne diyoruz, sen onu söyle bana!"

İvankov, Mitka'ya bir göz kırparak onu uyardı ve geniş geniş sırttı. Mitka geriye doğru göz ucuyla bakınca, yüzbaşının tam arkalarından gelmekte olduğunu gördü.

"Hadisene, cevap ver!"

"Yüzbaşı Popov derler, onbaşım!"

"Sana on dört kamçı. Cevap ver bana, çaylak!"

"Bilmiyorum onbaşım!"

Kruşkov sakın bir sesle, "Hele kampa varalım da," dedi, "bak senin sırtının derisini nasıl yüzüyorum. Cevap ver soruma!"

"Bilmiyorum!"

"Ona taktığımız adı bilmiyor musun ulan sıçan suratlı?"

Mitka, yüzbaşının arkadan sinsi sinsi yaklaşan atının sesini duydu, hiç sesini çıkarmadı.

Kruşkov, "Hadisene!" diye gürledi.

Arka sıralarda kıs kıs gülmeler duyuldu. Kazakların neye güldüğünü anlamayan ve üzerine alınan Kruşkov hırladı:

"Ayağını denk al Korşunov! Kampa vardığımızda sana yağlısından elli kırbaç var!"

Mitka orali olmaksızın omuzlarını silkti.

"Kara kaz."

"Anladın mı şimdi neymiş?"

Arkadan, “Kruşkov!” diye bir ses duyuldu.

“Eski” Kazak onbaşı Kruşkov irkilip eyerinin üzerinde esas vaziyeti aldı.

Kruşkov’la at başı gelen yüzbaşı, “Nedir oynadığın oyun, haydut?” diye gürledi. “Bu genç Kazak’a neler öğretiyorsun?”

Kruşkov gözlerini kırptırdı. Yanaklarına koyu bir kan hücum etti. Arka sıralardan kahkahalar duyuldu.

“Geçen yıl ben kimin dersini verdim? Kimin kafasında kırıldım bu tırnağımı?” Yüzbaşı uzun tırnaklı serçe parmağını Kruşkov’un burnunun dibine soktu. “Sakin duymayayım bir daha! Anladın mı asker?”

“Baş üstüne komutanım.”

Kruşkov omuz kayışını düzeltti ve başını çevirip uzaklaşan yüzbaşının ardından baktı. Mızrağını yerleştirip asık bir suratla başını salladı:

“Nereden çıktı bu koca kaz?”

Gülmekten ter basan İvankov cevap verdi:

“Bizim arkamızdan geliyordu. Hepsini duydu. Senin neden bahsettiğini tahmin etmiştir.”

“Bana bir göz kırpaydın ya meşe odunu!”

“Neden kırpacak mışım?”

“Kırmazsın ha? Yağlısından on dört kırbaç!”

Hedefine varan alay, bölüklere ayrılarak, çevredeki malikânelere dağıldı. Gündüzleri Kazaklar, ev sahipleri için yonca ve tirfil biçiyor, geceleri kendilerine ayrılan çayırarda atlarını otlatmaya çekip ayaklarını köstekliyor, kamp ateşinin başında kâğıt oynayarak ya da hikâyeler anlatarak vakit geçiriyordu. Altıncı Bölük Polonyalı bir toprak ağasının büyük malikânesinde konaklamıştı. Subaylar evde kalıyor, kâğıt oynuyor, vekilharcın kızına sulanıyorlardı. Kazaklar çadırlarını evden birkaç verst ötede kurmuştu. Vekilharç her sabah bir drojkiye binip Kazakların kampına giderdi. Şişmanca, efendiden bir adamdı; drojkisinden iner, parlak siperli beyaz kasketini sallayarak bütün Kazakları selamlardı.

Kazaklar ona, “Efendi, gel de bizimle biraz ot biç, göbeğini eritmeye yardım eder,” diye seslenirdi. Vekilharç hiç istifini bozmadan

gölümser, mendiliyle dazlak kafasındaki teri siler ve başçavuşla birlikte, bundan sonra biçilecek kısmı göstermeye giderdi.

Öğleye doğru karavanaları gelirdi. Kazaklar ellerini yüzlerini yıkar, yemeklerini almaya giderdi.

Yemeklerini sessiz sedasız yerler, ama yemekten sonraki istirahat anında konuşmadan geçirdikleri zamanın acısını çıkarırlardı.

“Buradaki otlar çelimsiz. Bozkır otunu tutmaz bunlar.”

“Ama ayrıkotu da fazla değil.”

“Şimdi köyde biçmeyi bitirmişlerdir.”

“Biz de yakında bitiririz. Dün yeni ay çıkmıştı, yağmur gelecek.”

“Polonyalı moruk adi dilencinin biri. Çektiklerimize karşılık hiç değilse bir şişe içki verebilirdi.”

“Ha ha! O kendisine bir şişe içki almak için kilisedeki bağış kutusunu soyar be!”

“Ne dersiniz bu işe arkadaşlar? İnsanın ne kadar çok parası olursa o kadar gözü doymaz oluyor, ha?”

“Sen onu çara sor.”

“Efendinin kızını gören var mı?”

“Ne varmış kızda?”

“Orospu öyle bir tombul ki!”

“Vay...”

“Artık doğru mu eğri mi bilmem, ama dediklerine göre kral ailesinden isteyenler olmuş kızı.”

“Öyle güzel bir parça da senin benim gibi adama düşecek değil ya, doğru mu?”

“Çocuklar, bir söylenti duydum, yakında büyük bir teftiş verecekmişiz.”

“Ne demiştin ben size, kedinin yapacak işi olmadı mı...”

“Şu sigarandan bir nefes versene, ha?”

“Ulan hırsız kerata, kilise kapısındaki dilenci kadar uzun kolun var.”

“Bakın bakın çocuklar, ihtiyar Fedot da amma duman çekiyor ha.”

“Bir nefeste bitirdi, yalnız külünü bıraktı be sigaranın.”

“Gözlerini aç da bak, daha çok ateş var sigarada; ateşli bir karı kadar.”

Yüzükoyun yatar, sigaralarını tütürürlerdi. Çıplak sırtlarını güneş yakar, kızartırdı. Tarlanın bir köşesinde üç beş “eski” Kazak, yeni bir kura neferini sorguya çekerti.

“Neredensin sen?”

“Yelenskaya’dan.”

“Tuz ocaklarından, ha?”

“Evet onbaşım.”

“Sizin orada tuz arabalarını ne çeker?”

Biraz ötede Kruşkov bir velensenin üzerine uzanmış, parmaklarıyla tembel tembel seyrek bıyıklarını burup dururdu.

“Atlar.”

“Başka?”

“Öküzler onbaşım.”

“Peki, Kırım’dan balıkları neyle getirirler? Hani sırtlarında hörgüç olan bir çeşit öküzler vardır, diken yer. Ne derler onlara?”

“Deve.”

“Hahaha!”

Kruşkov yattığı yerden ağır ağır kalkar, deve hörgücü gibi omuzlarını daha da kamburlaştırıp, âdem elması fırlak, kirli sarı boynunu uzatarak suçlu neferin üzerine doğru gelirdi.

Belinden palaskasını çıkarır, emrederdi:

“Domal ulan şuraya!”

Sıcak haziran akşamı karanlığında, Kazaklar kamp ateşinin çevresinde şarkı söylerdi:

Kazak’ın biri uzak bir ülkeye gitti,

Atını düz ovada sürerek.

Bıraktı köyünü, bütün bütün bıraktı...

Gümüş sesli bir tenorun sesi yanık yanık yükselir, bas sesler derin, kadife gibi yumuşak bir üzüntüyü anlatırdı:

Bir daha geri dönmeyecek o atlı.

Bu sefer tenorun yanık sesi tiz perdeden yükselirdi:

Atlının gencecik Kazak gelini de bilmeden,

Her sabah ve her akşam kuzey yolunu gözler;

Umutla bekler Kazak sevgilisini

Belki döner diye, gittiği o uzak ülkeden.

Birçok ses şarkıya katılır ve şarkı, ev birası gibi yoğun, baş döndürücü bir hal alırdı:

Ama tepenin ardında, karlar geçiyor dizi,
Ve o buz deryasında savrulur, savrulur tipi;
Karlar altında Kazak'ın kemikleri;
Ve orada çam boynu bükük, köknar kederli.

Sesler, basit Kazak hayatının hikâyesini dile getirir; tenor da buzları yumuşak nisan toprağı üzerinde süzülen tarlakuşu gibi titrek sesiyle onlara yardım ederdi:

Kazak yıkıldığı yerde ölürken bir niyazda bulundu;
İstedi ki, yattığı yerde bir höyük yığılsın mezarının üstüne,
Kartopu çiçekleri dikilsin memleketinden
Ve sonsuzluğa dek bir bahar dalgalansın.

Bir başka kamp ateşinin başında daha küçük bir grup toplanmıştır ve o gruptan daha başka bir ruh taşıyan, apayrı bir ezgi yükselirdi:

Azak Denizinden, fırtınalar içinde
Yelken açmış gemiler çıkıyor Don Irmağına,
Genç bir ataman var gemilerden birinde,
Ataman dönüyor anayurduna, dönüyor memleketine.

Yine bir başka grupta bölüğün masalcıbaşısı ateşin dumanından öksüre öksüre ardı arkası kesilmeyen masallar anlatırdı. Kazaklar hiç eksilmeyen bir dikkatle dinlerdi. Yalnız ara sıra, masalın kahramanı, cinlerin kendisine kurduğu tuzaktan zekice kurtulunca, Kazaklardan birinin eli ateşin ışığında pırıldayarak kalkar, çizmesinin yanına şap diye iner ya da bir başkasının dumandan kısılmış sesiyle çıkardığı takdir nidası duyulurdu. Sonra masalcı, sözü hiç kesilmeden yine devam ederdi masalına.

Alayın çayıra çıkışından bir hafta kadar sonra bölük komutanı nalbantla başçavuşu çağırttı.

“Atlar ne durumda?”

“Fena değil komutanım, oldukça iyi durumdalar.”

Yüzbaşı kendisine “Kara kaz” takma adının verilmesine neden olan kara bıyıklarını burarak, rende gibi sesiyle, “Alay komutanı bütün üzengi demirleriyle gem ve kantarmaların kalaylanması

emretti. İmparator alayı teftiş edecek. Eyerleri, bütün teçhizatı, her şeyi pırıl pırıl edin. Kazaklar da göz önüne çıkabilecek şekilde çeki düzen versin kendilerine. Ne zaman hazır olursunuz?”

Başçavuş nalbanta baktı; nalbant da başçavuşa, sonra ikisi birden yüzbaşıya baktı. Başçavuş, “Pazara kadar yetiştirsek iyi mi komutanım?” dedi ve sigaradan sararmış bıyığının ucuna parmağıyla saygılı bir tavırla dokundu.

Yüzbaşı gözdağı veren bir tavırla, “Pazara isterim ha!” diyerek ayrıldı.

Hemen o gün teftiş hazırlıklarına girişildi. Kendisi de iyi bir nalbant olan alay nalbantının oğlu İvankov, üzengi demirleriyle kantarmaların kalaylanmasına yardım etti. Kazaklar atlarını tımar etti, gem ve kantarma kollarını temizledi, gemleri, kantarmaları ve eyerlerle başlıkların madeni kısımlarını güzelce ovdu. Hafta sonunda bütün alay darphaneden yeni çıkmış yirmi kapiklik çil mangır gibi parlıyordu. Atların toynaklarından, Kazakların yüzlerine kadar her şey pırıl pırıl olmuştu. Cumartesi günü alay komutanı alayı teftiş edip, şevkle hazırlanışlarından ve mükemmel durumlarından ötürü subaylarla Kazaklara teşekkür etmişti.

Haziran günlerinin gök mavisi yumağı hızla çözülüyordu. Kazak atlarının durumu çok iyiydi; ne var ki Kazaklar huzursuzdu, kuşku kurdu içlerini kemirip duruyordu. İmparatorun teftişinden bir daha hiç ses çıkmamıştı. Bütün bir hafta hazırlıklar ve sonu gelmez konuşmalarla geçip gitti. Arkasından, apaçık gökte çakan şimşek gibi, alayın Vilno’ya dönmesi emri geldi.

Akşama doğru şehre vardılar. Bölüklere hemen bir ikinci emir çıkarıldı. Kazakların sandıkları toplanıp ambara konulacak ve olası yeni bir sevkiyat için hazırlıklara girişilecekti.

Kazaklar gerçeğin ne olduğunu öğrenmek için takım komutanlarına soruyordu:

“Komutanım, nedir acaba bu olanlar?”

Komutanlar omuz silkip geçiyordu; onlar da bilmiyordu ki neyin neden yapıldığını.

“Bilmem.”

“Majestelerinin huzurunda manevra mı yapılacak acaba?”

“Daha kimsenin bir şey bildiği yok.”

Ama ağustosun birinci günü, alay komutanının emir eri bir pun-
dunu bulup arkadaşının kulağına fısıldadı:

“Savaş çıktı evladım!”

“Yalan!”

“Yemin ederim! Ama sakın kimseye bir şey çıtlatma ha!”

Ertesi sabah alay, barakaların dışında bölük düzeninde dizilmiş,
komutanı bekliyordu.

Altıncı Bölüğün önünde, cins bir atın üzerinde Yüzbaşı Popov
duruyordu. Lekesiz, pırıl pırıl eldivenli sol eliyle dizgini tutmuştu.
Atı, boynunu yay gibi bükerek burnunu göğsünün fırlak kaslarına
sürdü.

Alay komutanı kışla binalarının köşesinden çıktı, atını sürerek
alayın önüne geldi ve yan çevirdi atını. Yaver serçe parmağını kibar
bir hareketle açarak, burnunu silmek için mendilini çıkardı, ama sil-
meye vakit bulamadı. Albayın sesi, gergin sinirlerle tıs çıkarmadan
bekleyenlere doğru gürledi:

“Kazaklar!”

‘Hah, işte şimdi öğreniyoruz!’ düşüncesi geçti hepsinin kafasın-
dan. Sinir gerginliği çelik bir kapan gibi herkesi kısılcı içine almış-
tı. Mitka Korşunov’un atı yerinde hiç durmadan kıpırdandığı için
ikide bir topuğuyla atına kolan gerisinden dokunuyordu. Yanında
İvankov, tavşan dudaklı ağzı bir karış açık, siyah, eğri büğrü dişleri
meydanda, hareketsiz dinliyordu. Onun arkasında Kruşkov, kaşları-
nı çatmış, kamburunu çıkarmıştı. Daha ileride Lapin, yağlı kulakla-
rını bir at gibi oynatıyordu. Onun gerisinde ise Şegolkov’un tertemiz
tırışlı boynunda fırlak âdem elması görünüyordu.

“Almanya bize savaş ilan etti...”

Olgun başaklı bir yulaf tarlasında meltem nasıl bir hışırtıyla
eserse, sıralar arasında öylesine bir fısıltı dolaştı. Bir at kişnemesi bu
fısıltıyı yırttı. İri iri açılmış gözler, bir karış ağızlar hep birden, atın
kişnemeye cesaret ettiği Birinci Bölükten tarafa döndü.

Albay, ulusal gururu okşayacak kelimeler seçmeye çalışarak daha
bir sürü laf etti. Ne var ki Kazakların gözleri önünde canlanan tablo,
ayaklarının dibine devrilen hışır hışır ipek düşman sancakları de-

ğil, karmakarışık olan kendi hayatları, karıları, çocukları, sevgilileri, toplanmamış ürünleri ve başı dertli bıraktıkları yetim köyleriyle ilgiliydi.

Bütün konuşma içinde anlayabildikleri tek şey, “İki saat sonra trene biniyoruz...” cümlesi oldu.

Az ileride bir küme halinde duran subay karıları, mendillerini yüzlerine kapatmış ağlıyordu. Teğmen Hoprov, Polonyalı sarışın, hamile karısını neredeyse kucaklayarak götürmek zorunda kaldı.

Alay istasyona marş söyleyerek gitti. Kazakların sesi bandoyu bastırdı ve nihayet sustu bando. Subayların karıları drojkilere binmiş, kaldırımlara rengârenk bir kalabalık köpük köpük toplanmıştı; atların toynakları toz bulutları kaldırıyordu. Kendi derdine de, başkalarının derdine de boş veren, apoletlerini hoplata hoplata omuzlarını sallayarak yürüyen şarkıcı başı, açık saçık bir Kazak şarkısına başladı. Yeni nallanmış atların toynak seslerine uyarak, kelimeleri özellikle yutarak şarkıya katılan bölük, istasyondaki kırmızı vagonların başına gelene kadar şarkıyı uzattı. Yüzü gülmekten ve utancından mosmor olan emir subayı dörtnala şarkıcıların yanına vardı. Kazaklardan biri, kendilerini geçirmek için toplanan kadınlara doğru çapkın çapkın göz kırptı. Tunçlaşmış yanaklarından aşağı, ağzının esmer kenarlarına doğru süzülen sanki ter değil, acı bira mayasıydı.

Demiryolunda tren istim tutarken çıkardığı seslerle Kazakları uyarıyor gibiydi.

Katarlar... Katarlar... Sayısız katarlar. Aklı başından gitmiş, için için kaynayan Rusya, ülkenin atardamarlarından, demiryolu üzerinden batı sınırına gri kaputlu kanını pompalıyordu.

VIII

DEMİRYOLU hattı üzerindeki ufak bir kasabada alay bölüklerle ayrıldı. Alay komutanlığından gelen emirle Altıncı Bölük, Üçüncü Piyade Kolordusunun emrine verildi ve Pelikaliye'ye doğru yola çıktı.

Sınırı daha hâlâ öncü birlikler bekliyordu. Yeni gelen piyade ve süvari birlikleri ileri hatlara sürülüyordu. Temmuzun 27'sinde bölük

komutanı, başçavuşla birlikte Birinci Takımdan Astakov adında bir Kazak'ı yanına çağırttı. Astakov takımına akşamüstü geç vakit döndü; tam o sırada Mitka Korşunov da at suyundan geliyordu.

“Sen misin Astakov?” diye seslendi Mitka.

“Evet, benim. Kruşkov'la ötekiler nerede?”

“Ötede, kulübedeler.”

İriyarı, esmer bir Kazak olan Astakov, göremiyormuş gibi gözlelerini kısarak kulübeye girdi. Şegolkov masaya oturmuş, kopmuş bir dizgin kayışını gaz lambasının ışığında onarıyordu. Kruşkov elleri arkasında ocağın yanında duruyor ve sirozdan yatağa düşmüş karnı şiş ev sahibi Polonyalıyı işaret ederek İvankov'a göz kırptıyordu.

Biraz önce aralarında şakalaşmışlar, İvankov'un kahkahayla gülmekten yorulan yanakları hâlâ seğiriyordu.

“Çocuklar, yarın sabah şafakla, keşif kolu olarak yola çıkıyoruz; Lyubov'da bir ileri karakol meydana getireceğiz.”

O sırada içeri girip elindeki kovayı kapının yanına bırakan Mitka, “Kimler gidiyor?” diye sordu.

“Şegolkov, Kruşkov, Rvaçev, Popov ve İvankov.”

“Ya ben?”

“Sen kalıyorsun Mitka.”

“Öyleyse hepinizin canı cehennemel!”

Kruşkov sobanın yanından ayrılıp, bütün kemiklerini çatırdatacak gerindi ve ev sahibine sordu:

“Ne kadar çeker orası?”

“Dört verst.”

“Oldukça yakınmış,” diyen Astakov bir sıranın üzerine oturup çizmesini çıkardı. “Şu ayak sargımı* nereye asayım da kurutayım?”

Şafakla yola çıktılar. Köyün sonunda çıplak ayaklı bir kız kuyudan su çekiyordu. Kruşkov dizginlere asıldı.

“Bize su versene kızcağızım!”

Genç kız el örgüsü etekliğini kaldırıp toplayarak, sulara basa basa yanlarına geldi. Gür kirpiklerinin altında ela gözleri gülümseyerek bakıyordu; kovayı yukarı kaldırıp uzattı. Kruşkov ağır kovayı

* Ayak sargısı: Süvariler tarafından, çizmelerin ayakları vurmasına karşı ayağa sarılan uzun bez şeritlere denir. -çev.

kaldırıp başına dikti; eli titriyordu ağırlıktan. Su, göğsünden aşağı aktı, pantolonunun kırmızı şeritlerini ıslattı.

“Allah razı olsun güzel gözlüm!”

“Rabbim seni korusun.”

Kız kovayı alıp yürüdü, başını çevirip gülümseyerek baktı.

“Ne sırtıp duruyorsun? Hadi gel, seni atla gezdireyim!”

Kruşkov kıza yer açar gibi, eyerinde geriye doğru çekildi.

“Haydi, yürü,” diye bağırdı Astakov ve atını sürdü.

Rvaçev sırtıarak baktı Kruşkov’a.

“Gözünü alamıyorsun kızdan ha?”

Kruşkov bir kahkaha atarak, “Güvercinlerinki gibi pembe pembe kâfirin bacakları,” dedi; Kazaklar komut verilmişçesine hep birden başlarını çevirip kıza baktı.

Kız kuyuya eğilmiş, dar etekliğinin altından yuvarlak kalçaları belli oluyor, yana açtığı bacaklarının pembe baldırları görünüyordu.

“Ah şununla gerdeğe girebilseydim,” diye iç geçirdi Popov.

Astakov, “Ben seni kırbacımla gerdeğe soksam ne dersin?” diye cevap verdi.

“Faydası olmaz...”

“Demek o kadar çok canın çekiyor, ha?”

“Onu yakalayıp bir boğa gibi burmaktan başka çare yok.”

Kazaklar eşkinle ve aralarında gülüşe konuşa yollarına devam etti. Bir süre hızlarını değiştirmeden gittiler, sonra bir bayırı tırmandılar. Tepeden bakınca aşağıdaki vadide, ırmak boyunca uzanan büyük Lyubov köyü görünüyordu. Güneş arkalarında yükseliyordu. Yakındaki bir telgraf direğinin üstüne bir tarlakuşu konmuştu.

Kısım komuta kursunu daha yeni bitirdiği için, altı kişilik keşif kolu Astakov’un emrine verilmişti. Astakov gözetleme yeri olarak, sınıra yakınlığı bakımından, köyün en ucundaki çiftliği seçti. Yüzü tıraşlı, çarpık bacaklı, başına fötr şapka giymiş Polonyalı çiftlik sahibi, Kazaklara atlarını çekecekleri sundurmayı gösterdi. Sundurmanın arkasında yeşil bir yonca tarlası vardı. Bayırlardan sonra bir orman başlıyor, açık sarı ekin tarlalarının arasından bir yol geçiyor, daha ileride çayırlar uzanıyordu. Sundurmanın arkasındaki hendeğe sırayla girip dürbünle gözetlediler. Gözetleme sırasını bekleyen-

ler, uzun süre depolanmış tahıl, saman kırıntıları, fare ve tatlımsı çürük toprakkokan serin sundurmada yan geliyordu.

İvankov bir pulluğun yanında, karanlık bir köşede kendisine rahat bir yer bulup, akşama kadar uyudu. Güneş batarken Kruşkov gelip İvankov'un ensesine bir çimdik atarak:

“Karavana üzerine güzel uyunuyor değil mi domuz? Kalk hadi, git Almanları gözle!” dedi kibarca.

“Oynama be Kozma!”

“Kalk ulan!”

“Dur be, kalkıyorum işte!”

Uykudan yüzü şişmiş, kızarmış bir halde doğruldu, kalktı, geniş omuzlarına uygun kalınlıktaki boynu üzerinde başını kıtır kıtır bir sağa bir sola çevirdi, aksırdı (nemli toprakta yattığı için soğuk almıştı), belindeki kütüklüğü, palaskasını düzeltti ve tüfeğini kayışından sürükleyerek sundurmadan dışarı çıktı. Öğleden beri nöbet tutan Şegolkov'dan nöbeti devraldı ve dürbünü gözlerine ayarlayarak, kuzeybatı yönünde, ormana doğru bakmaya başladı.

Üzerlerine kar düşmüş gibi bembeyaz ekinlerin rüzgârda dalgalandığını, köknar ağaçlarıyla örtülü yemyeşil sırtı kızıl güneş ışıklarının yıkadığını gördü. Köyün ilerisinde açık mavi bir kıvrımla dönerek uzayan çayda çocuklar çığlıklar atarak oynuyordu. Oldukça kalın bir kadın sesinin, “Stasya, Stasya! Buraya gel!” diye bağırdığını duydu.

Şegolkov bir sigara yaktı, sundurmaya gitmek üzere ayrılırken, “Gurubun renklerine bak!” dedi. “Rüzgâr çıkacak.”

“Sanırım,” diye onu doğruladı İvankov. O gece atlara eyer vurulmadı. Köyde bütün ışıklar söndü, bütün sesler kesildi.

Ertesi sabah Kruşkov sundurmadan İvankov'u çağırdı.

“Hadi çarşıya gidelim.”

“Ne yapacağız çarşıda?”

“Hem yiyecek bir şeyler alırsın hem de bir iki kadeh atarız.”

İvankov kuşkuyla bakarak, “İçebilir miyiz?” dedi.

“Tabii içebiliriz. Bizim ev sahibine sordum. Nah şuradaki ev işte. Kiremit damlı olanı, görüyor musun?” diye tırnağı simsiyah olmuş

parmağıyla işaret etti Kruşkov. “Oranın sahibi Mişon’da bira vardır. Hadi gidelim.”

Yola çıktılar. Astakov arkalarından seslendi:

“Nereye gidiyorsunuz?”

Rütbesi Astakov’dan büyük olan Kruşkov aldırış etmeksizin, “Şimdi döneriz,” demekle yetindi.

“Geri dönün, hey!”

“Havlama be!”

Gözkapakları kırışık, uzun favorileri olan yaşlı bir Yahudi onları yerlere kadar eğilerek buyur etti.

“Biran var mı?”

“Hiç kalmadı bay Kazak.”

“Parasıyla canım!”

“Hazreti Meryem aşkına, sanki ben sizden... Bay Kazak, bu dürüst Yahudi’nin sözüne inanın, biram kalmadı!”

“Yalan söylüyorsun Mişon efendi.”

“Bay Kazak, ben size doğru söy...”

Kruşkov pantolonunun cebinden eski püskü bir keseyi çıkartırken sert bir sesle Yahudi’nin sözünü kesti:

“Bira bul bize, haydi, yoksa kafam kızacak.”

Yahudi mangırı avucuna alıp alt dudağını sarkıtarak koridora çıktı.

Bir dakika sonra bir şişe votkayla geldi; ıslak şişenin üzerine arpa çöpleri yapışmıştı.

“Bir de bize içkin olmadığını söylüyordun! Seni gidi koca!..”

“Ben biram yok dedim.”

“Bize yiyecek bir şeyler getir.”

Kruşkov şişenin dibine vurup mantarı fırlattı ve kendisine bir kadeh votka doldurdu.

Oradan yarı sarhoş ayrıldılar. Kruşkov yumruğunu evlerin boş, karanlık pencerelerine sallayarak seke seke yürüyordu.

Sundurmada Astakov esniyordu. Duvarın arkasında atlar ıslak otları yiyordu.

O günü aylak geçirdiler. Akşam üzeri Popov’a bir rapor verip bölüğe yolladılar.

Akşam. Gece. Yeni ayın sarı kenarı köyün üzerinde yükseldi. Arada bir, ağaçlardan yere düşen olgun elmaların çıkardığı boğuk sesler duyuluyordu bahçeden.

Gece yarısına doğru, nöbette olan İvankov, köy yolundan at sesleri geldiğini duydu. Hendeğin içinden emekleyerek çıkıp baktı, ama ay bulutların içine girmişti, onun için zifiri karanlıkta hiçbir şey göremedi. Gitti, kapının dibinde uyuyan Kruşkov'u uyandırdı.

“Kozma! Atlılar geliyor! Kalk!”

“Nereden geliyor?”

“Köye giriyorlar.”

Birlikte dışarı çıktılar. Köy yolunda, yüz metre kadar ileriden gelen nal sesleri açık seçik duyuluyordu.

“Gel bahçeye geçelim, oradan daha iyi duyarız.”

Kulübeyi koşarak geçip, ön bahçeye girdiler, çitin dibine uzandılar. Üzengi şakırtıları ve eyer gıcırıltıları gittikçe yaklaşıyordu. Şimdi dörderli sıralar halinde ilerleyen atlıların silüetlerini hayal meyal secebiliyorlardı.

“Kim var orada?”

En öndeki sıradan bir ses, Rusça, “Ya sen kimsin?” diye karşılık verdi.

Kruşkov tüfeğinin mekanizmasını açıp kapayarak, “Kimdir o? Ateş ederim!” dedi.

Atlılardan biri dizginleri çekip çite doğru çevirdi atını.

“Biz ileri keşif kolundanız,” dedi. “Sen gözcü müsün?”

“Evet.”

“Hangi alaydan?”

“Üçüncü Kazak...”

Karanlıktan biri, “Kiminle konuşuyorsun Trişin?” diye seslendi. Çitin önündeki er cevap verdi:

“Burada bir Kazak gözcü müfrezesi var komutanım.” Çitin yanına bir başka atlı geldi.

“Merhaba, Kazaklar!”

İvankov ihtiyatı elden bırakmadan, “Merhaba,” diye cevap verdi.

“Burada uzun zamandan beri mi bulunuyorsunuz?”

“Dünden beri.”

İkinci atlı bir kibrit çakıp sigara yaktı. Bir anlık ölü aydınlıkta, bir sınır devriye subayının üniformasını gördü Kruşkov. Subay, “Bizim alayı geri alıyorlar,” dedi. “En ileri noktada bulunan müfreze sizsiniz, bunu aklınızdan çıkarmayın. Düşman yarın ilerleyebilir.” Geri döndü, erlerine yürüyüş emrini verdi.

“Ne tarafa gidiyorsunuz komutanım?” diye sordu Kruşkov, parmağını tetikten ayırmaksızın.

“Buradan iki verst ötedeki bölüğümüze katılacağız. Haydi çocuklar, gidelim. Bahtınız açık olsun Kazaklar!”

“Sizin de.”

O sırada rüzgâr hiç acımadan, ayın önündeki buluttan perdeyi yırttı, köyün üzerine, bahçelerin üzerine, kulübenin sivri çatısı üzerine ve tepeyi tırmanmakta olan devriye müfrezesi üzerine ölüm sarısı bir ışık döküldü.

Ertesi sabah bölüğe raporu Rvaçev götürdü. Geceleyin atları eyerli tutmuşlardı. Kazakların içine düşmanla karşı karşıya kalmanın korkusu düşmüştü. Sınır devriye kollarının kendilerinden ileride olduğunu sandıkları sürece böyle bir yalnızlık, birliklerinden kopmuş olma hissi duymamışlardı, ama sınırın açık olduğunu öğrenmeleri, üzerlerinde bir şok etkisi yapmıştı.

Astakov Polonyalı çiftlik sahibiyle konuşmuş, adam az bir para karşılığında atları için yonca biçmelerine razı olmuştu. Polonyalının yonca tarlası sundurmadan pek uzak değildi. Astakov yonca biçmeye İvankov’la Şegolkov’u yolladı. Şegolkov yoncaları biçiyor, İvankov da yaş, ağır otları bir araya toplayıp demet yaparak bağlıyordu.

Onlar bu işle uğraşırken, dürbünüyle sınıra giden yolu gözlemekte olan Astakov’un gözüne, güneydoğuya düşen tarlaların içinde koşan bir çocuk çarptı. Çocuk kahverengi bir tavşan gibi tepeden aşağı koşarak indi; daha epey uzaktan bağırarak kolunu salladı. Koşa koşa doğruca Astakov’un yanına geldi, gözleri dönmüş bir halde, soluk soluğa bağırdı:

“Kazaklar! Kazaklar! Almanlar! Almanlar geliyor!”

Elini uzatarak işaret etti. Astakov dürbününü gözlerine götürerek baktı ve uzaktan birtakım atlıların küme halinde gelmekte olduğunu gördü. Dürbünü gözünden ayırmaksızın bağırdı:

“Kruşkov!”

Sundurmadan çıkan Kruşkov çevresine bakındı.

“Koş, çocukları çağır. Bir Alman keşif kolu geliyor!”

Kruşkov’un yıldırım gibi fırladığını duydu; şimdi çayırlığın kurşuniye çalan çizgisinin ötesinde grup halinde ilerleyen atlıları daha iyi görebiliyordu. Hatta atların doru donlarını ve binicilerinin koyu mavi üniformalarını bile seçebiliyordu. Yirmiden fazlaydılar ve beklenilenin tersine, kuzeybatı yerine güneybatıdan topluca geliyorlardı. Atlılar yolu geçti, köyü içine alan vadinin yaslandığı sırtı tırmanmaya başladı.

İvankov nefes nefese, dilini dudaklarının arasına sıkıştırmış, bir yem çuvalının içine bir kucak dolusu ot tıkiyordu. Çarpık bacaklı Polonyalı yanında durmuş piposunu tütürüyordu. Ellerini kemerine takmış, şapkasının kenarı altından, ot biçen Şegolkov’a bakıyordu.

Şegolkov oyuncağa benzer ufak tırpanı hırsıyla sallayarak, “Buna da tırpan mı diyorsun sen?” diye homurdandı. “Bununla ot biçebiliyor musun?”

Polonyalı bir parmağını kemerinden çıkararak, “Biçiyorum,” diye cevap verdi.

“Senin bu tırpanın olsa olsa kadınların orasını tıraş etmeye yarar ancak!”

Polonyalı, “Hoh, hoh,” diye gülererek doğruladı.

İvankov kıkır kıkır güldü, bir şey söyleyecek oldu, ama başını çevirince Kruşkov’un kılıcını eliyle bastırarak, sürülü tarladan koşa koşa geldiğini gördü.

Kruşkov yanlarına gelince, “Bırakın!” diye bağırdı.

Şegolkov tırpanın ucunu toprağa saplayarak, “Ne var?” diye sordu. “Almanlar!”

İvankov ot çuvalını yere attı. Polonyalı sanki başının üzerinden vızır vızır kurşunlar geçiyormuş gibi iki büklüm eğilerek eve doğru kaçmaya başladı.

Daha sundurmaya varıp ancak atlarına atlamışlardı ki, Pelikaliye yönünden köye girmekte olan bir Rus piyade bölüğünü gördüler. Kazaklar dörtnala gidip onları karşıladı. Astakov bölük komutanına, tepeden doğru köy istikametine bir Alman müfrezesinin yaklaş-

makta olduğunu bildirdi. Yüzbaşı çizmelerinin tozlanmış burunlarına kaşlarını çatarak baktı ve sordu:

“Kaç kişiler?”

“Yirmiden fazla.”

“Siz önlerini kesin, biz de buradan üzerlerine ateş açalım.”

Bölüğüne döndü, sıraya girmelerini emretti ve başlarına geçerek marş marşla uzaklaştırdı askerlerini.

Kazaklar tepenin üzerine vardıklarında, Almanlar onlarla Peli-kaliye kasabası arasına girmişti. Başlarında, demirkırı bir ata binmiş subayları olduğu halde İngiliz süratlisiyle ilerliyorlardı.

Astakov, “Peşlerinden!” diye emir verdi. “Onları bizim ikinci keşif kolunun bulunduğu yana sürelim.”

Köyde onlara katılan ileri keşif koluna bağlı bir süvari geride kaldı.

Astakov eyerinin üzerinde dönerek, “Ne oluyor? Bizi bırakıyor musunuz kardeş?” diye bağırdı.

Keşif neferi umursamadan kolunu salladı ve atını âdeta ile ağır ağır köye doğru sürdü. Kazaklar atlarını İngiliz süratlisine kaldırdı. Alman ağır süvarilerinin mavi üniformaları şimdi iyice görülebiliyordu. Peşlerinden gelen Kazakları gören Almanlar, ikinci Rus keşif kolunun Lyubov köyünden üç verst kadar ileride konakladığı yere doğru adi dörtnalla gitmeye başladılar. İki grup arasındaki uzaklık gözle görülür biçimde kısaldı.

Astakov atından yere atlayarak, “Ateş açalım üzerlerine!” diye bağırdı.

Kazaklar dizginleri kollarına dolayarak ayakta ateş etti. Tüfek sesinden ürken İvankov’un atı geri sıçradı ve İvankov’u boylu boyunca yere yıktı. İvankov düşerken, Almanlardan birinin önce yana doğru kaydığını, sonra kollarını açarak eyerinden yuvarlandığını gördü. Ötekiler hiç durmaksızın bir yelpaze gibi açılıp, atlarını tam dörtnalla sürmeye devam etti. Mızraklarının ucundaki flamalar rüzgârda dalgalanıyordu. Atına ilk atlayan Astakov oldu. Kazaklar kamçıyı bastı atlarına. Almanlar sola döndü, onların ardından giden Kazaklar, yuvarlanan Alman’ın yakınından geçti, ileride uzanan dalgalı arazide yer yer derin olmayan yarlar bulunuyordu. Almanlar

her yarın karşı yamacına çıktıklarında, Kazaklar yere inip ateş açıyordu. Biraz ileride bir Alman daha düştü.

Astakov tütünden sararmış parmaklarıyla silahının mermi ya-
tağına bir bağ mermiyi basarken, “Bizim Kazaklar şu çiftlikten
nerdeyse çıkar,” diye mırıldandı. “İkinci keşif kolunun konak yeri
orası.” Almanlar atlarını dörtlaldan tekrar süratliye indirmişti.
Kazaklar dörtlale çiftliğin önünden geçerken başlarını çevirip bak-
tı, ama çiftlikte kimsecikler yoktu. Güneş, kiremit örtülü damları
oburcasına yalıyordu. Sonradan, yarım verst boyunca telgraf telleri-
nin kesildiğini anlayan ileri karakol müfrezesinin bir gece önce geri
çekildiğini öğrendiler.

Astakov eyerinin üzerinden Almanlara bir kurşun daha yolladı.
Alman süvarilerinden azıcık geride kalan bir tanesi başını silkeleyip
atını mahmuzladı.

Astakov gerisinde kalan öbür Kazaklara doğru dönerek, “Onla-
rı birinci keşif kolunun bulunduğu tarafa sürelim,” diye bağırırdı. O
bağırırken, İvankov, onun burnundan soyulmuş bir deri parçasının
sarktığını gördü.

Tüfeğini sırtına yerleştirirken, “Neden dönüp kendilerini savun-
muyorlar?” diye sinirli sinirli sordu.

Şegolkov soluğan at gibi nefes nefese, “Hele bekle bakalım,” dedi.

Almanlar bir yardan inip gözden kayboldu. Yarın öte yanında
sürülü topraklar uzanıyordu. Beri yanda ise tek tük bodur çalılar
vardı. Astakov dizgini çekip atını durdurdu, kasketini geri yıkıp eli-
nin tersiyle alnında boncuklanan teri sildi. Diğerlerine bakıp yere
bir tükürük attı.

“İvankov, sen in şu yardan aşağı da bak bakalım, hangi cehenne-
me gittiler.”

Yüzü kıpkırmızı, sırtı terden sıırıslıkla olan İvankov, susuzluk-
tan yanarak çatlamış dudaklarını yaladı ve atını sürdü.

Kruşkov kamçısıyla atsineklerini kovarken, “Ah bir nefes sigara
çekebilsem!” diye mırıldandı.

İvankov yardan aşağı ağır ağır iniyor, üzengilerinin üzerinde
kalkmış, yarın dibini görmeye çalışıyordu. Birdenbire mızrakların
pırıldayan uçlarını gördü; o anda da Almanlar ortaya çıktı. Geri dö-

nüp atlarını dörtnala kaldırmış, yukarı doğru sürüyorlardı; hücumla geçmişlerdi. Subayları en önde, kılıcını ileri uzatmış, âdeta bir tablo gibiydi; İvankov atının başını geri çevirinceye kadar geçen bir iki saniye içinde, subayın tertemiz tıraşlı, çatık kaşlı yüzü ve eyerinde son derece güzel oturuşu İvankov'un belleğine çakıldı. Alman atlarının gök gürültüsünü andıran nal sesleri, İvankov'un yüreğini tokmaktaydı. Ölümün soğuk elinin sırtını tırmaladığını neredeyse fiziksel acısıyla birlikte duydu. Hiç sesini çıkarmadan atının başını çevirdiği gibi arkadaşlarına doğru sürdü.

Astakov bütün kesesini cebine sokacak vakit bulamadı. Almanları İvankov'un ardında görür görmez onları karşılamak üzere ileri ilk atılan Kruşkov oldu. Alman ağır süvarilerinin sağ kanadı, İvankov'un önünü kesmek üzere yayılıyor ve inanılmaz bir hızla aradaki mesafeyi kapıyordu. İvankov yuvalarından uğramış gözlerini kırpıştıra kırpıştıra deli gibi kamçılıyordu atını; sırtından aşağı soğuk ürpertiler iniyordu. Eyerinin üzerine doğru yatan Astakov en başa geçti. Atının art ayakları bulut gibi toz kaldırıyordu.

'Şimdi yetişecekler bana,' düşüncesi, İvankov'un kafasını bir kısıp almış gibiydi; Kazak'ın aklına geri dönüp kendisini savunmak gelmiyordu. İri vücudunu eyerin üzerinde bir top gibi yuvarlamış, başı atının yelesine değiyordu.

İrikıym, kırmızı yüzlü bir Alman ona yetişti ve mızrağıyla arkadan dürttü. Mızrağın ucu İvankov'un palaskasını delip, bir santim kadar vücuduna girdi.

İvankov kılıcını sıyrarak, deli gibi, "Kardeşlerim, geri dönün," diye haykırdı. Yanından indirilen bir darbeyi kılıcıyla savuşturup, soldan yaklaşan bir Alman'ı biçti. Bir an sonra da çevresi kuşatıldı. Kadana gibi koca bir Alman atı yandan yükleniverince, İvankov'un atının yere yuvarlanmasına ramak kaldı ve İvankov fena halde bulunan gözlerinin önünde bir düşman yüzünün belirdiğini fark etti.

Gruba ilk yetişen Astakov oldu. Almanlar onun üzerine yüklenip geri sürdü. Astakov bir kurt gibi dişlerini göstererek kılıcını sallıyor, eyerinin üzerinde yılanbalığı gibi kıvrılıp bükülüyordu; ölüm saçan gözleri dönmüş, yüzünün biçimi değişmişti. İvankov boynundan hafif bir kılıç yarası aldı. Bir Alman süvarisi tepesinde belirdi, kılı-

cın korkunç parıltısı İvankov'un gözünü aldı. Kılıcıyla darbeyi karışladı; çelik çeliğe çarptı. Geriden omuz kayışına dayanan bir mızrak inatla itiyordu; nihayet omuz kayışını kopardı. Atının başının ilerisinde, yaşlıca bir Alman'ın kırışık, kırmızı, ter içindeki yüzü belirdi. Alman kılıcını İvankov'un göğsüne daldırmaya çalıştı, ama ucunu ulaştıramadı İvankov'a kadar. Alman kılıcını atıp eyere bağlı kılıfından koparırcasına filintasını çekip aldı; hızlı hızlı kırpışan gözlerini İvankov'un yüzüne dikmişti. Ama ateş etmeye vakit bulamadı; yandan saldıran Kruşkov mızrağıyla Alman'ı alaşağı etti. Adam mızrağın ucunu göğsünden söküp çıkarırken, dehşet ve şaşkınlık dolu bir çığlık kopararak atından aşağı yuvarlandı geriye doğru.

Sekiz Alman süvarisi Kruşkov'un çevresini sarmış, onu canlı ele geçirmeye çalışıyordu. Ama Kruşkov atını geri geri yürüterek, ta kılıcı elinden düşene kadar vuruştı. Bir Alman'ın elinden mızrağını kapıp talim meydanındaymış gibi kullanmaya başladı. Mızrağın önünde geri basan Almanlar, kılıçlarıyla karşılayarak mızraktan kendilerini korumaya çalıştı. Killi, sürülmüş bir ufak toprak parçasının üzerinde kümelenen Almanlar, rüzgâr önünde sallanırcasına sarsıla sarsıla vuruşuyordu.

Dehşetten gözleri dönen Kazaklarla Almanlar önlerine ne çıkarırsa kılıcı alıyor, neye rastlarsa dürtüyorlardı; sırt mı, kol mu, at mı, silah mı, bakmıyorlardı. Ölüm korkusuyla deliye dönen atlar, birbirini tekmeliyor, tepiniyor, sağa sola atılıyordu. Almanlardan biraz açılıp, kılıç üstünlüğünü kazanan İvankov, paçasını bırakmayan uzun yüzlü, sarı saçlı bir Alman'ın kafasına kılıç çalmak için birkaç hamle yaptı, ama kılıcı adamın miğferine çarpıp kaydı.

Astakov çemberi yarıp dörtlü fırladı; üstü başı kan içindeydi. Alman subayı onun peşine düştü. Astakov yıldırım gibi omzundan filintasını aldı ve çok yakın mesafeden tam hedefe ateş ederek öldürdü subayı. Bu, vuruşmanın dönüm noktası oldu. Komutanlarını kaybeden Almanlar, hemen hemen hepsi de, yara bere içinde dağıldı, geri çekildi. Kazaklar peşlerine düşmedi onların. Arkalarından ateş de etmediler. Almanlar yaralı bir arkadaşlarını alıp sınıra doğru uzaklaşırken, Kazaklar da dörtlü, Pelikaliye'deki bölüklerinin yolunu tuttu.

Yarım verst kadar ilerlemişlerdi ki, İvankov eyerinin üzerinde sallandı.

“Ben... düşünüyorum...” diyerek atını durdurdu, ama Astakov gelip dizginlerinden çekerek bağırdı:

“Yürü haydi!”

Kruşkov yüzünün terini parmaklarıyla sıyırıp elini göğsüne götürdü. Gömleğinin üzerinde kırmızı kırmızı ıslak lekeler belirmişti. İkinci keşif kolunun konaklamış olduğu çiftliği geçtikten sonra grup, hangi yolu tutmak gerektiği konusunda anlaşılamadı.

Astakov ilerideki bir kayın ormanının yeşil, bataklık tabanını işaret ederek, “Sağa!” dedi.

Kruşkov, “Hayır, sola!” diye dayattı.

Ayrıldılar. Astakov’la İvankov alay karargâhına, Kruşkov’la Segolkov’dan sonra vardı. Kendi bölüklerinden Kazakların onları beklediğini gördüler. İvankov dizginleri bıraktı, eyerden yere atladı, bir sallandı ve düştü. Kılıcının kabzasını kasılmış parmaklarının arasından güçlükle kurtardılar.

Bir saat sonra hemen hemen bütün bölük, Alman subayının düştüğü yere varmıştı. Kazaklar subayın çizmelerini çıkardı, elbiselerini, silahlarını aldı ve çevresinde toplanarak ölü adamın kaşları çatık, sarışın, genç yüzünü seyretti. İçlerinden biri Alman subayının gümüş kapaklı cep saatini alıp hemen oracıkta takım çavuşuna sattı. Subayın cüzdanının içinde birkaç banknot, bir mektup, bir tutam sarı saç ve bir kızın fotoğrafını buldular; kızın mağrur dudakları gülümsüyordu.

IX

SONRADAN bu olay bir savaş destanı haline sokuldu. Bölük komutanının en sevdiği süvarilerinden olan Kruşkov, St. George nişanı kazandı. Arkadaşları gölgede kaldı. Kahramanı tümen karargâhına yolladılar; savaşın sonuna kadar orada yan geldi yattı. Moskova’dan ve Petersburg’dan onu görmeye gelen nüfuzlu hanımlarla subaylar sayesinde üç tane nişan daha aldı. “Ah”lar, “oh”lar çekerek, kadınlar Don Kazak’ının çevresini alıp, onu pahalı sigaralara,

çikolatalara boğdu. Önceleri Kruşkov içinden onlara lanetler yağdırdı, bildiği bütün küfürleri saydı döktü, ama sonra sonra, subay elbisesi giymiş kurmay dalkavuklarının hayırlı etkileri sayesinde, bunu kazançlı bir iş haline getirdi. Vicdanında en ufak bir huzursuzluk duymaksızın, “destanını” gerçeğinden daha renkli çizgilerle süsleyerek anlatıyor, gözünü kırpmadan yalanlar atıyordu; hanımefendiler ise onu kendilerinden geçerek dinliyor ve Kazak kahramanın hafif çopur, haydut suratını hayranlıkla seyrediyordu. Her iki taraf da hayatından memnun ve mutluydu.

Çar karargâhı ziyaret etti, kendisine Kruşkov gösterildi. Uykulu gözleriyle çar, bir ata bakar gibi süzdü Kruşkov’u; kurşun gibi ağır gözkapaklarını kırpıştıra kırpıştıra baktı ve Kazak’ın omzunu tapışladı.

“Yaman Kazak!” dedi ve maiyet erkânına dönerek bir bardak Seltzer madensuyu istedi.

Kruşkov’un kâkülü gazetelerde ve dergilerde sık sık yer aldı. “Kruşkov” marka sigaralar satışa çıkarıldı. Nijni-Novgorod tüccarları ona altın kakmalı bir kılıç hediye etti.

Astakov’un öldürdüğü Alman subayının sırtından çıkarılan üniforma bir kontrplak levhaya gerildi. General von Rennenkampf bunu kendi arabasına aldı; generalin yaveriyle İvankov da levhayı iki yanından tutarak cepheye sevk edilmek üzere son teftiştten geçen birliklerin önünde dolaştırdı. General de bu arada, askerî dilde, alışılmış ateşli nutukları attı durdu.

Aslında olanlar neydi? Henüz hemcinslerini öldürmekte ustalık kazanamamış insanlar, ölüm meydanlarına itilmiş ve bu insancıklar, çevrelerini saran ölüm korkusu içinde hücumla kalkmış, gözleri dönmüş bir halde ve ne yaptıklarının farkında bile olmaksızın birbirlerini vurmuş, birbirlerini kesmiş biçmiş, atlarıyla birlikte sakatlanmış ve içlerinden birinin vurulup ölmesi üzerine de dönüp kaçmıştı. Maneviyatları kırılmış olarak, ruhen çökmüş olarak kaçmışlardı.

İşte, kahramanlık destanı denilen şey!

CEPHE henüz koskoca, insan yutan bir yılan halini almamıştı; ama yakında alacaktı. Cephe boyunca ufak tefek süvari çatışmaları, yer yer muharebeler devam ediyordu. Savaş ilanının hemen ardından gelen günlerde Alman Komutanlığı kuvvetli süvari müfrezeleri şeklinde yoklama birlikleri çıkardı; bunlar Rus birliklerine dehşet salıp, Rus süvari keşif kollarının arasından içerilere kayarak Rus birliklerinin durumlarını ve miktarlarını öğrendi. Rus Sekizinci Ordusunu, General Kaledin emrindeki On İkinci Süvari Tümeni perdeliyordu. Onun sol kanadında On Birinci Süvari Tümeni, Avusturya sınırını geçerek ilerlemiş, ama Leşnöv ve Brodi'yi aldıktan sonra, Macar süvarilerinin desteğiyle takviye gören Avusturya kuvvetleri tarafından durdurulmuştu. Macar süvarileri, Rus birliklerinin içine yıldırım gibi dalarak onları da Brodi'ye kadar sürdü tekrar.

Gregor Melehov'un içini ilk savaştan bu yana korkunç bir ısırap kemiriyordu. Gözle görülür şekilde zayıflamıştı; ister yürüyüş ister dinlenme zamanında olsun, ister uyur ister uyanıkken olsun, sık sık, parmaklıkların dibinde öldürdüğü Avusturyalının hayali-ni görür gibi oluyor, uykularında o ilk savaşı tekrar tekrar yaşıyor, hatta mızrağı tutan sağ elinde o korkunç çırpınışı bile hissediyordu. Uyanıp kâbusu eliyle kovmaya çalışıyor, sımsıkı yumduğu gözlerini eliyle kapatıyordu.

Süvariler olgunlaşmış ekin tarlalarını atların nallarıyla mahvet-ti; sanki Galiçya'nın üzerinden öldürücü bir dolu sağanağı geçmişti. Askerlerin ağır çizmeleri yolları çiğniyor, şoseyi altüst ediyor, ağustos çamurunu balçığa çeviriyordu. Yerin kasvetli yüzü şarapnel çukurlarından çöpürleşmişti; toprağa, insan kanına susamış demir ve çelik parçaları gömülüydü. Geceleri ufukta kızıl ışıklar tutuşuyor, ağaçlar, köyler, kasabalar yaz günü çakan şimşeklerin ışıklarına benzer ışık-larla aydınlanıyordu. Ağustosta –meyvelerin olduğu, ekinlerin hasa-da hazır duruma geldiği sıralarda– asık suratlı gök hep kurşuniydi, arada bir açan güneş de boğucu ve nemli sıcaklığı artırıyor.

Ağustos sona ermek üzereydi. Meyve bahçelerinde yapraklar sararmış, saplarından kederli mor bir renk fışkırmıştı. Uzaktan sanki ağaçlar yaralanmış da yaralarından kan akıyormuş gibi görünüyordu.

Gregor arkadaşlarında görülen değişikliği yakından izliyordu. Prohor Zikov yanağında at nalı izleri olduğu halde hastaneden dönmüştü; dudaklarının uçlarında ıstırap ve dehşet dolu bir şaşkınlık kıvrılıp kalmıştı. Dana bakışlı gözlerini eskisinden daha çok kırıpştırıyordu. Küfretmek için hiçbir fırsatı kaçırmayan Yegor Zarkov, eskisinden de küfürbaz olmuş, dünya yüzünde onun lanetinden, küfürlerinden kurtulan tek şey kalmamıştı. Gregor'un kendi köyünden olan Yemelyan Groşev adındaki ciddi, yetenekli Kazak, odun kömürü gibi için için yanıyordu; yüzü kararmıştı, gülüşlerinde zoraki, neşesiz bir hal vardı. Bu gibi değişiklikleri bütün yüzlerde görmek mümkündü; her biri, içinde, savaşın ektiği keder tohumlarını yetiştiriyor, besliyordu.

Alay, üç günlük bir dinlenme için cephe gerisine çekildi, yerini Don'dan gelen takviye kuvvetleri aldı. Gregor'un bölüğünün Kazakları tam civardaki bir gölde yüzmeye hazırlandıkları sırada, istasyondan üç verst kadar ilerideki köye, büyükçe bir Kazak birliği girdi. Gregor ve arkadaşları gölün kenarına vardıkları sırada, Kazak birlikleri tepeden aşağı inmeye başladı. Prohor Zikov tam gömleğini çıkarmaya hazırlandığı sırada başını kaldırınca gelenleri görerek bağırdı:

“Kazaklar geliyor, Don Kazakları!”

Gregor, Dördüncü Bölüğün konakladığı malikâneye doğru ilerleyen birliklerin ardından baktı.

“Yedeklere benziyor.”

“Bakın çocuklar, bu Stepan Astakov değil mi? Nah işte, önden üçüncü sıradaki,” diye bağırdı Groşev ve şen bir kahkaha attı.

“Bak, Anikuşka da orada!”

“Grişa! Melehov! Bak ağabeyin. Görüyor musun onu?”

Gregor gözlerini kısıp baktı, ağabeyinin bindiği atı tanımaya çalıştı. ‘Yeni bir at almış olacak!’ diye düşündü, gözlerini ağabeyinin yüzüne çevirdi. Yüzü tunç gibi olmuştu, bıyıklarını hafif kırkmış, alnı yaz güneşinin altında pırıl pırıl parlıyordu; son gördüğünden bu yana adamakıllı değişmişti yüzü ağabeyinin.

Gregor kasketini eline alıp sallaya sallaya onu karşılamaya çıktı. Yarı çıplak Kazaklar ısırganlardan ve dulavratotlarından sakınarak Gregor'un ardından sökün etti.

Otoriter dudaklarının çizgilerinde, ağaçtan yontulmuş gibi sert bir ifade bulunan yaşlıca, tıknaz yapılı bir yüzbaşının ardında müf-reze meyve bahçesinin yanından kıvrılıp malikânenin avlusuna girdi. Gregor bir yandan ağabeyine gülümserken, bir yandan da bakışlarını tıknaz yapılı yüzbaşı ile yüzbaşının doğulu soydan geldiği belli olan yuvarlak burunlu atı üzerinde dolaştırarak, ‘Yavuz bir at!’ diye içinden geçirdi.

“Merhaba ağabey!” diye bağırdı.

“Merhaba! Artık beraber olacağız. Durum nasıl?”

“İyidir.”

“Demek hâlâ yaşıyorsun?”

“Şimdilik öyle.”

“Evden selam getirdim.”

“Nasıl, iyi mi herkes?”

“İyi.”

Piyotr elini al atının sağrısına dayayıp bütün vücuduyla döndü, gülümseyerek süzdü Gregor’u. Sonra yoluna devam etti ve arkadan gelen Kazak sıralarının önünde, tanıdık tanımadık yüzler arasında kayboldu.

“Merhaba Melehov! Köyden selamlar getirdim.”

Gregor, Mihail Koşevoy’u altın sarısı buklelerinden tanıyarak sırtıttı:

“Demek bize katılıyorsun, ha?”

“Öyle oluyor. Tıpkı yem peşinde koşan tavuklar gibi.”

“Dikkat et de yem niyetine seni kapmasınlar.”

“Görürüz bakalım!”

Yegor Zarkov sırtında sadece gömleği olduğu halde gölden seke seke geldi; tek ayağının üzerinde zıplarken, öteki ayağını da şalvarının paçasına geçirmeye çalışıyordu.

Sıralardan bir bağırışma yükseldi:

“Hey, Yegor Zarkov burada!”

“Merhaba, aygır! Nasıl, kösteği vurdular ayağına değil mi?”

“Anam nasıl?”

“Daha sağdır. Sana sevgilerini gönderdi. Ama hediye getiremedik. Kendi yükümüz bize yetiyor zaten.”

Yegor cevabı olağanüstü bir ciddiyetle dinledi, sonra uğradığı hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak çıplak kıcıyla otların üzerine oturup, tir tir titreyen bacağına pantolonuna sokmaya çalıştı.

Mavi boyalı çitin arkasında yarı çıplak Kazaklar duruyordu; öbür taraftan, Don'dan gelen yedek Kazak bölüğü kestane doru bir şerit halinde yoldan avluya akıyordu.

“Sen misin Aleksandr?”

“Benim ya!”

“Andreyan! Seni gidi koca kulaklı iblis seni! Tanımadın mı beni?”

“Karın sevgilerini yolladı. Demek askerlik hayatı böyle oluyor, ha?”

“Tanrı seni korusun.”

“Boris Belov nerede?”

“Hangi bölükteydi ki o?”

“Dördüncü Bölükte galiba.”

“Nereden peki?”

“Vyeşenskaya ilçesinden, Zaton'dan.”

Parça parça süren konuşmaya bir üçüncü ses katıldı:

“Ne yapacaksın onu?”

“Bir mektup getirdim ona.”

“Birkaç gün önce, Raibrodi'de öldü.”

“Öyle mi?”

“İnan ki doğru söylüyorum. Kendi gözlerimle gördüm. Tam göğsüne bir kurşun yedi, sol memesinin altına.”

“Çornaya Reçka'dan kimse var mı burada?”

“Hayır. Yoluna devam et.”

Bölük avluda toplandı. Öbür Kazaklar tekrar yıkanmak için göle döndü, biraz sonra da arkalarından yeni gelenler yetişti. Gregor ağabeyinin yanına, yere çöktü. Gölün kıyısındaki setin nemli, killi toprağından hoş olmayan, çürük bir koku geliyordu; kıyılarda su açık yeşil ve duruydu. Gregor gömleğinin kıvrımlarıyla dikiş yerlerindeki bitleri ayıklayıp öldürürken bir yandan da ağabeyine anlatıyordu:

“Piyotr, bittim artık ben. Ölmek için bir tek darbe bekleyen bir insana döndüm. Sanki değirmen taşları arasına sıkışmışım da taşlar beni eze eze suyumı çıkarıp posamı atmış dışarıya.” Çatal çatal

çıkan sesinde şikâyetçi bir ifade vardı; alnına boydan boya yayılan derin ve esmer kırışık (Piyotr bunu ilk defa fark ediyordu ve bu onda bir kaygı uyandırmıştı) Gregor'un yüzüne, insanı heyecana düşürecek kadar değişik, yabancı bir ifade veriyordu.

Piyotr gömleğini çekip çıkardı, tam boynundan keskin bir çizgiyle ayrılarak, çizgiden yukarısı kapkara, aşağısı ise bembeyaz kalmış çıplak vücudu meydana çıktı. Piyotr sordu:

"Neden, ne oldu sana?"

Gregor acele acele, "Mesele şu," dedi; sesi daha kuvvetli çıktı, ama bir acılık vardı bu seste. "Bizleri, insanoğlunu birbirimize karşı çıkardılar; kurt sürülerinden beter. Ne yana baksan nefret. Bazen kendi kendime, acaba bir insanı ısırısam kudurur mu, diye sorduğum oluyor."

"Hiç... adam öldürmek zorunda kaldın mı?"

Gregor nerdeyse bağırarak, "Evet," diye cevap verdi. Gömleğini burarak sıktı, ayaklarının dibine fırlattı. Oturduğu yerde, boğazına düğümlenip kendisini boğmaya çalışan bir kelimeyi itmeye çalışıyormuş gibi parmaklarını gırtlığına bastırdı, gözlerini öteye çevirdi.

Piyotr, kardeşinin gözlerine bakmamaya çalışarak, "Söyle bana," diye emretti.

"Vicdanım beni öldürüyor. Mızrağımı bir adama sapladım... Vuruşmanın en kızgın anıydı... Başka türlü yapamazdım. Ama ötekini neden öldürdüm?"

"Yani?"

"Yanisi yok işte! Bir adamı ikiye biçtim, o yüzden de, o domuzun yüzünden de rahatım huzurum kaçtı. Namussuz hep rüyalarım geliyor. Benim suçum var mı ki?"

"Henüz alışmamışsın; yakında alışırsın, bir şeyin kalmaz."

Gregor birdenbire sordu:

"Bizim bölükte mi kalıyorsunuz?"

"Hayır, 27. Alaya verildik."

"Ben de bize yardıma geldiniz sandım."

"Bizim bölük bir piyade tümenine yamanacak galiba. Onun peşine gidiyoruz. Ama bizimle birlikte takviye de geldi size; gencecik aslan gibi oğlanlar."

“Eh, hadi gel de suya dalalım.”

Gregor çarçabuk pantolonunu çıkardı, setin kıyısına gitti; düşük omuzlarına rağmen, güneşten tunçlaşmış güzel bir vücut yapısı vardı. Piyotr onu son gördüğünden bu yana daha büyümüş buldu. Gregor kollarını kaldırarak suya daldı; yemyeşil bir dalga vücudunun altında açılıp kırışıklar yaparak yayıldı. Gölün ortasında oynayan Kazaklara doğru kulaç atmaya başladı; elleriyle suyu okşar gibi çekiyor, omuzları tembel tembel hareket ediyordu.

Piyotr boynundan haçıyla, haçın ipine dikilmiş muskayı ağır ağır çıkardı, bohça gibi dürdüğü elbiselerinin altına sıkıştırdı, sakına sakına suya girdi; göğsünü, omuzlarını ıslattı ilk önce, sonra bir homurtuyla kendini suya koyverdi ve Gregor’un peşinden yüzmeye başladı. Çalılıklarla kaplı ve kumluk olan karşı kıyıya çıktılar. Suyun serinliği Gregor’u yatıştırmıştı, şimdi konuşurken biraz önceki heyecanı yoktu, kendisine daha hâkimdi.

“Öyle semirdim ki, artık bırakıyorum bitler beni yesin!” dedi. “Ah şimdi evde olabilseydim! Kanatlarım olsa uçarak giderdim köye. Evin penceresinden şöyle bir kerecik bakabilsem yeterdi! Nasıllar, iyiler mi?”

“Natalya bizimle oturuyor.”

“Annemle babam nasıllar?”

“İyiler. Ama Natalya hâlâ seni bekliyor. Hâlâ ona döneceğine inanıyor.”

Gregor homurdandı, hiç cevap vermeden bir tükürük attı öteye. Piyotr kardeşinin gözlerinin içine bakmaya çalıştı.

“Mektuplarına bir kelime de onun için koysan. Kadın dünyada yalnızca senin için yaşıyor.”

“Ne yani, kopmuş uçları hâlâ birleştirmek mi istiyor?”

“Umut içinde yaşıyor... İşte. Çok iyi bir kadın. Dürüst de. Hiç kimsenin sulanmasına izin vermiyor!”

“Kendisine bir koca bulması gerek.”

“Bu lafları senin ağzından duymak bana tuhaf geliyor.”

“Tuhaf tarafı yok. Aslında böyle olması gerek.”

“Neyse, bu iş seni ilgilendirir. Ben karışmam.”

“Dunya nasıl?”

“Görme birader, bir kadın oldu çıktı! Bu yıl öyle büyüdü ki, gör-sen tanıyamazsın.”

Gregor şaşırarak, aynı zamanda biraz neşelenerek, “Bak hele!” dedi.

“Vallahi! Yakında da evlenir artık, ama biz düğününde bıyıkları-mızı bile ıslatamayacağız votkayla. Bakarsın geberip gideriz o zama-na kadar, Allah belasını versin!”

“Ölümden kolayı yok zaten!”

Kendilerini güneşin sıcaklığına vererek yan yana kumların üze-rine uzandılar.

Mişa Koşevoy yüzerek önlerinden geçti. “Grişa, suya gelsene.”

“Hayır, dinleniyorum.”

Gregor bir bokböceğini kuma gömerken sordu:

“Aksinya’dan bir haber var mı?”

“Savaş patlamadan az önce köyde gördüm onu.”

“Köyde ne işi varmış?”

“Kocasından eşyalarını almaya gelmiş.”

Gregor bokböceğinin üzerine kumları yığdı.

“Konuştun mu onunla?”

“Havadan sudan konuştuk biraz. Oldukça iyi ve neşesi yerindeydi. Malikânede rahatı yerinde anlaşılan.”

“Stepan’dan ne haber?”

“Karısının ufak tefeklerini verdi; çok da iyi davrandı. Ama sen gözünü aç Gregor! Kafayı çektiği bir gün, ilk fırsatta sana bir kurşun sallayacağını söylemiş; öyle geldi kulağıma. Affedemiyor seni.”

“Biliyorum.”

Piyotr konuyu değiştirerek, “Kendime yeni bir at aldım,” dedi.

“Öküzleri mi sattınız?”

“Yüz seksen rubleye sattık. At da yüz elli rubleye mal oldu. Fena da değil hani.”

“Ekin nasıl?”

“İyi. Daha ekini kaldırmadan bizi askere aldılar.”

Konuşma ev işleriyle ilgili konulara döndü ve gerginlik kayboldu. Gregor, Piyotr’un evden verdiği haberleri yutarcasına dinledi. Bir an için yeniden köyüne dönmüş, o eski, afacan köy delikanlısı olmuştu.

Piyotr ıslak karnındaki kumları süpürerek, “Hadi gel, bir kere daha dalıp çıkalım da giyinelim,” dedi. Kollarıyla sırtının tüyleri ürpermişti.

Kalabalık bir Kazak grubuyla avluya döndüler. Meyve bahçesinin çiti dibinde Stepan Astakov onları yakaladı. Kasketinin siperi altından çıkan siyah saçlarını geriye doğru tarıyordu. Gregor’un yanına gelerek, “Merhaba arkadaş!” dedi.

Gregor durdu, yüzünde bir sıkılganlık ve suçluluk ifadesi olduğu halde, “Merhaba!” diye cevap verdi.

“Beni unutmadın ya inşallah?”

“Az kaldı unutuyordum.”

Stepan alaylı alaylı gülümseyerek, “Ama ben seni unutmadım!” dedi ve kolunu, önlerinde yürüyen bir onbaşının omuzuna attı.

Güneş battıktan sonra, Gregor’un alayının cepheye dönmesini bildiren bir telefon emri geldi tümen karargâhından. Bölükler on beş dakikada hazır oldu ve düşman süvarisinin hatlarda açtığı bir gediği kapamak üzere şarkı söyleyerek yola çıktı.

Birbirlerine veda ederken, Piyotr kardeşinin eline katlanmış bir kâğıt sıkıştırdı.

“Nedir bu?” diye sordu Gregor.

“Senin için bir dua yazdım buraya. Al...”

“İşe yarar mı?”

“Alay etme Gregor!”

“Alay ettiğim yok.”

“Eh, hadi Tanrıya emanet ol kardeşim. Cephede herkesten ileri fırlama sakın. Ölüm, atakları çok sever. Dikkat et kendine,” diye bağırdı Piyotr.

“Ben kendime dikkat edecek olduktan sonra duanın ne kıymeti kaldı?”

Piyotr elini salladı.

Bir süre bölükler hiçbir önlem almadan ilerledi. Sonra çavuşlar, herkesin son derece sessiz hareket etmesi ve sigaraların söndürülmesi için emir verdi. Uzaktaki bir ormanın üzerinde, leylak rengi dumandan kuyruklarıyla aydınlatma fişekleri yükseliyordu.

MAROKEN kaplı ufak bir not defteri. Köşeleri kıvrılmış, yıpranmış, sahibinin cebinde uzun zaman kaldığı belli. Sayfaları oldukça süslü, yatık bir el yazısıyla dolu.

... Birkaç zamandır yazmak ihtiyacını duyuyorum. Mektepliler gibi bir çeşit hatıra defteri tutmak niyetindeyim. Önce o kızıdan bahsedeyim: Şubat ayında (gününü hatırlamıyorum) kızın komşusu olan Boyarişkin adında bir öğrenci tanıştırdı bizi. Bir sinemanın önünde rastladım onlara. Boyarişkin kızı tanıtırken, “Liza, Vyeşenskaya ilçesinden geliyor. Ona nazik davran Timofey, çok iyi kızdır,” dedi. Abuk sabuk bir şeyler mırıldandığımı ve Liza’nın yumuşacık elini elimin içine aldığımı hatırlıyorum. İşte Yelizaveta Mokova ile tanışmam böyle oldu. Kız olmadığını derhal anladım. Onun gibi kadınların gözlerinde öyle bir ifade vardır ki, bu size çok şeyler anlatır. İtiraf edeyim ki, üzerimdeki izlenimi pek de iyi olmadı. Bu kötü izlenim herhalde o sıcak ve nemli elinden ileri geliyordu. Elleri onunki kadar terleyen birine hiç rastlamadım; ya gözleri, aslında çok güzel, ama ela bir pırıltıyla tutuşan bu gözler aynı zamanda hoş olmayan bir etki uyandırmıştı üzerimde.

Vasya, dostum, bakıyorum da üslubumu şişirmişim; hatta biraz hayale de yer vermişim, zira bu “hatıra defteri” sana, Semipalatinsk’e ulaştığı vakit olanlar hakkında açık bir fikre sahip olmanı istiyorum (Yelizaveta Mokova ile aramızdaki macera son bulduğu zaman hatıra defterini sana göndermek niyetindeyim; seni eğlendirir). Her şeyi tarih sırasına göre anlatacağım sana. İşte, dediğim gibi sinemanın önünde karşılaştık ve üçümüz birlikte girip duygusal, saçma sapan bir film seyrettik. Boyarişkin fazla konuşmadı (dışarı ağrıyormuş, kendi deyimiyle de “azı ağrısı”), bense bir konuşma açabilmekte oldukça güçlük çektim. Kızla komşu çıktık, yani ilçelerimiz birbirine komşuydu, ama bozkırın güzelliğinden filan söz edip birkaç anımızı canlandırdıktan sonra konuşacak şeyimiz hemen tükeniverdi. Ben bile bile sustum, ama kız da konuşmamaktan ötürü en ufak bir sıkıntı göstermedi. Bana söylediklerinden, tıbbiyenin ikinci sınıfında olduğunu, bir tüccar aileden geldiğini, demli çay ve Asmalov enfiyesini sevdiğini öğrendim. Tabii, ela gözlü bir kızı iyice tanıyabilmek bakımından pek derme çatma bir bilgiydi

bu. Ayrılırken (onu tramvay durağına kadar geçirmiştik), kendisine arada sırada uğramamı söyledi bana. Adresini not ettim. Nisanın 28'inde bir uğramak niyetindeyim.

29 Nisan

Bugün uğradım ona; bana çayla helva ikram etti. Aslına bakılırsa bu kızda bir çekicilik var. Güzel laf ediyor, oldukça da zeki, ama Artsibaşev'in* etkisinde fazla kaldığı anlaşıyor; onun serbest yaşam kuramını tamamıyla benimsemiş, daha öteden seziliyor bu. Eve geç vakit döndüm. Kendime birkaç sigara sarıp Liza'yla hiç ilgisi olmayan şeyler düşündüm; bunlar arasında para baş yeri tutuyordu. Elbisem felaket halde, ama elimde "sermaye" yok. Kısacası durum berbat.

1 Mayıs

Bugün oldukça önemli bir olay geçti. Sokolniki Parkında masumca zaman öldürürken bir olaya karıştık. Polislerle yirmi kişilik bir Kazak müfrezesi, 1 Mayıs toplantısı yapan işçileri dağıtmaya çalışıyordu. Sarhoşun biri sopayla Kazaklardan birinin atına vurdu. Kazak da kamçısını kullandı. (Nedendir bilmem, bazıları kamçıya değnek der. Halbuki kamçının kendi adı daha şanlı, şerefli, neden kullanmazlar kamçı adını sanki?) Yanlarına gidip olaya karışmak istedim, ama emin ol ki son derece soylu duygularla harekete geçmiştım. Kazak'a soytarı dedim; buna benzer bir iki laf daha ettim. Bana da kamçı sallamak istedi, ama ona sert bir dille, benim de Kamenskaya'dan bir Kazak olduğumu ve istediğim anda kendisini tepeleyebileceğimi söyledim. Kazak yumuşak başlı bir adammış; gençten biri. Askere alınlı da öyle fazla olmadığı için henüz kaşarlanmamış. O da kendisinin Ust-Koperskaya'dan olduğunu, yumruklarını çok iyi kullandığını söyledi. Dostça ayrıldık. Eğer bana vurmaya kalkışsaydı, mutlaka kavga çıkar, başım belaya girerdi. Benim olaya karışmamın nedeni, yanımda Liza'nın olmasıydı. O yanımdayken içimden çocukça bir istek taşıtı; bir kahramanlık gösterisinde bulunmak istedim. Birdenbire horoz kesiliverdim. Kaske-
timin altından gözle görülmeyen, kan kırmızı bir ibiğin çıktığını hissettim âdeta... Ne hallere düştük!

* Artsibaşev, V. Petroviç: 1878'de doğmuş 1927'de ölmüştür. Birinci Dünya Savaşı'ndan önceki akımın ünlü Rus yazarı. -çev.

3 Mayıs

Benim içinde bulunduğum ruh halimde olanların yapacağı tek şey işi içkiye vurmaktır. Her şey bir yana, meteliğim de yok. Pantolonum, hem de en fena yerinden (açıkça söylemek lazım gelirse apış arasından) söküldü, ayrıldı; tıpkı Don kıyısında yetişen fazla olgun bir kavun gibi. Benim yaptığım dikişin tutacağını hiç sanmıyorum. Kavuna dikiş tuturmaya çalışmak gibi bir şey bu. Volodka Stejnev uğramış. Yarın derse gireceğim.

7 Mayıs

Babamdan para geldi. Mektubunda biraz ağır laflar etmiş, ama zerre kadar utandığım yok. Babam bir de oğlunun manevi değerlerini bu şekilde yitirdiğini bilse ne olur... Kendime bir elbise aldım. Yeni kravatım arabacıların bile dikkatini çekiyor. Şehrin en iyi berberinde esaslı bir tıraştan sonra, bir bakkal çırağı gibi pırıl pırıl oldum. Bulvarın köşesinde bir polis memuru bana bakarak gülümsedi. Koca haydut! Her neyse geçmişe mazi derler... Tamamıyla bir rastlantı eseri olarak Liza'yı bir tramvayın penceresinde gördüm. Eldivenli elini sallayıp gülümsedi. Artık beni sorma!

8 Mayıs

*“İnsan her yaşta âşık olabilir...”** Tatyana'nın kocasının, ağzını bir tüfek namlusunun ağzı gibi bana doğru açtığını hâlâ görür gibiyim. Galerideki yerimden herifin tam ağzının ortasına tükürmek için müthiş bir istek duydum. O cümle, hele sonundaki “olabilir” kelimesi aklıma geldikçe, esnemekten çenelerim ayrılacak hale geliyor. Bir sinir illetine mi tutuldum nedir!

Yalnız gerçek şu ki, bendeniz bu yaşımda âşık olmuş durumdayım. Ama yine de bunu yazmak bile saçlarımı diken diken etmeye yetiyor. Liza'ya uğradım. Upuzun ve tumturaklı bir girişle başladım. Anlamamış göründü ve konuyu değiştirmeye çalıştı. Yoksa biraz daha beklemem mi gerekirdi? Allah kahretsin, bu yeni elbise her şeyi altüst etti. Aynada kendime baktığım zaman karşı durulmaz bir çekiciliğim olduğunu görüyorum. Bana kalırsa tam sırasındır! Benim en iyi tarafım, her şeyi hesaplamamdır; bu yüzden hiç vakit kaybetmem hayatta. Eğer şimdi yapmazsam teklifimi, iki ay sonra iş

* Çaykovski'nin *Yevgeni Onyegin* operasından; Tatyana'nın kocasının aryası. -çev.

išten geçmiř olur; pantolonum yine eski, bizim teklif de suya dūřer. Bunları yazarken kendime duyduėum hayranlıktan bařım dōnüyor. Zamanımızın en mūkemmel insanların en mūkemmel niteliklerini, en mūkemmel bir řekilde kendimde birleřtirmiřim. Ben ādeta yumuřak ama ateřli bir ihtirasla, “saėduyu” karıřımının simgesi-yim. Bir sūrū bařka beėenilecek niteliklerin yanı sıra, erdemlerden meydana gelmiř bir Rus salatasıym bendeniz.

O girişten sonra fazla zorlamadım Liza’yı. Konuşmamızı Liza’nın ev sahibesi yarıda kesti; kızı dışarı çağırıp borç para istedi ondan. Liza parası olmasına rağmen reddetti. Parası olduğunu adım gibi biliyorum. Onun kadına “hayır” derkenki halini gōzlerimin önüne getirdim; sesine verdiği dūrūřte ifadeyi, ela gōzlerindeki içtenliği dūřundum. Ondan sonra da aşktan sōz edemedim artık.

13 Mayıs

Sırılısklam da āřıėım. āřık olduğuma hiç kuşku yok. Her řey āřık olduğumu anlatıyor bana. Yarın teklifimi yapacağım. Bana ne derece değer verdiğini henūz iyice anlamış değilim.

14 Mayıs

Hiç beklenmedik bir řey oldu. Yaėmur yaėıyordu; sıcak, nefis bir saėanak. Mohovaya Caddesinde yūrüyorduk, rüzgār yaėmuru kaldırımlar üzerinde sūrūklüyordu. Ben konuřuyordum, o dinliyordu; bařını önüne eėmiř, dūřünüyor gibiydi. Bir yaėmur damlası řapkasının kenarından yanaėına sūrūldū; güzeldi o haliyle. Konuřmamızı buraya olduėu gibi alıyorum:

“Yelizaveta Sergeyevna, neler hissettiğimi anlattım, gerisi size kalmış bir şey.”

“Duygularınızın içtenliğinden kuşkuluyum.”

Budalaca bir tavırla omuzlarımı silktim ve soğuk bir sesle, yemin etmeye ya da buna benzer herhangi bir ant içmeye hazır olduğumu sōyledim.

“Bakın,” dedi, “tıpkı Turgenyev’in roman kahramanlarından biri gibi konuşuyorsunuz. Bunu daha basit bir şekilde ifade edemez misiniz?”

“Bundan daha basiti olamaz. Sizi seviyorum.”

“Peki, ne olacak şimdi?”

“Orası size kalmış.”

“Benim de sizi sevdiğimi mi söylememi istiyorsunuz?”

“Sizin bir şeyler söylemenizi istiyorum.”

“Vallahi Timofey İvanoviç... Nasıl söyleyeyim bilmem ki? Sizden biraz hoşlanıyorum... Çok uzun boylusunuz.”

“Daha da uzayacağım,” diye söz verdim ona.

“Ama birbirimizi o kadar az tanıyoruz ki, biz...”

“On yıla kalmaz birbirimizi çok daha iyi tanırız.”

Pembe eliyle ıslak yanaklarını sildi ve “Pekâlâ öyleyse,” dedi, “birlikte yaşayalım. Ama önce bana izin verin de başka biriyle olan ilişkimi keseyim.”

“Kimdir bu?” diye sordum.

“Tanımazsınız. Bir doktor, zührevi hastalıklar uzmanı!”

“Ne zaman serbest kalacaksınız?”

“Cumaya, sanırım.”

“Birlikte mi oturacağız? Yani aynı dairede mi demek istiyorum?”

“Evet, böylesi daha doğru olur bana kalırsa. Siz benim daireme taşınırsınız.”

“Neden?”

“Odam çok rahattır. Oldukça temiz, sonra ev sahibem de iyi bir kadın.”

İtiraz etmedim. Tverskaya’nın köşesinde ayrıldık. Oradan geçmekte olan bir hanımefendinin hayret dolu bakışları önünde öpüştük. Bakalım gelecek dağarcığında ne saklıyor?

22 Mayıs

Balayı hayatı yaşıyoruz. Bugün Liza bana çamaşırlarımı değiştirmemi söyleyince “ağzımın tadı” kaçtı. Hiç kuşkusuz iç çamaşırlarım iğrenç bir durumda. Ama ya para, para... Hep benim paramdan harcıyoruz, fazla bir param da kalmadı. İş aramak zorunda kalacağım.

24 Mayıs

Bugün kendime yeni bir iç çamaşırı almaya karar verdim, ama Liza

beni hesapta olmayan bir masrafa soktu. Birdenbire iyi bir lokantada yemek yemek ve bir çift ipek çorap almak istediğini bildirdi. Yemeği yedik lokantada, çorabı da aldık, ama benim halim felaket. Bizim iç çamaşırları kaldı!

27 Mayıs

Sülük gibi emiyor, kanımı kurutuyor benim. Dış görünüşümle bir ayçiçeği sapına döndüm. Kadın değil, için için yanan bir ateş!

2 Haziran

Bugün saat dokuzda kalktık. Allah kahretsin şu ayak parmaklarımı oynatma alışkanlığımı; nelere yol açtı. Liza yorganı çekip uzun uzun ayaklarımı inceledi. Sonra da gözlemlerini şöylece özetledi:

“Ayakların at toynaklarına benziyor. Daha da beter! Ya ayak parmaklarının üstündeki kıllar... Iııh!” Müthiş bir tiksinti duymuş gibi omuzlarını kastı, başını yorganın altına çekip duvardan tarafa döndü. Afallamıştım. Ayaklarımı hemen göz önünden çekip yorganın altına aldım, omuzuna dokundum.

“Liza!”

“Dokunma bana!”

“Liza olmaz böyle ama! Ayaklarımın biçimini değiştiremem ki, sipariş üzerine yapılmadı mübarekler, sen de biliyorsun. Kılın fazla büyümüş olmasına gelince, herhangi bir yerinde de büyüyebilir insanın. Tıp öğrencisisin, doğa yasalarını bilmen gerek.”

Bana doğru döndü. Ela gözlerinde hayra alamet olmayan bir pırıltı vardı.

“Allah aşkına, git de dezenfekte edici bir pudra al, leş gibi kokuyor ayakların.”

Buna karşılık ben de ona ellerinin fena halde terlediğini söyledim. Sesini çıkarmadı –biraz edebiyat yaparak söyleyeyim– ruhuma karanlık bir bulut çöktü...

4 Haziran

Bugün Moskova Irmağında kayıkla gezdik. Don kıyılarını hatırladım. Liza'nın davranışları kendisine hiç yakışmıyor. Yaptığım masraflarla ilgili acı sözler ediyor, hatta bazen kabalığa kadar vardırıyor

işi. Benim de aynı şekilde karşılık vermem ayrılmamıza neden olacak, bense bunu istemiyorum. Her şeye rağmen gitgide daha çok bağlanıyorum ona. Kelimenin tam anlamıyla şımarık. Ama üzerindeki etkimin, karakterinde köklü bir değişiklik yaratabilecek kadar güçlü olmadığından korkuyorum. Sevimli, şımarık bir küçük kız. Küçük kız, ama benim sadece kulaktan duyduğum şeyleri o çok iyi biliyor. Dönüşte beni bir eczaneye soktu, pis pis gülümseyerek talk pudrası vesaire satın aldı. “Ayaklarının kokusunu giderir bu,” dedi bana.

Kibar bir tavırla eğilerek teşekkür ettim.

Saçma, ama işte böyle.

7 Haziran

Kültür diye bir şey yok bu kızda, ama başka şeyleri çok iyi biliyor. Her gece yatmadan önce ayaklarımı sıcak suyla yıkıyorum, kolonyayla ovuyorum, sonra da talk pudrası ve daha başka birtakım iğrenç ıvır zıvır döküyorum üstlerine.

16 Haziran

Her gün biraz daha çekilmez hale geliyor. Dün bir histeri krizine tutuldu. Böyle bir kadınla yaşamak çok zor.

18 Haziran

Ortak hiçbir yanımız yok onunla! Hatta konuştuğumuz dil bile ayrı. Bu sabah fırına gitmek için cebimden para alırken bu küçük defteri buldu. Deftere bakıp, “Nedir bu yanında taşıdığın şey?” diye sordu. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Ya açıp baktıysa? O kadar doğal bir sesle cevap verdim ki, buna kendim de hayret ettim, “Hiç canım, hesap tutmak için not defteri işte.”

Defteri kayıtsız bir tavırla tekrar cebime koydu. Daha dikkatli olmalıyım. Bu gibi gerçekler ancak onları hiç bilmeyen birisi okuduğu zaman değerlidir.

Bu defter dostum Vasya’yı çok eğlendirecek.

21 Haziran

Liza’ya şaşıyorum. Daha yirmi bir yaşında. Bu kadar ahlaksızlığı öğrenmek için nerden vakit bulmuş? Ne biçim bir ailesi varmış bu kızın, kim yardım etmiş bu gelişmesinde ona? Bunlar beni son dere-

ce ilgilendiren sorular. Şeytani bir güzelliğe sahip. Vücudunun güzelliğinden gurur duyuyor. Bir çeşit kendi kendine tapınma var bu kızda; onun için dünyada kendinden başka hiçbir şey mevcut değil. Kaç kere onunla oturup ciddi olarak konuşmaya çalıştım ... Bir Katoliği Tanrının olmadığına inandırmak, Liza'yı yeniden eğitmekten daha kolaydır.

Birlikte yaşadığımız hayat çekilmez, saçma bir hal aldı. Bununla birlikte, ilişkimi kesmekte kararsızım. İtiraf etmeliyim ki, her şeye rağmen hoşlanıyorum ondan. Benim bir parçam oldu o.

24 Haziran

Her şey bir anda ortaya çıkıverdi. Bugün onunla çok içten bir konuşma yaptık; kendisini vücutça doyuramadığımı söyledi bana. Ayrılmamış henüz resmî nitelik almış değil, ama birkaç güne kadar olacak galiba.

26 Haziran

Onun istediği bir aygır! Hem de esaslı bir aygır!

28 Haziran

Onu bırakmak bana çok güç geliyor. Bataklık gibi çekiyor beni. Bugün birlikte Vorobyobi Tepesine bir araba gezintisi yaptık. Otelin penceresinin yanında oturdu, güneş saçlarının buklelerine vurdu. Saçları saf altın rengi. İşte biraz da şiir!

4 Temmuz

Ben işimi bıraktım. Liza da beni bıraktı. Bugün Strejnevele bira içtim. Dün votka çekmiştik. Tam birer aydın kişi gibi, gayet pratik bir şekilde ayrıldık Liza'yla. Hiçbir dırıltı zırıltı çıkmadan. Bugün onu Dimitrov Caddesinde, jokey çizimleri giymiş bir delikanlıyla gördüm. Selamıma çekine çekine karşılık verdi. Artık bu notlara bir son vermenin zamanı geldi; sermaye tükendi.

30 Temmuz

Hiç hesapta yokken kalemi yine elime almak zorunda kaldım. Savaş. Hayvani heveslerin taşması. Kime baksan, köpek leşi gibi yurtseverlik kokusu yayıyor. Başkaları ateş püskürüyor, ama benim keyfim yerinde. Bir tek üzüntü içimi yiyor yalnız ... "kaybolan cennet"ime duyduğum özlem. Dün gece rüyamda Liza'yı gördüm

bir aralık. İçimde derin bir özlem bıraktı. Düşüncelerimi dağıtacak bir şey çıktığı için sevinmem gerekiyor.

1 Ağustos

Bıktım bu gürültü patırtılardan. Eski hasretim tepti yine. Bebek emziğe nasıl sarılırsa, ben de bu hasrete sarılmışım öylece.

3 Ağustos

Bir kurtuluş yolu buldum! Savaşa katılacağım. Aptallık mı? Hem de büyük bir aptallık. Ayıp mı?

Peki ama başka ne yapabilirim ki? Ah, hiç değilse bir değişiklik olacak! Oysa iki yıl önce böyle bir doymuşluk duygusu yoktu bende. Acaba yaşılanıyor muyum?

7 Ağustos

Trende yazıyorum. Biraz önce Voronej’den hareket ettik. Yarın evde olacağım. Kararımı verdim. “Tanrı, Çar ve Vatan” uğruna dövüşeceğim.

12 Ağustos

Ne uğurlama töreni, ne uğurlama töreni! Ataman bir iki kadeh atıp esaslı bir nutuk çekti. Sonradan eğilip kulağına kendisinin bir aptal olduğunu fısıldadım. Afalladı ve öyle bir kızdı ki, yanakları yemyeşil kesildi. “Sen de kendine aydın diyorsun, ha! Sen bizim 1905’te kırbaçladıklarımız kadar bile olamazsın be!” dedi. Ben de, maalesef, “onlar”dan olmadığımı söyledim kendisine. Babam, burnundan sümüğü aka aka ağlayarak beni öpmek istedi. Zavallı babacığım! O benim yerimde olacaktı ki. Şaka olsun diye, “Haydi benimle gel,” dedim, telaşlandı, “Ya çiftlik ne olacak?” dedi. Yarın istasyona hareket ediyorum.

13 Ağustos

Şurada burada ekinleri kaldırılmamış tarlalar. Tepeciklerin üzerinde besili tarla fareleri. Hani şu kartpostallarda gördüğümüz, tıpkı Kozma Kruşkov’un mızrağına dizdiği Almanlara benziyorlar. Evvel zaman içinde, matematik ve başka müspet bilimler öğrencisiyken, bir gün böyle aşırı bir milliyetçi olacağım aklımın köşesinden geçmezdi. Alaya katıldığım zaman Kazaklarla bir konuşacağım.

22 Ağustos

Yol üzerindeki istasyonlardan birinde ilk tutsak grubunu gördüm. Sporcu yapılı yakışıklı bir Avusturyalı subay, muhafaza altında istasyon binasına götürülüyordu. Peronda dolaşan iki hanımefendi subaya gülümsedi.

Adam durmadan geçerken, hafif bir baş eğmesiyle onları selamlayıp, bir öpücük yollamaktan geri kalmadı yine de.

Tutsakken bile tertemiz tıraşlıydı; üstü başı düzgün, çizmeleri pırıl pırıldı. Genç, yakışıklı bir adam; sevimli bir yüzü vardı; gözleri dostça bakıyordu. Savaş anında karşılaştı insan, vurmak için kolu kalkmazdı bu adama.

24 Ağustos

Mülteciler, mülteciler, mülteciler... Bütün hatlardaki trenler ağzına kadar mülteciler ve askerî birliklerle dolu.

İlk sıhhiye treni biraz önce geçti. Durduğu sırada genç bir asker indi. Yüzü sargılıydı. Konuşmaya başladık. Şarapnelle yaralanmış, belki bir daha cepheye dönmeyecek; buna çok seviniyor. Bir gözünü kaybetmiş. Ama sevincinden gülüyordu.

27 Ağustos

Alayımdayım. Alay komutanı yaşlı ve çok iyi bir insan. Aşağı Don'dan bir Kazak o da. İnsanın burnuna burada kan kokusu geliyor. Öbür gün cepheye sürüleceğimize ilişkin söylentiler dolaşıyor. Benim takımım, Konstantinovskaya ilçesinden gelen Kazaklardan kurulu Üçüncü Bölüğün Üçüncü Takımı. Hepsi de yavan adamlar. Yalnız içlerinden biri şakacı bir çocuk, şarkı da söylüyor.

28 Ağustos

Gidiyoruz cepheye. Bugün ana baba günü cephe. Uzaktan uzağa gök gürültüsünü andıran sesler duyuluyor. Bir aralık yağmur mu geliyor diye havayı kokladım. Oysa gök masmavi.

Dün atımın bacağı sakatlandı; seyyar mutfağın tekerleğine çarpıp derisini kopardı bacağının. Her şey yeni, her şey yabancı. Yazmaya nereden başlayacağımı, ne yazacağımı bilemiyorum.

Dün yazacak zaman bulamadım. Şimdi at üstünde yazıyorum. Sarıntıdan kalemim garip garip şekiller çiziyor. Üç kişi, ot almak için bir yem katarına refakat ediyoruz.

Şimdi çocuklar ot balyalarını bağıyor, ben de yüzükoyun yatmışım, dün olanları ancak şimdi deftere geçirebiliyorum. Dün, Çavuş Tolokonnikov (bana hep “öğrenci” diye takılır. “Hey öğrenci, görmüyor musun atının nallarından biri düşmek üzere!”) içimizden altı kişiyi keşfe yolladı. Baştan aşağı yanmış köylerden geçtik. Hava müthiş sıcaktı. Atlar da biz de terliyorduk. Kazaklara yaz mevsiminde de şayak pantolon giydirmemeleri gerek. Köyün dışında bir hendeğin içinde ilk kez bir ceset gördüm. Alman’dı. Sırtüstü yatıyordu, bacakları hendeğin içine sarkıyordu. Bir kolu kıvrılıp altında kalmıştı, öbür elinde boş bir mermi bağı tutuyordu. Ama görünürlerde tüfek mük yoktu. Feci bir manzara. Hatırladıkça hâlâ sırtımdan aşağı soğuk bir ürpertinin indiğini hissediyorum... Sanki bacaklarını çukura sarkıtmış otururken, dinlenmek için sırtüstü uzanmış gibi bir hali vardı. Üniformasıyla miğferi griydi. Miğferin meşin astarı görünüyordu. Böyle bir manzarayla ilk kez karşılaştığım için öyle allak bullak olmuşum ki, şimdi adamın yüzünü hatırlayamıyorum. Aklımda kalan sadece, sarı alnının üzerinde gezinen iri karıncalarla yarı aralık cam gibi gözleri. Kazaklar onun yanından geçerken haç çıkardı. Üniformasının sağ tarafındaki ufak lekeye baktım. Kurşun sağ tarafından girmiş öte yandan çıkmış. Geçerken dikkat ettim, kurşunun çıktığı yerde hem biriken kan çok daha fazlaydı hem de delik çok daha büyüktü; kumaş parça parça olmuştu kurşunun çıktığı yerde.

Sırtım ürpererek geçtim oradan. Demek bu iş böyle oluyormuş!

Takma adı “Alaycı” olan üstçavuş, açık saçık bir hikâye anlatarak maneviyatımızı düzeltmeye çalıştı, ama kendi dudakları titriyordu.

Köyden yarım verst kadar ötede, sadece dumandan kararmış duvarları kalan yanmış bir fabrikaya rastladık. Yangın yerinin içinden geçtiği ve küllerin altında kaldığı için yoldan gitmeye korktuk, etrafından dolaşmaya karar verdik. Daha yoldan ayrılır ayrılmaz, fabrikadan biri üzerimize ateş açtı. Gerçi söylemeye utanıyorum ama, o ilk silah sesiyle az daha eyerin üzerinden yuvarlanıyordum. Eyer kaşını yakalayıp içgüdüsel bir hareketle eğildim, dizginleri

sıkıca kavradım. Dörtmala geri dönüp, ölü Alman'ın yattığı hendeğin yanından geçerek, köye doğru at sürdük; köyü epeyce gerilerde bıraktıktan sonra aklımız başımıza geldi ancak. Tekrar geri döndük, atlarımızdan indik. İki kişiyi atların yanında bırakıp dört kişi hendeğe doğru ilerledik. Yerde sürüne sürüne hendeğe doğru yaklaştık. Biraz öteden, kısa sarı çizmeleri hendeğin içine sallanan ölü Alman'ı görüyordum. Yanından geçerken, sanki adam uyuyormuş da onu uyandırmaktan korkuyormuşum gibi nefesimi tuttum. Alman'ın yattığı yerdeki otlar yemyeşil ve ıslaktı.

Hendeğin içine uzandık, birkaç dakika sonra yanmış fabrikanın yıkıntıları arasından dokuz Alman hafif süvarisi çıktı. Üniformalarından anladım hafif süvari olduklarını. İçlerinden, subay olduğu anlaşılan biri kısık bir sesle bağırdı; Alman müfrezesi atlarını bizim üstümüze doğru sürmeye başladı. Otları yüklemeye yardım etmem için çağırıyor çocuklar. Gitmem gerek.

30 Ağustos

İlk kez bir insana nasıl ateş ettiğimi anlatıyordum; hikâyemi tamamlamak istiyorum. Alman süvarileri üzerimize doğru geliyordu; kertenkele yeşili üniformaları, çan biçimi, pırıl pırıl miğferleri, mızraklarının ucunda dalgalanan flamaları hâlâ gözlerimin önündedir.

Koyu kestane doru atlara binmişlerdi. Her nedense gözüm hendeğin kenarındaki minicik, yeşil bir bokböceğine gitti. Böcek gözlerimin önünde büyüdü, dev gibi oldu. Otların yapraklarını bir dev gibi yana doğru aç aç üzerime geldi, yere dayadığım dirseğime tırmandı; oradan gömleğimin koluna, gömleğimin kolundan da acele acele tüfeğimin üzerine çıktı, tüfeğin üzerinden kayışa indi. Böceğin hareketini seyrediyordum hâlâ; tam o sırada Alaycı'nın sesi gürledi:

“Ne duruyorsun, ateş etsene!”

Dirseğimi yere sıkıca bastım, sol gözümü yumdum, yüreğimin şiştiğini, o böcek kadar olduğunu hissettim. Gri yeşil üniformalardan oluşan fon üzerinde silahımın arpacığı titriyordu. Tetiği çektim, kurşunun vınlarak uçtuğunu duydum. Benim arkamdan Alaycı ateş etti. Herhalde alçak nişan almış olacağım ki, kurşun bir tümseğin üzerinden sekti, yerden ufak bir toz bulutu kaldırdı. İlk kez

bir insana ateş ediyordum. Nişan almaksızın, boş kovani çıkardım. Tetiği çektim, hiçbir karşılık gelmeyince Almanlara baktım. Aynı düzen içersinde gerisin geri at sürüyorlardı; subayları en arkadaydı. Yine dokuz kişiydiler; yüzbaşının atının koyu kestane doru sağrısıyla, adamın miğferinin tepesindeki madeni plakayı görebiliyordum yattığım yerden.

2 Eylül

Savaş ve Barış'ta, Tolstoy, karşı karşıya gelen ordular arasındaki bir çizgiden söz eder; yaşayanlarla ölüleri birbirinden ayıran bilinmeyen çizgisidir bu. Nikolay Rostov'un bölüğü hücumla kalkar ve Rostov'un kafasında bu çizgi belirir. Bu pasajı bugün çok daha iyi hatırlıyorum, zira bugün şafak vakti bir Alman hussar* birliğine hücum ettik. Sabahın erken saatlerinden beri Alman birlikleri, mükemmel bir topçu desteğiyle bizim piyademizi darmadağın etmekteydi. Bizimkilerden birçoğunun –sanırım 241 ve 273. piyade alaylarından– panik halinde kaçtığını gördüm. Hiçbir topçu desteği olmaksızın hücumla kaldırılan bu erlerin maneviyatı tam anlamıyla sıfıra inmişti. Düşman topçusu bizimkilerin üçte birini kırmış, geri kalanların peşine de Alman hafif süvarileri düşmüştü. Bir ormanın içindeki açıklıkta yedekte bekletilen bizim alay muharebeye işte o sırada sokuldu. Olaylar, hatırladığım kadarıyla şöyle gelişti:

Sabaha karşı saat iki ile üç arasında Tisviçi köyünden ayrıldık. Şafak neredeyse sökecekti, ama ortalık daha zifiri karanlıktı. Havada ağır bir yulaf ve çam yaprağı kokusu vardı. Alay, bölüklere ayrılmış olarak ilerliyordu. Yolu bırakıp tarlalara saptık. Atların toynakları altında ezilen yulaf başaklarının üzerinden çiy taneleri saçılıyordu etrafa.

Kaputumuzun içinde bile üşüyorduk. Uzun süre tarlaların içinden yol aldık. Bir saat kadar sonra subayın biri gelip alay komutanına bir emri bildirdi. Bizim ihtiyar, hoşnutsuzluğunu belli eden bir ses tonuyla emri aktardı, alay bir dik aç meydana getirecek şekilde dönerek ormana girdi. Bizim bölüğün takımları dar patika üzerinde sıkışık bir vaziyette kümелendi. Çatışmalar sol yanımızda bir yerde oluyordu. Top seslerinin çokluğundan, harekâta fazla sayıda Al-

* Hussar: Eski Macar süvarileri için kullanılan bir terimdir, genel anlamıyla süslü elbiseler giymiş hafif süvari demektir. –cev.

man bataryasının katıldığı anlaşıyordu. Top gürlemeleriyle hava titreşiyordu; kokulu çam ormanı sanki tepemizde ateş almış gibi geliyordu bana. Güneş doğana kadar olduğumuz yerde durup top seslerini dinledik. Bir “Hurra” sesi koptu, zayıf, yarım yamalak bir hurra; sonra sessizlik ve sessizliği bozan makineli tüfek takırtıları. O sırada başım fırıldak gibi dönüyordu; düşünebildiğim biricik şey o anda ilerleyen piyade birliklerimizdi. Erlerin yüzleri, bütün tablo, son derece ıstırap verecek kadar duruydu gözlerimin önünde.

Hayalimle, onları kirli gri üniformaları içinde, başlarında tepesi düz asker kasketleri, ayaklarında kısa çizmeleri ile güz toprağını çiğnerken görüyor, yaşayan ter içindeki insan bedenlerini cesetler haline getiren Alman makineli tüfeklerinin kesik kesik takırdayışını duyabiliyordum. İki alay biçildi ve silahlarını bırakıp kaçtı. Arkalarından bir Alman hafif süvari alayı hücumu geçti. Bizim alay ileri çıktı, yedi yüz metre kadar beride, Almanların kanadını vurmak üzere mevki aldı. Bir emir verildi. Ben sadece bir komutu duyabildim. “İleriii!” Bir an duralar gibi olduk, sonra ileri doğru uçmaya başladık. Atımın kulakları öyle bir kasılmıştı ki, elle tutup dikmeye çalışsam kıpırdatamazdım, Çevreme bir göz gezdirdim, arkamda alay komutanıyla iki subay vardı. İşte buydu, yaşayanlarla ölüleri birbirinden ayıran çizgi buydu işte. İşte o büyük an, işte o büyük cılgınlık anı!

Alman süvarilerinde bir dalgalanma oldu, geri döndüler. Bizim bölük komutanı Çernetsov gözlerimin önünde bir Alman süvarisini ikiye biçti. Altıncı Bölükten bir Kazak’ın, bir Alman süvarisine arkadan yetişip atının sağrısına deli gibi kılıç çaldığını gördüm. Kalkıp inen kılıcının ucundan şerit şerit deri parçaları sarkıyordu. İnanılır şey değildi! Buna bir ad bulmak olanaksız! Dönüşte Çernetsov’un yüzüne baktım; sanki biraz önce bir adam öldüren o değilmiş ve at üstünde değil de bir oyun masasında oturuyormuş gibi dikkatli, şen bir yüzü vardı adamın. Bölük komutanı Çernetsov çabuk yükselecek. Çok yetenekli bir adam!

4 Eylül

Dinleniyoruz. İkinci Kolordunun Dördüncü Tümeni cepheye alındı. Kabilino adında ufak bir kasabada konakladık. Bu sabah On Birinci Süvari Tümeninin birlikleriyle, Ural Kazakları acele acele

kasabadan geçip gitti. Batıda vuruşmalar devam ediyor. Sürekli bir gürültü, bir uğultu. Öğle karavanasından sonra sahra hastanesine uğradım. Biraz önce bir katar dolusu yaralı geldi. Sedyeciler büyük bir arabadan yaralıları indiriyordu; gülüşüyordu sıhhiye erleri. Yanlarına gittim. Uzun boylu, kızıl saçlı bir er, sıhhiye erinin yardımıyla arabadan indi. Bana hitap ederek, “Buna ne dersin Kazak!” dedi, “Sırtıma bir yük dolusu bezelye ekli herifler. Sırtım baştan aşağı şarapnel parçalarıyla dolu.” Sıhhiye eri obüsün tam arkasında mı patladığını sordu. “Arkamda mı patlamış, lafa bak, ben gittim kışın kışın obüsün üstüne.” Kulübelerden birinden bir hemşire çıktı. Hemşire bakınca dizlerimin bağı çözöldü, arabaya dayanmak zorunda kaldım. Olağanüstü denilecek kadar Liza’ya benziyordu. Aynı gözler, aynı oval yüz, aynı burun, aynı saçlar. Sesi bile benziyordu. Yoksa ben hayal mi görmeye başladım artık? Galiba hangi kadını görsem, ona benzeteceğim.

5 Eylül

Atlar tavlalarda bir gün iyice beslendi, tekrar cephenin yolunu tuttuk. Bedenen bir canlı cenazeden farkım yok. Borazan at başına çalıyor, işte seve seve bir kurşun yapıştırabileceğim bir adam varsa, o da bu borazan neferi!

Bölük komutanı, Gregor Melehov’u bir mesajla alay karargâhına göndermişti. Son çarpışmanın olduğu bölgeden geçerken, Gregor’un gözüne yol kenarında yatan bir Kazak cesedi ilişti. Kazak’ın sarı bukleli başı, at toynaklarının açtığı çukurlarla dolu yolun kenarına gelmişti. Gregor atından indi, burnunu tutarak (ceset çürümeye başlamıştı), Kazak’ın üstünü aradı. Pantolon cebinde ufak bir not defteri, güdük bir sabit kalem ve bir kese buldu. Kazak’ın belinden kütüklüğünü çıkardı ve cesedin artık dağılmak üzere olan sarı, ıslak suratına baktı. Şakaklarıyla burun kemiği kararmaya yüz tutmuştu; alnında çaprazlamasına açılmış derin, öldürücü yarık ise toz toprakla dolmuştu.

Kazak’ın cebinde bulunduğu keten mendille yüzünü örttü Gregor, atına atlayıp karargâhın yolunu tuttu. Arada bir durup çevresine ba-

kındı yol boyunca. Not defterini karargâh yazıcılarına teslim etti. Bütün yazıcılar toplanıp not defterindeki yazıları okudu; adamın kısa süren yaşamı ve dünyevi zevkleri onlar için bir alay konusu oldu.

XII

Birinci Süvari Tümeni ağustos ayı içinde arka arkaya birçok kenti ele geçirdikten sonra, ay sonunda da Kamenka-Strumilovo kenti dolaylarında muharebe düzeni alarak yayılmıştı. Arkalarından ordu geliyordu; önemli stratejik noktalara piyade birlikleri yığılıyor, karargâh birlikleriyle ağırlıklar, kabileler halinde demiryolu kavşak noktalarında toplanıyordu. Cephe Baltık'tan itibaren ölüm saçan bir kamçı gibi uzanıyordu. Komuta merkezlerinde büyük bir hücum planı hazırlandı; generaller haritaların üzerine eğildi, atlı postalar muharebe emirleriyle sağa sola koşuştu ve on binlerce nefer ölüme gönderildi.

Keşif birlikleri, büyük bir düşman süvari kuvvetinin kente yaklaşmakta olduğu haberini verdi. Yol boyunca yer alan ormanlarda Kazaklarla düşman öncü birlikleri arasında ufak çatışmalar oldu.

Gregor, ağabeyini gördükten sonra kendisine ıstırap veren düşünceleri kafasından atmaya ve o eski gönül rahatlığına yeniden kavuşmaya çalışmıştı; ama boşuna. Yedek Kazak Kuvvetlerinden gelen son takviye içinden Aleksey Uryupin adında biri de Gregor'un takımına düşmüştü. Uryupin uzun boylu, yuvarlak omuzlu, alt çenesi saldırgan bir ifadeyle çıkık, düşük Kalmuk bıyıklı bir adamdı. Şen, korkusuz gözleri daima gülerdi. Köşeli kafasında hemen hemen hiç saç yoktu; yalnız kulaklarının üstüyle başının yan taraflarında birkaç kıl vardı, o kadar. Daha geldiği gün lakabı takıverdiler adama: "Püsküllü."

Brodi dolaylarındaki çarpışmadan sonra alayı bir gün için istirahat çektiler. Gregor'la Uryupin aynı kulübeye düşmüştü. Çok geçmeden konuşmaya başladılar.

"Biliyor musun Melehov, sende bir hal var, tüy mü döküyorsun, nedir?"

Gregor kaşlarını çatarak, "Ne demek oluyor bu tüy mü döküyorsun?" diye sordu.

Uryupin, “Solgunsun, hasta gibi bir halin var,” diye açıkladı.

Atlarının yemlerini vermiş, sırtlarını yosun bağlamış kırık dökük çite dayamış, ayakta sigaralarını tütürüyorlardı. Yoldan dörderli yürüyüş kolunda hafif süvariler geçiyordu; çitler boyunca yerler cesetle doluydu, zira Avusturyalılar çekilirken çarpışmalar olmuştu; yanmış, kül olmuş bir sinagogtan yanık odun kokusu yükseliyordu. Akşamın ilk saatlerinde o zengin renkler arasında kasaba baştan aşağı, büyük bir harabeyi, korkunç bir boşluğu anlatan koskoca bir tabloyu andırıyordu.

Gregor ötekine bakmaksızın yere bir tükürük attı, “Bir şeyim yok benim, iyiyim,” diye cevap verdi.

“Yalan söylüyorsun! Kör değilim ben, görüyorum!”

“Ee, ne görüyorsun bakalım öyleyse?”

“Korkuyorsun sen! Seni korkutan ölüm mü?”

Gözlerini kısmış, tırnaklarının ucuna bakmakta olan Gregor, küçümseyen bir tavırla, “Saçmalama!” dedi.

Uryupin onu kışkırtmaya çalışarak, “Söyle bakayım, hiç adam öldürdün mü?” diye devam etti.

“Evet. Ne olacak?”

“Bunu unutamıyor musun?”

Gregor acı acı gülümseyerek, “Unutmak mı?” dedi.

Uryupin kılıcını kınından sıyırdı, “Senin kelleni uçurayım, ister misin?” diye sordu.

“Sonra ne olacak?”

“Hiç gözümü kırpmadan öldürebilirim seni. Bende merhamet diye bir şey yoktur.” Uryupin gülümsüyordu, ama sesinin tonundan, burun kanatlarının hırslı titreyişinden, Gregor onun dediğini yapabileceğini anladı.

Gregor onun yüzüne dikkatle bakarak, “Garip bir adamsın, vahşisin,” dedi.

“Pöh, senin yüreğin de pek yufka. Sen bu vuruşu bilir misin? Bak seyret!” Uryupin çalılıkların içinde yaşlı bir huş ağacını seçti, gözüyle mesafeyi ölçerek ağaca doğru yürüdü. Olağanüstü kalınlıkta bilekleri vardı; uzun kaslı kolları hareketsiz sarkıyordu iki yanında.

“Seyret!”

Kılıcı ağır ağır kaldırdı, korkunç bir kuvvetle, aniden ve yanlamasına indirdi. Yerden bir metre kadar yüksekten biçilen ağaç devrildi, dalları kulübenin pencereleriyle duvarlarını sıyıra sıyıra düştü.

“Gördün mü? Öğren bu vuruşu işte. Baklanov adında bir ataman vardı, hiç duydun mu adını? Kılıcının kan oluşuna cıva doldurmuştu o. Yerinden zor kalkardı kılıcı, ama Baklanov o kılıcıyla bir atı ikiye biçebiliyordu. Nah şöyle!”

Bu yeni vuruş tekniğini öğrenmesi çok güç oldu Gregor’un. Uryupin ona ders verirken, “Kuvvetin yerinde, ama kılıcını kullanmasını bilmiyorsun,” diyor, kılıcını yanlamasına müthiş bir güçle savuyordu.

“Gözünün yaşına bakmadan biçeceksin adamı! İnsan dediğin hamur gibi yumuşaktır.” Gözleri bir gülümsemeyle pırıldıyordu. “Nedenini, niçinini hiç düşünme. Savaşta düşman öldürmek kutsal bir görevdir. Her öldürdüğün düşman için, Tanrı senin günahlarından birini affeder; tıpkı yılan öldürüyormuşsun gibi. Gerekecekçe hayvanları öldürme, ama insana hiç acıma! O bir kâfirdir, murdar-dır; yeryüzünü zehirler, zehirli bir mantardan farksızdır o!”

Gregor itiraz ettiği vakit de Uryupin kaşlarını çatarak inatla susuyordu.

Çok şaşırtıcı bir şey dikkatini çekti Gregor’un; bütün atlar Uryupin’den korkuyordu. Uryupin yanlarına yaklaştığı zaman, atlar, sanki bir insan değil de hayvan yaklaşıyormuş gibi kulaklarını kasar, birbirlerine sokulurdu. Bir keresinde bölük, ormanlık ve bataklık bir arazide yaya hücumu kalkmak zorunda kalmıştı. Atlar hep bir arada çukurluk bir yere çekildi. Atların başında bırakılacak Kazaklar arasına Uryupin de seçilmişti, ne var ki Uryupin açıkça karşı çıktı.

Takım çavuşu, “Ne demeye atları almıyorsun yedeğine Uryupin?” diye bağırdı ona.

Uryupin her zamanki gibi gözlerinin içi gülerek, “Korkuyorlar benden, vallahi korkuyorlar!” diye cevap verdi. Atlara bakma sırası ona gelince hep kaytarırdı. Kendi atına karşı çok iyi davranırdı, ama Gregor dikkat etti, Uryupin ne vakit atına yaklaşırsa, hayvanın sırtı ürperir, sinirli sinirli kıpırdanırdı olduğu yerde.

Bir gün Gregor, "Söylesene, atlar neden korkuyor senden?" diye sordu.

Uryupin omuz silkerek, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Halbuki çok iyi davranıyorum onlara."

"Atlar sarhoş adamı tanır ve ondan korkar, ama senin hiç sarhoş olduğunu görmedim."

"Katı bir yüreğim var benim, herhalde bunu onlar da seziyor."

"Seninkisi bir kurt yüreği. Yahut yüreğinin yerinde bir taş var."

Uryupin hevesle, "Olabilir!" diye kabul etti.

Takım keşif görevine çıkarıldı. Bir gece önce Avusturya ordusundan kaçan bir Çek, Rus komuta heyetine, düşman kuvvetlerinin tertip değiştirdikleri ve bir karşı taarruza hazırlandıkları haberini vermiş, bu yüzden düşman alaylarının geçmesi gereken yol boyunca sürekli gözetleme postaları bulundurmak gerekmişti.

Takım subayı, çavuşla birlikte bir koruluğun kenarında dört Kazak bıraktı ve hemen ilerideki sırtın ardındaki bir kasabaya doğru at sürdü ötekilerle beraber. Çavuşla kalanlar, Gregor, Uryupin, Mişa Koşevoy ve bir başka Kazak'tı.

Çavuş yere inmelerini emretti. Mişa Koşevoy'a da atları alıp, gerideki sık ağaçların ve çalılıkların ardına götürmesini, başlarında durmasını söyledi.

Kazaklar yere uzanmış sigaralarını tüttürürken çavuş da dürbünüyle araziye gözden geçiriyordu. Yarım saat kadar tembel tembel yatıp çene çaldılar. Sağdan aralıksız top sesleri duyuluyordu. Kazaklardan birkaç adım ötedeki çavdar tarlasında, biçilmemiş ama başakları boşalmış ekinler rüzgârda dalgalanıyordu. Gregor sürüne sürüne tarlanın kenarına vardı, birkaç tane dolu başak buldu, kavuzunu çıkarıp tanelerini ağzına attı, çiğnedi.

Uzakta, bir tarladan bir grup atlı çıktı; durup açık araziye incelediler, sonra Kazaklara doğru gelmeye başladılar.

Çavuş alçak sesle, "Avusturyalılar olacak," dedi. "Bekleyelim biraz daha yaklaşsınlar, sonra bir yayılım ateşi açarız. Tüfeklerinizi hazırlayın çocuklar," diye hevesli hevesli ekledi.

Atlılar tempolarını bozmadan yaklaşmakta devam ediyordu. Altı Macar hussarıydı; kaytanlı, kordonlu üniformaları içinde son derece

şıktılar. En baştaki Macar iri yağız bir ata binmişti; filintasını elinde tutuyor, tatlı tatlı gülüyordu.

Çavuş, “Ateş!” diye komut verdi. Yaylının gürültüsü ağaçlar arasında yankılandı.

Çam ağaçlarının gerisinden Koşevoy’un heyecanlı sesi duyuldu:

“Ne var, ne oluyor?” Sonra kısmak istemesine rağmen yüksek çıkan sesiyle atlara bağırdı: “Hişşşt, köpoğluları. Sakin durun bakayım, tepişmeyin!” Macar süvarileri tek sıra halinde ekinlerin içine daldı. İçlerinden biri, en baştaki süvari havaya bir el ateş etti. En geride kalan süvari atının boynuna sarılmış, sol eliyle kasketini tutmaya çalışıyordu.

İlk ayağa fırlayan Uryupin oldu. Tüfeği elinde ekinlerin içine daldı; sendeleye tökezleye koşarak gitti. Yüz metre kadar ileride, yere yuvarlanmış, debelenen bir atla, hemen atın yanı başında durmuş dizini ovalayan bir Macar süvarisi buldu; adam düştüğü zaman dizini incitmişti. Macar süvarisi Uryupin’e seslenerek bir şeyler söyledi ve teslim olduğunu anlatmak maksadıyla ellerini yukarı kaldırdı, başını çevirip geri çekilen arkadaşlarının ardı sıra uzun uzun baktı.

Bütün bunlar yıldırım hızıyla olup bitmiş, Gregor daha ne olup bittiğini tam anlayamadan, Uryupin tutsakla birlikte geri dönmüştü.

Uryupin, Macar’ın kılıcını koparırcasına çekerek, “Bırak bakalım şunu!” diye bağırdı.

Tutsak kılıcını teslim etmeye son derece hevesli, hemen elini palaskasına götürdü ve korku dolu gözleriyle bakarken gülümsemeye çalıştı. Elleri titrediği için palaskasının tokasını bir türlü çözemedi. Gregor ihtiyatla yaklaşıp Macar’a yardım etti. Üst dudağının kenarında beni olan bu şişman yanaklı gencecik süvari delikanlı da hafif bir gülümseme ve baş eğmesiyle Gregor’a teşekkür etti. Silahını almalarına memnun olmuşa benziyordu. Elini cebine atıp meşinden bir tütün kesesi çıkardı, Kazaklara tütün ikram etti.

Çavuş sigara kâğıdını çıkarırken, “Amma da itibar ediyor bize!” diye gülümsedi.

“Biraz da yabancı tütünü içelim bakalım,” diye kıkır kıkır güldü Silantiyev.

Kazaklar, Macar süvarisinin ikram ettiği tütünden sigara sarıp tüttürdü. Sert, siyah tütün çabucak başlarını döndürdü.

Sigarasından arka arkaya nefes çeken çavuş, “Tüfeği nerede bunun?” diye sordu.

Uryupin sarı, örme silah kayışının ucunu arkasından çekerek, “Burada işte,” dedi.

“Onu bölüğe göndersek iyi olur. Bilgi almak için konuşturmak isteyeceklerdir herhalde bu herifi.”

Gözünü Kazakların üzerinde dolaştıran çavuş, “Onu kim götürececek çocuklar?” diye sordu.

Uryupin hemen, “Ben götürürüm,” diye atıldı.

“Pekâlâ, haydi bakalım, yallah!”

Tutsak, başına geleceği anlamış olacak ki, acı acı gülümsedi, ceplerini boşaltarak Kazaklara yumuşamış, ufak çikolata parçaları ikram etti.

“Rus ben... Rus... Avusturyalı değil!..” diye bir şeyler geveledi, aptal aptal birtakım hareketler yaparak çikolatayı Kazaklara uzattı.

“Silah var mı üzerinde?” diye sordu çavuş ona. “Takırdayıp durma be, anlamıyoruz ne dediğini. Tabancan var mı? Bang bang?” Çavuş hayali bir tabanca tetiği çeker gibi işaretle anlattı. Tutsak başını şiddetle salladı.

Üzerinin aranmasına seve seve razı oldu Macar süvarisi. Adamın etli yanakları titriyor, yaralanan dizkapağından kan akıyordu. Bir yandan hiç durmadan konuşuyor, bir yandan da mendilini yarasının üzerine bastırıyordu. Kasketini atının yanında bıraktığı için, onu ve bir de battaniyesiyle içinde ailesinin fotoğrafı bulunan not defterini almak üzere izin istedi. Çavuş onun ne dediğini anlamak için kafasını zorladı, ama en sonunda baktı ki, hiçbir şey anlayamıyor, elini salladı:

“Haydi, götür şunu!”

Uryupin atını çekip atladi sırtına. Sırtına çapraz asılmış filintasını düzelterip tutsağa işaret etti. Uryupin’in gülümsemesinden cesaret alan tutsak da ona gülümsedi ve atın yanı başında yola düştü. Bir dostluk gösterisinde bulunmak isteyerek, Uryupin’in dizini okşamaya kalkıştı, ama Kazak sert bir hareketle onun elini itip dizginlere asıldı.

“Yürü. Numara istemez!”

Tutsak suçlu bir tavırla atın yanından uzaklaştı ve kaygıyla sık sık başını çevirip öteki Kazaklara bakarak yoluna devam etti. Sarı saç-

larından bir tutam alnının üzerine dökülmüştü, Gregor'un belleğinde böyle kaldı tutsak: Pelerini omuzunda, saçlarının sarı perçemleri sarsıla sarsıla kendinden emin, rahat adımlarla uzaklaşıyordu.

Çavuş, parmaklarının ucu yanana kadar içtiği sigarasının izmaritini üzüle üzüle atarken, “Gregor, git de herifin atının eyerini çöz!” diye emretti. Gregor yerde yatan hayvanın yanına vardı, eyeri çözüp aldı, sonra bilinmeyen bir nedenle yerden Macar'ın kasketini kaldırdı, astarını kokladı. Burnuna ucuz cinsten bir sabun ve ter kokusu geldi. Atın eyer ve koşumlarını koruya getirirken kasketi de sol elinde dikkatle tutuyordu. Yere çömelen Kazaklar eyer çantalarının altını üstüne getirdi, biçimi değişik eyeri inceden inceye gözden geçirdi.

“Herifin tütününü güzeldi be, keşke biraz daha isteseydik,” diye içini çeken çavuş, tütünün lezzetini hatırlayarak tükürüğünü yuttu.

Daha birkaç dakika geçmiş geçmemişti ki, çamların arasından bir atın başı göründü ve Uryupin çıkageldi.

Çavuş korkuyla yerinden fırlayarak, “Ne yaptın Avusturyalıyı? Yoksa kaçırdın mı?” diye bağırdı. Uryupin kamçısını sallayarak yanlarına geldi, yere indi, gerindi.

Çavuş Uryupin'in üzerine yürüyerek, “Ne yaptın Avusturyalıyı?” diye tekrar sordu.

“Kaçmak istedi,” diye hırladı Uryupin.

“Sen de bıraktın mı?”

“Bir açıklığa gelmiştik, kaçmaya kalkıştı... Ben de biçtim onu.”

“Yalan söylüyorsun!” diye bağırdı Gregor. “Sebepsiz yere öldürdün onu.”

“Ne bağıırıp duruyorsun be? Sana ne!” diyerek, Uryupin buz gibi bakışlarını Gregor'un yüzüne dikti.

Gregor bir eli yere dayalı olarak ağır ağır doğrulurken, “Bana mı ne?” dedi.

Öteki sert bir sesle, “Sen burnunu sana ait olmayan işlere sokma! Anladın mı?” dedi. Gregor tüfeğini kaptığı gibi omuzuna dayadı. Tetiğe dayanan parmağı titriyor, yüzü öfkeyle seğiriyordu.

Tehditkâr bir ifadeyle, “Durun be!” diye haykıran çavuş, Gregor'a doğru atıldı. Tüfek patlamadan önce yetişerek vurdu ve çeldi namluyu. Kurşun bir dalı koparıp ıslık çalarak sekti.

Koşevoy kısık bir sesle, “Ne oluyor be?” diye sordu. Oturduğu yerde Silantiyev, ağzı bir karış açık bakakalmıştı.

Çavuş, Gregor’u göğsünden iterek tüfeği elinden çekip aldı. Uryupin bacaklarını yana açmış, sol eli palaskasında, durumunu hiç değiştirmemiş, kıpırdamadan duruyordu.

“Bir daha ateş et!”

Gregor onun üzerine doğru atılırken bağırdı:

“Öldüreceğim seni!”

“Dur be, ne oluyorsun? Divanıharbe verilip kurşuna dizilmek mi istiyorsun?” diye bağırdı çavuş. “İndir kollarını aşağıya!”

Gregor’u geri geri iterek kollarını yana açtı, iki adamın arasına girdi.

Uryupin gülümseyerek, “Yalan söylüyorsun!” dedi Gregor’a. “Öldüremezsın sen beni!”

Bölüklerine dönerlerken, akşamın alacakaranlığında, patikanın kenarında yatan Macar süvarisinin cesedini ilk gören Gregor oldu. Atını sürüp ötekilerin önüne geçti, ürken atını durdurup gözlerini cesede dikti. Adam kollarını yana açmış, kadife gibi yosunların üzerinde yüzükoyun yatıyordu, ters dönmüş açık avuçları, hazan yaprakları gibi sarıydı. Arkadan yediği müthiş bir kılıç darbesi, vücudunu omuzundan beline kadar ikiye biçmişti.

Kazaklar cesedin yanından konuşmadan geçti, bölüğe varana kadar ağızlarını açmadan karargâha sessiz sedasız girdiler. Batıdan esen bir meltem, siyah bir bulutu tüy gibi önüne katmış sürüklüyordu. Yakındaki bir bataklıktan, bataklık otlarının çürük, rutubetli, paslı kokusu geliyordu. Bir balaban kuşunun kalın sesi duyuldu. Kasvetli sessizliği arada bir üzengilere çarpan kılıç sesleri, atların gem ve kantarmalarından çıkan şakırtı ya da at toynakları altında ezilen kuru kozalakların çıtırtısı bozuyordu. Ormanın içindeki açıklıktan vuran gurubun kızıllığı, çam ağaçlarının gövdelerini tutuşturuyordu. Hiç durmadan sigara içen Uryupin’in sigarasının ateşi, her nefes çekişinde tırnakları simsiyah olmuş kalın ve güçlü parmaklarının ucunu aydınlatıyordu.

Ormanın üzerinden geçen bulut, akşamın yere düşen gölgelerinin soluk, anlatılmaz kederlerle dolu renklerini koyultuyordu.

ERTESİ sabah kasaba üzerine taarruz başladı. Süvarilerle yedek süvari birliklerini kanatlarına alan piyadeler şafakla ormandan çıkıp ilerleyecekti. Gelgelelim, birilerinin aptallığı yüzünden iki piyade alayı zamanında yerlerini alamadı; sol kanada kayma emri alan 211. Piyade Alayı, başka bir alayın kuşatma hareketine katılırken, kendi topçu ateşinin altına düştü. Keşmekeş içinde bütün planlar altüst oldu ve taarruzun felaketle değilse bile, başarısızlıkla son bulması tehlikesi doğdu. Piyadeler bu şekilde durmadan kırılır ve topçu birlikleri kim bilir kimin emirleriyle mevzilendikleri bataklıktan toplarını çıkarmaya uğraşırken, On Birinci Süvari Tümeninin ilerlemesi için emir geldi. On Birinci Süvari Tümeninin yedekte beklediği ağaçlık ve bataklık arazi geniş bir cephe hücumuna olanak vermiyor, bazı durumlarda Kazaklar takımlara bölünerek ilerlemek zorunda kalıyordu. On İkinci Alayın Dördüncü ve Beşinci Bölükleri ormanda yedekte bekliyordu. Çok geçmeden genel taarruzun vaveylası, vuruşmanın gürültüsü yedektekilerin kulaklarına geldi.

Titrek, uzun bir “Hurra!” sesi yükseldi. Arada bir Kazakların konuşmaları duyuluyordu:

“Bizimkiler bunlar.”

“Hücuma geçtiler.”

“Şu makineliler de amma takırdıyor ha!”

“Bizimkileri biçiyordur şimdi.”

“Artık hurra çekmiyorlar, değil mi?”

“Hayır, daha çekmezler.”

“Bir iki dakika sonra biz de katılacağız.”

İki bölük bir arada ormanın içindeki bir açıklıkta bekliyordu. Önlerindeki büyük çam ağaçları görüş alanlarını kapıyor, muharebenin gidişini izlemelerine olanak vermiyordu.

Bir piyade bölümü önlerinden marş marşla geçerek gitti. Ateş gibi bir astsubay geride kalıp kısık sesiyle bağırdı:

“Sıralar, hizaya baak!”

Bölük koşar adım geçip ilerideki bir akça ağaç korusunun içinde kayboldu.

Şimdi epey uzaklardan, ağaçların arasından belli belirsiz hurra sesleri duyuluyordu; sesler birden kesildi. Derin bir sessizlik çöktü.

“Siperlere vardılar işte.”

“Ya, şimdi boğazlaşıyorlardır, göğüs göğüse gelmişlerdir.”

Kazaklar safi kulak kesildi, ama başka bir şey duyamadılar; Avusturyalıların topçu ateşi taarruza kalkan kuvvetlerin sağ kanadını dövüyor; top seslerine makineli tüfek takırtıları karışıyordu.

Gregor kendi takımına bir göz gezdirdi. Kazaklar sinirli sinirli kıpırdanıyor, atlar, atsineklerinden rahatsız olmuş gibi huysuzlanıyordu. Uryupin kasketini eyerinin ön kaşına asmış, dazlak kafasından terleri siliyordu. Gregor’un yanı başında Mişa Koşevoy memleketinden getirdiği tütünden sardığı sigarasından arka arkaya nefes çekiyordu. Çevredeki her şey, bütün bir gece uykusuz kalmış gözlere görüldüğü gibi son derece açık seçik, abartılı bir gerçeklik almıştı.

Bölükler üç saat yedekte tutuldu.

Top sesleri bir kesiliyor, bir başlıyor, eskisinden daha tiz perdelere çıkıyordu. Tepelerinde bir uçak dolaşmaya başladı. Epeyce yüksekte birkaç daire çizdikten sonra, yükselerek doğu yönünde uzaklaştı. Uçaksavar bataryaları ateş açınca göğün mavisi, patlayan şarapnel-lerin sütbeyaz dumanlarıyla benek benek oldu.

Kimsede zırnık tütün kalmadı; Kazaklar bekleyiş heyecanı içinde sabırsızlanıyordu. Öğleye doğru bir emir subayı dörtmala gelerek emirleri bildirdi. Dördüncü Bölük komutanı hemen askerlerini bir kenara çekti. Gregor’a sanki bölük ilerlemiyor da geri çekiliyormuş gibi geldi. Kendi bölüğü yirmi dakika kadar ormanın içinde ilerledi, savaş sesleri gittikçe yaklaştı, yaklaştı. Gerilerinde, pek de uzakta olmayan bir batarya yaylım ateşi açmıştı; şarapneller uğultuyla havayı yırtarak geçiyordu. Ormanın içinden geçen patika dar olduğu için bölük düzeni bozuldu, ormandan bu şekilde çıktılar. Yarım verst ileride Macar hafif süvarileri bir Rus bataryasının mürettebatını kılıçtan geçiriyordu.

Komutan, “Bölük düzeni aaal!” diye bağırdı. Kazaklar daha bu komutu yerine getirmeden ikinci komut geldi:

“Bölük, kılıç çeeeeeeek; hücum, ileri!!!!!!”

Kılıç namlularının mavimtırak şimşekleri parıldadı. Önce atlarını İngiliz süratlisine kaldıran Kazaklar, sonra hücum dörtlüsüne geçti.

Bataryanın en sağında, altı Macar süvarisi bir sahra topunun topçeker atlarıyla uğraşıyordu. İçlerinden biri hayvanları gemlerinden yakalamış çekiştiriyor, bir başkası da kılıcının yassı tarafıyla hayvanların sağrısına vuruyordu; ötekiler topun tekerlerine asılıyorlardı. Küt kuyruk, kestane doru bir kırsığa binmiş bir subay emirler yağıdırıyordu. Macar süvarileri Kazakları görünce atlarına atladı.

“Yaklaştım, yaklaştım,” diye, Gregor dörtlüye giden atının ritmik hamlelerine tempo tutuyordu. Tam dörtlüye uçarken, bir aralık ayağı üzengi demirinden kurtuldu, eyerin üzerinde oturuşunu kaybedip içgüdüsel bir korkuya kapılarak atının boynuna doğru yattı ve çizmesinin burnuyla körlemeden, şingır şingır sallanan üzengiye aradı. Üzengiye basıp da başını kaldırdığı zaman, sahra topunun altı atını burnunun dibinde gördü. Kendisine en yakın bulunan kolbaşı, kan pıhtılarıyla beyin parçaları bulanmış gömleğinin içinde, hayvanının boynuna sarılmış yatıyordu yerde. Gregor’un atı ön ayağını topçunun cesedine bastı, iğrenç bir çatırtı duyuldu. Devrilmiş bir mermi sandığının yanı başında iki ceset daha vardı. Bir dördüncüsü top arabasının üzerine yüzükoyun serilmişti boylu boyunca. Silantiyev, Gregor’un hemen önünde at sürüyordu. Macar subayı çok yakın bir mesafeden, dönerek ateş etti; Kazak kollarını açıp havayı döverek yuvarlandı. Gregor kılıcını rahat kullanabilmek için dizginleri çekip subayı sağına almaya çalıştı; ama onun manevrasını fark eden subay koltuğunun altından ateş etti. Bütün mermilerini yakan subay revolverini fırlattı, kılıcını çekti. Tam bir eskrimci ustalığıyla, Gregor’un üç yaman kılıç darbesini çeldi. Gregor dişlerini sıktı, üzengilerin üzerinde yükselerek dördüncü defa saldırdı. O sırada hemen hemen üzengi temasında gidiyorlardı; Gregor, Macarın tıraşlı, kül kesilmiş yanağını, yakasına dikili alay numarasını gördü. Bir yalancı hamleyle subayı aldatıp dikkatini dağıttı ve darbesinin yönünü değiştirerek kılıcını adamın kürek kemikleri arasına daldırdı, ikinci darbeyi adamın ense köküne indirdi. Kılıcı ve dizgini elinden düşen subay geriye doğru büküldü ve hayvanının üzerinden yuvarlandı aşağı.

Müthiş bir ferahlık duyan Gregor, kılıcını adamın kafasına doğru salladı, çeliğin, tam kulağın üstünden kemiği kestiğini gördü.

Arkadan yediği şiddetli bir darbeyele kendinden geçti Gregor. Ağzında ateş gibi, tuzlu tuzlu kanın tadını duydu ve yuvarlanmak üzere olduğunu hissetti; yandan doğru, biçilmiş ekin saplarıyla örtülü toprak fırlıdak gibi döne döne kendisine doğru geliyordu. Vücudunun yere hızla çarpmasıyla bir an için kendine gelir gibi oldu. Gözlerini açınca, içlerine kan doldu. Kulağının dibinden nal sesleri geçti, bir atın soluğunu duydu. Gözlerini son bir kez daha araladı; bir atın hızlı hızlı açılıp kapanan pembe burun delikleriyle, üzengiye basan bir ayak gördü. 'Sonum geldi!' diye rahatlatıcı bir düşünce beyninin içinde yılan gibi süründü. Bir gürleme, sonra simsiyah boşluk.

XIV

AĞUSTOS ortasında Yevgeni Listnitski, Ataman Hassa Alayından muvazzaf Kazak alaylarının birine naklini istemeye karar verdi. Resmî dilekçesini gönderdi, üç hafta sonra da isteği yerine getirildi. St. Petersburg'dan ayrılmadan önce babasına bir mektup yazdı:

Babacığım, Ataman Alayından muvazzaf birliklere naklimi istedim. Bugün atanma emrim çıktı. İkinci Kolordu Komutanına geldiğimi bildirmek üzere şimdi cepheye hareket ediyorum. Kararım belki şaşırtacak seni, ama sebepleri sana açıklayayım: Çevremden müthiş sıkıldım. Geçit törenleri, kabul törenleri, nöbetler –bütün bu saray havası bunalıttı beni. Gına geldi artık. Hareketli bir görev almak istiyorum–; sen istersen kahramanca görev de buna. Öyle sanıyorum ki, damarlarımdaki Listnitski kanı, 1812 Savaşı'ndan beri Rus silahlı kuvvetlerinin şanına şan katanların kanı zorluyor beni buna. Cepheye hareket ediyorum, dualarını lütfen esirgeme benden.

Geçen hafta çarı gördüm; genel karargâha gitmeye hazırlanıyordu. Tapıyorum ona. Sarayda nöbetteydim. Geçerken bana gülümsedi, yanıdaki Rodziyanko'ya İngilizce olarak, "Şanlı muhafızlarım benim. Onlarla Wilhelm'i tepeleyebilirim," dedi. Tapıyorum ona, tapıyorum. Yirmi sekiz yaşımı geçmiş olmama rağmen, bunu itiraf etmekten utanmıyorum. İmparatorun şanlı adını lekeleyen saray dedikoduları

beni fena halde sinirlendiriyor. Bir tekine bile inanmıyorum, inanamama olanak yok. Geçen gün, benim yanımda Majeste İmparatoriçe Hazretleri hakkında saygısız laflar eden Yüzbaşı Gromov'u vurmama ramak kaldı. Ne iğrenç bir şeydi. Kendisine, böyle pis laflar edebilmek için insanın damarlarında toprak kölelerinin kanı dolaşması gerektiğini söyledim. Olay birçok başka subayın gözleri önünde geçti. Aklım başımdan gitmişti; tabancamı çektim, tam bu alçağın vücudunda bir kurşunumu ziyan etmek üzereyken arkadaşlar silahımı elimden aldı. Bu lağımda hayat her geçen gün biraz daha dayanılmaz hale geliyor. Hassa Alayında –özellikle subaylar arasında– gerçek yurtseverlik diye bir şey yok, hatta –bunu söylemek bile korkunç geliyor bana– hanedana da zerrece sevgi beslemiyorlar. Bunlar soylu kişiler değil, ayaktakımı. İşte, aslında alaydan ayrılışımın gerçek sebebi budur. Saygı duymadığım kişilerle çalışamam ben.

Hepsi bu kadar babacığım. Cümlelerimin karışıklığını bağışla, acelem var, eşyalarımı toparlayıp hemen ayrılacağım. Sağlıcakla kal babacığım. Cepheden sana uzun uzun yazarım.

Oğlun Yevgeni.

Varşova treni Petrograd'dan* akşam saat 8'de kalktı. Listnitski bir drojkiye atlayıp gitmişti istasyona. Geride, Petrograd, kumru mavisi ışıklar içinde pırıldıyordu.

İstasyon gürültülü, askerî birlikler yüzünden kalabalıktı. Hamal, Listnitski'nin bavulunu içeri aldı ve birkaç kapik bahşiş kazanınca da genç beyefendiye iyi yolculuklar diledi. Listnitski kılıcını, kaputunu çıkardı, oturacağı yere çiçek desenli ipek bir Kafkas battaniyesi serdi. Pencerenin yanında, ince, zahit yüzlü bir papaz oturuyordu, evinden getirdiği kumanyasını önündeki ufak masanın üzerine yaymıştı. Kendir liflerini andıran sakalının üzerindeki kırıntıları silkeleyerek tam karşısında oturan, okul üniforması giymiş ince esmer bir kıza azıcık peynirli börek ikram etti.

“Bir parça tadın kızım.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Çekinmeyin canım, sizin gibi zayıf bir kızın çok yemesi gerek.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

* St. Petersburg, 1914'te Petrograd adını almıştır.

“O halde siz buyurun, tadın şu peynirli börekten. Birazcık olsun almaz mısınız beyefendi?”

Listnitski gözlerini ona çevirdi.

“Bana mı söylüyorsunuz?”

“Evet, tabii.”

Papazın koyu renk gözleri deler gibi bakıyordu, ama seyrek, düşük bıyıklarının altındaki incecik dudakları gülümsüyordu.

“Hayır, teşekkür ederim. Canım şimdi bir şey yemek istemiyor.”

“Yazık ediyorsunuz. Bir şeyler yemek günah değildir. Cepheye mi?”

“Evet.”

“Tanrı yardımcınız olsun.”

Yevgeni hafifçe kestirirken, papazın tatlı sesini çok uzaktan geliyormuş gibi duydu; sanki konuşan papaz değildi de hain Yüzbaşı Gromov'du:

“Ailem kıt kanaat ancak geçinebiliyor gelirimle, onun için ordu papazlığını aldım, gidiyorum. Rus halkı imansız dövüşemez. Biliyorsunuz, yıldan yıla da imana kavuşanlar çoğalıyor. Tabii yollarını şaşıranlar da var; ama onlar aydınlar arasından çıkıyor, köylülerse Tanrılarına sıkı sıkı bağlıdır.”

Papazın kalın sesi artık Yevgeni'nin bilincine ulaşmaz oldu. İki gece üst üste sabahlayan Yevgeni'yi tatlı bir uyku bastırdı. Tren Petrograd'dan kırk verst kadar uzaklaştıktan sonra uyandı. Tekerlekler ritmik takırtılarla dönüyor, vagon sarsılıyor, bitişik kompartımanda birisi şarkı söylüyordu. Lambadan yanlamasına mor gölgeler vuruyordu.

Yevgeni'nin atandığı alay ağır kayıplar vermiş, binekleri ve teçhizatı tamamlanmak üzere cephe gerisine alınmıştı. Alay karargâhı, Berejnyagi adında büyük bir köyde kurulmuştu. Yevgeni, adı bile belli olmayan çok küçük bir istasyonda indi. Aynı istasyonda tren-den bir sahra hastanesi de indirilmişti. Yevgeni yetkili doktora, hastanenin ne tarafa gideceğini sordu ve güneybatı cephesinden, kendi alayının konakladığı bölgeye gitmekte olduklarını öğrendi. Doktor üstlerine atıp tuttu, tümen kurmay subaylarına küfretti, kelebek gözlüğünün ardında ıslıl ıslıl yanan gözleriyle, rastlantının karşısına

çıkardığı bu yeni tanışın gözlerinin içine bakarak, sakalını çekiştire çekiştire, Yevgeni'nin kulaklarını, içinde birikmiş hırsıyla doldurdu.

Listnitski onun lafını yarıda keserek sordu:

“Beni de götürebilir misiniz Berejnyagi'ye?”

“Olur, atla arabaya teğmen,” dedi ve samimi bir tavırla Yevgeni'nin kaputunun düğmesiyle oynayarak, homurdana homurdana yakınlığını sürdürdü:

“Bir düşün bak teğmen. Sığır vagonları içinde sen kalk buraya kadar iki yüz verst yol gel, sonra otur burada havyar kes, sanki yapılacak hiçbir iş yokmuş gibi. Hem de böyle bir zamanda; hastanemin geldiği yerde iki günden beri kanlı savaşlar sürüp giderken. Orada bizim yardımımıza muhtaç yüzlerce yaralı var!”

Doktor, “kanlı savaşlar” kelimelerini âdeta zevk duyarak ve bir ağız dolusu tükürük saçarak tekrarladı.

Teğmen nezaket kuralları içinde, “Bu saçmalığı nasıl açıklıyorsunuz?” diye sordu.

“Nasıl mı?” Doktor gözlüğünün ardında kalan kaşlarını alaycı bir tavırla kaldırdı ve gürlledi:

“Düzensizlik, karışıklık, komuta heyetinin salaklığı, işte sebep bunlar. Haydutlar yüksek yüksek mevkilere kurulmuş, işleri karıştırmaktan başka şey yaptıkları yok. Hepsi de yeteneksiz, hepsi de sağduyu denilen şeyden yoksun. Vereşayev'in Rus-Japon Savaşıyla ilgili hatıralarını hatırlıyor musunuz? İşte yine aynı durum, yalnız bu seferki daha beter.”

Listnitski onu selamlayarak ayrıldı, arabaların yanına gitti. Öfkeli doktor, kırmızı sarkık yanakları titreye titreye arkasından bağırıyordu Listnitski'nin:

“Savaş kaybedeceğiz teğmen. Japonların karşısında bir savaş kaybettik, ama yine de akıllanmadık. Biz yalnız övünmesini biliriz, o kadar.”

Dökülen yağların meydana getirdiği gökkuşağı renklerini taşıyan bir tabakayla kaplı su birikintilerinin üzerinden atlaya atlaya hat boyunca yürüdü; umutsuz bir ifadeyle başını sallıyordu.

Sahra hastanesi Berejnyagi'ye yaklaştığı sırada hava kararmak üzereydi. Rüzgâr sarı ekin saplarını dalgalandırıyordu. Batıda bu-

lutlar yığılıyordu. Bulutların üst kısımları koyu menekşe rengi, altları gölgeli, dumanlı, tatlı bir leylak rengiydi. Ortadaki şekilsiz yığın, ırmak kıyısında biriken buz parçaları gibi üst üste, yana doğru çekiliyordu. Aradaki boşluktan kavuniçi rengi ışıktan bir sel iniyor, bu ışıktan sel, gökten fışkıran bir yelpaze gibi açılarak aşağıda bir renk cümbüşü örüyordu.

Yolun kenarındaki hendekte bir at leşi yatıyordu. Kıvrılarak yukarı kalkmış bacaklarından birinin toynağındaki nal ısl ısl parlıyordu. Arabalar sallana sarsıla geçerken, Listnitski leşe uzun uzun baktı. Listnitski'nin yanındaki sıhhiye eri, leşin karnına bir tükürük atıp açıklamada bulundu:

“Fazla yem yemiş... Fazla yem yemekten çatlamış.” Sonra kendisini toparladı; bir tükürük daha atacaktı, ama terbiyesizlik olmasın diye tükürüğünü yutup ağzını kol yeniyle sildi.

“Leş orada duruyor, kimse de kalkıp gömmeye yanaşmıyor. Ruslar böyledir işte. Ama Almanlar başka türlü.”

Yevgeni sebepsiz yerekızarak, “Sen nereden biliyorsun?” diye sordu. O anda, erin soluk yüzündeki küçümseme ifadesi Listnitski'nin içini nefretle doldurdu. Eylül ayında ekinleri biçilmiş bir tarla gibi kurşuni, korkunç bir suratı vardı adamın; Yevgeni'nin cepheye giderken rastladığı binlerce köylü askerden hiç de farkı yoktu. Hepsinin de renkleri soluktu, hepsinin de gözlerinde Yevgeni'ye eski bakır mangırları hatırlatan donuk bir ifade vardı.

Sıhhiye eri acele etmeksizin, “Savaştan önce üç yıl Almanya'da kaldım,” diye cevap verdi. Sesinde de yüzünde görülen o aynı üstünlük ve küçümseme ifadesi seziliyordu. “Königsberg'de bir puro fabrikasında çalıştım,” diye devam etti er ağır ağır; ucunu düğüm yaptığı dizginleriyle atını dehledi.

Listnitski sert bir sesle, “Sen dilini tut bakalım!” diye emir verdi, sonra döndü geride kalan leşe baktı; hayvanın alnındaki kâkülleri gözlerini örtmüş, açık ağzından görünen sapsarı dişlerinin üzerine düşmüştü.

Leşin bir bacağı yukarı kalkmış ve kıvrılmıştı; toynağı azıcık kırılmış, ama toynak çukurunun kenarındaki düz, morumsu parlaklık iyice belli oluyordu. Kalem gibi bacaklarından, ince bilekli biçimli bukağılıklarından genç ve cins bir hayvan olduğunu anlamıştı teğmen.

Engebeli yolda ilerlediler. Batıda renkler soldu, bir rüzgâr çıktı, bulutları dağıttı. Arkalarında, leşin yukarı kalkık bacağı, yol kenarına dikili kırık bir haç gibi duruyordu. Yevgeni geriye doğru bakarken birdenbire leşin üzerine bir ışık demeti düştü ve yukarı dikili bacak, kula tüylerine vuran kavuniçi ışıkla aniden efsanevi, yapraksız bir ağaç dalı gibi göründü.

Sahra hastanesi Berejnyagi'ye girerken, yanlarından bir yaralı kafilesi geçti. En baştaki arabanın sürücüsü olan yaşlıca bir Beyaz Rus, ipten yapılma dizginleri eline almış, atın yanı başında yürüyordu. Arabanın içinde başı sargılı bir Kazak yatıyordu. Gözleri kapalı, bir dirseğine dayanmış olan Kazak, çiğnediği ekmeği siyah bir bulamaç halinde tükürüyordu ara sıra. Onun yanında bir asker yüzükoyun yatıyordu; kaba etlerinin üzerine gelen kısımda pantolonu delik deşik olmuş, yırtıklar kan pıhtılarıyla katılaşmıştı. Başını kaldırmaksızın ağız dolusu küfürler savuruyordu. Listnitski adamın sesindeki alçalıp yükselişleri dehşet içinde dinledi, zira ses, tıpkı kendinden geçmiş bir halde dualar mırıldanan bir zahidin sesini andırıyordu. İkinci arabada beş altı asker yan yana yatıyordu. İçlerinden, kendini ateşin verdiği tuhaf bir neşeye kaptırmış, gözleri de doğal olmayan bir ışıkla parlayan bir tanesi, hikâye anlatıyordu ötekilere:

“... Galiba onların imparatorundan bir elçi gelip barış teklifinde bulunmuş. Namuslu biri söyledi bunu bana. İnşallah palavra değildir.”

Yuvarlacık kafasında, vaktiyle geçirdiği bir sıracanın izlerini taşıyan bir diğeri, başını kuşkuyla sallayarak lafa karıştı:

“Palavradır mutlaka.”

Sırtı atlara dönük oturan bir üçüncüsü, yumuşak bir Volga şiveyiyle, “Ama belki de gerçekten gelmiştir elçi,” diye cevap verdi.

Beşinci arabada üç Kazak rahat rahat oturuyordu. Listnitski yanlarından geçerken, sert çizgili, toz toprak içindeki yüzlerinde bir subaya en ufak saygı belirtisi bulunmaksızın, ağızlarını açmadan, dik dik baktılar ona.

“Merhaba Kazaklar!” diye selamladı onları teğmen.

Sürücü yerine yakın oturan kır bıyıklı, yakışıklı biri, kayıtsız bir tavırla, “Merhaba, komutanım,” diye cevap verdi.

Listnitski Kazak'ın mavi apoletindeki numaray ı seçmeye çalışarak, "Hangi alaydansınız?" diye sordu.

"On İkinci."

"Alayınız nerede şimdi?"

"Nerden bilelim!"

"Pekâlâ, nerede yaralandınız?"

"Köyün yakınlarında... Buradan çok uzak değil."

Kazaklar kendi aralarında bir şeyler fısıldaşt ı. Sonra, kaba sar ıgılar içine alınmış kolunu sağlam eliyle tutan biri arabadan aşağı atladı:

"Bir dakika komutanım." İltihaplanmaya başlamış olan, kurşun yaras ı almış elini dikkatle tutarak yalınayak teğmenin ard ı sıra koştu.

"Acaba Vyeşenskaya'dan mısınız? Listnitski olmayasınız?"

"Evet, Listnitski'yim."

"Biz de öyle düşünmüştük. Acaba biraz tütününüz var mı komutanım? Allah rızası için bir parça tütün verin bize, tütünsüzlükten ölüyoruz."

Listnitski'nin arabasının boyalı yan tahtasını tutmuş yürüyordu. Listnitski sigara tabakasını çıkardı.

Kazak yalvaran gözlerle, "Acaba bir düzine verebilir misiniz?" diyerek gülümsedi. "Üç kişiyiz biliyorsunuz."

Listnitski tabakanın içindeki bütün sigaraları adamın esmer, iri avucuna boşaltırken sordu:

"Alayında çok yaralı var mı senin?"

"Birkaç düzine."

"Kayıp ağır mı?"

"İçimizden pek çoğu öldü. Bana ateş verebilir misiniz komutanım? Sağ olun." Kazak sigarasını yakt ı ve Listnitski'nin uzaklaşan arabasının arkasından bağırd ı:

"Sizin malikâneye yakın Tatarski köyünden üç Kazak öldü. Çok Kazak öldürdüler."

Sağlam elini salladı ve kendi arabasına yetişmek üzere geri döndü. Kuşaksız gömleği rüzgârda kabarıyordu.

Listnitski'nin yeni alayının komutan ı alay karargâh ını papazın evinde kurmuştu. Listnitski, kendisine hastane arabasında yer ver-

mek inceliğini gösteren doktora köyün meydanında veda etti ve alay karargâhını aramak üzere ayrıldı. Yürürken bir yandan da üniformasının üzerindeki tozları silkeliyordu. Bir nöbetçi kıtasıyla, nöbetçileri değiştirmeye giden kırmızı sakallı bir çavuş, Listnitski'nin yanından uygun adımla geçti. Cakalı bir selam çaktı ve Listnitski'nin sorusu üzerine evi gösterdi. Orası da cephe gerisindeki bütün karargâhlar gibi sakindi; işler gevşek tutuluyordu. Bir masanın üzerine birkaç yazıcı eğilmişti, sahra telefonu ile konuşan yaşlıca bir yüzbaşı kahkahayla gülüyordu. Pencereilerin kenarlarında sinekler uçuşuyor, uzaktan uzağa telefon zilleri sivrisinek vızıltısı gibi duyuluyordu. Bir emir eri Yevgeni'yi alay komutanının özel odasına götürdü. Odanın eşiginde karşılarına uzun boylu, çenesinde yara izi olan bir albay çıktı; adam Listnitski'yi soğuk bir tavırla selamlayıp eliyle içeriye davet etti. Albay kapıyı kapadıktan sonra tarifsiz bir sıkıntıyla ellerini başına götürüp, saçlarını düzeltti ve yumuşak, tek-düze bir sesle konuştu:

“Dün tugay karargâhından yola çıktığınızı bildirdiler. Oturun.”

Yevgeni'ye daha önceki görevlerini sordu, başkentten en son haberleri, teğmenin yolculuğunun nasıl geçtiğini öğrendi, ama kısacık konuşmaları boyunca bir kez bile gözlerini kaldırıp Listnitski'nin yüzüne bakmadı.

Yevgeni adamın haline acıyarak, ‘Cephede çok kötü günler geçirmiş olmalı, bitkin görünüyor,’ diye aklından geçirdi. Albay sanki onu özellikle hayal kırıklığına uğratmak istiyormuş gibi, kılıcının kabzasıyla burnunu kaşıyarak konuştu:

“Eh, teğmenim, subay yoldaşlarınızla tanışsanız iyi olur. Beni mazur görün, üç gece üst üste yatak yüzü görmedim. Bu mezarlıkta kâğıt oynamak ve içki içmekten başka yapacak şey bulamıyor insan.”

Listnitski albayı selamladı ve nefretini bir gülümseyişle gizleyerek kapıya döndü. Komutanıyla bu ilk karşılaşması üzerine hiç de komutandan yana olmayan şeyler düşündü. Albayın yorgun görünüşüyle çenesindeki yara izine ilk görüşte saygı duyduğu için kendi enayiliğine güldü.

LEVGENİ'NİN tümenine, Stir Irmağını aşmak ve düşmanı ar-
dından çevirme görevi verildi. Listnitski birkaç gün içinde alay
subaylarıyla kaynaştı, ruhunu kemirmekte olan rahatlık ve miskin-
lik duygusunu çarçabuk alıp götüren savaş havasına giriverdi.

Irmağı aşmak için girişilen harekât başarıyla sonuçlandırıldı.
Tümen, güçlü bir düşman yığınağının sol kanadını çökerterek, ana
kuvvetlerin ardına ulaştı. Avusturyalılar, Macar süvarilerinin de
desteğiyle bir karşı taarruzu denedi, ama Kazak bataryaları onları
şarapnellerle püskürttü ve makineli tüfeklerle biçilen Macar bölük-
leri darmadağın bir halde geri çekilmeye başladı; Kazaklar da on-
ların peşine düştü.

Listnitski alayıyla birlikte karşı taarruza katıldı. Onun komuta
ettiği takımdan bir Kazak öldü, dördü yaralandı. İçlerinden genç,
kanca burunlu biri vurulup düşen atının altında kalarak ezildi. Teğ-
men görünüşte gayet soğukkanlı, Kazak'ın boğuk iniltilerini duy-
mamaya çalışarak geçip gitti. Atın altında kalan er omuzundan ya-
ralanmıştı, geçip giden Kazaklara hiç durmadan yalvarıyordu:

“Kardeşler, beni bırakmayın. Şu atın altından kurtarın beni, kar-
deşler...”

Kısık, ıstıraplı sesi hafif çıkmasına rağmen duyuluyordu, ama sel
gibi akıp geçen Kazakların yüreklerinde merhametin damlası yoktu
ya da eğer varsa, bu merhamet, onları hiç durmadan ileri süren, yere
inmelerine engel olan iradenin altında eziliyordu. Takım, atlar biraz
nefes alsın diye, beş dakika kadar hafif süratli ile gitti. Yarım verst
ileride, Macar bölükleri doludizgin çekiliyordu, aralarında yer yer
düşman piyadelerinin mavi üniformaları görülüyordu. Avusturya-
lıların yük arabası kafilesi, karşı tepenin yamacını tırmanmaya ça-
lışıyordu; tepelerinde patlayan bir şarapnelin dumanı onlara, “güle
güle” diyerek veda ediyordu sanki. Soldan bir batarya, bu kafilenin
üzerine ateş açmış, top sesleri ta ormanda yankılanıyordu.

Taburun en önünde giden yarbay “adi dörtnal” komutu verdi, üç
bölük birden hafif süratlıden İngiliz süratlisine geçti. Atlar binicile-
rinin altında sarsılıyor, çevrelerine sarı sarı köpükler saçıyordu.

Alay geceyi geçirmek için ufak bir köyde konakladı. On iki subay ufacak bir kulübeye doluştu. Açlık ve yorgunluktan bitkin bir halde uyumak için yerlere serildiler. Sahra mutfağı ancak gece yarısına doğru gelebildi oraya. Teğmen Çubov bir tas dolusu çorba getirdi. Çorbanın nefis kokusu subayları uyandırdı, bir iki dakika içinde, yüzleri uykudan hâlâ şiş şiş, çorbanın başına çöküp, savaşta kaybettikleri iki günün acısını çıkarırcasına iştahla atıştırmaya başladılar; soluk almadan yediler. Geç vakit yenen bu yemek uykularını kaçırdığı için, pelerinlerini altlarına alıp samanların üstüne uzandılar, sigaralarını tellendirerek çene çalmaya başladılar.

Ufak tefek, tıknaz bir adam olan ve adı gibi yüzü de Moğol ırkından geldiğini gösteren üsteğmen Kalmıkov, konuşurken laflarını keskin el hareketleriyle de destekliyordu:

“Bu savaş bana göre değil! Ben dünyaya dört yüz yıl geç gelmişim. Zaten bu savaşın sonunu görecek kadar yaşayacak da değilim.”

“Aman, falcılığı bırak şimdi sen de!”

“Falcılık filan değil. Bu benim alınyazım. Ben atalarıma çekmişim, burada hiçbir yararım dokunmuyor benim. Bugün ateş altında kaldığımız vakit dehşetten titredim; düşmanı görememek beni deli ediyor. Bu acayip hissin korkudan hiçbir farkı yok. Sana beş on verst öteden ateş ediyorlar, sen de bozkırda peşine avcı düşmüş toy kuşu gibi kaç kaçabilirsen!”

“Kupalka’da bir Avusturya malı Howitzer* gördüm. Bilmem siz gördünüz mü beyler?” diye sordu Yüzbaşı Atamançukov; bir yandan da İngiliz usulü kırılmış kırmızı bıyıklarında kalan konserve et liflerini yaladı.

“Nefis bir parça, bir sanat eseri! O nişan tertibatı, bütün mekanizma, harika bir şeydi,” diye, o sırada ikinci tas çorbasını bitirmekte olan Sancaktar Çubov heyecanla cevap verdi.

“Ben de gördüm, ama benim bu konuda söyleyecek bir şeyim yok. Topçuluk konusunda kara cahilin biriyim. Benim için herhangi bir toptan hiçbir farkı yoktu onun da, sadece namlusu biraz büyüktü o kadar.”

* Howitzer: Obüs topu. -çev.

Kalmıkov, Listnitski'ye dönerek, "Eski zamanlarda, o ilkel tarzda dövüşenlere imreniyorum," diye devam etti. "Erkekçe bir çarpışmada, göğüs göğüse vuruştüğün hasmına kılıç çalıp, ikiye biçmek, işte benim anladığım savaş budur. Ama şimdi savaşlar, savaştan başka her şeye benziyor."

"İleride süvari sınıfının hiçbir rolü kalmayacak. Hatta bu sınıf lağvolacak tamamıyla."

"Ortadan kalkacak yani."

"O kadarını bilemem artık."

"Hiç kuşkun olmasın."

"Ama insanların yerine makine koyamazsın ki. Çok ileri gittin canım."

"Ben insandan söz etmiyorum, atları kastediyorum. Motosikletler ya da otomobiller alacak atların yerini."

"Doğrusu motorlu bir bölük düşünemiyorum!"

Kalmıkov heyecanla atıldı:

"Hepsi saçma bu konuşmaların! Saçma bir fanteziden ibaret! Ordularda daha uzun bir süre at kullanılacaktır. İki-üç yüzyıl sonra savaşların nasıl olacağını bilemeyiz, ama bugün için süvari..."

"Bütün cephe boyunca siperler kazılmış olsa süvari ne işe yarayacak? Söyler misin bana?"

"Süvariler siperleri aşar, düşmanın gerilerine sarkar. İşte budur süvarinin işi."

"Saçma!"

"Öf, susun da uyuyalım biraz."

Tartışma kesildi, konuşmaların yerini horultular aldı. Listnitski sırtüstü yatmış, pelerinini üzerine serdiği samanların keskin kokusunu teneffüs ediyordu. Kalmıkov onun yanı başında yatıyordu.

Yevgeni'ye fısıltı halinde, "Gönüllü Bunçuk'la bir konuşmalıydın," dedi. "Senin takımında. Çok ilgi çekici bir adam!"

Listnitski sırtını Kalmıkov'a dönerken, "Ne bakımdan?" diye sordu.

"Ruslaşmış bir Kazak bu adam. Moskova'da bulunmuş. Sıradan bir işçi, ama makinelere çok meraklı. Birinci sınıf da makineli tüfek nişancısı."

"Hadi artık uyuyalım," dedi Listnitski.

Aklından başka şeyler geçiren Kalmıkov, “Evet, uyusak iyi olacak,” dedi. Suçlu suçlu kaşlarını çattı. “Ayaklarım koktuğu için affını dilerim teğmenim,” dedi. “On beş gündür çorap değiştiremedim de; terden neredeyse çürümeye başladı çoraplarım... Çok pis gerçekten de. Birinden ayak sargısı bulmalıyım hiç değilse.”

Listnitski uykuya dalmak üzereydi, uyuşuk bir sesle, “Rica ederim,” diye mırıldandı.

Listnitski, Kalmıkov’un sözünü ettiği Bunçuk’u tamamıyla unutmuştu, ama hemen ertesi gün bir rastlantı onu gönüllüyle karşılaştırdı.

Alay komutanı, Listnitski’ye keşif görevine çıkmasını ve mümkün olursa, sol kanatta ilerlemesine devam eden piyade alayıyla bağlantı kurmasını emretti. Avluda, yarı karanlıkta, uyuyan Kazakların üzerlerinden atlaya atlaya, arada bir tökezleyerek dolaşan Listnitski, takım çavuşunu bulup uyandırdı:

“Benimle birlikte keşfe çıkacak beş kişi istiyorum. Atımı kapatın, çabuk!”

Listnitski adamlarının toplanmasını beklerken, kulübenin kapısında tıknaz yapılı bir Kazak belirdi.

“Komutanım,” dedi. “Sıram gelmediği için çavuş sizinle gitmeme izin vermiyor. Siz izin verin de geleyim.”

Listnitski karanlıkta adamın yüzünü seçmeye çalışarak, “Terfi peşinde misin, yoksa bir kabahat filan mı işledin?” diye sordu.

“Hiçbir kabahatim yok.”

“Pekâlâ, gelebilirsin,” diye razı oldu Listnitski. Kazak dönüp giderken arkasından bağırdı: “Hey! Çavuşa söyle...”

“Adım Bunçuk’tur,” diye onun sözünü kesti Kazak.

“Gönüllü müsün?”

“Evet.”

Listnitski karmakarışık kafasını toparladı, hitap şeklini değiştirdi: “Pekâlâ, Bunçuk, lütfen çavuşa söyle... Eh, neyse, ben söylerim.”

Listnitski adamlarının önüne düşüp nöbetçilerin ve gözcülerin yanından geçerek köyden çıkarken sabah karanlığı da yavaş yavaş dağılmaya başlıyordu. Bir süre ilerlediler, Listnitski seslendi:

“Gönüllü Bunçuk!”

“Buyur!”

“Lütfen atını yanıma yaklaştır.”

Bunçuk sıradan bir hayvan olan bineğini Listnitski’nin cins atına yaklaştırdı, yan yana geldiler.

Listnitski adamın profilini süzerek, “Hangi köydensin sen?” diye sordu.

“Novoçerkaskaya’danım.”

“Savaşa gönüllü olarak katılmanın nedenini öğrenebilir miyim?”

Bunçuk belli belirsiz bir gülümsemeyle, “Pek tabii!” diye cevap verdi. Yeşil gözlerini hiç kırpmadan dimdik bakıyordu.

“Savaş sanatı beni ilgilendiriyor. Bu konuda usta olmak istiyorum.”

“Bu amaçla kurulmuş okullar var.”

“Evet, var.”

“Peki, sen neden bu yolu seçtin?”

“Önce işin uygulanma şeklini incelemek istiyorum. Kuramını sonra da öğrenebilirim.”

“Savaş çıkmadan önce ne iş yaptın?”

“İşçiydim.”

“Nerede çalışıyordun?”

“Petersburg’da, Rostov’da, sonra Tula’daki silah fabrikalarında. Makineli tüfek müfrezelerinden birine naklimi istemeyi düşünüyordum.”

“Makineli tüfeklerden anlar mısınız?”

“Bertier, Madsen, Maxim, Hotckiss, Vickerst, Lewis ve daha başka bir sürü marka makineli tüfeği kullanabilirim.”

“Vay vay vay! Alay komutanıyla konuşurum senin için!”

“Lütfedersiniz.”

Listnitski, Bunçuk’un tıknaz yapısına şöyle bir baktı. Adamın vücudu ona Don kıyısında yetişen karaağaçları hatırlattı. Bu adamda dikkati çekecek hiçbir taraf yoktu. Yalnız sımsıkı kenetlenen çene kemikleriyle, meydan okurcasına, insanın gözünün içine dikilen bakışları, onu diğer bütün sıradan Kazak yığından ayırıyordu. Pek seyrek, o da, dudaklarının uçları hafifçe kıvrılarak gülümsüyordu; ama gülümsediği zaman bile bakışları yumuşamıyor, gözlerinde

kendisini herkesten uzak tutarcasına belli belirsiz bir ışıltı eksik olmuyordu. Soğuk, hareketlerine hâkim bir adamdı; tıpkı yabancılara gülmeyen Don kıyılarının boz, gevşek topraklarında yetişen demir gibi sert karaağaç misali bir adam.

Bir süre hiç konuşmadan ilerlediler. Bunçuk iri avuçlarını eyerin ön kaşındaki çıkıntıya dayamıştı. Listnitski bir sigara aldı ve sigarasını Bunçuk'un kibritinden yakarken, adamın elinden at terinin o tatlımsı sakız kokusu geldi burnuna. Bunçuk'un elinin üstü kahverengi tüylerle kaplıydı; Listnitski'nin içinden bu eli okşamak geldi.

Keskin tütün dumanını ciğerlerine çekerken konuştu:

“Ormana vardığımız zaman, sen yanına bir başka Kazak daha alıp, sola ayrılan patikayı tutarsın. Görebiliyor musun patikayı?”

“Evet.”

“Yarım verst ilerledikten sonra bizim piyadelere rastlamazsan eğer, geri dön.”

“Baş üstüne.”

Atlarını süratliye kaldırdılar.

Yolun ormana daldığı yerde bir küme gelin gibi huş ağacı vardı. Onların ardında gözleri yoran sarı renkleriyle güdük çamlar, Avusturyalıların yük arabalarının tekerlekleri altında çiğnenmiş çalılar, karışık orman bitkileri uzanıyordu. Sağdan, uzaktan uzağa gelen top sesleriyle yer titriyordu; ama huş ağaçları tarifsiz bir sessizlik içindeydi. Toprak kalın çiy tabakasını emiyordu; otlar, hızla ölmekte olan renklerin çılgınlığını taşıyan hazan yapraklarıyla örtülüydü. Listnitski huş ağaçlarının yanında atını durdurdu, dürbününü çıkarıp ormanın ilerisindeki yükseltiye göz gezdirdi. Bir arı gelip kılıcının bal rengi kabzasına kondu.

Bunçuk hafif, müşfik bir sesle, “Budala!” dedi.

Listnitski ona dönerek, “Nedir o budala?” diye sordu.

Bunçuk gözleriyle arıyı işaret etti, Listnitski gülümsedi:

“Balı acı olacak değil mi?”

Listnitski'ye cevabı Bunçuk vermedi, onun yerine uzaktaki bir çam kümesinin ardından, kulakları sağır eden bir ağaçkakan takırtısı sessizliği yırttı ve bir mermi demeti huş ağaçlarının dallarını kopardı, bir dal Listnitski'nin atının ensesine düştü.

Derhal yüz geri edip, atlarını kamçılıya mahmuzlaya, köye doğru dörtlü sürdüler. Avusturyalıların makineli tüfeği, cephanesinin geri kalanını da onların üzerine boşalttı.

Bu ilk karşılaşmadan sonra Listnitski gönüllü Bunçuk'la birçok kez konuştu. Bütün konuşmalarında da, adamın gözlerinde parılayan çelikten ifade Listnitski'yi son derece etkiledi, ama yine de bu kadar sıradan görünüşlü bir yüzü peçeleyen ele geçmez gizin ardında neyin bulunduğunu bir türlü keşfedemedi. Bunçuk her zaman gergin dudaklarına yapışık gibi duran bir gülümsemeyle konuşuyor ve Listnitski üzerinde, sanki dolambaçlı bir yoldan giderek, belirli bir kuralı uyguluyormuş izlenimini bırakıyordu. Sonunda Bunçuk bir makineli müfrezesine verildi. Birkaç gün sonra, alay cephe gerisinde dinlenirken, Listnitski yanmış bir sundurmanın duvarı boyunca yürüyen Bunçuk'a arkadan yetişti.

"Hey, gönüllü Bunçuk!"

Kazak başını çevirip selamladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Listnitski.

"Komutanımın yanına."

"O halde yollarımız aynı."

Köyün tahrip edilmiş yolunda bir süre yan yana konuşmadan ilerlediler.

Sağlam kalan birkaç binanın çevresinde insanlar gidip geliyor, yanlarından atlılar geçiyordu. Yolun tam ortasında bir sahra mutfağının dumanı yükseliyor, mutfakın yanı başından sıralarını bekleyen upuzun bir Kazak dizisi uzanıyordu. İnceden inceye soğuk bir yağmur serpiştiriyordu.

Listnitski, yarım adım kadar gerisinden gelen Bunçuk'a göz ucuyla bakarak, "Ee, savaş sanatını öğreniyor musun bakalım?" diye sordu.

"Öğreniyorum."

Teğmen her nedense Bunçuk'un ellerine bakarak, "Savaşta sonra ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bazı insanlar ettiklerini biçer... Ama bakalım," diye cevap verdi Bunçuk.

"Bu sözünü nasıl yorumlamam gerekiyor şimdi?"

“Rüzgâr eken fırtına biçer, diye bir atasözü vardır bilir misiniz? İşte böyle yorumlamak gerekir.”

“Peki, ama bilmeceyi bir kenara bırakırsak, altındaki anlam nedir?”

“Bu şekliyle de apaçık. Özür dilerim, ben buradan sola sapıyorum.”

Bunçuk elini kasketine götürüp bir selam çaktıktan sonra öbür yola saptı. Listnitski omuzlarını silkti, durup bir süre onun ardından baktı.

Bölük komutanının tertemiz süpürülmüş kazamatından* içeri girerken, biraz sinirli, ‘Herkesten başka türlü görünmeye mi çalışıyor, yoksa aklını bir şeyle mi bozmuş bu adam?’ diye düşündü.

XVI

JKINCI ve üçüncü yedekler birlikte silah altına alındı. Don boyundaki köyler, hasat mevsiminin en civcivli zamanında sanki herkes ekin biçmeye ya da harmana gitmişçesine ıssızlaşmıştı.

Ama o yıl, asıl sınır boylarında acı bir hasat kaldırıldı; ölüm, erkeklerin yakasını bırakmadı ve yüzlerce, binlerce Kazak karısı saç baş perişan dövündü durdu:

“Oy, sevgilim benim, seni kimler ayırdı benden?”

Sevgililerinin başlarıysa yana yıkıldı, sel gibi Kazak kanı aktı ve Avusturya’da, Polonya’da, Prusya’da top sesleri matem marşını çalarken, bir daha uyanmayacak cam gibi gözler, kapandıkları yerde çürüdü gitti... Doğu rüzgârları karılarının, annelerinin ağlamaklı seslerini onların kulaklarına ulaştıramadı.

Kazakların en seçmeleri köylerinden ayrılmış, savaş alanlarının bitleri, bin türlü dehşeti arasında yok olup gitmişti.

Güzel bir eylül günü, Tatarski köyünün üzerinde pamuk gibi beyaz, incecik bürümcükler uçuşuyordu. Kanı çekilmiş güneş, yaşlı yaşlı gülümsüyor ve haşın, el değmemiş maviliği içinde gökyüzü nefret uyandıracak kadar duru, mağrurdu. Don’un ötesinde orman sarılık olmuştu, kavakların benzi solmuştu; arada bir meşelerden re-

* Kazamat: Obüs ve bombalardan korunmak için yerin altına kazılan siper.

sim gibi yaprak düşüyordu. Katı yürekli saksaganın keskin gözlerini hoşnut edecek yalnızca köknar kalmıştı yeşil.

O gün Panteley Prokofyeviç cepheden bir mektup aldı. Mektubu postaneden Dunya getirdi. Posta müdürü mektubu Dunya'ya verirken, dazlak, yaşlı kafasını iki yana sallayarak eğilip selam verdi ve özür dilercesine kollarını iki yana açtı:

“Mektubu açtığım için Tanrı aşkına beni affedin. Babanıza mektubu benim açtığımı söyleyin. Savaşın nasıl gittiğini o kadar merak ediyordum ki... Affedin beni ve lütfen dediklerimi Panteley Prokofyeviç'e söyleyin.”

Burnunun ucundaki mürekkep lekesinden habersiz, şaşkın bir halde ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak postanenin kapısına kadar Dunya'yı geçirdi müdür. Dunya eve kötü bir haber alacakları kaygısıyla döndü ve mektubu koynundan çıkarıncaya kadar epeyce oyalandı.

Panteley sakalını çekiştirerek, “Çabuk ol!” diye bağırdı.

Dunya mektubu çıkarıp verirken nefesi kesilerek anlattı:

“Posta müdürü bana mektubu okuduğunu, kendisine kızmamanı söyledi.”

“Şeytan alsın onu! Gregor'dan mı mektup?” diye sordu ihtiyar, heyecanla. “Gregor'dan mı Piyotr'dan mı?”

“Hayır baba... Tanımadığım bir el yazısı.”

Sedirin üzerine kendini bırakan İlyiniçna, “Okusana!” diye bağırdı. Bu günlerde bacakları müthiş ağrıyordu. Natalya avludan koşup geldi, başı yana eğik, dirseklerini göğsüne bastırıp ocağın yanında dikildi. Dudaklarında güneş ışığı gibi bir gülümseme titriyordu. Hâlâ Gregor'dan bir haber ya da hiç değilse mektuplarında kendisi için bir iki kelime bekliyordu ona olan köpek gibi bağlılığına, sadakatine karşılık.

İlyiniçna, “Darya nerede?” diye fısıldadı.

“Kapat çeneni!” diye kükredi Panteley. Sonra Dunya'ya dönerek ilave etti:

“Oku hadi!”

Dunya, “Size bildirmek,” diye başladı, sonra oturduğu sedirin kenarından yere kayarak çılgık çılgıla hıçkırmaya başladı.

“Babacığım! Anneciğim!.. Ah! Anneciğim... Grişamız!.. Ah, ah!.. Grişa... ölmüş.”

Yarı solmuş sardunya yapraklarının arasına sıkışan bir eşekarısı cama çarpıp deli gibi vızıldamaya başladı. Avluda karnı tok bir tavuk gıdaklıyordu; açık kapıdan çocukların çingiraklı, şen kahkahaları geliyordu.

Dudakları hâlâ o gülümsemeyle kıvrılmış duran Natalya’nın yüzünde bir ürperti dolaştı. Ayağa kalkan Panteley, başını inme inmiş gibi sarsak sarsak çevirerek, yüzüne çılgın bir şaşkınlık gelmiş olan Dünya’ya dikti gözlerini.

Mektupta şöyle deniyordu:

Size bildirmek zorundayım ki, On İkinci Don Kazakları Alayından oğlunuz Gregor Panteleyeviç Melehov 16 Eylül günü, Kamenka-Strumilovo kasabası yakınlarında savaşırken ölmüştür. Oğlunuzun ölmü bir kahramana yakışır şekilde olmuştur; bu gerçeğin, yeri dolduramaz kaybınıza bir teselli olmasını dilerim. Kişisel eşyası, ağabeyi Piyotr Melehov’a teslim edilecek, atı alaya kalacaktır.

Sahra Ordusu Dördüncü Bölük Komutanı Üsteğmen Polkovnikov.

18 Eylül 1914

Mektubun gelişinden sonra Panteley birdenbire çöktü. Her geçen gün biraz daha yaşlandı. Belleği zayıflamaya, kafası duruluğunu kaybetmeye başladı. Sırtı kambur, yüzü demir rengi, öyle dolaşır oldu ortalıkta; gözlerindeki hummalı pırıltı, kafasının içinde taşıdığı ağırlığını açığa vuruyordu.

Mektubu ikonun altına kaldırmıştı. Günde birkaç kez merdiven başına çıkar, işaret ederek Dünya’yı çağırırdı. Dünya gelince ona mektubu alıp okumasını emreder, karısının yaşlara bürünerek kapandığı oturma odasından yana korka korka bakıp, “Alçak sesle oku, kendi kendine okuyormuş gibi,” der, kurnaz kurnaz göz kırpardı. Dünya gözyaşlarını tutarak ilk cümleyi okur, o zaman, yere çömelmiş olan Panteley at toynağına benzeyen iri, esmer elini kaldırır: “Peki, yeter. Gerisini biliyorum. Götür mektubu aldığın yere koy. Yavaş ol, sonra annen...” Ve yanmış bir ağaç kabuğu gibi, bütün yüzünü buruşturarak, hadi git, gibilerden göz kırpardı.

Panteley'in saçları ağarmaya başladı; kısa zamanda başına yer yer kır yamalar vuruldu ve sakalına ak düştü. Panteley'e bir oburluk geldi, kendini yemeye verdi.

• • •

Yas töreninden dokuz gün sonra Melehov'lar, Peder Vissarion'la kendi akrabalarını yas yemeğine çağırdı. Panteley kıtlıktan çıkmış-çasına yemeğe saldırdı, şehriyeleri sakalına dökerek aceleyle yedi bitirdi yemeğini. Birkaç gündür onun halini kaygıyla izlemekte olan İlyiniçna gözyaşlarına boğuldu:

“Ne oldu sana, babacığım?”

İhtiyar ürküp mahmur gözlerini tabaktan ayırarak, “Ne?” dedi. İlyiniçna elini salladı, başını öte yana çevirip mendilini gözlerine bastırdı.

Darya, gözleri pırıl pırıl, öfkeyle, “Baba, sanki üç gün üst üste oruç tutmuşsun gibi yiyorsun,” dedi.

“Yiyor muyum?.. Peki, yemem,” dedi Panteley sıkılarak. Masada oturanlara göz gezdirdi, dudaklarını sımsıkı kapadı, kaşlarını çatarak hiç konuşmadan oturdu; sorulara bile cevap vermedi.

Yemekten sonra Peder Vissarion ona biraz kuvvet vermeye çalıştı:

“Metin olmalısın Prokofyeviç! Bu kadar üzülmeyin ne yararı var? Gregor kutsal bir dava uğruna öldü; Tanrıyı gücendirirsin eğer böyle yaparsan, ihtiyar. Senin oğlun çarı ve vatani uğruna ölürek, dikenli taçı hak etti. Halbuki sen... Günahtır bu yaptığın, Tanrı seni affetmez sonra!”

“Dediğin gibi Peder! ‘Tam bir kahraman gibi öldü’. Komutanı böyle yazmış mektubunda.”

Papazın elini öpen Panteley, kapının kenarına dayandı ve mektubu aldığından beri ilk kez, vücudu sarsıla sarsıla, hüngür hüngür ağlamaya başladı.

O günden sonra biraz toparlandı ve yediği darbenin etkisinden kendisini az çok kurtardı.

Her yarası olan yarasını kendi usulünce iyileştirdi. Natalya, Dünya'nın çığlık çığlığa Gregor'un ölüm haberini verdiğini duyunca

avluya fırlamıştı. ‘Kendimi öldüreceğim. Artık benim için her şey bitti,’ düşüncesi ateş gibi oymuştu kafasını. Darya’nın kolları arasında çırpınmış, sonra üzerine çöken tatlı bir rehavetle kendinden geçmiş, bayılmıştı. Bu şekilde hiç değilse, bilincinin yeniden yerine gelip ona olanları hatırlatacağı an biraz daha gecikmiş oluyordu. Bir hafta kendini bilmeden dolaştı, sonra gerçekler dünyasına değişmiş, sessizleşmiş olarak döndü; kopkoyu bir çaresizlik içini kemiriyordu.

XVII

GREGOR’UN ölüm haberini aldıklarından on iki gün sonra Melehov’lara aynı postadan iki mektup çıktı; her iki mektup da Piyotr’dan geliyordu. Dünya mektupları postanede okudu ve rüzgârın önündeki saman çöpü gibi uçarak eve koştu; durdu, sallanarak çite dayandı. Dünya bütün köyü ayağa kaldırarak, evi inanılmaz bir heyecan dalgasına boğdu.

Daha epey uzaktan, “Grişa sağ! Sevgilimiz yaşıyor!” diye hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. “Piyotr yazıyor, Grişa yaralanmış ama ölmemiş. Yaşıyor, yaşıyor!”

20 Eylül tarihli mektubunda Piyotr şöyle yazıyordu:

Sevgili anneciğime ve babacığıma selamlar ederim. Size Grişa’nın ruhunu teslim etmesine ramak kaldığımı, ama Tanrıya şükürler olsun, şimdi sağ ve sıhhatte olduğunu, her ikimizin Tanrıdan sizlerin sağlığınıza duacı olduğumuzu söylemek isterim. Kamenka-Strumilovo kasabası yakınlarında alayı savaşa katılmıştı. Kendi takımından bazı Kazaklar hücum sırasında Gregor’un atından yuvarlandığını görmüş; ondan ötesini de gören olmamış, kendilerine sorduğumda bana hiçbir şey söylemediler. Sonradan Mişa Koşevoy’dan öğrendim ki, Gregor gece bastırana kadar düştüğü yerde yatmış, gece olunca kendine gelip, sürüklene sürüklene oradan uzaklaşmış. Yolunu yıldızlara bakarak bulmuş. Ayaklarıyla karnından şarapnel yarası alan bir subayımıza rastlamış. Subayı kaldırıp altı verst beraberinde sürüklemiş. Bu yüzden Gregor’a, St. George nişanı verdiler ve onbaşıliğa yükselttiler. Hale bakın! Yarası önemli değil. Kafasının sadece biraz derisi kesilmiş, atından düşüp bayılmış. Mişa bana onun cepheye döndüğünü söyledi. Yazımın kusuruna bakmayın at sırtında yazıyorum.

Piyotr ikinci mektubunda, kendi bahçelerinden biraz vişne kurusu göndermelerini, onu unutmamalarını, daha sık mektup yazmalarını istiyordu. Aynı mektupta, Gregor'un atına iyi bakmadığı haberini aldığı için ona veriyordu. At aslında kendisinin olduğu için Piyotr müthiş kızmıştı. Babasından Gregor'a yazmasını istiyor ve Gregor'a kendisinin de bir haber yolladığını bildiriyordu. Bu haberde, eğer Gregor atına iyi bakmazsa onun burnunu kıracağını anlatmış; hem de onun St. George nişanına filan aldırmadan. Mektup bitmez tükenmez selamlarla son buluyordu; çarpık çurpuk, yağmur damlalarından lekeler taşıyan satırlar arasında buruk bir duyguyu, acı bir ifadeyi sezmemek hiç de zor değildi. Piyotr'un da cephede tatlı günler geçirmediği besbelliydi.

İhtiyar Panteley'in hali görülecek şeydi. Sevincinden şaşkına dönmüştü. Mektupların ikisini de kaptığı gibi köyün yolunu tuttu, yolda okuma yazması olan kim çıktıysa önüne, durdurup zorla okuttu mektupları. Onun köyde böyle böbürlene böbürlene dolaşmasının nedeni gurur değil, duyduğu büyük sevinçti.

"Ya! Ne dersiniz benim Grişa'ma?" Mektubu kekeleyerek okuyan, Gregor'un savaştaki yararlığını anlatan satırlara geldiği zaman, Panteley elini kaldırır, gururla, "Bizim köyde St. George nişanını ilk alan o," derdi. Mektupları kıskanç bir hareketle kapar, kasketinin astarı arasına sokar ve başka birini aramaya giderdi.

Dükkânının penceresinden onu gören Sergey Mokov bile kasketini çıkararak kapının önüne geldi:

"Bir dakika içeriye buyurun Prokofyeviç!"

İçeride, ihtiyarın elini kendi yumuk yumuk, beyaz avucunun içine aldı:

"Sizi tebrik ederim; candan tebrik ederim. Böyle bir oğlunuz olduğu için iftihar etmelisiniz. Demin gazetede onun kahramanlıklarını okuyordum."

Panteley'in gırtlığı kurudu, tükürüğünü zorla yutarak sordu:

"Gazeteye geçti mi?"

"Evet, biraz önce okudum."

Mokov raflardan birinden en iyi cins bir paket Türk tütününü aldı, bir kesekâğıdının içine pahalı şeker ve çikolatalar koyup tart-

mayaya bile gerek görmeden Panteley'in eline tutuşturdu ve, "Gregor Panteleyevie bir şeyler gönderdiğiniz zaman," dedi, "benim selamlarımla birlikte bunları da yollayın."

İhtiyar, dükkânın merdivenlerinden inerken, kendi kendine, "Tanrım!" diye mırıldandı. "Grişa için ne şeref! Bütün köy ondan söz ediyor. Bu günleri de grecekmifşim..." Hızla burnunu sümkürdü, yanaklarından süzülen gözyaşlarını kolunun yeniyle silerken düşündü. "İhtiyarlıyorum. Gözyaşları hemen geliveriyor. Ah Panteley, hayat seni ne kılığa soktu! Vaktiyle demir gibiydin, sırtında yüz kiloyu tüy gibi taşırdın, ama şimdi... şu Grişa'nın meşesi seni azıcık okertti!"

şekerlerin bulunduğu kesekâğıdını gğşne bastırmış, yolda topallaya topallaya giderken, tıpkı sazlar üzerinde dolanan bir yağmurkuşu gibi, düşünceleri yine Grişa'nın çevresinde dönmeye başladı, kafasından Piyotr'un mektubundaki sözler geçti. Karşıdan Gregor'un kayınbabası Korşunov geliyordu, Panteley'i görünce seslendi:

"Hey, Panteley, dur bir dakika!"

Savaş çıktığından beri birbirlerini görmemişlerdi. Gregor evi terk ettikten sonra aralarındaki ilişki soğumuş, birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Natalya, Gregor'un bu kadar üzerine düşüyor ve babasının onurunu kırıyor diye Miron kızına gceniyordu.

Natalya'yı kastederek, "Yuvasını terk eden kahpe," diye bağırırdı karısına. "Kayınbabasının evine gideceği yerde, kendi evinde otursaydı ya! Sanki onlar daha iyi mi bakıyor ona? Babası onun yüzünden bunca aşağılanmaya katlanıyor, onun yüzünden başını dik tutamıyor köyün içinde."

Miron doğruca Panteley'in yanına yaklaşıp meşe rengi elini uzattı:

"Nasılsın?"

"Tanrıya şükürler olsun..."

"Alışverişe mi çıktın?"

Panteley hayır anlamında başını salladı, "Bunlar kahramanımıza verilen hediyeler. Sergey Platonoviç gazetelerde onun kahramanlıklarını okumuş, ona biraz şekerleme ve tütün yollamak istedi. Biliyor musun, gözleri dolu dolu oldu Sergey Platonoviç'ın," diye bbrlendi Panteley. Bu sırada da ötekinin üzerinde nasıl bir etki uyandırdığını anlamak için gözlerini Miron'un yüzüne dikti.

Miron'un kumral kirpikleri gölgelendi ve adamın yüzüne, sanki Panteley'e tenezzülen gülümsüyormuş gibi bir ifade verdi bu.

Çatlak bir sesle, "Anladım!" dedi ve yolun karşı tarafına geçmek üzere Panteley'in yanından ayrıldı. Panteley bir yandan kesekâğdının ağzını açıp, bir yandan öfkesinden tir tir titreyerek onun arkasından seğırtti.

"Al, şu çikolatalardan al, bal gibi tatlı," dedi tükürür gibi. "Tat bir kere, oğlumun adına ben ikram ediyorum sana. Senin hayatın da acı, hiç değilse ağzını şunlarla tatlandır, bakarsın senin oğlun da bir gün böyle bir şeref kazanır, ama kazanmayabilir de!"

"Sen benim hayatıma burnunu sokma... Bana neyin gerekli olduğunu ben bilirim."

Panteley bir yandan Miron'un önüne geçmeye çalışırken, bir yandan da kesekâğdını karıştırarak, aşırı bir nezaketle yerlere kadar eğilip, "Bir tanecik olsun tatmak lütfunda bulunmaz mısınız?" dedi.

Miron onun elini iterek, "Biz tatlı şeyleri yemeye alışık değiliz," dedi. "Yabancıların hediyelerine de karnımız tok bizim. Gidip de şundan bundan oğluna sadaka dilenmen çok şerefli bir iş sanki! Bir şeylere ihtiyacın olduysa, bize gelebilirdin. Kızımız Natalya, senin ekmeğini yiyor. Düşkün zamanında biz de sana yardım edebilirdik."

"İftira etme bana, kimse gidip senin ailenden sadaka dilenmedi. Sen fazla mağrursun, çok mağrursun. Belki de sen o kadar varlıklı olduğun için kızın bize gelmiştir."

Miron otoriter bir ses tonuyla, "Dur!" dedi. "Kavga etmemizin anlamı yok. Seni kavga etmek için durdurmadım ben. Bir mesele var, seninle onu görüşmek istiyorum."

"Görüşülecek hiçbir meselemiz yok bizim."

"Hayır, var. Gel benimle."

Panteley'in kolundan yakalayıp onu bir ara sokağa çekti. Yürüdüler, köyden bozkıra çıktılar.

Panteley daha yumuşak bir sesle, "Ee, neymiş mesele?" diye sordu. Yan gözle Korşunov'un kırışıklarla dolu yüzüne baktı. Miron uzun paltosunun eteklerini altına kıvrarak bir hendeğin kenarına oturdu, eski tütün kesesini çıkardı.

“Dövuş horozu gibi üzerime neden çullandığını biliyorsam eğer Arap olayım Prokofyeviç. Durum hiç de iyi değil, biliyorsun değil mi? Benim öğrenmek istediğim bir şey var!” Sesi değişti, kısıldı, acı bir ifade aldı:

“oğlun daha ne kadar maskara edecek Natalya’yı? Sen bana bunu söyle!”

“Bunu sen onun kendisine sor, bana değil.”

“Ona soracak bir şeyim yok benim; ailenin reisi sensin, onun için de seninle konuşuyorum.”

Panteley hâlâ elinde tuttuğu çikolatayı sıktı, yapışkan madde parmaklarının arasından balçık gibi pırladı. Panteley avucunu kahverengi toprağa sildi. Türk tütününün bulunduğu paketi açıp bir tutam alarak sessiz sessiz kendisine bir sigara sarmaya başladı. Aynı tütünden Miron’a da ikram etti. Korşunov hiç duraksamadan aldı. Mokov’un cömertçe hediye ettiği tütünden bir sigara sardı. Tepelelerinden köpük gibi bembeyaz, görkemli bir bulut, ardında, rüzgârdan eğilen ince bir kuyruk bırakarak geçiyordu.

Gün bitiyordu. Uyuşuk, tatlı, tarifsiz bir eylül sükûneti sarmıştı her yanı. Gök, göz kamaştıran yaz parlaklığını yitirmiş, dumanlı, kumru rengi bir görünüş almıştı. Kim bilir nereden sürüklenip gelmiş elma yaprakları, hendeğin içini dipdiri mor renklerle örtmüştü. Yol, karşı tepenin dalgalı yamacının üzerinde kayboluyor, zümrüt yeşili, bir rüya saydamlığındaki ufuk çizgisinin ötesinde kalan bilinmeyen diyarlara doğru boş yere çağırıp duruyordu insanı. Günlük işlerinin kulübelerine kapadığı insanlar çalışmaktan bitkin düşüyor, bütün güçlerini harman yerlerinde tüketiyor, ama yol, o ıssız, bağrında hep hasret taşıyan yol, ufkun ardındaki sonsuzluğa doğru akıyordu. Ve ıssız yolun üzerinde bir rüzgâr, toz kaldırarak başını almış gidiyordu.

Miron sigaradan bir nefes çekip dumanını üfleyerek, “Hafif bir tütün,” dedi, “ot gibi.”

Panteley onun fikrine yarı yarıya katılarak, “Hafif ama içimi güzel,” dedi.

Korşunov sigarasını bastırıp söndürürken, “Bana bir cevap ver Panteley,” dedi daha yumuşak bir tonla.

“Gregor mektuplarında hiç bundan söz etmiyor. Şimdi de yaralı.”

“Evet, duydum...”

“Sonu ne çıkar bilemem. Belki de savaşta ölür, o zaman ne olacak?”

Miron dalgın, perişan bir halde, “Peki ama bu böyle nasıl sürüp gider?” diye gözlerini kırpıştırarak sordu. “Natalya’nın durumuna bak bir kere, ne kız, ne kadın ne de doğru dürüst bir dul, onur kırıcı bir şey bu. Eğer işlerin böyle bir renk alacağını bilseydim, görücüleri evimin eşliğinden içeriye sokmazdım. Ah Panteley... Panteley... Her ikimiz de kendi evladımız için üzülüyoruz. İnsanın kendi kanı, kendi canı demek.”

Panteley öfkesini bastırarak, “Benim elimden ne gelir ki?” diye cevap verdi. “Söyle bana! Oğlumun evini terk etmesi çok mu hoşuma gitti sanıyorsun? Bundan benim bir kazancım mı var? Sen de!”

“Mektup yaz ona,” diye zorladı Miron. Ellерinin altından hendeğe yuvarlanan minik toprak parçaları o konuştukça, sanki ona tempo tutuyordu.

“Son defa söyle ona.”

“Ötekinden bir çocuğu var...”

Miron mosmor kesilerek bağırdı:

“Bundan da olur çocuğu! Bir insana böyle bir davranış reva mıdır? Ha? Zaten canına kıymaya kalkıştı, sakatladı kendini... Onu mezara mı sürüklemek istiyorsun? Ah, Gregor’un yüreği... Gregor’un yüreği...” Miron bir eliyle Panteley’in paltosunun eteğinden çekti, öteki eliyle kendi göğsünü tırmalayarak hırlar gibi konuştu:

“Ondaki yürek, canavar yüreği mi?”

Panteley hırıltılı hırıltılı soluyarak başını öteye çevirdi.

“Kadın kendisini Gregor’a adanmış. Onsuz yaşam tanımıyor. Senin yanında köle mi bu kadın?”

“O bizim kendi kızımızdan daha azizdir bize! Ağzından çıkanı kulağın duysun!” diye bağırarak Panteley hendeğin kenarından kalktı.

Birbirlerine başkaca tek kelime söylemeden, allahaısmarladık bile demeden ayrılıp, ayrı ayrı yönlerle yürüdüler.

NAŞAM ana yatağından çıktı mı, birçok kollara ayrılır. Aldatıcı, dolambaçlı gidişi içinde bir daha hangi yatağa yerleşeceğini önceden kestirmek güçtür. Bugün kumlu bir yatak üzerinde, dibi görünecek kadar sığ, minicik bir dere halinde akar, yarın kabarır, yatağını doldurur.

Natalya birdenbire Yagodnoye'ye gidip Aksinya'yla konuşmaya, Gregor'u geri vermesi için ona yalvarmaya karar verdi. Her nedense sanki her şey Aksinya'ya bağlıymış gibi geliyordu Natalya'ya. Aksinya'dan rica eder etmez sanki Gregor ve Gregor'la birlikte mutluluğu geri gelecekti. Bunun mümkün olup olmadığını ya da Aksinya'nın, onun bu acayip isteğini nasıl karşılayacağını hiç düşünmedi. Bilinçaltı dürtülerin etkisiyle kararını elden geldiği kadar çabuk uygulama çarelerini aradı.

O ayın sonunda Gregor'dan bir mektup geldi. Annesiyle babasına bazı haberleri verdikten sonra Natalya'ya da selamlarını gönderiyordu. Gregor'u buna iten sebep her ne olursa olsun, onun bu davranışı, Natalya'ya aradığı ve beklediği cesareti vermeye yetti, kadın hemen ertesi pazar Yagodnoye'ye gitmeye hazırlandı.

Kırık ayna parçasında yüzünü dikkatle gözden geçirmekte olan Natalya'yı süzen Dünya, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Annemle babamı göreceğim," diye yalan atan Natalya, utandırılmak gibi büyük bir tehlikeyi, müthiş bir manevi imtihanı göze almakta olduğunu ilk kez o anda kavrayarak kızardı.

Darya, "Bir akşamcık da benimle beraber çıksan," dedi. "Hadi bu akşam benimle gel, ne olur?"

"Gelebileceğimi sanmıyorum."

"Manastır rahibesi sen de! Ancak kocalarımız uzaktayken sıra bize geliyor halbuki," diye bir göz kırptı Darya ve yeni, açık mavi etekliğinin işlemeli kenarlarını okşadı. Piyotr gideli beri Darya adamakıllı değişmişti. Bakışlarında, yürüyüşünde bir huzursuzluk seziliyordu. Pazar günleri eskisinden daha çok süsleniyordu. Akşamları geç vakit eve döner, gözleri çakmak çakmak, sinirli bir tavırla Natalya'ya yakınırdı:

“Korkunç bir şey bu, korkunç! Ne kadar işe yarar Kazak varsa, hepsini aldılar, yalnız çocuklarla ihtiyaçları bıraktılar köyde!”

“Bundan sana ne?”

“Akşam vakti şöyle şakalaşacak tek kul kalmadı, baksana. Ah, bir kerecik tek başıma gidebilseydim değirmene. Burada kayınbamızın yanındayken eğlenemiyor insan.” Sonra alaycı bir içtenlikle sorardı Natalya’ya:

“Sen nasıl dayanabiliyorsun buna şekerim; bu kadar uzun zaman erkeksiz kalmaya?”

Natalya pancar gibi kızarırdı:

“Ayıp sana! Hiç vicdan denilen şey yok mu sende?”

“Sen hiç istek duymuyor musun?”

“Sen duyuyorsun anlaşılan!”

“Tabii duyuyorum!” Darya kızarır, bir kahkaha atar, yay gibi kaşları titrerdi.

“Neden saklayayım? Hemen şu anda elime geçse, bir ihtiyarı bile baştan çıkarabilirim! Düşünsene tam iki ay oldu Piyotr gideli.”

“Sonra pişman olacaksın ama Darya.”

“Hadi oradan, namuslu kocakarı. Biz yere bakanların ne mal olduğunu biliriz! Hiç kabul etmezsiniz ama...”

“Kabul edeceğim bir şey yok benim.”

Darya ona göz ucuyla, eğlenerek bakar, minicik dişleriyle dudaklarını ısırırdı.

“Geçen gün Timofey Manitsev, hani şu atamanın oğlu, yanıma oturdu. Önce çekindiğini fark ettim. Sonra usulca elini kolumun altına kaydırды; titriyordu eli. Hiç sesimi çıkarmadan bekledim. Ama kafam kızmaya başlamıştı. Bari yetişkin bir delikanlı olsa, bacaksızın biri halbuki. Daha on altısında ya var ya yok. Ben ağzımı açmadan oturdum, o da elledi, sonra kulağıma, ‘Hadi gel bizim sundurmaya gidelim,’ dedi. İşte o zaman açtım ağzımı yumdum gözümü!”

Darya şuh bir kahkaha atar, kaşları titrer, gözlerinin içi gülerdi.

“Ona öyle bir veriştirdim ki! Fırladım ayağa, ‘Vay seni falancanın filancası! Seni kılkuyruk, seni sıska boyunlu enik! Beni böyle kandırabileceğini mi sanıyorsun sen? Yatağını en son ne zaman ıslattın, ha?’ Öyle güzel konuştum ki onunla.”

Darya'nın Natalya'ya davranışları son zamanlarda değişmiş, ilişkileri sade, dostça bir gelişme göstermişti. Darya'nın kendinden küçük olan kadına duyduğu nefret gitmiş ve birbirinden her bakımdan ayrı yaradılıştaki bu iki insan zırlıtsız dırlıtsız geçinir hale gelmişlerdi.

Natalya giyindi kuşandı ve evden çıktı. Darya peşinden gidip onu merdiven başında yakaladı.

“Bu gece bana kapıyı açarsın değil mi?” diye sordu Natalya'ya.

“Bu geceyi annemle babamın yanında geçirmek niyetindeyim.”

Darya düşünceli bir tavırla burnunu tarağının ucuyla kaşdı ve başını sarstı.

“Eh, öyle olsun. Dünya'ya açtırmak istemedim, ama anlaşılan ona söylemek zorunda kalacağım.”

Natalya, İlyiniçna'ya, annesiyle babasını ziyarete gideceğini söyledi ve sokağa çıktı. Meydan yerinde kurulan pazardan ayrılan arabalar tangır tungur geçiyor, insanlar kiliseden çıkıyordu. Natalya bir yan sokağa saptı, tepeyi acele acele çıktı. Tepenin üstüne varınca durdu, başını çevirip geriye baktı. Köy bir ışık seli içinde yıkıyor, beyaz badanalı evler akkor gibi parlıyor, değirmenin dik çatısını örten sacları, ergimiş külçe gibi ışılatıyordu güneş.

XIX

SAVAŞ, Yagodnoye'nin erkeklerini de almıştı. Venyamin ile Tikon askere gitmiş, malikâne eskisinden de uyuşuk, can sıkıcı, ıssız bir havaya bürünmüştü. General'e, Venyamin'in yerini alan Aksinya hizmet ediyordu. Öte yandan bütün mutfak işleriyle, kümes hayvanlarının bakımı Lukerya'nın üzerine kalmıştı. İhtiyar Saşka atlara bakıyor, meyve bahçesiyle uğraşıyordu. Malikânede bir tane-cik yeni sima vardı, o da arabacı olarak tutulan Nikitiç adlı yaşlıca Kazak.

Bu yıl ihtiyar Listnitski daha az ekin ekmiş, ordu birlikleri için atlarından yirmisini vermiş, malikânenin ihtiyaçları için sadece üç dört tane at bırakmıştı. Vaktini toy vurmak, borzoylarını alıp ava çıkmakla geçiriyordu.

Aksinya, Gregor'dan uzun aralıklarla birkaç tane kısacık mektup almıştı. Gregor mektuplarında şimdilik iyi olduğunu, kendini askerliğin çarkına kaptırdığını bildiriyor, daha güçlendiğini söylüyor, ama manevi zayıflığından hiç söz etmiyordu; askerliği güç ve sıkıcı bulduğuna ilişkin tek kelime yoktu mektuplarında. Ama yine de bu mektuplarda, sanki zorla, kendisini buna mecbur hissettiği için yazmış gibi soğuk bir eda vardı ve mektuplardan yalnız birinde şöyle diyordu:

“Bütün ömrüm cephede geçiyor; dövüşmekten, ölümü sırtımda taşımaktan gına geldi.” Her mektubunda kızını soruyor, Aksinya'nın, mektuplarında kendisine kızından söz etmesini istiyordu.

Görünüşe göre Aksinya bu ayrılığa metanetle dayanıyordu. Gregor'a olan bütün aşkını şimdi kızına veriyordu; bu sevgi, çocuğun Gregor'dan olduğuna iyice kanaat getirdikten sonra özellikle artmıştı. Yaşam, kızın Gregor'dan olduğunu reddedilmez biçimde kanıtlıyordu. Koyu kumral saçları uzadıkça buklelenmiş, kapkara olmuştu; gözlerinin rengi değişmiş, koyu bir pırıltı kazanmış, hafiften çekikleşmişti. Her geçen gün biraz daha babasına benziyordu; gülümseyişi bile Gregor'un gülümseyişiydi. Çocuğun Gregor'dan olduğuna en ufak kuşkusu kalmamıştı; kızına duyduğu sevgi iyiden iyiye derinleşmişti. Artık eskisi gibi kızının yüzünde, nefret ettiği Stepan'ın yüz çizgileriyle bir benzerlik bulunduğu düşüncesine kapılıp da beşğin yanından irkilerek ayrıldığı hiç olmuyordu Aksinya'nın.

Ne var ki günler geçiyor ve her geçen günün sonunda karmakarışık, yakıcı bir duygu Aksinya'nın göğsüne çörekleniyordu. Sevgilisinin hayatı için duyduğu kaygı, sivri bir iğne gibi beyninin içini oyuyor, bu korku Aksinya'yı gece gündüz bırakmıyordu. İş saatleri içinde bastırılan bu duygu, geceleri bütün barajları yıkıyor ve Aksinya hıçkırıklarıyla çocuğu uyandırmamak için elini ısırarak, kıvrana kıvrana, sessiz gözyaşları döküyor, kafasının içindeki acıyı, bedeninde duyduğu acıyla dindirmeye çalışıyordu. Yüzünü gözünü bebeğe sürerek ağlar, “Bu Grişa'nın çocuğu, onun da şimdi yüreğinden geçirmesi gerekir; onun için nasıl yandığımı bilmesi gerekir,” diye çocuksu bir saflık içinde gözyaşlarının bir kısmıyla bebeğin zıbınlarını ıslatırdı.

Böyle gecelerin sabahında, kıyasıya sopa yemiş gibi kalkardı yaktan. Bütün vücudu kırılır, minik gümüş çekiçler aralıksız bir şekilde damarlarını tokmaklar, dudaklarının kenarlarında kederli bir ifade kıvrılırdı. İşte bu acılı geceler Aksinya'yı çökertti.

Bir pazar günü efendisine kahvaltısını vermiş, merdiven başında dikiliyorken, avlu kapısına bir kadının yaklaştığını gördü. Kadının beyaz yazması altındaki gözleri Aksinya'ya tanıdık geldi. Kadın kapıyı açıp avluya girdi. Natalya'yı tanıyınca sapsarı kesildi Aksinya. Ağır ağır gidip onu karşıladı. Natalya'nın pabuçları kalın bir toz tabakasının altında görünmez olmuştu. Ağır işten kabalaşmış ellerini cansız bir şekilde iki yanına sarkıtarak duran Natalya, derin derin soluyarak yaralı boynunu dikmeye çalıştı, ama başaramadı ve âdeta yan yan bakarak, kurumuş dilini dudaklarında gezdirdi, "Seni görmeye geldim, Aksinya," dedi.

Aksinya göz ucuyla acele acele evin pencerelerine baktı ve sesini çıkarmadan öne düşüp Natalya'yı kendi odasına götürdü. Natalya onun ardı sıra yürüdü. Aksinya'nın eteklerinin hışırtısı Natalya'nın uğulduyan kulaklarına bir gürültü gibi geldi. Bir sürü başka düşüncelerin yanı sıra, "Kulaklarıma bir şey oldu, herhalde sıcaktır," düşüncesi de beynini tırmaladı.

Aksinya kapıyı kapadı, ellerini önlüğünün altına sokarak odanın ortasında dikildi ve duruma hâkim oldu.

"Niye geldin buraya?" diye âdeta fısıldar gibi, usulca sordu.

Natalya gözlerini ağır ağır odada dolaştırırken, "Çok susadım," dedi.

Aksinya oralı olmadı. Natalya sesini güçlkle yükselterek konuşmaya başladı:

"Kocamı benden aldın... Gregor'umu geri ver bana. Hayatımı mahvettin! Görüyorsun nasıl..."

"Kocanı istiyorsun ha?"

Aksinya'nın dişleri kenetlendi ve kelimeler ağzından, taş üzerine damlayan iri yağmur taneleri gibi ağır ağır döküldü:

"Demek kocanı istiyorsun? Kimden istiyorsun kocanı? Ne diye geldin? Bunu düşünmekte çok geç kaldın! Çok geç!"

Aksinya iğneleyici bir gülüşle ve salına salına yaklaştı, Natalya'nın burnunun dibine sokuldu. Ateş püsküren gözlerini düşmanının yü-

züne dikerek aşığılarcasına dudaklarını büktü. Gregor'un meşru, ama terk edilmiş karısı, utanç ve çaresizlik altında ezilmiş, perişan duruyordu işte Aksinya'nın önünde. Aksinya'yla Gregor'un arasına giren, onları birbirinden ayıran, Aksinya'nın yüreğine yakıcı ayrılık ateşinin oturmasına neden olan kadın. O ötede kahredici özlemle kıvranırken bu, Natalya denilen bu kadın, hiç kuşkusuz Aksinya'yla alay ederek, o terk edilmiş, bir kenara itilmiş kapatmaya nispet verircesine okşayıp durmuştu Gregor'u.

Aksinya soluyarak, "Demek benden Gregor'u geri istemeye geldin, ha?" dedi. "Seni yılan seni! Gregor'u benden asıl sen aldın önce! Benimle yaşadığını biliyordun. Neden evlendin onunla? Ben sadece erkeğimi geri aldım, o kadar. Benimdir o. Ondan bir de çocuğum var, ama senin..."

Natalya'nın gözlerinin içine kudurmuş bir nefretle bakıyor, ellerini kollarını deli gibi sallıyor, kelimeler ağzından azgın bir sel gibi dökülüyordu.

"Grişa benimdir, kimseye vermem onu! Benimdir o, benim! Duyuyor musun?.. Benim! Çekil gözümün önünden, utanmaz kaltak, karısı değilsin sen onun. Bir yavruyu babasından ayırmak istiyorsun değil mi? Peki neden daha önce gelmedin, ha? Neden daha önce gelmedin?"

Natalya yan yan gidip peykeye çöktü, başını öne eğerek elleriyle yüzünü örttü.

"Öyle bağırıp durma. Sen kocasını terk etmiş bir kadınsın."

"Benim Grişa'dan başka kocam yok. Bu dünyada hiçbir yerde, hiçbir erkek yok benim için Grişa'dan başka." Aksinya içinde kabaran, bir türlü boşalmayan öfkeyle Natalya'nın yazmasının altından çıkan kapkara saçlarına dikti gözlerini.

"Grişa sana muhtaç mı?" diye sordu. "Şu çarpık boynuna bak hele! Seni ister mi sanıyorsun? Sen daha sağlamken bıraktı gitti seni, kalkıp da bu halinle mi isteyecek? Bırakmam ben Grişa'yı! Bütün diyeceğim bu kadar. Haydi, defol şimdi!"

Aksinya geçmişte çektiği bütün acıların hincını alırcasına, bir kartal kesilmişti yuvasını savunurken. Hafifçe çarpık boynuna rağmen Natalya'nın eskisi kadar güzel olduğunu görüyordu. Natalya'nın

yanakları, dudakları tazeliğini korumuş, geçen zaman yıpratamamıştı; oysa Aksinya'nın gözlerinin çevresi, yine bu Natalya yüzünden kırıışıklarla dolmuştu.

Natalya üzüntüden başı dönerek, gözlerini kaldırdı, "Onu senden istemekle geri alabileceğimi umduğumu mu sanıyorsun?" diye sordu.

Aksinya hızlı hızlı soluyarak, "Öyleyse neden geldin?" diye hırladı.

"Ona duyduğum özlem beni buraya sürükledi."

Aksinya'nın kızı gürültüden uyandı, yatağında kıpırdanmaya, ağlamaya başladı. Annesi çocuğu kucağına alıp yüzü pencereye dönük olarak oturdu. Elleri ayakları tir tir titreyen Natalya bebeğe baktı. Boğazı düğümленir gibi oldu. Bu minicik yüzden, sorgu dolu bakışlarla Gregor'un gözleri bakıyordu.

Natalya yaşlı gözlerle sallana sallana merdiven başına çıktı. Aksinya onu geçirmede. Bir iki dakika sonra odaya Saşka girdi.

Natalya'nın kim olduğunu yarı yarıya tahmin ettiği anlaşılan ihtiyar, "Kimdi bu kadın?" diye sordu.

"Bizim köyden birisi."

Natalya dönüşte üç verst kadar yürüdü, sonra bir diken kümesinin dibine çöktü. Çektiği özlemin ağırlığı altında ezilmiş bir halde, hiçbir şey düşünmeksizin olduğu yere uzandı. Bir bebeğin gözlerinden kendisine bakan Gregor'un sıkıntılı, kara gözleri, Natalya'nın gözünün önünden gitmiyordu.

XX

GATIŞMA gününün gecesi, Gregor'un belleğinde gözleri kör eden bir sancı kadar canlı kaldı ve bir daha çıkmadı. Şafaktan az önce kendine geldi Gregor; sivri uçlu, biçilmiş ekin sapları arasında dolaştırdı ellerini, beynine çöken şiddetli acıyla inledi. Güçlkle elini kaldırdı, alına götürdü ve kan pıhtılarından kaskatı olmuş saçlarını elledi. Parmakları yaraya dokununca, akkor halinde, kızgın bir demir değmiş gibi oldu. Dişlerini gıcırdatarak sırtüstü döndü. Tam tepesinde, bir ağacın uçları kırağı tutmuş yaprakları, cam

parçacıkları gibi sallanarak kederli sesler çıkarıyordu. Ağacın kara dalları, gökyüzünün lacivert fonu üzerine keskin çizgilerle izdüşüm veriyor, aralarından yıldızlar pırıldıyordu. Gözlerini kırpmadan bakan Gregor'a yıldızlar, dallarından sarkan mavimsi sarı acayip meyveler gibi geldi.

Başına gelenleri anlayan ve kaçınılmaz bir dehşetin bilincine varan Gregor, dişlerini gıcırdata gıcırdata, dört ayak üzerinde sürünerek uzaklaştı. Acıdan gücü kesildi, yüzükoyun uzandı boylu boyunca. Sanki sonsuzluğa sürükleniyordu Gregor. Başını zorla geriye çevirip baktı; ağaç elli adım kadar ötede simsiyah duruyordu. Tekrar sürünmeye başladı ve bir ara, bir cesedin üzerinden geçerken, dirsekleriyle ölünün çökük, kaskatı kesilmiş karnına bastı. Kan kaybından dermanı kesilen Gregor, bebek gibi ağlamaya başladı ve bayılmamak için çiy düşmüş otları ağzına alarak çiğnedi. Ters dönmüş bir top mermisi sandığının yanında güçlkle ayağa kalkabilirdi, uzun bir süre olduğu yerde sallanarak durdu, sonra yürümeye çalıştı. Gücü yerine gelmeye başlamıştı; adımlarını daha sağlam basıyordu şimdi. Büyükayı burcundan kerteriz olarak doğu yönünde ilerlemeye başladı.

Ormanın kenarına vardığında, kendisini uyaran bir sesle olduğu yerde kalakaldı:

“Dur, yoksa ateş ederim!”

Bir toplu tabanca horozunun kalkarken çıkardığı tıkırtıyı duydu, sesin geldiği yana baktı. Adamın biri, bir çam ağacına yaslanmış duruyordu.

“Sen kimsin?” diye sordu; kendi sesi ona başkasının sesiymiş gibi geldi.

“Rus musun? Tanrım! Yaklaş buraya!” diye inleyen adam, çam ağacının dibine kayarak çöktü. Gregor onun yanına gitti.

“Eğil aşağıya!”

“Eğilemem.”

“Neden?”

“Eğilirsem düşerim, bir daha da doğrulamam. Başımdan yaralıyım.”

“Hangi alaydansın sen?”

“On İkinci Don Kazakları Alayındam.”

“Yardım et bana Kazak!”

Omuzundaki apoletlerden adamın subay olduğunu anlayan Gregor, “Düşerim sonra, komutanım,” diye cevap verdi.

“Hiç olmazsa elini uzat bana.”

Gregor subayın ayağa kalkmasına yardım etti, birlikte yürüdüler. Ama her adımda, subay biraz daha fazla asılıyordu Gregor’un koluna. Bir kuru dere yatağından çıkarlarken subay, Gregor’u kolundan çekti:

“Bırak beni burada Kazak. Midemden aldım... yarayı... delindi.”

Kelebek gözlüğünün ardında donuk donuk bakıyordu subayın gözleri; nefesi ağzından kesik kesik çıkıyordu. Adam bayıldı, ama Gregor düşe kalka sürükledi onu. Subayı iki sefer bıraktı, yürüdü; ama her seferinde yine döndü, kaldırdı adamı ve uykuda gezer gibi, tökezleye sendeleye yoluna devam etti.

Saat on birde rastladıkları bir keşif kolu onları alıp bir sağlık merkezine götürdü.

Gregor hemen ertesi gün sağlık merkezinden sıvıştı. Yola çıkınca da başından sargıları koparıp attı ve rahatlayarak, kana bulanmış sargıları elinde sallaya sallaya yürüdü.

Alay karargâhına varıp komutanının önüne çıktığında, bölük komutanı hayretler içinde kalarak, “Nerden çıktın sen?” diye sordu ona.

“Görevimin başına döndüm komutanım.”

Gregor bölük komutanının yanından ayrılınca, takım çavuşunu gördü.

“Atım... doru atım, nerede?” diye sordu çavuşa.

“Atının keyfi yerindedir delikanlı. Avusturyalıların işini bitirir bitirmez yakaladık atını. Peki ama sen nasılsın? Cennete uçasın diye dua ediyorduk senin için.”

Gregor acı bir gülümsemeyle, “Acele etmişsiniz,” diye cevap verdi.

Alay komutanlığından gelen günlük emrin bir bölümünde şöyle deniyordu:

“Dokuzuncu Ağır Süvari Alayı Komutanı Yarbay Gustav Grozberg’in hayatını kurtardığı için, On İkinci Don Kazakları Alayından Kazak Gregor Melehov onbaşıliğe yükseltilmiş ve 4. sınıf St. George nişanı alması için öneride bulunulmuştur.”

İki gün için Kamenka Strumilovo'da geriye alınmış olan Gregor'un bölüğü yeniden cepheye ilerlemek üzere hazırlıklarını tamamlıyordu. Gregor kendi takım arkadaşlarının kaldığı evi buldu, sonra atına bakmaya gitti. Eyer çantasından havlularıyla bazı iç çamaşırları kaybolmuştu.

Mişa Koşevoy suçlu suçlu itiraf etti:

"Gözlerimin önünde çaldırdım Gregor. Burada kalabalık bir piyade birliği konaklamıştı, onlar çaldı."

"Çalsınlar, Allah belalarını versin! Ben yaramı saracak bir bez arıyorum."

"Benim havlumu kullan."

Gregor'la Mişa'nın bulunduğu sundurmaya Uryupin girdi. Sanki Gregor'la aralarında hiç kavga geçmemiş gibi kollarını uzattı.

"Merhaba Melehov! Demek hâlâ yaşıyorsun!"

"Eh işte, yaşıyoruz sayılır."

"Başın kan içinde. Silsene kanlarını!"

"Vakit bulursam sileceğim."

"Bir bakalım da görelim, kafanı ne hale soktuklarını."

Gregor'un kafasını zorla geriye döndürdü ve homurdandı:

"Niye kestirttin saçlarını heriflere be? Ne kılığa girmişsin! Doktorlardan sana yarar gelmez. Ben tımar edeyim seni."

Gregor razı olacak mı diye hiç beklemeden, kütüklüğünden bir fişek çıkardı, fişegin çekirdeğini koparıp kara barutu avucuna döktü.

"Mişa, bana biraz örümcek ağı bul."

Koşevoy, çatı kirişinden sarkan bir örümcek ağını kılıcının ucuyla indirip Uryupin'e verdi. Uryupin yerden bir parça toprak kazdı, toprağı örümcek ağı ve barutla karıştırıp dişlerinin arasında iyice ezdi, macun haline getirdiği bu yapışkan maddeyi kanayan yaranın üzerine sıvadı ve gülümsedi:

"Üç güne kalmaz eskisinden sağlam olursun," dedi. "Bak gördün mü ben seni iyi ediyorum; bir de sen beni öldürmeye kalkmıştın."

"Beni iyi etmeye çalıştığın için sana teşekkür ederim, ama eğer seni öldürseydim vicdanımı bir günahattan daha temizlemiş olacaktım."

"Sen ne dürüst insansın be delikanlı!"

“Belki. Kafamın hali nasıl?”

“Bir santim derinliğinde bir kesik var. Onları unutmamana yaradım eder.”

“Zor unutturum onları.”

“İstesen de unutamazsın zaten; Avusturyalılar kılıçlarını iyi bilemiyor, o yüzden ömrünün sonuna kadar taşıyacaksın bu yara izini.”

Koşevoy gülümseyerek, “Şansın varmış Gregor,” dedi. “Herif yataklık sallamış kılıcı, yoksa el topraklarında gömülüp gidecektin.”

“Kasketimi ne yapacağım şimdi ben?”

Yırtılmış, kan içindeki kasketini şaşkın şaşkın elinde evirip çeviriyordu Gregor.

“At gitsin, köpekler yer.”

Evin kapısından, “Karavana geldi çocuklar. Hadi gelin alın karavanalarınızı!” diye bir ses duyuldu.

Kazaklar sundurmadan çıktı. Gregor’un atı, sahibinin ardından gözlerinin akını devire devire kişnedi.

Koşevoy başıyla atı işaret ederek, “Senin arkandan çok hasret çekti,” dedi. “Şaşırttı beni, hiç yem yemedi, hep inledi durdu.”

Gregor boğuk bir sesle, “Yerde sürünürken hep onu çağırdım,” dedi. “Beni bırakmayacağından emindim; yabancıların onu kolay kolay ele geçiremeyeceğini biliyordum.”

“Haklısın. Ancak kementle tutabildik onu.”

“İyi attır o. Ağabeyimin atıdır; Piyotr’un.” Gregor gözlerine dolan yaşları saklamak için sırtını çevirdi.

Eve girdiler. Yegor Zarkov ön odada şilte döşeli bir somyaya uzanmış uyuyordu. Tarif edilemez bir karışıklık, ev sahiplerinin orasını nasıl bir acele içinde terk ettiklerine sessiz sessiz tanıklık ediyordu. Kırık çanak çömlek parçaları, yırtık pırtık bezler, çocuk oyuncakları, eski pabuçlar, yerlere saçılmış unlar döşemenin üzerinde karma-karışık yayılmıştı.

Yemelyan Groşev ile Prohor Zikov odanın ortasında ufak bir yeri süpürüp çökmüş, karavanalarını yiyordu. Gregor’u görünce, Prohor’un dana bakışlı gözleri yuvalarından uğradı.

“Grişa! Nereden çıktın?”

“Öbür dünyadan!”

“Koş git, karavana al. Aptal aptal bakma öyle!” diye bağırırdı Uryupin.

“Şimdi gelirim. Mutfak hemen köşede.”

Prohor ağzındaki lokmayı çiğneye çiğneye kapıya koştu. Gregor yorgun argın, onun kalktığı yere oturdu. Suçlu suçlu gülümseyerek, “En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum,” dedi.

Üçüncü Kolordu Birlikleri kasabadan geçiyordu. Daracık sokaklar piyadelerle yük katarları ve süvarilerle dolmuş, yol kavşakları tıkanmıştı; gidip gelenlerin gürültüsü kapalı kapıların ardından bile duyuluyordu. Prohor bir tas çorba ve bir sahan sığır etiyle çarçabuk döndü.

“Karavanayı nereye boşaltayım?”

Groşev ne işe yaradığını bilmeden, oracıkta atılmış duran bir lazımlığı aldı, “Al sana bir tas,” dedi, “bak, kulpu da var.”

Prohor suratını buruşturarak, “Senin tasın pis kokuyor be,” dedi.

“Boş ver. Boşalt sen, sonra paylaşıyoruz.”

Zikov elindekini tasın içine boca etti, kopkoyu un çorbası lök gibi düştü tase ve üzerinden sarı yağlar kenara doğru süzüldü. Hep beraber hem yediler, hem konuştular.

Prohor pantolonunun şeridi üzerindeki bir yağ lekesini tükürükle temizlemeye uğraşırken, “Bitişik evde, koşulu dağ topçusu taburunun bir bataryası konaklıyor,” dedi. “Atlarını besiyeye çekiyorlar burada. Erbaşları gazetede okumuş, Almanları müttefikleri yalnız bırakıyormuş.”

Uryupin ağzı dolu dolu, “Sen bu sabah burada olacaktın Melehov,” diye homurdandı. “Tümen komutanı kendisi gelip teşekkürlerini bildirdi. Bizi teftiş ettikten sonra da Macar süvarilerini tepeleyip bataryaları kurtardığımız için teşekkür etti. ‘Kazaklar, çar ve vatan sizi unutmayacaktır,’” dedi.

Uryupin konuşurken dışarıdan bir silah sesi duyuldu, arkasından bir makineli tüfek takırdamaya başladı. Kazaklar kaşıklarını bıraktıkları gibi dışarı fırladı. Tepelerinde bir uçak gözdağı verircesine daireler çiziyordu.

Uryupin haykırdı:

“Çitin dibine yatın. Biraz sonra bomba atacak. Bitişik evde bir batarya konaklıyor.” Sonra ekledi bağırarak:

“Birisi koşup Yegor’u kaldırsın uykudan. Şilteyi rahat buldu, geberip gidecek üzerinde!”

“Tüfekleri getirin.”

Uryupin dikkatle nişan alarak basamakların üzerinden ateş etti uçağa.

Askerler, her nedense başlarını öne eğerek koşuyordu sokaklarda. Bitişik avludan kişnemeler ve sert bir komut duyuldu. Gregor çitin üzerinden baktı; topçular bir topun tekerlerine asılmış acele ederek sundurmaya sokmaya çalışıyordu. Gözlerini kısıp parlak mavi göğe çeviren Gregor, kükreyerek kayan kuşa baktı. O sırada uçaktan, güneş ışığında pırıl pırıl parlayan bir şey düştü.

Müthiş bir gümbürtü evle birlikte, merdivenlere toplanmış Kazakları yerlerinden hoplattı; bitişik avluda can çekişen bir atın kişnemesi yükseldi. Keskin kokulu bir barut dumanı çitten beri yana sürüklendi.

Merdivenlerden aşağı koşarak inen Uryupin, “Yere yatın,” diye bağırdı. Gregor onun ardı sıra fırladı, ikisi birlikte çitin kazıkları dibine boyly boyunca attılar kendilerini. Dönen uçağın kanatlarından biri ışıldadı. Sokaktan düzensiz silah sesleri geliyordu. Gregor tam silahının namlusuna yeni bir mermi sürmeye hazırlandığı sırada, ikinci bir gümbürtü onu kaldırıp çitten altı adım öteye fırlattı. Kocaman bir kesek hızla kafasına çarptı, gözlerinin içi toz toprak doldu.

Uryupin onu tutup ayağa kaldırdı. Sol gözü fena halde acıyan Gregor önünü göremez oldu. Sağ gözünü güçlükle açınca, evin yarısının yıkılmış olduğunu gördü; şekilsiz bir tepe halinde yığılmış tuğlaların üzerinde pembe bir toz bulutu yükseliyordu.

Gregor durmuş eve bakarken, basamakların altından Yegor Zarkov sürüne sürüne dışarı çıktı. Adamın yüzü somut bir çılgınlık âdeta; yuvalarından uğramış gözlerinden kanlı yaşlar sel gibi iniyordu. Baş omuzlarının arasına gömülmüş bir vaziyette, simsiyah dudaklarını açmadan çılgınlık atarak, dirseklerinin üzerinde dışarıya doğru çekti kendini.

Arkasından sadece bir deri parçasıyla, yanmış pantolonunun bir şeridinin tuttuğu, kalçasından kopmuş tek bacağı sürükleniyordu; öteki bacağından hiçbir eser kalmamıştı. Dudaklarından ince, bebek sesini andıran bir çığlıkla, dirseklerinin üzerinde sürüne sürüne ileri geldi. Sonra çığlığı kesildi, yana devrildi. Yegor yüzünü, tuğla parçaları ve gübreyle örtülü katı, zalim kara toprağa dayadı. Hiç kimse onun yanına varmaya davranmadı.

Eliyle hâlâ sol gözünü tutmakta olan Gregor, “Kaldırsanıza onu!” diye haykırdı.

Piyadeler avluya koşarak girdi; avlu kapısının önünde muhaberecileri taşıyan iki tekerlekli bir araba durdu.

Yanlarından dörtlüyle geçen bir subay, “Yolunuza devam edin!” diye bağırdı onlara. “Ağzınızı açık durmayın orada öyle!”

İki kadınla, uzun siyah bir palto giymiş ihtiyar bir adam yanlarına yaklaştı. Zarkov’un çevresinde çabucak ufak bir kalabalık toplandı. Kalabalığı yara yara yaklaşan Gregor, onun hâlâ nefes aldığını, bir şeyler mırıldandığını ve zangır zangır titremekte olduğunu gördü. Ölüm sarılığı gelen alnında iri iri ter taneleri belirmişti Zarkov’un.

“Kaldırın onu! Siz insan mısınız yoksa iblis mi?”

Uzun boylu bir piyade neferi, “Ne havlıyorsun be?” diye hırladı.

“Kaldırın, kaldırın deyip duruyorsun! Kaldırıp da nereye götüreceğiz? Ölüyor, görmüyor musun?”

“İki bacağı da gitmiş!”

“Şu kana bak!”

“Sedyeciler nerede yahu?”

“Onların ne yararı olur ki?”

“Kendisini kaybetmemiş daha.”

Uryupin arkadan Gregor’un omuzuna dokundu. “Sakın kıpırdatmayın onu,” diye fısıldadı. “Gel bu yana da buradan bak.”

Gregor’u kolundan tutup çekti, kalabalığı iterek yana açtı. Gregor bir kere bakabildi, sonra başını omuzlarının arasına çekip sırtını kamburlaştırarak geri döndü. Zarkov’un karnının altında pembe, mavimsi bağırsakları yere dökülmüş tütüyordu. Karmakarışık yığın, toprağın üzerinde kıvıl kıvıl oynuyor, Kasılıp açılıyordu. Bağırsakların yanında, ölüm halindeki adamın eli toprağı tırmalıyordu.

Kalabalıktan birisi, “Yüzünü örtün bari,” dedi.

Zarkov birdenbire ellerinin üzerinde vücudunun üst tarafını kaldırdı, başını geriye, kürek kemiklerine degecek kadar geriye attı ve boğuk, insan sesine benzemeyen bir sesle bağırdı:

“Kardeşler, öldürün beni... Kardeşler!.. Neden durup bakıyorsunuz?.. Ah!.. Ah!.. Kardeşler, öldürün beni!”

XXI

AGON hafif hafif sallanıyor, trenin tekerlekleri uyuşuk bir ninni söylüyordu. Gemici fenerinden sapsarı bir ışık dökülüyordu. Boylu boyunca uzanmak, çizmeleri çıkarıp ayakları özgürlüğüne kavuşturmak, hiçbir sorumluluk duymaksızın, can tehlikesi olmadığı ve ölümün çok uzaklarda kaldığını bilerek yatmak ne güzel şeydi. Özellikle, tekerleklerin tekdüze gevezeliklerini dinlemek çok tatlıydı, zira tekerleklerin her dönüşünde, lokomotifin ileri doğru her atılışında cephe geride, daha geride kalıyordu. Ve Gregor yattığı yerde işte bu sesleri dinliyordu; çıplak ayaklarının parmaklarını oynatarak uzandığı serin, tertemiz çarşafın üzerinde bütün vücuduyla haz duyuyordu. Büründüğü pis deriyi atmış, lekesiz, tertemiz bir halde yepyeni bir yaşama başlıyordu sanki.

Dingin ve sessiz sevincini bozan biricik şey sol gözündeki sancıydı. Bu sancı ara sıra kesiliyor, sonra yeniden başlayıp sargılar altındaki gözünü yakarak, Gregor’u elinde olmaksızın ağlatıyordu. Sahra hastanesinde genç bir Yahudi doktor gözünü muayene etmiş ve “Cephe gerisine gitmen gerek. Gözünün durumu berbat,” demişti.

“Gözümü kaybedecek miyim doktor?”

Gregor’un sesindeki apaçık korku ifadesini fark eden doktor, “Ne diye böyle şeyler getiriyorsun aklına?” demişti. “Yalnız gözünün esaslı bir bakım görmesi gerekiyor; belki bir ameliyat da gerekecektir. Seni Petrograd’a veya Moskova’ya yollarız. Korkma, gözün iyileşecek.” Gregor’un omzunu tapışlamış, sonra onu nazik bir şekilde dışarıya, koridora çıkarmış, geri dönüp ameliyata girmek için kollarını sıvamaya başlamıştı.

Gregor uzun bir süre orada burada sürüklendikten sonra nihayet kendini bir hastane treninde buldu. Yattığı yerde günlerce mübarek barışın tadını çıkardı. Hurdası çıkmış lokomotif upuzun katarı çekebilmek için bütün gücünü harcadı. Sonunda Moskova'ya yaklaştılar ve gece yarısı şehre girdiler. Ağır yaralılar sedyeyle indirildi; yürüyecek durumda olanlar peronda toplandı. Hastalarla birlikte gelen doktor, Gregor'un adını okudu, onu bir hemşireye teslim etti ve gidecekleri yeri söyledi.

“Bagajınız yanınızda mı?”

“Kazak'ın ne bagajı olacak ki? Bir kaput, bir de sırt çantası işte, hepsi o kadar.”

“Beni izleyin.”

Hemşire eteklerini hışırdattı hışırdattı öne düştü, istasyondan çıktılar. Gregor onun ardı sıra kararsız adımlarla yürüyordu. Bir araba tuttular. Koca şehrin uğultusu, tramvayların çan sesleri, elektrik lambalarının mavimtırak ışıkları Gregor'un üzerinde ezici bir etki yarattı. Arabanın koltuğunda geriye yaslandı, kalabalık cadde-leri merakla seyre koyuldu; yanında bir kadın vücudunun heyecan verici sıcaklığını duymak onu bir tuhaf etti. Moskova'ya güz gelmişti. Bulvarlar boyunca ağaçların yaprakları ışıkların altında sarı sarı parlıyor, gecenin nefesinde kış soğuğu duyuluyor, kaldırımlar parlıyor, yukarıda, cam gibi duru ve soğuk sonbahar göğünde yıldızlar iri iri ışıldıyordu. Şehrin merkezinden bir yan sokağa saptılar. Atın toynakları parke taşların üzerinde tok sesler çıkarıyordu; uzun, mavi paltosunun içinde, yüksek sürücü yerinde oturan arabacı eğilip dizginlerin ucuyla atlara vurdu. Uzaktan uzağa tren düdükları duyuluyordu. Gregor, yüreğini buran sıla hasretiyle, ‘Belki de şu anda bir tren Don’a hareket ediyordur,’ diye düşündü. Hemşire, “Uykunuz mu geldi?” diye sordu.

“Hayır.”

“Birazdan varırız.”

Bir demir parmaklığın gerisindeki ufak bir gölcüğün suları yağlı yağlı pırıldıyordu; Gregor'un gözüne parmaklıklı bir iskele ve iskele-ye bağlı bir tekne ilişti. Havada rutubet kokusu vardı.

Gregor, ‘Burada suları bile demir parmaklıklar arkasına hapsetmişler, bizim Don’a hiç benzemiyor,’ diye aklından geçirdi. Arabanın lastikli tekerlekleri altında yapraklar hışır hışır etti.

Üç katlı bir binanın önünde durdular. Gregor arabadan aşağı atladı.

Hemşire ona doğru eğilerek, “Elinizi verin bana,” dedi. Gregor onun ufacık, yumuşak elini tutup inmesine yardım etti.

Hemşire kapının zilini çalarken, “Asker teri kokuyorsunuz,” dedi gülümseyerek.

“Bizim gibi siz de orada bir süre kalsaydınız herhalde başka türlü kokardınız hemşire hanım,” diye cevap verdi Gregor, öfkesini belli etmemeye çalışarak.

Kapıyı bir kapıcı açtı. Yıldızlı parmaklıkları olan bir merdivenden birinci kata çıktılar. Gregor yuvarlak bir masanın başına oturdu, o sırada hemşire, beyaz önlüklü bir kadınla fısıllı fısıllı bir şeyler konuştu.

Upuzun, dar koridorun iki yanına sıralanmış kapılardan, çeşitli renklerde gözlükler takmış suratlar uzandı dışarıya.

Birkaç dakika sonra, yine beyaz elbise giymiş bir hastane hademesi Gregor’u alıp hamama götürdü.

“Soyun!”

“Neden?”

“Yıkanacaksın.”

Gregor bir yandan soyunur, bir yandan da pencereleri buzlu camlarla kaplı hamama hayretle göz gezdirirken, hademe banyoyu suyla doldurdu, ısısını ölçtü ve Gregor’a içine girmesini söyledi.

Gregor esmer bacağına banyoya sokmak için kaldırırken, “Bu tekne bana küçük,” diye homurdandı.

Hademe onun iyice yıkanıp temizlenmesine yardım etti, sonra bir havlu, iç çamaşırı, bir çift terlik ve kemeri de olan gri bir sabahlık verdi.

Gregor şaşırarak, “Ya elbiselerim ne olacak?” diye sordu.

“Burada bunları giyeceksin. Taburcu olduğun vakit elbiselerini verecekler sana.”

Bir boy aynasının önünden geçerken Gregor kendini tanıyamadı. Uzun boyu, yağız yüzü, yanaklarında pençe pençe kırmızılıklar,

uzamış tıraşı ve sargıların altında kalan siyah saçlarıyla bu sabahlık içinde, eski Gregor Melehov'u çok uzaktan andırıyordu. Yorgun bir gülümsemeyle, 'Gençleşmişim,' diye düşündü.

Hademe, "Altıncı koğuş, sağdan üçüncü kapı," dedi ona.

Gregor bembeyaz duvarlı koca koğuşa girerken, temiz kılıklı, siyah gözlük takan bir papaz yatağında yarım doğruldu.

Gregor'a bir iskemle gösterip tatlı bir dille, "Ah, yeni bir komşu mu geldi?" dedi. "Sizinle tanıştığımıza çok sevindim, birbirimize arkadaşlık ederiz. Ben Zarsk'denim."

Birkaç dakika sonra şişman, ablak suratlı bir hemşire kapıyı açtı.

Göğüsten gelen alçak bir sesle, "Melehov, gözüne bir bakmak istiyoruz," dedi ve Gregor'un çıkması için kenara çekildi.

XXII

ORDU komutanlığı, düşman hatlarını yarıp gerilerinden baskınlar yaparak, düşmanın ulaşım yollarını kesmek ve kuvvetlerini dağıtmak amacıyla, güneydoğu cephesinde büyük bir süvari taarruzuna girişmeye karar verdi. Komutanlık bir taarruz planına bel bağlayarak bölgeye büyük süvari kuvvetleri yığdı; Yevgeni Listnitski'nin alayı da bunların arasındaydı. Taarruz 28 Ağustosta başlayacakken, sağanak halinde yağan yağmur yüzünden ertesi güne bırakıldı.

Sabahın erken saatlerinde taarruza hazırlanmak üzere tümen araziye yayıldı.

Sekiz verst kadar ileride, piyadeler düşman ateşini kendi üzerlerine çekmek için sağ kanattan bir şaşırtma taarruzuna girişti. Yine düşmanı yanıltacak yönlerde, bir süvari tümeninin bazı birlikleri de harekete geçirildi.

Listnitski'nin alayının önünde düşmandan eser görülüyordu. Bir verst kadar ileride terk edilmiş düşman siperlerini, onların ardından da sabahın mavimsi sis içinde dalgalanan çavdar tarlalarını görüyordu Yevgeni. Düşman herhalde taarruz hazırlıklarını öğrenmiş ve hücumla geçecek birlikleri biçmek için sadece maki-neli tüfek yuvalarını bırakarak, altı verst kadar geriye çekilmiş olmalıydı.

Kalın yağmur bulutlarının ardından güneş yükseliyordu. Bütün vadi açık sarı bir sisle örtülmüştü. Taarruza başlama emri geldi, alaylar ilerlemeye başladı. Binlerce atın toynaklarından çıkan gürültü sanki yeraltından geliyormuş hissi veriyordu. Listnitski atının dörtnala kalkmasına engel olmak için dizginleri kasiyordu. Bir verst kadar ilerlenildi ve taarruz kuvvetlerinin ön hatları ekin tarlalarına iyice yaklaştı. İnsanın belini aşan ve aralarında ayırkotlarıyla daha başka yabancı otlar bitmiş ekinler süvarilerin ilerleyişini son derece güçleştiriyordu. Önlerinde çavdar başakları hâlâ dalgalanıyor, aralarında ise atların toynakları altında ezilip dümdüz edilmiş tarlalar uzanıyordu. Böylece dört verst kadar gittikten sonra atlar terlemeye, tökezlemeye başladı, ama düşman hâlâ görünürlerde yoktu. Listnitski bölük komutanına baktı; adamın yüzünde müthiş bir umutsuzluk ifadesi vardı.

Altı verstlik bu son derece zorlu yürüyüş atların bütün gücünü tüketti; bazıları yere çöktü, en güçlü olanlar bile tökezlemeye başladı ve hayvanlar yola devam edebilmek için son güçlerini harcadı. İşte bu sırada Avusturyalıların makineli tüfekleri kurşun yağdırmaya başladı. Piyade tüfekleri yayılım ateşi açıyordu. Kahredici yayılım ön safları biçti, ilk bozulup yüz geri eden birlik bir mızraklı süvari alayı oldu; bir Kazak alayı ise dağıldı. Yağmur gibi yağan makineli tüfek mermileri altında paniğe kapılmış kaçıyorlardı doludizgin. Yüksek Komuta Heyetinin canice ihmalciliği yüzünden bu olağanüstü genişlikteki taarruz tam bir yenilgiyle sonuçlandı. Bazı alaylar askerlerinin ve atlarının yarısını kaybetti. Yalnız Listnitski'nin alayından dört yüz Kazak ile on altı subay öldü ya da yaralandı.

Listnitski'nin atı vurulup düştü, kendisi de başıyla bacağından yaralandı. Bir başçavuş atından atlayıp onu kaldırdığı gibi eyerinin ön hanesine yerleştirdi ve dörtnala geriye kaçırdı.

Tümen kurmay başkanı, Kurmay Albay Golovaçev hücum sırasında bir sürü fotoğraf çekmişti. Yenilgiden sonra bu fotoğrafları bazı subaylara göstermeye kalktı. Yaralı bir teğmen, albayın suratına bir yumruk indirdi, sonra da hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bunun üzerine Kazaklar Albay Golovaçev'in üzerine atılıp adamı parladı ve bir süre cesediyle oynadıktan sonra kaldırıp yol kenarın-

daki bir hendeğin çamurları içine fırlattı. Parlak bir onursuzluğun zirvesine ulaşan bu taarruz da işte böyle sona erdi.

Yevgeni, Varşova'daki bir hastaneden babasına, hava değişimi aldığıını, Yagodnoye'ye geleceğini bildirdi. İhtiyar odasına kapandı ve ancak ertesi gün dışarı çıktı. Arabacısı Nikitiç'e drojkiye rahvan atı koşmasını emretti, kahvaltısını yaptı ve Vyeşenskaya'ya gitmek üzere yola çıktı. Vyeşenskaya'dan oğluna tel havalesiyle dört yüz ruble, ayrıca bir de kısa mektup yolladı.

Sevgili oğlum, ilk savaş yararı almana sevindim. Soyluların yeri savaş alanıdır, saray değil. Vicdanı rahatsız olmadan yaltaklık edebilecek biri değilsin sen. Sen bunu yapamayacak kadar namuslu ve akıllı bir çocuksun. Ailemizde hiç kimse böyle bir şey yapmamıştır. Senin deden de işte bu yüzden gözden düştü ve Yagodnoye'de, imparatorundan hiçbir lütuf beklemezsizin öldü. Kendine iyi bak, bir an önce iyileş Yevgeni. Unutma, bu dünyada senden başka kimsem yok benim. Halan sana sevgilerini gönderiyor. Sağlığı yerindedir. Bana gelince, kendime dair yazacak bir şeyim yok. Benim hayatımın gidişini bilirsin. Cephede nasıl oluyor da işler bu durumu alabiliyor? Bizde sağduyu sahibi bir kişi bile yok mu? Gazetelerdeki haberlere inanmıyorum, geçmişteki tecrübelerimle biliyorum ki, gazetelerin yazdıkları baştan aşağı yalandır. Yevgeni, nasıl oluyor da savaşı kaybediyoruz? Seni sabırsızlıkla bekliyorum.

Gerçekten de ihtiyar Listnitski'nin kendi yaşamı üzerine yazacak hiçbir şeyi yoktu. Hiçbir değişiklik göstermeksizin, eskisi gibi sürüklenip gidiyordu yaşamı; yalnızca işçi ücretleri artmış, içki kıtlığı baş göstermişti. Efendi şimdi eskisinden daha fazla içiyor, eskisinden çok titizleniyor, her şeye bir kusur buluyordu. Bir gün Aksinya'yı yanına çağırıp çıkıştı ona:

“İşlerine iyi bakmıyorsun. Dün sabah kahvaltı neden soğuk geldi? Bardak niye temiz değildi? Bir daha görürsem işine son veririm. Tembelliğe tahammülüm yoktur benim. Anlaşıldı mı?”

Aksinya dudaklarını sıkıp hüngür hüngür ağlamaya başladı.

“Nikolay Alekseyeviç! Kızım hasta. Ne olur bana biraz zaman bırakın da ona bakayım. Yanından ayrılamıyorum.”

“Nesi var çocuğun?”

“Boğulacak gibi oluyor.”

“Ne? Kızıl mı yoksa? Daha önce neden haber vermedin sersem? Koş, Nikitiç’e söyle, arabaya atlayıp Vyeşenskaya’ya gitsin, doktor getirsin. Koş!”

Aksinya koşa koşu gitti, ihtiyar arkasından o boru gibi sesiyle ha bire veriştirdi:

“Sersem karı, sersem, budala!”

Nikitiç ertesi sabah doktoru getirdi. Doktor, ateşler içinde baygın yatan çocuğu muayene etti ve Aksinya’nın bütün yalvarmalarına rağmen ona bir şey söylemeden doğruca efendinin yanına çıktı. İhtiyar onu salonda kabul etti.

Doktorun selamını hafif ve umursamaz bir baş eğmesiyle alarak, “Ee, çocuğun nesi var?” diye sordu.

“Kızıl olmuş Ekselans!”

“İyileşir mi? Umut var mı?”

“Çok az. Ölüm halinde yavrucak. Çok küçük daha.”

“Sersem!” İhtiyar adam köpürdü. “Tıp tahsilini ne diye yaptın öyleyse? İyileştir onu!” Kapıyı doktorun yüzüne kapattığı gibi salonda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

Aksinya kapıyı vurup içeri girdi:

“Doktor Vyeşenskaya’ya dönmek için arabayı rica ediyor.”

İhtiyar topuklarının üzerinde döndü, “Ona meşe kafalının biri olduğunu söyle! Söyle ona, çocuk iyileşene kadar buradan bir adım ayrılamaz. Bir oda ver ona, istediği kadar da yemek yesin, patlasın. Ama bir yere gidemez,” diye bas bas bağırdı kemikli yumruğunu sallayarak. Yürüdü, pencerenin yanına gitti, parmaklarıyla pencere pervazında bir süre trampet çaldı, sonra oğlunun duvarda asılı bebeklik resmine doğru dönüp iki adım geri çekildi, dadısının kucağındaki çocuğu tanıyamamış gibi dik dik baktı.

Aksinya çocuğu hastalanır hastalanmaz, Tanrının kendisini Natalya’yla eğlendiği için cezalandırdığına hükmetti. Çocuğun yaşamının tehlikede oluşundan ötürü yüreğini ezen korkuyla perişan, şaşkın şaşkın ortalıkta dolaşmaya başladı, iş göremez oldu. “Tanrı onu bana bağışlar,” düşüncesi beynini kurt gibi kemiriyor, çocuğun öleceğine inanmıyor ve bütün gücüyle ölmeyeceğine kendini inan-

dırmaya çalışıyor, merhamet gösterip çocuğunun yaşamını bağışla-sın diye deliler gibi dua ediyordu Tanrıya.

Ne var ki humma yavaş yavaş bu küçük hayatı söndürüyordu. Kızcağız sırtüstü yattığı yerde zor nefes alıyor, şişmiş boğazından soluğu kesik kesik ve pek hafif çıkıyordu. Günde dört kez gelip ço-cuğa bakan doktor, bir akşam, geç vakitlere kadar uşaklar dairesinin merdiveninde bir yandan soğuk soğuk kırpışan güz yıldızlarını sey-redip bir yandan sigarasını tütürerek bekledi.

Aksinya bütün geceyi dizlerinin üzerinde, çocuğun yatağının yanı başında geçirdi.

Ateşten kavrulan minicik dudaklar, “Anne...” diye fısıldadı.

“Benim mini mini yavrum, benim minicik kızım,” diye inledi Aksinya, “çiçeğim benim, gitme sakın, Tanya. Bak bana yavrum, aç o minik gözlerini, iyileş artık. Kara gözlüm benim! Neden, ah, Tan-rım?..”

Çocuk şiş gözkapaklarını arada bir açıyor, kan çanağına dönen gözleriyle annesini araştırıyordu. Anne bu bakışlara sarılıyordu bü-tün umuduyla. Özlemlili, kendini bırakmış bakışlardı bunlar...

Yavrucağın annesinin kollarında öldü. O minicik ağız son bir kez daha açıldı, vücut çırpınmalarla sarsıldı. Minik baş annenin kolla-rına düştü ve küçük Melehov’un kederli, şaşkın gözleri açık kaldı.

İhtiyar Saşka, gölün kıyısındaki yaşlı kavak ağacının dibine bir mezar kazdı, tabutu mezarın içine bıraktı ve kendisinde şimdiye ka-dar hiç görülmemiş bir acelecilikle mezarı örttü, sonra uzun zaman, Aksinya’nın killi tümseğin başından kalkmasını bekledi. Daha fazla sabredemeyince de burnunu şiddetle sümkürüp döndü tavlaya git-ti. Yemliklerin birinden bir şişe kolonya ile bir binlik dolusu mavi ispirto çıkarıp ayrı şişede her iki sıvıyı karıştırdı ve hazırladığı bu karışımı ışığa tutup mırıldandı:

“Hatırasına! Cennet-i âlânın kapıları yavruya açılsın! Melek öldü.”

İçkiyi dikti, kafasını sarsa sarsa çürük bir domatesi dişledi, sonra yumuşak bakışlarını şişeye çevirip mırıldandı:

“Beni sakın unutma yavrucağım, ben seni hiç unutmayacağım!”
Ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Üç hafta sonra Yevgeni Listnitski, eve gelmek üzere yola çıktığını bildiren bir tel çekti. Yevgeni'yi karşılamaya istasyona bir troyka* yollandı, malikânede herkesi bir bekleyiş telaşıdır aldı. Hindiler, kazlar boğazlandı; Saşka da bir koyun kesti. Büyük bir balo vermeye hazırlanır gibi her taraf donatıldı. Küçük beyefendi gece vakti vardı Yagodnoye'ye. Dondurucu bir yağmur yağıyor, su birikintilerine lambalardan sarı ışıklar dökülüyordu. Atlar, hamutlarına bağlı çingirakları çingırdatarak merdivenin önünde durdu. Sırtından sıcacık pelerininini çıkarıp Saşka'ya atan Yevgeni, hafifçe topallayarak büyük bir heyecanla çıktı merdiveni. Babası telaş içinde, iskemleleri devire devire onu karşılamaya koştu.

Aksinya sofrayı yemek odasına kurdu ve onları yemeğe çağırma-ya gitti. Anahtar deliğinden bakınca, ihtiyarın oğlunu kucaklayıp omuzlarından öptüğünü gördü; generalin ensesindeki pörsük deriler titriyordu. Aksinya bir iki dakika bekledi, sonra tekrar baktı. Bu sefer Yevgeni yere serili büyük bir haritanın başına, dizlerinin üzerine çökmüştü. İhtiyar Listnitski ağızlığından bulut bulut sigara dumanı üflüyor ve yumruğunu bir koltuğun kenarına vurarak öfkeli öfkeli bağırıyordu:

“Aleksyev mi? Olamaz? İnanmam buna!”

Yevgeni parmağını haritanın üzerinde dolaştırarak, inandırıcı bir tavırla ve sakın sakın anlatıyordu babasına.

İhtiyar, hiç titremeyen, kalın sesiyle cevap verdi:

“Şu halde başkomutan yanılmış. Tam anlamıyla basiretsizlik! Bak Yevgeni, Rus-Japon Savaşından buna benzer bir örnek vereyim sana. Bak şimdi! Bak!”

Aksinya kapıyı vurdu. İhtiyar adam gözlerine gençlik pırıltısı gelmiş bir halde, heyecanlı ve neşeli çıktı odadan. Oğluyla birlikte 1879 ürünü bir şişe şarap içti. Aksinya yanı başlarında beklerken, onların neşe dolu yüzlerini süzdü ve kendi yalnızlığını her zaman-kinden daha acı, daha keskin duydu. Ağlayıp boşaltamadığı bir hasret içini yaktı, kavurdu. Kızının ölümünden sonra o kadar ağlamak istemiş, ama bir türlü yaş gelmemişti gözlerinden. Boğazı düğüm-lenmiş, ama bir türlü ağlayamamış, bu yüzden de acısı, iki kat ağır

* Troyka: Üç at koşulan Ruskızıağı veya arabası. -çev.

bir taş gibi oturmuştu yüreğine. Geceleri yavrusunun yanı başında uyuduğunu hayal etmiş, onun, “Anne, anne,” diye fısıldadığını duyar gibi olmuş, buz gibi soğuk dudaklarıyla, “Yavrum benim, sevgilim,” diye cevap vermişti kaç kereler. Hatta günün ezici aydınlığında bile birçok sefer çocuğunu dizinin dibinde sandığı ve kıvrıkcık saçlarını okşamak için elini uzattığı olmuştu.

Yevgeni, gelişinin üçüncü günü akşam geç vakitlere kadar tavlada ihtiyar Saşka’yla oturup, onun, eski günlerde Don Kazaklarının özgür yaşantıları üzerine anlattığı safiyane hikâyeleri dinledi. Saat dokuzda onun yanından ayrıldı; avluyu soğuk bir rüzgâr yalıyor, çamur ayaklar altında vıcık vıcık ediyordu. Bulutların arasından sarı sakallı bir mehtap sıyrılmıştı. Ay ışığında Yevgeni saatine baktı ve adımlarını uşakların dairesine doğru çevirdi. Merdivenin önünde durup bir sigara yaktı, bir an olduğu yerde düşündü, sonra omuz silkip kararlı adımlarla basamakları çıktı. Mandalı ihtiyatla kaldırıp kapıyı açtı, Aksinya’nın odasına süzüldü ve bir kibrit çaktı.

Aksinya battaniyeye sarınarak, “Kim var orada?” diye seslendi.

“Benim, başkası değil.”

“Bir dakika, şimdi giyinirim.”

“Hiç zahmet etme, zaten bir iki dakika kalacağım.”

Yevgeni sırtından paltosunu attı, yatağın kenarına oturdu.

“Demek kızın öldü...”

“Evet, öldü...” diye cevap verdi Aksinya.

“Çok değişmişsin. Çocuğun kaybı senin için ne demektir, bunu pekâlâ tahmin edebiliyorum. Ama bana kalırsa, boşu boşuna kendine azap veriyorsun; bu şekilde kızını geri getiremezsin; üstelik henüz gençsin, başka çocukların da olur. Kendini topla artık da durumu olduğu gibi kabul et. Her şeyini kaybetmiş değilsin nihayet. Daha önünde upuzun bir yaşam var.”

Elini Aksinya’nın elinin üzerine bastırdı, itiraz kabul etmez bir tarzda, ama şefkatle okşadı. Sesini etkileyici bir tonda kullanarak alçalttı, âdeta bir fısıltıyla konuştu ve Aksinya’nın hıçkırıklarını yutarak ağladığını fark edince de onun yaşlı yanaklarıyla gözlerini öptü.

Kadın kalbi merhamete ve şefkate açıktır; hemen yumuşar. Kederinin verdiği perişanlıkla ne yaptığının farkında olmayan Aksin-

ya, uzun zamandır baskı altında tuttuğu o güçlü tutkusuyla kendini Yevgeni'ye teslim etti. Ne var ki yakıcı, kavurucu, çıldırtıcı zevk dalgası geçtikten sonra kendine geldi ve keskin bir çığlık attı; bütün utanç duygularını kaybedip aklı başından giderek, yarı çıplak bir halde, iç gömleğiyle merdiven başına fırladı. Yevgeni kapıyı açık bırakıp telaşla onun ardından koşarken, bir yandan da paltosunu sırtına geçirdi. Terasın merdivenini çıkarken kendi kendine, doymuş-luktan gelen bir keyifle gülümsedi.

Yatağına girdikten sonra, yumuşak, tombul göğsünü okşayarak düşünüyordu Yevgeni: 'Dürüst bir insan gözüyle, yaptığım iş utanç verici, ahlaksızca bir şey. Gregor'u... komşumu aldattım; ama nihayet hayatını cephede tehlikeye atmış bir adamım ben. Eğer kurşun biraz daha sağdan geçseydi kafamı parçalayacaktı ve şu anda cesedimin üzerine leş böcekleri üşüşmüş olacaktı. Böyle zamanlarda insanların her dakikalarını dolu dolu, tutkuyla yaşamaları gerek. Ne yapsam hakkımdır benim.' Bir an için kendi düşüncelerinden dehşete kapıldı, ama imgelemi tekrar o müthiş hücum anını gözlerinin önünde canlandırdı, ölü atının üzerinden nasıl kalktığını, nasıl tekrar yere yuvarlandığını, kurşunlarla nasıl biçildiğini hatırladı. Uykuya dalarlarken kendi kendine, 'Daha bunun yarını da var,' dedi, 'hele şimdi istirahatimize bakalım da...'

Ertesi sabah bir ara Aksinya'yla yemek odasında yalnız kalan Yevgeni, yüzünde suçlu bir gülümsemeyle kadının yanına gitti. Aksinya geri geri çekilip duvara dayandı ve ellerini ileriye doğru uzattı, ateş püsküren bakışlarını Yevgeni'ye dikerek fısıldadı:

'Yaklaşma bana, iblis!'

Yaşam, yazılı olmayan yasalarını ister istemez insanoğluna kabul ettirir. Üç gün sonra Yevgeni, geceleyin yine Aksinya'ya gitti ve bu sefer Aksinya reddetmedi onu.

XXIII

GÖZ kliniğinin yanında bir de ufak bahçesi vardı. Moskova'nın dış mahallelerinde böyle bitki yönünden yoksul, soğuk birçok bahçe vardır; şehrin yoğun, iç sıkıcı taş görüntüsünden yorulan göz-

leri asla dinlendirmez bu bahçeler ve bunlara bakan gözler ormanın vahşi özgürlüğünü daha acı, daha keskin bir özlemle hatırlar. Kliniğin bahçesine sonbahar bütün ağırlığıyla çökmüştü. Tarhların arasındaki daracık yollar portakal rengi, tunç rengi yapraklarla örtülmüştü; sabahın erken saatlerinde düşen kırağı yaprakları buruşturmuş, yer yer göze çarpan çimlerin yeşilini ıslak bir örtü altına almıştı. Hava güzel olduğu günler, hastalar bu tarhlar arasında dolaşır, dindar Moskova'nın kilise çanlarını dinlerdi. Hava kötü olunca da (ki o yıl havalar çok kötü gidiyordu) ya koğuş koğuş dolaşır ya da yataklarında canları sıkılarak uzanırlar ve sıkıntılarıyla başkalarının da canını sıkarlardı.

Hastanede sivil hastalar daha çoktu, yaralı askerlerin hepsi de bir koğuşa doldurulmuştu. Beş kişiydi yaralı erler: Jan Vareikis adında uzun boylu, kırmızı yüzlü, mavi gözlü Letonyalı; Vladimir eyaletinden genç, yakışıklı bir ağır süvari olan İvan Vrublevski; Kosig adında Sibiryalı bir nişancı; ufak tefek, sarışın, vesveseli, Burdin adında bir er ve Gregor. Eylülün sonunda aralarına bir kişi daha katıldı.

Akşam çaylarını içerlerken, kapının zili uzun uzun çalındı. Gregor koridora çıkıp baktı. Hole üç kişi girmişti; bir hemşireyle, uzun Kafkas paltosu giymiş bir adam, başka bir adamı koltuk altlarından tutmuştu. Yaralının göğsü simsiyah kan lekelerine bulanmış pis ceketini istasyondan daha yeni geldiğini gösteriyordu. Adamı hemen o akşam ameliyat ettiler. Yaralıyı ameliyat odasına aldıklarından birkaç dakika sonra, koğuştaki hastaların kulağına boğuk bir şarkı sesi gelmeye başladı. Doktor yaralının şarapnelle parçalanmış bir gözünden geriye kalanları çıkarıp göz çukurunu temizlemeye uğraşırken, kloroformun etkisi altındaki adam da bir yandan şarkı söylüyor, bir yandan da akla hayale gelmedik küfürler savuruyordu. Ameliyattan sonra hastayı koğuşa getirdiler. Kloroformun etkisi geçtikten sonra adam, öteki hastalara adının Garanja, kendisinin Ukraynalı, Çernigov eyaletinden olduğunu, makineli tüfek nişancısıyken Alman cephesinde yaralandığını anlattı. Yatağı Gregor'un kine bitişik olan Garanja, Gregor'a özel bir yakınlık gösterdi, onunla hemen ahbap oluverdi. Akşam vizitesinden sonra seslerini alçaltarak uzun uzun konuştular.

Konuşmayı da Garanja başlattı:

“Ee, Kazak, nasılsın bakalım?”

“Berbat.”

“Gözün hapı yutacak mı?”

“İğne yapıyorlar, bakalım.”

“Kaç iğne yedin?”

“Şimdiye kadar on sekiz tane.”

“Acıtıyor mu iğneler?”

“Yo, hoşuma gidiyor.”

“Söyle onlara da çıkarsınlar gözünü.”

“Neden o? Herkesin tek gözlü kalması şart değil ya!”

“Haklısın.”

Gregor’un huysuz, dilinden zehir akan komşusunda her şeye karşı bir hoşnutsuzluk vardı. Hükümete, savaşa, kendi kaderine, hastanenin yemeklerine, aşçıya, doktorlara, dilinin ucuna ne gelirse hepsine sövüyordu.

“Seninle ben, niye savaşa gideriz biz ha, bunu bilmek istiyorum ben?”

“Herkes niye gidiyorsa ondan.”

“Pöh! Aptalsın sen! Burjuvaların hesabına biz dövüşüyoruz, farkında değil misin? Burjuvalar ne peki? Ha, onlar da işte, armut piş ağzıma düş diyen takımı.”

Birtakım güç kelimeleri Gregor’a açıkladı; kullandığı küfürler de konuşmasının tuzu biberiydi. Gregor arada bir onun sözünü kesip, “O kadar hızlı konuşma,” diyordu, “senin şu Ukrayna ağzını anlayamıyorum. Daha ağır konuş azıcık.”

“O kadar da hızlı konuşmuyorum delikanlı. Sen çar için dövüşüyorum diyorsun, ama çar dediğin kimdir senin? Yağmacının biridir, çariçe de orospu işte; her ikisi de bizim sırtımıza yük bunların. Anlamıyor musun? Fabrika sahibi votkasını çekerken, askerler bitlerini ayıklar. Kârı fabrika sahibi alır, işçi yalınayak kalır. İşte bizim sistemimiz budur. Hizmet et onlara daha sen Kazak, hizmet et! Bir haç daha kazanırsın nişan diye, hem de iyi bir haç; mezarının başına dikilecek hâlis meşeden bir haç!”

Garanja Ukrayna diliyle konuşurdu, ama nadiren, o da fazla heyecanlandığı zamanlar pürüzsüz bir Rusçaya çevirirdi konuşmasını ve bol bol da küfür katardı arasına.

Her geçen gün Gregor'a, onun bugüne kadar farkında bile olmadığı gerçekleri gösterdi, otokratik hükümete ana avrat söverek, savaşların gerçek nedenlerini açıkladı. Gregor arada sırada itiraz edecek oldu mu da, onu basit ama son derece basit sorularla susturup, sözlerini kabule zorladı.

İşin en kötüsü de, Gregor, Garanja'nın haklı olduğunu, kendisinde de ona karşı koyacak güç bulunmadığını düşünmeye başladı. Çara, memlekete ve bir Kazak olarak kendi askerliğine ilişkin eski görüşlerini, zeki ve sivri dilli Ukraynalının yavaş yavaş, ama temelden yıkmakta olduğunu dehşetle fark etti. Ukraynalının hastaneye gelişinden bu yana geçen bir ay içinde, Gregor'un yaşamının temelini oluşturan bütün sistem, üzerinde dumanlar tüten bir yıkıntı haline geldi. Savaşın korkunç saçmalığı Gregor'un dünyasını zaten bir kanser gibi yemiş çürütmüştü; yıkılmak için son bir darbe bekliyordu. Bu darbeyi de Garanja vurdu ve Gregor'un saf, dürüst kafası uyanıverdi. Gregor bir çıkış yolu bulmaya, bu belaya bir çare aramaya çalıştı ve çözümü Garanja'nın cevaplarında bularak ferahladı.

Bir gece geç vakit Gregor yatağından doğruldu ve Garanja'yı uyandırdı. Kalktı, Ukraynalının yatağının kenarına oturdu. Eylül mehtabının sarı ışıkları pencereden içeri doluyordu. Garanja'nın kırış kırış yanakları simsiyah görünüyor, kapkara göz çukurları nemli nemli pırıldıyordu. Ukraynalı esnedi, ayaklarını battaniyenin altına topladı.

"Neden uyumuyorsun?"

"Uyuyamıyorum," diye cevap verdi Gregor. "Bana şunu söyle sen. Savaş bir kısım insanlara yarıyor, bir kısmına yaramıyor, değil mi?"

"Eee, ne olacak?" diye esnedi Garanja.

Gregor, gözleri öfkeden ateş saçarak, "Dur, bitmedi daha!" diye fısıldadı. "Bizim, zenginlerin çıkarları için savaşa sürüklendiğimizi söylüyorsun. Peki ya halk? Onlar anlamıyor mu bunu? Onlara bunu anlatacak, 'Kardeşler, siz işte bunun için ölüyorsunuz,' diyecek bir kimse yok mu?"

“Nasıl söyleyebilirler? Sen bana bunu söylemene! Sen söyledin farzedelim. Bak şurada oturmuşuz, sazlıklar arasındaki kazlar gibi fısıldaşıyoruz, biraz yüksek sesle konuş da gör kurşunları nasıl yiyorsun. Halk koyu bir bilgisizlik içinde. Onları savaş uyandıracak. Fırtına gök gürültüsünden sonra gelir.”

“Peki ama bunun çaresi ne? Bunu söyle bana yılan! Allak bullak ettin yüreğimi.”

“Yüreğin ne diyor sana bakalım?”

“Ne dediğini anlayamıyorum,” diye itiraf etti Gregor.

“Beni yardan aşağı itmek isteyen, kendisi yuvarlanacak yardan aşağı. Silahlarımızı onlara çevirmekten korkmamamız gerek. Halkı cehenneme itenleri vurmamız asıl.”

Garanja yatağında doğruldu, dişlerini gıcırdatarak ellerini ileriye doğru uzattı:

“Büyük bir dalga gelip onların hepsini süpürecek.”

“Demek sence her şey altüst olacak, öyle mi?”

“Evet! Hükümetin eski bir paçavra gibi kenara fırlatılması gerek. Soyluların postlarını yüzmek gerek, zira onlar bunca zamandır milleti öldürüp duruyor.”

“Peki, yeni hükümet geldiği vakit savaş ne olacak? Yine de dövüşmeye devam edeceğiz, biz etmezsek çocuklarımız edecek. Savaşın kökünü nasıl kazıyacaksın; yüzyıllardan beri alışmışken insanlar savaşmaya?”

“Doğru, savaş ezelden beri devam ediyor ve bizler kötü hükümetleri ortadan kaldırmadıkça da devam edecek. Ama her hükümet, halkın hükümeti olunca savaş da ortadan kalkacak. İşte yapılması gereken şey de budur. Tanrı onların hepsini kahretsin; yapılacaktır da bu! Almanların da, Fransızların da, bütün ulusların da hükümetleri halk ve köylü hükümeti olunca savaşmak için bir neden kalır mı ortada? Sınırlar yok, nefret yok! Bütün dünyanın üzerinde bir tek mutlu yaşam. Ah!..” diye iç çekti Garanja ve bıyıklarının uçlarını burarken, pırıl pırıl parlayan, hayallerle dolu tek gözü gülümsedi.

“Grişa, o günü görebilmek için o güne kadar kanımı damla damla akıtmaya razıyım.”

Şafak sökene kadar konuştular. Gölgeleler yavaş yavaş açılıp grileşirken, Gregor huzursuz bir uykuya daldı.

Sabah konuşmalar ve çığlık çığlığa bağırان bir ses uyandırdı onları. İvan Vrublevski yatağına yüzükoyun kapanmış hıçkırıyor, hemşire, Jan Vareikis ve Kosig de çevresini almış ona bakıyordu.

Burdin başını battaniyesinin altından çıkararak, “Ne diye uluyor bu be?” diye homurdandı.

Kosig, merhametten çok garaz dolu bir sesle, “Gözünü kırdı,” diye cevap verdi. “Tam bardağın içinden çıkarırken yere düşürdü.”

Cam gözler satan Ruslaşmış bir Alman tüccar, yurtseverlik duyguları kabarak orduya bu gözlerden bedava dağıtmıştı. Bir gün önce de Vrublevski’ye, kendi gözü kadar mavi ve güzel bir cam göz takmışlardı. Göz o kadar mükemmel bir sanat eseri idi ki, yakından bakıldığı zaman bile yalancı gözü sahicisinden ayırmaya olanak yoktu. Göz takılınca Vrublevski mutlu bir çocuk gibi gülüp oynamaya başlamıştı sevincinden.

O yayvan Volga aksanıyla, “Memlekete döneceğim, hangi kız hoşuma giderse seçeceğim,” demişti. “Onunla evleneceğim, ondan sonra da gözümün camdan olduğunu söyleyeceğim.”

“Yapar da kâfir!” diye kıs kıs gülmüştü Burdin.

İşte şimdi, bu kazadan sonra delikanlı köyüne bir gözü olmadan dönecekti.

“Sana bir yenisini verirler, sızlanıp durma,” diye avuttu onu Gregor.

Vrublevski gözyaşlarından sıırıslıkam olan suratını yastıktan kaldırdı, bir göz çukuru bomboş ortaya çıktı.

“Yok, yok, vermezler. Üç yüz ruble o bir tek gözün değeri. Vermezler bir daha.”

Kosig hayranlıkla, “Ama ne gözdü o be!” dedi. “Her şeyi yerli yerindeydi.”

Kahvaltından sonra Vrublevski hemşireyle birlikte Alman’ın dükkânına gitti, adam ona yeni bir göz verdi.

Vrublevski sevinçten uçarak, “Vallahi Almanlar Ruslardan daha iyi insanlarmış be!” diye bağırdı. “Rus tüccarı olsa adama bir kapık vermez, oysa bu gık demeden çıkarıp bir göz daha verdi.”

Eylül geçti. Can sıkıntısıyla yüklü günler ardı arkası gelmeksiz ağır ağır sürüklendi. Sabahları saat dokuzda hastalara çay, bir yanından bakılsa öte yanı görülecek kadar ince iki dilim Fransız ekmeği ve serçeparmak tırnağı kadar da tereyağı veriliyordu. Öğle yemeklerinden ise hep aç kalkıyorlardı. Akşamüstü yine çay veriliyor, hastalar da değişiklik olsun diye çayla beraber yudum yudum soğuk su içiyordu. Asker koğuşundaki hastalar değişti. Önce Sibiryalı gitti, onun arkasından Letonyalı. Ekim sonunda da Gregor taburcu oldu.

Hastanenin cerrahı Gregor'u muayene etti ve gözlerinin sapasağlam olduğunu bildirdi. Ne var ki Gregor'u başka hastaneye naklettiler, zira başındaki yara birdenbire açılmış, iltihaplanmaya başlamıştı. Gregor, Garanja'ya veda ederken, "Bir daha görüşecek miyiz?" dedi.

"Dağ dağa kavuşmaz, ama..."

"Eh, kokol, gözlerimi açtığın için teşekkür ederim sana, şimdi her şeyi görüyorum artık; gerçi kafam kalındır, geç öğrenirim ama..."

"Alayına döndüğünde sana söylediklerimi Kazaklara da anlat."

"Anlatacağım."

"Eğer bir gün Çernigov eyaletine, Gorohovka'ya yolun düşerse, demirci Andrey Garanja'yı sor, seni görürsem sevinirim. Yolun açık olsun delikanlı."

Kucaklaştılar. Dudaklarının kenarından kum rengi yanaklarına kadar tatlı çizgiler yayılan o haliyle, tek gözlü Ukraynalının portresi, Gregor'un belleğinden uzun zaman silinmedi.

Gregor yeni gittiği hastanede on gün kaldı. Kafasında iyice derleypip toparlayamadığı bazı kararlar gelişti. Garanja'nın öğrettikleriyle kafasının içine ektiği tohum yeşermekteydi. Koğuş arkadaşlarıyla pek fazla konuşmuyor, bütün davranışlarında belirli bir şaşkınlık, bir tedirginlik göze çarpıyordu.

Başhekim daha ilk muayenesinde, onun Rus'a benzemeyen yüzüne şöyle bir bakıp, "Hareketli bir tip," diye hükmünü verdi.

İlk birkaç gün ateşi çıktığı için yatağında yattı Gregor; durmadan kulakları çınladı. Derken bir olay geçti.

Çar ailesinden yüksek bir kişi hastaneyi ziyarete geldi. Bu ziyaret haberini sabah saat onda alan hastane personeli, yangın çıkmış tahlil

ambarındaki fareler gibi koşuşmaya başladı. Yaralıların pansumanlarını tazelediler, ziyaret saatinden evvel yatak çarşafalarını değiştirdiler, hatta genç doktorlardan biri, hastalara, yüksek kişiyle konuşurken nasıl davranmaları gerektiğini, nasıl cevap vereceklerini bile öğretmeye kalkıştı. Bu telaş hastalara da bulaşmıştı; bir kısmı daha ziyaret saatinden çok önce fısır fısır konuşmaya başladı. Öğleyin, ön kapının önünde bir otomobil kornası duyuldu ve yüksek kişi, peşinde alışlagelmiş sayıda memur ve subay olduğu halde hastaneye girdi.

Yaralılar içinde neşesi ve şakacılığıyla tanınmış biri, sonradan, seçkin ziyaretçilerin hastaneye girişleri sırasında, hastane kapısında asılı Kızıl Haç bayrağının zerrece rüzgâr olmadığı halde birdenbire gönderinde dalgalanmaya başladığına, karşı sokaktaki bir berberin tabelası üzerine resmedilmiş kıvrırcık saçlı züppenin de resmen eğilip selam verdiğiine yeminler ederek hasta arkadaşlarını inandırmaya çalıştı.

Seçkin kişi koğuşları teker teker dolaşarak, mevkisine ve şanına uygun saçmalıklarla, alışlagelmiş sorular sordu. Hastalar gözleri fal taşı gibi açılarak genç hekimin talimatına uygun cevaplar verdi. “Evet, Asaletmeab”, “Katiyen, Asaletmeab”... Başhekim yaba saplanmış bir ot yılanı gibi kıvrıla büküle, hastaların verdiği cevapları seçkin kişiye yorumladı; adamın hali uzaktan bile yürekler acısıydı. Çar ailesinden olan kişi, askerlere küçük küçük ikonlar dağıttı. Parlak üniformalar içindeki kalabalık, pahalı kokuların ağır dalgasıyla birlikte yavaş yavaş Gregor’a doğru yaklaştı. Avurdu avurduna çökmüş, tıraşı uzamış, ateş saçan gözleri kan çanağına dönmüş bir halde karyolasının yanında ayakta dikiliyordu Gregor. Heyecanı, çıkıntılı elmacık kemiklerinin üzerindeki esmer derisinin hafif hafif titremesinden belli oluyordu.

‘İşte bunlar!’ diye düşünüyordu. ‘Bizi köylerimizden koparıp ölüme atarak keyiflerini sürdürenler bunlar işte. Ah! Domuzlar! Lanet olsun sizlere! İşte bizim kanımızı içerek beslenen bitler. Bunlar için mi başkalarının ekinlerini atlarımızla çiğnedik? Bunlar için mi yabancıları öldürdük biz? Ben bunlar uğruna mı dört ayaküstü süründüm savaş alanında, bunlar için mi haykırdım can acısından, korkudan? Bizi ailelerimizden koparıp kışlalarda aç açına süründü-

ren bunlar için mi?’ Alev alev düşünceler beyninin içini yakıyordu. Dudakları hırslı hırslı kıpırdadı. ‘Yağdan parlayan şu tombul suratlarına bak! Elimde olsa sizleri gönderirdim cepheye, Allahın belaları. Bindirirdim sizi ata, verirdim silahı omzunuza, doldururdum koynunuza bitleri ve de bayat ekmeğe, kurtlu ete yatırırdım sizi!’

Gregor’un gözleri maiyet subaylarının perdahlı suratlarını deldi, seçkin kişinin torba gibi sarkık yanaklarına saplandı.

Başhekim Gregor’u gösterirken, ezilip büzülerek, “St. George nişanı almış bir Don Kazak’ı,” dedi; adamın sesinin tonunu duyan, nişanı kendisi kazanmış zannederdi.

Soylu kişi elinde ikonu hazır ederek, “Hangi bölgeden?” diye sordu.

“Vyeşenskaya’dan, Asaletmeab.”

“Nasıl kazandınız nişanı?”

Soylu kişinin duru, boş bakışlı gözlerinden can sıkıntısı ve doymuşluk akıyordu. Yüzüne daha önemli bir ifade vermek ister gibi, sol kaşını yapmacıklı bir tavırla yukarı kaldırmıştı. Gregor bir an içini buz gibi, garip bir duygunun kemirdiğini hissetti. Tıpkı buna benzer bir duyguyu hücumla kalktıkları zaman da duymuştu. Dudakları kıvrıldı, karşı konulmaz bir güçle kıpırdadı.

“Affedersiniz... Fena halde... Asaletmeab... Küçük şeyim geldi.” Gregor beli kırılmış gibi büküldü, yatağın altını işaret etti.

Soylu kişinin sol kaşu biraz daha kalktı. Gregor’a doğru yan uzanmış ikonu tutan eli havada dondu kaldı. Pörsük dudaklı ağzı bir karış açılan seçkin kişi, yanı başında duran kır saçlı bir generale dönerek İngilizce bir şey sordu. Maiyet erkânının yüzleri belli belirsiz bir sıkıntı ifadesiyle bulutlandı. Uzun boylu, apoletli bir subay, beyaz eldivenli elini gözüne götürdü; bir başka subay başını önüne eğdi; bir üçüncüsü şapşal şapşal yanındakinin yüzüne baktı. Kır saçlı general saygılı bir tavırla gülümseyerek, Asaletmeab’a İngilizce cevap verdi. Asaletmeab da memnun bir tavırla ikonu Gregor’a uzattı, hatta ona şereflerin en yükseğini vererek omuzuna bile dokundu.

Misafirler ayrıldıktan sonra Gregor kendisini yatağına bıraktı, yüzünü yastığına gömdü ve omuzları sarsıla sarsıla bir süre öylece kaldı. Ağlıyor mu, gülüyor mu belli değildi. Belli olan biricik şey,

gözlerinde zerrece yaş olmadan yerinden doğrulduğuydu. Onu derhal başhekimin odasına çağırdılar.

Doktor, sincap rengi sakalını parmaklarının arasında ezerek, "Seni adi soytarı!" diye lafa başladı.

Gregor doktorun üzerine yürüyerek, "Ben soytarı değilim, yılan!" diye karşılık verdi. "Sana cephede hiç rastlamadım ben." Sonra kendisini toparlayarak, sakın bir sesle, "Evime gönder beni," dedi.

Yazı masasının arkasına sığınan doktor, daha yumuşak bir sesle, "Göndeririz!" dedi. "Cehennem dibine kadar yolun var!"

Gregor gözleri alev alev yanarak ve dudakları bir gülümsemeyle titreyerek çıktı odadan. Çar ailesinden o yüksek kişinin huzurunda gösterdiği affolunmaz, canavarca davranışından ötürü üç günlük yemek istihkakı kesildi. Ama koğuştaki arkadaşlarıyla, fıtığından dertli, iyi yürekli aşçıbaşı aç bırakmadılar onu.

XXIV

EVİNE dönmekte olan Gregor, istasyonda trenden indikten sonra kendi ilçesinin ilk köyüne kasımın dördüncü günü akşamı vardı. Yagodnoye o köyden birkaç verst uzaktaydı. Gregor köy yolundan inerken, ırmak kenarındaki söğütlerin altında çocuklar bir Kazak şarkısı söylüyordu:

Parlak kılıçlarla geçiyor Kazaklar, atlarının sırtında...

Çok iyi bildiği bu şarkıya kulak verirken yüreği burkuldu, gözleri dolu dolu oldu. Bacalardan gelen dumanı iştahla içine çekerek köyden geçti, şarkı da onun ardı sıra geldi.

Yorgun adımlarla yürürken, garip bir kıvrım yapan kendi yaşamına acı acı gülümseyerek, 'Bu şarkıyı bir zamanlar ben de söyledim, ama şimdi ne bende ses kaldı ne de şarkının tadı,' diye düşündü. 'İşte şimdi başka bir adamın karısının yanına gidiyorum; kendime ait ne odum, ne ocağım ne de bir yuvam var; tıpkı bir kurt gibi.'

Köyden çıkıp tepeyi tırmandı, bayırın başında durup geriye baktı. Köyün en son evinin penceresinde, tavandan sarkan gaz lambasının sarı ışığı parlıyordu; bu ışığın altında, çıkrığının başına oturmuş yaşlı bir kadın gördü.

Yolun kenarındaki nemli, kırığı düşmüş otların arasından yürüdü. Geceyi ufak bir köyde geçirdi ve şafak söker sökmez tekrar yola düştü. Yagodnoye'ye akşamüzeri vardı. Çitin üzerinden atlayarak girdi avluya; tavlının önünden geçerken Saşka'nın öksürüğünü duydu, durdu.

"Saşka Dede, uyuyor musun?" diye seslendi.

"Dur bakayım, kim o? Tanıdım bu sesi. Kimsin sen?"

Saşka eski paltosunu omuzlarının üstüne atıp dışarıya çıktı:

"Hay Allah!.. Grişa! Hangi cehennemden çıktın be?"

Kucaklaştılar. Saşka, Gregor'un gözlerinin içine bakarak, "Gel içeri de birer sigara yakalım," dedi.

"Yok yok, şimdi olmaz. Yarın gelirim, ben..."

"Gel diyorum sana."

Gregor istemeye istemeye onun peşinden gitti, ihtiyar adam bir öksürük nöbetinden kurtulmaya çalışırken o da tahta bir sıraya çöktü.

"Ee dedecik, demek hâlâ sağsın. Hâlâ çiğniyorsun bu toprağı, ha?"

"Demir gibiyim. Eski toprağım ben."

"Ee, Aksinya nasıl bakalım?"

"Aksinya mı? Şükürler olsun, iyidir."

İhtiyar yine bir öksürük nöbetine tutuldu. Gregor onun, sıkıldığını belli etmemek için plandan öksürdüğünü sezdi.

"Tanya'yı nereye gömdüler?"

"Meyve bahçesine, bir kavağın dibine."

"Ee anlat bakalım havadisleri."

"Şu öksürük beni mahvediyor Grişa."

"Sonra?"

"Hepimiz iyiyiz. Efendi küp gibi içiyor, budala."

"Aksinya nasıl?"

"Şimdi hizmetçi oldu, eve bakıyor. Bir sigara içseydin. Benim tü-tünden dene bir, en iyi cinstir."

"Canım sigara içmek istemiyor. Konuşacaksan konuş, yoksa gidiyorum! Bana öyle geliyor ki..." Gregor oturduğu yerde yarım döndü, tahta sıra gıcırdadı. "Bana öyle geliyor ki, sen benden bir şeyler saklıyorsun. Hadi çıkar şu dilinin altındaki baklayı!"

“Pekâlâ, çıkaracağım baklayı ağzımdan! Zaten çıkarmazsam olmaz Grişa; söylememek ayıp.”

Gregor kayıtsız bir tavırla elini ihtiyarın omuzuna koyarak, “Hadi, söyle öyleyse,” dedi. Sırtını kamburlaştırıp bekledi.

Saşka birdenbire, sert, tiz bir sesle, “Sen koynunda bir yılan besliyormuşsun meğer,” diye bağırdı. “Engerek besliyormuşsun. Yevgeni’yle kırııştırıyor Aksinya.”

İhtiyarın çenesinden aşağı salyaları aktı. Salyasını eliyle silip elini pantolonunda temizledi.

“Doğru mu söylüyorsun?”

“Kendi gözlerimle gördüm. Her gece ona gidiyor herif. Hatta şimdi bile onun yanındadır belki.”

Gregor parmaklarını çıtlatarak, “Demek öyle!..” dedi. Uzun bir süre kamburunu çıkarmış vaziyette oturdu orada. Yüz kasları seğiriyordu. Kulakları uğuldamaya başladı.

“Kadınlar kedi gibidir,” dedi Saşka. “Kim okşarsa ona yanaşır. Hiç güvenmeyeceksin kadınlara, asla güvenmeyeceksin.”

Bir sigara sarıp Gregor’un eline tutuşturdu:

“Hadi iç!”

Gregor sigaradan birkaç nefes çekti, sonra parmaklarının arasından ezerek söndürdü. Bir kelime etmeden çıkıp gitti. Uşaklar dairelerinin penceresinin yanında durdu, hızlı hızlı soluyarak birkaç sefer elini kaldırdı kapıya vurmak için. Ama her seferinde, iğne batmış gibi geri çekti elini. Sonunda vurdu kapıyı; önce parmağının ucuyla tık tıkladı, sonra sabrı tükenerek duvarın dibinde yukarı doğru uzandı, pencereyi deli gibi yumruklamaya başladı. Pencere pervazı zangır zangır öttü, gecenin mavimtırak ışığı pencere camında titreşti.

Aksinya’nın korkmuş yüzü bir an pencerede belirdi, sonra kapıyı açtı Aksinya ve hafif bir çığlık attı. Gregor gözlerini Aksinya’nın gözlerine dikerek kucakladı onu.

“Öyle bir vurdun ki ödümü patlattın. Seni beklemiyordum. Sevgilim...”

“Dondum soğuktan.”

Aksinya vücudunun tir tir titrediğini hissetti, halbuki elleri sıcaktı. Odada gereksiz yere sağa sola gitti geldi; tombul, beyaz omuz-

larının üstünde yumuşak bir şalla oradan oraya koştı ve sonunda lambayı yaktı, sonra da ocağı tutuşturdu.

“Beklemiyordum seni. Son mektubunu alalı o kadar çok oldu ki. Bir daha hiç dönmeyeceksin sandım. Benim son mektubumu aldın mı? Sana bir paket gönderecektim, ama önce senden bir mektup daha gelsin diye bekleyeyim dedim...”

Dudaklarında donmuş bir gülümseme, göz ucuyla bakıyordu Gregor’a ara sıra.

Gregor kaputunu çıkarmadan sedirin üzerinde oturuyordu. Tıraşı uzamış yanakları yanıyor, kaputunun başlığı, yere eğik gözlerini gölgeliyordu. Başlığını çıkarmak için davrandı, sonra birden vazgeçip elleriyle üstünü yoklayarak tütün kesesini aradı, buldu, sonra sigara kâğıdı için ceplerini karıştırdı. Sınırsız bir özlemle gözlerini Aksinya’nın yüzüne çevirdi.

Kendi yokluğu sırasında daha da gelişmiş, şeytani bir güzelliğe sahip olmuş diye aklından geçirdi. Güzel başını şimdi daha başka, kendinden emin bir tavırla tutuyordu; değişmeyen sadece gözleriyle saçlarının iri yumuşak bukleleriydi. Ama Aksinya’nın bu kahredici, bu yakıcı güzelliği artık kendisine ait değildi. Efendinin oğlunun kapatmasıyken nasıl Gregor’a ait olabilirdi!

“Hiç de bir hizmetçi hali yok sende, daha çok bir kâhya kadına benziyorsun.”

Aksinya kaygıyla baktı Gregor’a ve zoraki gülümsedi. Gregor çıkını aradı sıra sürükleyerek kapıya doğru yürüdü.

“Nereye gidiyorsun?”

“Bir sigara içeceğim.”

“Bak sana yumurta pişirdim.”

“Çok kalmam.”

Merdiven başında Gregor durdu, çıkını açtı, en dipten tertemiz bir gömleğin içine dikkatle sarılmış, desenleri elle boyanmış bir yazma çıkardı. Bu yazmayı Zitomir’deki bir Yahudi tüccardan iki rubleye satın almış ve gözünün bebeği gibi saklamıştı. Aksinya yazmayı açtığı zaman kim bilir ne kadar çok sevinecektir diye o anın zevkini daha öncesinden yaşayarak ara sıra yazmayı çıkarır,

zerindeki gökkuşağı renklerini keyifli keyifli seyredirdi. Ne de-
ğersiz bir hediye! Hiç koskoca bir derebeyinin oğlunun vereceği
hediyelerle yarış edebilir miydi o? Boğazında düğümlenen kuru bir
hıçkırığı yutarak yazmayı yırttı, parça parça etti, merdiven basa-
mağının altına tıktı. Çıkınını koridordaki bir sıranın üstüne attı
ve odaya girdi.

“Otur da çizmelerini çekeyim Grişa.”

Aksinya uzun zamandan beri ağır iş yüzü görmeyen bembeyaz
elleriyle Gregor’un koca askerî çizmelerini çekiştirdi. Diz st çöküp
uzun süre sessiz sessiz ağladı. Gregor, o iyicene içini boşaltana kadar
bekledi, sonra sordu:

“Neyin var senin? Geldiğime sevinmedin mi?”

Yatağa girince çarçabuk uyudu Gregor. Aksinya sırtında yalnız iç
gömleği olduğu halde merdiven başına çıktı. Kollarını ıslak sütuna
dolayarak yakıcı ayazın altında durdu, kuzey rüzgârının söylediği
ağıdı dinledi; şafak sökene kadar kımıldamadı yerinden.

Sabah olunca Gregor kaputunu omzuna atıp eve girdi. Efendi
sırtına kürklü bir ceket, başına da sarı astragan bir kalpak giymiş,
merdiven başında duruyordu.

“Bak hele. St. George nişanı alan şvalyemiz gelmiş! Vallahi tam
bir erkek olmuşsun sen de dostum!” İhtiyar, Gregor’u selamlayıp eli-
ni uzattı.

“Çok kalacak mısın?”

“İki hafta ekselans.”

“Kızını gömdük. Yazık oldu... Çok yazık...”

Gregor sesini çıkarmadı. Yevgeni eldivenlerini takarak merdiven
başına çıktı.

“Vay, Gregor gelmiş. Nereden çıktın böyle?”

Gregor’un gözleri bulutlandı, ama yine de gülümsedi.

“Moskova’dan, izinli geldim.”

“Gözünden yaralanmıştın değil mi? Duydum. Ne esaslı bir deli-
kanlı olmuş, değil mi babacığım?”

Gregor’a başıyla selam verip tavlaya dönerek arabacıya seslendi:

“Atımı, Nikitiç!”

Nikitiç vakur bir edayla hayvanı arabaya koştı ve rahvan atı merdivenin önüne çekti; bir yandan da Gregor'a pek dostça sayılmayan bir gözle baktı. Hafif drojkinin tekerlekleri altında, incecik buz tutmuş toprak çıtır çıtır etti.

Gregor sevgi dolu bir gülümsemeyle Yevgeni'ye dönerek, "Asaletim," dedi, "eski günlerin hatırı için ben süreyim arabanızı."

Yevgeni keyifle gülümseyerek, 'Zavallı budala, anlamamış,' diye geçirdi içinden, kelebek gözlüğünün ardında gözleri parladı.

"Pekâlâ, atla bakalım."

İhtiyar Listnitski babacan bir gülümsemeyle, "Ne," dedi, "daha yeni geldiğin halde karını bırakıyor musun?"

Gregor güldü. "Karı dediğiniz ayı değildir. Ormana kaçmaz."

Sürücü yerine çıktı oturdu, kırbacı oturduğu yerin altına sürdü ve dizginleri aldı eline.

"Ah, sizi öyle bir götüreceğim ki Yevgeni Nikolayeviç!"

"Eğer iyi sürersen, benden sana bir bahşış var."

"Size zaten bir sürü şey için teşekkür borçluyum ben... Bizi beslediğiniz için... Aksinya için... Ona bir parça..."

Gregor birden sustu; teğmenin yüzü tatsız bir kuşkuyla bulutlandı. 'Yok canım bilmiyor! Bilmiyor! Nereden bilecek?' diye düşündü Listnitski. Geriye yaslandı, bir sigara yaktı.

İhtiyar Listnitski arkalarından seslendi:

"Geç kalmayın sakın."

İğne gibi sivri kar tanecikleri tekerleklerin altında uçuşuyordu.

Gregor dizginleri salladı ve hayvanı son hızla sürdü. On beş dakika içinde tepeyi aştılar, ev görünmez oldu. Önlerine çıkan ilk kuytu yerde, Gregor drojkiyi durdurup yere atladı, arabacı yerinin altından kırbacı çekti aldı.

Teğmen kaşlarını çatarak, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Şimdi anlarsın!"

Gregor kırbacı sallayıp bir havalandırdı, sonra müthiş bir hızla teğmenin suratına indirdi. Kırbacı çevirdi, ucundan tuttu ve sapıyla suratına, kollarına aralıksız yapıştırdı subayın; soluk almasına meydan vermedi. Listnitski'nin kırılan gözlük camından bir parça, kaşını kesti, ince bir kan şeridi gözlerine doldu. Önce elleriyle yüzünü

korumaya çalıştı, ama darbeler sıklaştıkça sıklaştı. Kandan, dehşetten suratı çarpılmış bir halde ileri doğru atılıp kendini korumak istedi, ama Gregor bir adım geri çekilip, bileğine indirdiği bir darbeyeyle teğmenin kolunu hareketsiz bıraktı.

“Bu Aksinya için! Bu benim için! Bu Aksinya için! Bu da Aksinya için! Benim için bu!”

Kamçı ıslık çalarak iniyor, ama darbeler yumuşak bir ses çıkarıyordu. Sonunda Gregor, Yevgeni’yi katılaşmış tekerlek izlerinin üzerine çökertti vura vura, yere yuvarladı ve çizmelerinin nalçalı topuklarıyla kıyasıya tekmeledi, tekmeledi. Daha fazla vuracak takati kalmayınca drojkiye atladığı gibi, atı dörtmala kaldırarak geri döndü. Arabayı avlu kapısının dışında bıraktı, kırbacı eline aldı, önü açık kaputunun etekleri ayaklarına dolaşa dolaşa fırtına gibi uşaklar dairesine daldı.

Kapı çatırdayarak açılınca Aksinya dönüp baktı.

“Seni yılan seni! Seni orospu!” Kırbaç bir ıslık çaldı ve Aksinya’nın suratına dolandı.

Gregor soluk soluğa avluya fırladı ve Saşka’nın sorularına aldırış etmeden malikânedan çıktı gitti. Bir verst kadar ötede Aksinya ardından yetişti ona. Hiç konuşmadan, şiddetle soluyarak Gregor’un yanı sıra yürümeye başladı; arada bir kolundan çekiyordu Gregor’u. Kararmış bir haçın yanından yolun birkaç yöne ayrıldığı noktada, Aksinya uzaklardan gelir gibi, yabancı bir sesle konuştu:

“Grişa, affet beni!”

Gregor dişlerini gösterdi, omuzlarını kamburlaştırarak kaputunun yakasını kaldırdı. Aksinya haçın yanı başında kalakaldı. Gregor ne başını çevirip baktı ne de Aksinya’nın elini ona doğru uzattığını gördü.

Tatarski’nin ilerisindeki tepenin üstüne vardığında, hayretle, kırbacı hâlâ elinde taşımakta olduğunu fark etti; kırbacı bir yana fırlattı, hızla köye doğru inmeye başladı tepeden. Onu görüp de şaşırان insan yüzleri camlara dayanmıştı; karşılaştığı kadınlar Gregor’u eğilerek selamladı.

Baba evinin avlu kapısında, fidan boylu, kara gözlü bir güzel koşarak ona doğru geldi, kollarını açıp boynuna sarıldı ve yüzünü

Gregor'un göğsüne dayadı. Gregor elleriyle kızın yanaklarından tutup yüzünü zorla kaldırdı ve Dünya'yı tanıdı.

Panteley Prokofyeviç seke seke merdivenden indi. Gregor evin içinden, ağlamaya başlayan anasının sesini duydu. Sol eliyle babasını kucakladı; sağ elini Dünya öpüyordu.

Basamakların inleyen o eski gıcirtısı ve sonra Gregor merdivenin üst başında. Yaşlanmış anası bir genç kız çevikliğiyle koşup oğlunun kollarına atıldı. Gregor'un kaputunun yakalarını gözyaşlarıyla ıslatırken ona sıkı sıkı sarılıp bir ana diliyle, kelimelere sığdırılamayacak birtakım kesik kesik cümleler mırıldandı. O arada, düşmemek için kapıya tutunarak eşikte duran Natalya, Gregor'un bir kılıç gibi çarpan acele, şaşkın bakışıyla karşılaşınca oracığa yığılıverdi.

O gece yatakta Panteley karısının kaburgalarına bir dirsek atıp fısıldadı:

"Ses çıkarmadan git bak bakalım, beraber mi yatıyorlar, ayrı mı?"

"Yataklarını karyolanın üzerine serdim."

"Olsun be, git bak hadi, bak!"

İlyiniçna yatağından kalktı; gidip misafir odasına açılan kapıdaki bir yarıktan içeriye baktı.

"Beraber yatıyorlar."

"Tanrıya şükürler olsun! Tanrıya şükürler olsun!" diye ağlamaklı bir sesle mırıldandı ihtiyar ve bir dirseğinin üzerinde yarım doğru olarak haç çıkardı.

BİRİNCİ KİTABIN SONU

Durgun Don, edebî dehası Tolstoy'la kıyaslanan Nobel ödüllü yazar Mihail Şolohov'un başyapıtıdır.

Ekim Devrimi'nde ve sonrasında yeni kurulan Sovyetler Birliği'nde iç savaş koşullarında yaşanan tarihsel olayları hikâye eden bu epik roman, büyük Rus roman geleneğinin 20. yüzyıldaki doruklarından biridir.

Büyük yıkım ve yoksunlukların ortasında insanlığa umut saçan yeni ve eşitlikçi bir sistemin kuruluşunu, sadece tarih, siyaset ve teori kitaplarından değil, Şolohov gibi usta bir yazarın canlandığı karakterlerle ve edebî anlatımın eşsiz keyfiyle öğrenmek isteyenler için de müthiş bir kaynaktır.

Bu büyük eser Türkçeye, üç çevirmenimizin ortak ve yoğun emeğinin bir ürünü olarak kazandırıldı. Mete Ergin ve Gani Yener'in birlikte yaptığı çeviriyi Hasan Âli Ediz Rusça aslıyla karşılaştırdı. Okurlar, Rus halk edebiyatı ile Rus klasik edebiyatını kaynaştıran Şolohov'un parlak edebî biçimini bu titiz çeviriden zevkle takip edecekler...

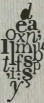
...

"Demek savaşa gidiyorsunuz askerler?"

"Evet dede, savaşa gidiyoruz."

"Türk Savaşına benzemeyecek bu galiba, hiç sanmıyorum benzeyeceğini. Şimdiki silahlar başka!"

"Hepsi bir. Hepsi de aynı bokun soyu. O zamanki silahlar nasıl adam öldürdüyse, bu seferkiler de öldürecek."

yordam
edebiyat

YordamEdebiyat
YordamEdebiyat

22 TL. KDV DAHİL

ISBN 978-605-172-246-7

9 786051 722467